ABC Amber Palm Converter, http://www.processtext.com/abcpalm.html

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\H\Hailey Arthur\Hailey Arthur - Hotel.pdb

PDB Name: Hailey A - Hotel
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 30.11.2005
Modification Date: 30.11.2005
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

ARTHUR HAILEY

HOTEL

Pocestný, pobuď laskavě v tomto nehodném domě.
Koupel je připravena.
Tichý pokoj tě očekává. Vejdi! Vejdi!

- PŘEKLAD NÁPISU NAD VCHODEM HOSTINCE TAKAMATSU V JAPONSKU.

Pondělí večer

[1]

Kdyby bylo po mém, myslel si Petr McDermott, vyhodil bych hlavního domácího detektiva už dávno. Ale to se nedalo provést, a tak ten tlustý bývalý policajt už zase chyběl, když ho nejvíc potřebovali.

McDermott se sehnul z výšky svých robustních dvou metrů a netrpělivě poklepal na vidlici stolního telefonu. "Semele se patnáct věcí najednou," řekl dívce stojící u okna prostorné světlé kanceláře, "a nikdo ho nemůže najít."

Kristina Francisová se podívala na hodinky. Bylo pár minut před jedenáctou. "Na Baronne Street je hospoda, kterou bys mohl zkusit."

Petr McDermott přikývl. "Ústředna zkouší volat Ogilvieho do lokálů, kde se obvykle zdržuje." Otevřel zásuvku, vytáhl cigarety a nabídl Kristině.

Přistoupila, vzala si cigaretu a McDermott zapálil jí i sobě. Díval se na ni jak vtahuje kouř.

Kristina Francisová odešla ze své vlastní menší kanceláře na ředitelství hotelu St. Gregory před malou chvílí. Pracovala až do večera a už se chystala domů, když ji přilákalo světlo pod dveřmi zástupce ředitele.

"Náš pan Ogilvie se řídí podle svých vlastních pravidel," řekla Kristina. "Vždycky to tak bylo. W. T. to tak chce."

McDermott prohodil něco do telefonu a zase čekal. "Máš pravdu. Už jsem se jednou pokoušel ten náš krotký detektivní sbor přeorganizovat a hned mi přistřihli křidýlka."

"To jsem nevěděla," řekla tiše.

Tázavě se na ni podíval. "Myslel jsem, že víš všechno."

Většinou to byla pravda. Jako osobní tajemnice Warrena Trenta, vrtošivého a vznětlivého majitele největšího hotelu v New Orleansu, byla Kristina zasvěcena do vnitřních tajností i do každodenního života hotelu. Věděla například, že Petr, který byl povýšen na místo zástupce ředitele asi před měsícem, ve skutečnosti řídí velký a rušný St. Gregory, i když za bídný plat a s omezenou pravomocí. Znala proto také důvody, které ležely ve spise označeném Tajné a týkaly se Petrova soukromého života.

"A co se vlastně semlelo?" zeptala se Kristina.

McDermottův nepravidelný, téměř ošklivý obličej se zkřivil srdečným úšklebkem. "Máme stížnost z jedenáctého patra na nějakou sexuální orgii; v devátém tvrdí vévodkyně z Croydonu, že číšník z roznášky urazil vévodu; je tu zpráva, že někdo hrozně sténá v pokoji 1439, a noční vedoucí je nemocný a zbylí dva hoteloví detektivové jsou zaměstnáni jinými věcmi."

Znovu něco řekl do telefonu a Kristina se vrátila k oknu kanceláře, umístěné na. prvním mezaninu. Mírně zaklonila hlavu, aby jí kouř nešel do očí, a lhostejně se podívala na město. Přímo před sebou, skrze mezeru mezi sousedními budovami viděla stísněný a přelidněný obdélník Francouzské čtvrti. Hodina před půlnocí se ve čtvrti považuje za dosti časnou a světla před nočními bary, bistry, podniky s džezem a striptýzem - stejné jako za staženými žaluziemi - budou svítit až do zítřejšího rána.

Někde na severu, nejspíš nad jezerem Pontchartrain, se ve tmě sbírala letní bouřka. Její počátek se dal vytušit z tlumeného dunění a občasných záblesků světla. Při troše štěstí, kdyby se bouřka posunula na jih k Mexickému zálivu,

by mohlo do rána v New Orleansu zapršet.

Déšť by se hodil, pomyslela si Kristina. Už tři týdny se město potilo v horku a ve vlhku a napětí vznikalo na všech stranách. Také hotelu se uleví. Odpoledne si hlavní mechanik zase stěžoval: "Jestli nebudu moct zavřít kus tý klimatizace, tak za nic neručím."

Petr McDermott položil telefon a Kristina se zeptala: "Máš jméno k pokoji, kde se ozývá to sténání?"

Zavrtěl hlavou a zvedl znovu sluchátko. "Zjistím to. Zřejmě má někdo noční můru, ale raději se přesvědčíme."

Teprve když klesla do vycpaného koženého křesla za velkým mahagonovým stolem, Kristina si najednou uvědomila, jak hrozně je unavená. Normálně už by byla před několika hodinami doma ve svém bytě v Gentilly. Ale dnes toho bylo výjimečně moc, přijeli účastníci dvou sjezdů a záplava dalších hostí a dohromady způsobili spoustu problémů, z nichž některé se dostaly až na její stůl.

"Dobře, děkuji." McDermott naškrábal jméno a zavěsil. "Albert Wells, Montreal."

"Toho znám," řekla Kristina. "Takový milý mužík, který přijíždí každý rok. Jestli chceš, můžu to zkontrolovat."

Podíval se na Kristininu drobnou, úpravnou postavu a zaváhal.

Telefon zadrnčel a on ho zvedl, "Lituji, pane," řekla telefonistka, "nemůžeme pana Ogilvieho najít."

"Nevadí. Dejte mi vedoucího služby." I když nemůže hlavního hotelového detektiva vyrazit, může alespoň udělat ráno pěkný randál. Mezitím někoho pošle, aby se postaral o ten rozruch na jedenáctém, a sám vyřídí ten incident s vévodou a vévodkyní.

"Vedoucí služby," ozvalo se v telefonu a Petr poznal suchý nosní hlas Herbieho Chandlera. Chandler byl stejně jako Ogilvie jeden z veteránů hotelu a údajně tu měl víc postranních kšeftů než kdokoli jiný.

McDermott vysvětlil problém a požádal Chandlera, aby vyšetřil stížnost na údajnou sexuální orgii. Jak napůl očekával, ozval se okamžitě protest. "To není má věc, pane Macu."

Ten tón byl pro Chandlera typický - napůl servilní, napůl drzý.

McDermott nařídil: "O to se nebudeme přít, chci mít tu stížnost vyšetřenou." Udělal další rozhodnutí: "A pošlete někoho s univerzálním klíčem na první mezanin za slečnou Francisovou." Zavěsil telefon, než mohlo dojít k nové diskusi.

"Pojďme." Zlehka se dotkl Kristininých ramen. "Vezmi sluhu s sebou a řekni svému příteli, ať si odbývá noční můry pod peřinou."

[2]

Vyzáblá tvář Herbieho Chandlera prozrazovala vnitřní neklid. Zamyšleně stál u pultu vedoucího služby v hotelové hale.

Jeho stanoviště bylo umístěno právě uprostřed pod jedním ze žlábkovaných betonových sloupů, které sahaly až nahoru k bohatě zdobenému stropu. Měl odsud přehled nad všemi odchody a příchody v hale. Právě nyní tam bylo rušno. Celý večer přicházeli a odcházeli účastníci sjezdů; a jak se připozdívalo, jejich plánované veselí vzrůstalo zároveň se spotřebou alkoholu.

Chandler ze zvyku pozoroval skupinku hlučných flamendrů, kteří vstoupili vchodem z ulice Carondelet: tři muži a dvě ženy drželi v rukou sklenice, jaké se v baru Pata O'Briena vedle ve Francouzské čtvrti prodávají turistům za dolar, jeden z mužů se těžce potácel a ostatní ho podpírali. Všichni tři muži měli sjezdové jmenovky. Byl na nich nápis GOLD CROWN COLA a pod ním jejich jména. Lidé v hale jim dobromyslně uvolňovali cestu a pětice se proplétala do baru v přízemí.

Ještě stále se občas objevil nový přírůstek - z nočních letadel a vlaků. Chandlerův oddíl "chlapců" zrovna ubytovával několik příchozích. "Chlapci" byl jen slovní obrat, protože žádnému nebylo pod čtyřicet a někteří prošedivělí veteráni sloužili v hotelu už přes čtvrt století. Herbie Chandler, který měl právo najímat a propouštět svůj personál, dával přednost starším mužům. Ten, kdo musí se zavazadlem zápasit a trochu supět, má naději na větší spropitné než mladík, který mává kufry, jako by v nich bylo balzové dřevo. Jeden starousedlík, který měl ve skutečnosti sílu a páru jako kůň, vždycky postavil kufry na zem, položil si ruku na srdce, pak opět kufry zvedl a se zavrtěním hlavy pokračoval v chůzi. Tento výkon vynesl zřídkakdy méně než dolar od zákazníků, které začalo hryzat svědomí, protože byli přesvědčeni, že stařík za příštím rohem sklátí infarkt. Netušili ovšem, že deset procent ze spropitného "chlapců" jde do kapsy Herbieho Chandlera, nepočítaje dvoudolarový denní paušál, který Chandler vymáhal od všech posluhů jako cenu za udržení místa.

Soukromý celní systém vedoucího služby vzbuzoval spoustu tlumeného brumlání, i když čiperný posluha si stále ještě mohl sám vydělat stopadesát dolarů týdně, pokud byl hotel plný. V tyto dny, tak jako například dnes, zůstával Chandler často na svém stanovišti po pracovní době. Nevěřil nikomu, rád si sám dohlížel na svá procenta. Měl tajuplnou schopnost odhadovat hosty a věděl přesně, kolik která cesta nahoru do poschodí vynese. V minulosti se pár individualistů pokoušelo vyzrát na Herbieho a hlásit menší spropitné, než jaké ve skutečnosti obdrželi. Odveta byla vždy rychlá a krutá a měsíční dispens pod nějakou vymyšlenou záminkou brzy přivedl tvrdohlavce k rozumu.

Chandler měl ještě další důvod, proč se dnes večer zdržel v hotelu. Tento důvod byl příčinou jeho neklidu, který od telefonního rozhovoru s Petrem McDermottem před pár minutami stále vzrůstal. McDermott vydal pokyny: vyšetřete stížnost z jedenáctého poschodí. Ale Herbie Chandler nepotřeboval nic vyšetřovat, protože zhruba věděl, co se na jedenáctém děje. Vysvětlení bylo prosté - zařídil to on sám.

Před třemi hodinami ho dva mladící přímo požádali a on uctivě naslouchal, neboť jejich otcové byli bohatí místní občané a častí hosté hotelu St. Gregory. "Poslechni, Herbie," řekl jeden z těch kluků, "bratrstvo má dnes večírek - furt stejná stará vesta, a tak bysme chtěli něco jiného."

Herbie znal odpověď, ale přesto se otázal: "Co jiného?"

"Najali jsme si apartmá." Chlapec se začervenal. "Chceme dvě holky."

Je to příliš riskantní, rozhodl se okamžitě Herbie. Byli to skoro ještě kluci a měl podezření, že pili. "Je mi líto, pánové," začal, když ho druhý mladík přerušil:

"Jen nám nenamlouvej, že nemůžeš, protože víme, že máš pod palcem všechny holky v hotelu."

Herbie odhalil lasičí zuby v něčem, co měl být úsměv. "Nevím, jak jste na tohle přišel, pane Dixon."

Ten. co mluvil první, naléhal: "Zaplatíme, Herbie. Vždyť to víš."

Šéf obsluhy zaváhal; pochyby se mísily s lačností. V poslední době byly jeho postranní příjmy menší než obvykle. Koneckonců, nebezpečí nebylo snad tak velké.

Ten, co se jmenoval Dixon, řekl: "Nechme toho okolkování. Kolik?"

Herbie se podíval na mladíky, vzpomněl si na jejich otce a násobil obvyklou cenu dvěma. "Sto dolarů."

Chvilku bylo ticho. Pak řekl Dixon rozhodně: "Tak platí," a dodal naléhavě k svému společníkovi: "Poslechni, za chlast už jsme zaplatili. Půjčím ti, co ti bude do půlky chybět."

"No…"

"Předem, pánové." Herbie si navlhčil rty jazykem. "Ještě jedna věc. Nesmí být žádný hluk. Když budete hlučet a přijde stížnost, můžeme se všichni dostat do maléru."

Ujistili ho, že žádný hluk nebude, ale teď to vypadalo, že slib nedodrželi, a Herbieho původní obavy se začaly nepříjemně potvrzovat.

Dívky přišly před hodinou jako obvykle předním vchodem a jen pár zasvěcených zaměstnanců vědělo, že nejde o řádně přihlášené hotelové hosty. Kdyby šlo všechno normálně, měly by teď být už vlastně pryč, tak nenápadně, jak přišly.

Stížnost z jedenáctého patra, která přišla skrze McDermotta a týkala se výslovně sexuální orgie, svědčila o tom, že něco velice neklape. Co? Herbie si s nelibostí vzpomněl na zmínku o chlastu.

Navzdory přetížené klimatizaci bylo v hale horko a vlhko a. Herbie vytáhl hedvábný kapesník, aby si otřel zpocené čelo. Současně, proklínal vlastní neopatrnost a uvažoval, jestli má v téhle situaci jít nahoru, nebo se držet pěkně zpátky.

Petr McDermott vyjel výtahem do devátého patra a Kristina doprovázená posluhou pokračovala do čtrnáctého. Když Petr otevíral výtahové dveře, zaváhal, "Kdyby se něco dělo, pošlete pro mě."

"Bude-li to nezbytné, zaječím," Jak se posuvné dveře začaly zavírat, jejich zraky se setkaly. Chvilku se nehýbal, pozoroval místo, kde před chvílí stála, a pak dlouhým, svižným krokem odešel po koberci v chodbě směrem k Prezidentskému apartmá.

Největší a nejlépe vybavené apartmá v St. Gregorym - kterému se přezdívalo- "prachárna" - hostilo svého času celou řadu významných hostí, včetně prezidentů a královských rodin. Většině z nich se v New Orleansu líbilo, protože město po prvním přivítání do jisté míry respektovalo soukromí svých návštěvníků, včetně případných skandálků. Současní obyvatelé apartmá, vévoda a vévodkyně z Croydonu se svým doprovodem, složeným z tajemníka, vévodkyniny služky a pěti bedlingtonteriérů, nebyli sice přímo hlavami státu, nicméně byli svým způsobem též významní;

Petr McDermott se zastavil před dvojitými čalouněnými koženými dveřmi s emblémem zlatých lilií, stiskl perleťový knoflík, a uslyšel zevnitř tlumené zabzučení, následované méně tlumeným sborovým štěkotem. Zatímco čekal, vybavoval si všechno, co věděl a slyšel o Croydonových.

Vévoda z Croydonu byl potomek staré šlechtické rodiny. Se svým instinktem pro praktičnost, pro přízemní přístup a průměrnost se výborně přizpůsobil době. V posledních deseti letech se za pomoci vévodkyně - která byla sama známou postavou a královninou sestřenicí - stal mezinárodním diplomatem a úspěšným hasičem potíží britské vlády. V nedávné době však začaly proskakovat pověsti, že vévodova kariéra dosáhla kritického bodu, jelikož jeho přístup začal být až trochu příliš přízemní, zejména ve vztahu k alkoholu a k manželkám jiných mužů. Objevovaly se však také jiné zprávy, které říkaly, že mraky, které se nad vévodou stahovaly, jsou bezvýznamné a přechodné a že vévodkyně má situaci pevně v rukou. Tento druhý názor podporovaly předpovědi, že vévoda z Croydonu může být brzy jmenován britským velvyslancem ve Washingtonu.

Za Petrem se ozval hlas: "Promiňte, pane McDermott, moh bych s váma mluvit?"

McDermott se prudce otočil a poznal Sola Natcheze; jednoho ze starších pokojových číšníků, který se tiše přiblížil chodbou. Byl to štíhlý nenápadný chlapík v krátkém bílém kabátku lemovaném červenými a zlatými barvami hotelu. Měl vlasy ulízané a vpředu vyčesané do staromódní vlny. Pohlížel na McDermotta vybledlýma očima s načervenalým bělmem a na rukou, které si nervózně mnul, mu vyvstávaly žíly nad hluboce propadlou kůží.

"Copak je, Sole?"

Číšník řekl hlasem, který špatně skrýval vzrušení: "Asi jste přišel kvůli ty stížnosti - stížnosti na mě."

McDermott se podíval na dvojité dveře. Ještě se neotevřely, ani se za nimi kromě štěkání neozval žádný zvuk. Řekl: "Pověz mi, co se stalo."

Číšník dvakrát polkl. Ignoroval otázku a šeptal uspěchaným, prosebným hlasem: "Jestli o tohle místo přijdu, pane McDermott, těžko ve svým věku najdu jiný." Se směsicí úzkosti a odporu se podíval směrem k Prezidentskému apartmá. "Nejsou to nejhorší hosti pro obsluhu … akorát dneska. Chtějí toho spoustu, ale mně to nikdy nevadilo, i když mi nikdy nedají spropitný."

Petr se nechtěně usmál. Britská šlechta zřídkakdy rozdávala spropitné, snad protože předpokládala, že už samotné právo ji obsluhovat je dostatečnou odměnou.

Přerušil Natcheze. "Ještě jsi mi neřek…"

"Už se k tomu dostávám, pane McDermott." Úzkost člověka, který by mohl být jeho dědečkem, přiváděla Petra téměř do rozpaků. "Stalo se to asi před půlhodinou. Objednali si pozdní večeři, tedy vévoda s vévodkyní - ústřice, šampaňský a krevety po kreolsku."

"Jídelní lístek vynech. Co se stalo?"

"Ty krevety po kreolsku. Když jsem je podával… něco takového se mi snad za celý ty roky nestalo."

"Proboha!" Petr kontroloval koutkem oka dveře apartmá, připraven přerušit rozhovor v okamžiku, kdy se otevřou.

"Ano, pane McDermott. No, když jsem servíroval krevety, vévodkyně vstala od stolu, a jak se vracela, vrazila mi do ruky. Kdyby to nebyla hloupost, řek bych, že to udělala schválně."

"Nebuď směšný!"

"Ano, pane, já vím. Prostě, co se stalo - vévoda má na kalhotech malý flíček. Přísahám, že není větší než půl centimetru."

Petr řekl pochybovačně: "To má být všechno!"

"Pane McDermott, přísahám vám, že to je všechno. Ale vévodkyně vyvádí, jako kdybych spáchal vraždu. Omluvil jsem se, vzal jsem čistý ubrousek a chtěl jsem to vyčistit, ale to jí nestačilo. Trvala na tom, aby přišel pan Trent…"

"Pan Trent není v hotelu."

Petr se rozhodl, že si vyposlechne druhou stranu historky, než si udělá o věci úsudek. Mezitím nařídil: "Jestli jsi pro dnešek hotový, jdi radši domů. Zítra se hlas a dozvíš se, co bude."

Když číšník zmizel, Petr McDermott znovu zazvonil. Psi se ještě ani nestačili dát do štěkání, když mladší muž se skřipcem a tváří jako měsíc v úplňku otevřel dveře. Petr v něm poznal vévodova tajemníka.

Než mohl jeden z nich promluvit, ozval se z vnitřku apartmá ženský hlas: "Ať je to kdo chce, řekněte mu, aby přestal zvonit." I přes panovačný tón to byl atraktivní hlas, který vzrušoval svou sytou drsností.

"Promiňte," řekl McDermott tajemníkovi. "Myslel jsem, že jste snad neslyšel." Představil se a dodal: "Vyrozuměl jsem, že vznikla jakási nepříjemnost s naší obsluhou. Mohu být něco platný?"

Tajemník řekl: "Očekávali jsme pana Trenta."

"Pan Trent není dnes večer v hotelu."

Během hovoru se oba přesunuli z chodby do haly apartmá. Byla to vkusně vybavená obdélníková místnost s vysokým kobercem, dvěma čalouněnými křesly a telefonním stolkem pod starou rytinou New Orleansu od Morrise Henryho Hobbse. Jeden konec obdélníku tvořily dvojité dveře z chodby. Na druhém konci byly pootevřené dveře do obývacího pokoje. Napravo a nalevo vedly dvoje další dveře, jedny do samostatné kuchyně a druhé do místnosti, která byla zároveň kanceláří, ložnicí a obývacím pokojem: nyní tu bydlel tajemník Croydonových. Dvě hlavní spojené ložnice apartmá byly přístupné jak přes kuchyň, tak přes obývací pokoj. Díky tomuto zařízení se dali tajní návštěvníci ložnice v případě potřeby propašovat ven přes kuchyň.

"Tak proč pro něj nepošlete?" Tato otázka byla pronesena bez úvodu ve chvíli, kdy se otevřely dveře obývacího pokoje a objevila se vévodkyně z Croydonu se třemi nadšenými bedlingtony v patách. Utišila psy rychlým lusknutím prstů, kterého okamžitě uposlechli, a obrátila tázavě oči na Petra. Petr si dobře všiml té hezké tváře s vysokými lícními kostmi, kterou znal z mnoha fotografií. Zpozoroval, že i v domácím úboru je vévodkyně skvěle oblečena.

"Po pravdě řečeno, Vaše Milosti, netušil jsem, že požadujete pana Trenta osobně."

Zelenošedé oči ho zkoumavě pozorovaly. "Není-li tu pan Trent, očekávala bych některého z vyšších úředníků."

Petr se proti své vůli začervenal. Ve vévodkyni z Croydonu byla jakási svrchovaná povýšenost, jež nějakým zvráceným způsobem podivně přitahovala. Hlavou se mu mihla fotografie, kterou viděl v jednom z obrázkových časopisů - vévodkyně, jak přeskakuje s koněm vysokou překážku. Bylo jasné, že je nevšímavá k nebezpečí, ovládá situaci naprosto bezpečně a s přehledem. V této chvíli měl dojem, že vévodkyně je na koni a on opěšalý.

"Jsem zástupce ředitele. Proto jsem přišel osobně."

V pohledu, který na něho upírala, se objevil pobavený záblesk. "Nejste na to trochu mladý?"

"Ani ne. Dnes řídí hotely spousta mladých lidí." Všiml si, že tajemník diskrétně zmizel.

"Kolik vám je let?"

"Dvaatřicet."

Vévodkyně se usmála. Když chtěla - jako v této chvíli - působila její tvář živě a přívětivě. Nebylo těžké všimnout si onoho proslaveného šarmu. Byla o pět či šest let starší než Petr, i když mladší než vévoda, kterému táhlo na padesátku. Nyní se zeptala: "Na to jste studoval nebo co?"

"Mám diplom z fakulty hotelového řízení z Cornellovy univerzity. Než jsem přišel sem, byl jsem zástupcem vedoucího ve Waldorfu." Musel se nutit, aby se zmínil o Waldorfu, a chtělo se mu dodat: "A odtamtud mě s hanbou vyhodili a dali mě na černou listinu velkých hotelových trustů, takže mám štěstí, že můžu v tomhle nezávislém hotelu pracovat." Ale samozřejmě to neřekl, protože se svým soukromým peklem se každý musí vyrovnat sám, i když obyčejné otázky cizích lidí jitří staré, dosud otevřené rány.

"Ve Waldorfu by takovýhle incident nikdy nestrpěli," odsekla vévodkyně.

"Madame, ujišťuji vás, že pokud je vina na naší straně, St. Gregory to také nestrpí." Rozhovor mu připomínal tenisový zápas, ve kterém míč přeskakuje z jedné strany dvorce na druhou. Čekal, že se vrátí k němu.

"Jestli je vina na vaší straně! Jste si vůbec vědom, že vás číšník polil mého manžela krevetami po kreolsku?"

Divil se, proč vévodkyně tak očividně přehání. Bylo to také neobvyklé, protože vztahy mezi hotelem a

Croydonovými byly dosud výborné.

"Jsem si vědom, že došlo k nedopatření, které bylo zřejmě zaviněno neopatrností. V tom případě jsem zde, abych se jménem hotelu omluvil."

"Zkazilo nám to celý večer," trvala vévodkyně na svém. "Rozhodli jsme se s manželem, že strávíme sami spolu tichý večer v apartmá. Byli jsme venku jen na chvíli, na procházce kolem bloku, vrátili jsme se na večeři - a teď tohle!"

Petr naposled soucitně přikývl, ale byl zmaten postojem vévodkyně. Zdálo se téměř, jako by mu tu příhodu chtěla vtisknout do paměti, aby na ni nezapomněl.

"Snad kdybych vyjádřil vévodovi naše politování…" navrhl.

Vévodkyně řekla pevně: "To nebude nutné."

Chystal se k odchodu, když se dosud pootevřené dveře do obývacího pokoje otevřely dokořán. Stál v nich vévoda z Croydonu.

Oproti vévodkyni byl vévoda oblečen nepořádně, ve zmačkané bílé košili a smokingových kalhotách. Petr McDermott instinktivně hledal očima to legendární místo, kam Natchez, slovy vévodkyně, "vylil krevety po kreolsku". Místo našel, i když bylo stěží viditelné - malinkou skvrnu, kterou mohl sluha okamžitě odstranit. Za vévodou, v prostorném obývacím pokoji, hrál televizor.

Vévodova tvář byla zarudlá a ztrhanější, než prozrazovaly jeho novější fotografie. V ruce držel sklenici, a když promluvil, byl jeho hlas zastřený. "Pardon." Obrátil se k vévodkyni: "Vlastně, děvenko, asi jsem nechal cigarety v autě."

"Dám ti nějaké," odpověděla ostře. Hlasem zřetelně naznačila, aby nerušil, a vévoda se s přikývnutím vrátil do obývacího pokoje. Byla to zvláštní, nepříjemná scéna a z nějakého důvodu ještě vystupňovala vévodkynin hněv.

"Trvám na tom, aby pan Trent byl informován o celé věci, a můžete mu říci, že očekávám osobní omluvu."

Petr, který dosud nevěděl, co si o tom všem má myslet, vyšel ven a dveře apartmá se za ním pevně zavřely.

Ale na uvažování mu nezbyl čas. Venku v chodbě čekal posluha, který jel s Kristinou do čtrnáctého patra. "Pane McDermott," volal naléhavě, "máte přijít za slečnou Francisovou do 1439 a máte si pospíšit!"

[3]

Asi před patnácti minutami, když Petr McDermott vystoupil z výtahu na cestě do Prezidentského apartmá, se posluha zašklebil na Kristinu. "Ste se dala k detektivům, slečno Francisová?"

"Nemusela bych, kdyby tady byl hlavní hotelový detektiv," řekla Kristina.

Posluha Jimmy Duckworth, sporý plešatý chlápek, jehož ženatý syn pracoval v účtárně St. Gregoryho, řekl pohrdlivě: "Jo ten!" V příští chvíli se výtah zastavil ve čtrnáctém patře.

"Je to 1439, Jimmy," řekla Kristina a oba se automaticky, obrátili doprava. Uvědomila si, že ve způsobu, kterým zná hotel Jimmy a ona, je velký rozdíl: on po letech uvádění hostů z haly do jejich pokojů a ona z tištěných plánů všech pater St. Gregoryho.

Kdyby tenkrát na Wisconsinské univerzitě někdo hádal, co bude šikovná mladá studentka s talentem pro jazyky dělat za pět let, nikoho by ani ve snu nenapadlo, že bude pracovat v hotelu v New Orleansu. Měla tehdy o Měsíčním městě jen velmi matné představy a vůbec ji nezajímalo. Ve škole se učila o koupi Louisiany a viděla divadelní hru Tramvaj do stanice Touha. Ale když nakonec přišla, nejezdily už ani ty tramvaje. Nahradily je autobusy a z Touhy se stala obskurní ulice na východním předměstí, kam se turisté zřídkakdy dostali.

Svým způsobem to byl asi právě tento nedostatek znalostí, který ji do New Orleansu přivedl. Po tom, co se stalo ve Wisconsinu, hledala tupě a téměř bezmyšlenkovitě místo, které by neznala a kde by nikdo neznal ji. Když se dívala na známé věci, když se jich dotýkala a poslouchala něco povědomého, zmocňovala se jí bolest u srdce, která trvala celý den a pronikala i do spánku. Kupodivu ji nepronásledovaly noční můry a téměř ji to tenkrát zahanbovalo, viděla stále jen, jak po sobě šly události na Madisonově letišti v den, na který nikdy nezapomene. Loučila se se svou rodinou před jejich odletem do Evropy: matka byla veselá a vzrušená a měla v ruce jako přání šťastné cesty orchidej, kterou jí telegraficky poslala přítelkyně; otec tu stál uvolněný a velmi spokojený, že někdo jiný bude mít celý měsíc na starosti skutečné i fiktivní neduhy jeho pacientů. Bafal z dýmky, kterou si vyklepal o botu, když volali k odletu. Její starší sestra Babs ji objala a dokonce i o dva roky mladší Tony, který nenáviděl veřejné dojemné scénky, se nechal políbit.

"Tak ahoj, Šunčičko!" volali na ni Babs a Tony a Kristina se musela usmát nad tou hloupou přezdívkou, kterou jí dali, protože v obloženém chlebíčku, složeném z nich tří, byla uprostřed. A všichni slibovali, že budou psát, i když za nimi měla přijet do Paříže už po konci semestru, za čtrnáct dní. Nakonec ji k sobě pevně přitiskla matka a řekla jí, aby na sebe dávala pozor. A o pár minut později se už velké turbovrtulové letadlo rozjelo a s majestátním řevem se vzneslo, jen aby se z výšky několika metrů zřítilo zpět na jedno křídlo a proměnilo se ve vířící salto mortale, pak na chvíli v oblak prachu, pak v pochodeň a nakonec v tichou hromadu zlomků stroje a toho, co zbylo z lidských těl.

Bylo to před pěti lety. Několik týdnů nato odjela z Wisconsinu a nikdy se tam nevrátila.

Koberec v chodbě tlumil její a posluhovy kroky. O krok před ní dumal Jimmy Duckworth: "Pokoj 1439 - to je ten starý chlapík, pan Wells. Před pár dněma sme ho přestěhovali z rohovýho pokoje." Dveře v chodbě před ní se otevřely a vyšel dobře oblečený čtyřicátník. Zavřel za sebou dveře, chtěl si dát klíč do kapsy a pak zaváhal a podíval se s neskrývaným zájmem na Kristinu. Chystal se něco říct, ale sluha sotva znatelně zavrtěl hlavou. Nic z toho Kristině neušlo. Pomyslela si, že by jí vlastně mělo lichotit, že si ji někdo spletl s dívkou na objednávku. Podle toho, co slyšela, patřily dívky na seznamu Herbieho Chandlera k velmi vybrané kategorii.

Když přešli, zeptala se: "Proč se pan Wells přestěhoval do jiného pokoje?"

"Já sem jenom, slečno, slyšel, že měl 1439 někdo jinej a začal dělat randál. No a tak je vyměnili."

Kristina si teď vzpomněla na 1439; stížnosti na ten pokoj byly už dřív. Sousedil se služebním výtahem a podle všeho se v něm setkávaly trubky topení z celého hotelu. Výsledkem bylo, že pokoj byl hlučný a neuvěřitelně horký. V každém hotelu měli alespoň jeden takový pokoj - někdy se mu říkalo pokoj pro smích - a obyčejně se nepronajímal, pokud nebylo úplně plno.

"Když měl pan Wells lepší pokoj, tak proč se stěhoval?"

Posluha pokrčil rameny. "Na to se radši zeptejte recepčních."

"Ale vy víte určitě, o co jde," trvala na svém.

"No, já si myslím, že je to proto, že si nikdy nestěžuje. Ten stařík sem jezdí už léta a nikdy ani neceknul. Některý si myslej, že je to docela švanda." Kristina zlostně sevřela rty, ale Jimmy Duckworth pokračoval: "Slyšel sem, že mu dali v jídelně ten stůl vedle kuchyňskejch dveří, co si k němu nikdo nechce sednout. Povídali, že mu to prej nevadí."

"Někomu to ale bude vadit zítra ráno, za to ručím," pomyslela si chmurně Kristina. Když si uvědomila, že se takhle nemožně zachází se stálým hostem, který je navíc tichý a jemný muž, mohla vylítnout vzteky z kůže. Ať si. Její vznětlivost nebyla v hotelu neznámá a věděla, že někteří tvrdí, že se to hodí k jejím rudým vlasům. I když ji většinou potlačovala, k některým účelům byla dobrá.

Zahnuli za roh a zastavili se před dveřmi pokoje 1439.

Posluha zaklepal. Čekali a poslouchali. Žádný zvuk zevnitř je nevzal na vědomí, a tak Jimmy Duckworth zaklepal znovu, tentokrát hlasitěji. Ihned se ozvala odpověď: děsivé sténání, které začalo jako šepot, dosáhlo vrcholu a pak stejně náhle skončilo.

"Univerzální klíč," nařídila Kristina. "Otevřete ty dveře - honem!"

Ustoupila a posluha vešel napřed; dokonce i ve zřejmých krizích zachovával hotel předepsané dekorum. V pokoji byla tma. Uviděla Duckworthe, jak rozsvítil stropní světlo a pak zašel za roh. Téměř vzápětí na ni zavolal: "Radši sem pojďte, slečno Francisová."

Když Kristina vstoupila do pokoje, ucítila dusné horko, přestože termostat klimatizace byl optimisticky nařízen na "chladno". To bylo vše, co stačila zpozorovat, než její zrak padl na polovztyčenou a pololežící svíjející se postavu. Byl to ten malý muž s ptačím vzezřením, kterého znala jako Alberta Wellse. Měl popelavě šedou tvář, vyvalené oči, třesoucí se rty a zoufale se snažil dýchat, ale šlo mu to strašně ztěžka.

Rychle přistoupila k posteli. Jednou před lety viděla v otcově ordinaci pacienta in extremis, jak zápasí o dech. Její otec mohl dělat věci, které ona neuměla, ale na jednu si vzpomněla. Rozhodně nakázala Duckworthovi: "Otevřete okno. Potřebujeme vzduch."

Posluhův zrak se upíral na tvář muže v posteli. "Okno je utěsněný. Udělali to kvůli klimatizaci," řekl nervózně.

"Tak ho otevřete násilím. Rozbijte sklo, jestli to nepůjde jinak."

Současné zvedla sluchátko telefonu u postele. Když se telefonistka ozvala, Kristina oznámila: "Tady je Francisová. Je doktor Aarons v hotelu?"

"Není, slečno Francisová, ale nechal tu číslo. Jestli jde o naléhavý případ, můžu mu zavolat."

"Jde o naléhavý případ. Řekněte doktoru Aaronsovi, ať přijde do pokoje 1439 a ať si pospíší. Zeptejte se ho, jak dlouho mu to bude trvat, a pak mi to zavolejte."

Kristina položila sluchátko a otočila se k postavě v posteli, která ještě stále zápasila o dech. Křehký starší muž nedýchal o nic lépe než předtím a všimla si, že tvář, před chvílí ještě popelavě šedá, začíná modrat. Sténání, které slyšeli zvenčí, začalo znovu; působila ho námaha vydechování. Zoufalá fyzická námaha očividně pohlcovala zbývající sílu trpícího.

"Pane Wellsi," řekla Kristina, snažíc se dodat svému hlasu jistotu, kterou vůbec necítila, "myslím, že by se vám lépe dýchalo, kdybyste ležel úplně klidně." Všimla si, že posluha měl s oknem úspěch. Věšákem vylomil pečeť západky a vysunul spodní část okna nahoru.

Jako odpověď na Kristinina slova se pohyby malého muže uklidnily. Měl na sobě staromódní noční košili. Kristina ho přidržela rukou a ucítila pod hrubou látkou vyzáblá ramena. Podložila ho zezadu polštáři, aby se mohl vsedě opřít. Jeho výrazné šedé oči se upíraly na ni a zdálo se jí, že se snaží vyjádřit vděčnost. Řekla povzbudivě: "Poslala jsem pro doktora. Bude tu co nevidět." Jak promluvila, posluha zasípal námahou a náhle uvolněné okno vyletělo nahoru. Závan chladného vzduchu ihned naplnil místnost. Tak se ta bouřka přece jen posunula na jih, pomyslela si Kristina. Tlačí před sebou osvěžující větřík a teplota venku je určitě nižší než byla po řadu dní. Albert Wells v posteli zalapal hltavě po čerstvém vzduchu. V téže chvíli zazvonil telefon. Pokynula posluhovi, aby ji vystřídal u nemocného, a zvedla sluchátko.

"Doktor Aarons je na cestě, slečno Francisová," oznámila telefonistka, "Byl v Paradisu a mám vám vzkázat, že bude v hotelu za dvacet minut."

Kristina zaváhala. Paradis je za Mississippi, ještě za Alžírem. I při rychlé jízdě bylo dvacet minut optimistickým odhadem. Kromě toho někdy pochybovala o schopnostech korpulentního doktora Aaronse, který stále pil Sazerac a bydlel zadarmo v hotelu výměnou za své služby. Řekla telefonistce: "Nevím, jestli můžeme tak dlouho čekat. Podívala byste se do našeho seznamu hostů, jestli tu nemáme nějaké doktory?"

"Už jsem to udělala." V hlase byl cítit náznak samolibosti, jako kdyby děvče prostudovalo příběhy hrdinných telefonistek a bylo odhodláno řídit se jejich příkladem. "V pokoji 221 je nějaký doktor Koenig a v pokoji 1203 doktor Uxbridge."

Kristina si poznamenala čísla na podložku vedle telefonu. "Dobrá, zavolejte 221." Lékaři, kteří se v hotelu ubytovali, očekávali soukromí a měli na ně právo. Jednou za čas však nutnost vyžadovala porušení protokolu.

Telefon několikrát zazvonil. Pak se ozval ospalý hlas s německým přízvukem: "Ano, kdo tam?"

Kristina se představila. "Je mi líto, že vás vyrušuji, doktore Koenigu, ale jeden z našich hostů vážně onemocněl." Podívala se k posteli. Všimla si, že modrá barva z obličeje zatím ustoupila, ale pacient byl stále popelavě zsinalý a dýchal stejně těžce jako předtím. Dodala: "Mohl byste přijít?"

Chvíli bylo ticho a pak se ten tichý a příjemný hlas ozval znovu: "Drahá slečno, bylo by pro mne největším potěšením, kdybych vám mohl být sebeméně nápomocen. Avšak běda, obávám se, že to není možné." Krátké zasmání. "Víte, já jsem doktor hudby a přijel jsem do vašeho překrásného města, abych zde jako host - je to tak správně? - dirigoval váš výborný symfonický orchestr."

Navzdory naléhavosti situace se Kristina měla chuť zasmát. Omluvila se: "Je mi líto, že jsem vás vyrušila."

"Neomlouvejte se prosím. Samozřejmě, pokud by mému nešťastnému spoluhostovi - jak bych to řekl - nebyla pomoc těch druhých doktorů už nic platná, mohl bych vzít housle a zahrát mu." V telefonu se ozval procítěný vzdech. "Jaké lepší umírání si člověk může představit, než za doprovodu perfektně zahraného Vivaldiho či Tartiniho."

"Děkuji. Doufám, že to nebude zapotřebí." Byla teď již netrpělivá kvůli druhému telefonátu.

Doktor Uxbridge v pokoji 1203 se ozval naprosto věcným tónem. Na první Kristininu otázku odpověděl: "Ano, jsem doktor medicíny - internista." Bez přerušování ji nechal popsat problém a pak řekl stroze: "Hned tam budu."

Posluha byl stále ještě u postele. Kristina mu nařídila: "Pan McDermott je v Prezidentském apartmá. Jděte tam a řekněte mu, aby přišel hned, jak bude moct." Znovu zvedla sluchátko. "Hlavního mechanika, prosím."

Naštěstí byl šéfmechanik k sehnání téměř vždy. Doc Vickery byl starý mládenec, bydlel v hotelu a měl především jednu vášeň: strojní zařízení St. Grcgoryho od půdy až do sklepa. Již před pětadvaceti lety, poté co opustil moře a rodný Clydeside, dohlížel na instalaci zařízení a v hubených dobách, když bylo peněz na nové poskrovnu, dokázal z opotřebovaných strojů vymačkat maximum. Šéf se s Kristinou kamarádil a ona věděla, že je jednou z jeho oblíbenkyň. Za chvíli se ve sluchátku ozvalo jeho skotské ráčkování. "Jo? To je Kris?"

Řekla mu v několika větách o Albertu Wellsovi. "Doktor tu ještě není, ale asi budeme potřebovat kyslík. Máme v hotelu přenosnou aparaturu, ne?"

"Jo, kyslíkový láhve máme, Kris, ale je jen ke sváření."

"Kyslík je kyslík," vysvětlovala Kristina. Začala se upamatovávat na některé věci, které jí říkal otec. "Jak ho zabalíš, je jedno. Můžeš poslat někoho z noční služby nahoru se vším potřebným?"

Šéf souhlasně zamručel. "Jo, a jen co si natáhnu kaťata, jsem tam sám, zlatíčko. Jinak tam nějakej šašek otevře tomu chlápkovi pod nosem acetylén a to už ho určitě dorazí."

"Pospěš si, prosím tě!" Položila sluchátko a obrátila se zpět k posteli.

Mužíkovy oči byly zavřené. Už sebou nezmítal a zdálo se, že přestal dýchat úplně.

Od pootevřených dveří se ozvalo lehké zaklepání a z chodby vstoupil vysoký hubený muž s hranatou tváří a prošedivělými vlasy na spáncích. Klasicky střižený tmavomodrý oblek nedokázal zcela zakrýt bezové pyžamo pod ním. "Uxbridge," oznámil tichým a pevným hlasem.

"Doktore," řekla Kristina, "právě teď…"

Příchozí přikývl a vytáhl rychle stetoskop z koženého kufříku, který položil na postel. Bez váhání ho zasunul pod pacientovu flanelovou noční košili a krátce poslouchal na prsou a na zádech. Pak se znovu obrátil ke kufříku a řadou obratných pohybů vytáhl injekční stříkačku, sešrouboval ji a urazil hrdlo skleněné ampule. Když natáhl tekutinu z ampule do stříkačky, naklonil se nad postel, vyhrnul rukáv noční košile a zkroutil ho do jakéhosi turniketu. "Držte to tam," nařídil Kristině, "a držte pevně."

Vatičkou namočenou v lihu vyčistil doktor Uxbridge předloktí nad žílou a vpíchl jehlu. Ukázal hlavou na turniket. "Můžete už povolit." Pak začal pomalu, za současného pohledu na hodinky, injikovat tekutinu.

Kristina se obrátila k doktorovi. Aniž vzhlédl, vysvětlil jí: "Aminophylin; měl by stimulovat srdce." Podíval se opět na hodinky a udržoval pravidelné dávkování. Uplynula minuta. Dvě. Stříkačka byla poloprázdná. Prozatím se neobjevila žádná reakce.

Kristina zašeptala: "Co mu vlastně je?"

"Těžká bronchitida a ještě astma jako komplikace. Asi už měl tyhle záchvaty dřív."

Hruď malého muže se konečné pohnula. Pak začal dýchat pomaleji než předtím, ale s plnějšími a hlubšími vdechy. Otevřel oči.

Napětí v místnosti povolilo. Doktor vytáhl stříkačku a začal ji rozebírat.

"Pane Wellsi,'" řekla Kristina. "Pane Wellsi, slyšíte mě?"

Odpovědělo jí slabé pokývnutí. Šedivé oči se na ni upíraly tak jako předtím.

"Bylo vám moc zle, když jsme vás našli, pane Wellsi. Tohle je doktor Uxbridge, který bydlí v hotelu a přišel vám pomoct."

Oči se přesunuly na doktora. Pak se s námahou ozvalo: "Děkuji vám."

"Jestli chcete někomu děkovat, měla by to být tato mladá dáma." Doktor se krátce a chladně usmál a pak řekl Kristině: "Ten pán je stále ještě velmi nemocen a potřebuje lékařskou péči. Doporučuji okamžitý převoz do nemocnice."

"Ne, ne! To nechci." Tato překotná a naléhavá slova se ozvala od staršího muže v posteli. Předkláněl se z polštářů s poplašenýma očima a s rukama venku zpod přikrývky, kam je Kristina předtím zastrčila. Překvapilo ji, jaká se s ním stala během pár minut změna. Pořád ještě dýchal sípavě a někdy s námahou, ale nejhorší obtíže pominuly.

Teď teprve měla Kristina čas povšimnout si jeho zevnějšku. Původně si myslela, že mu není moc přes šedesát: nyní přidala ještě pět šest let. Jeho drobná a malá postava, spolu s protáhlými špičatými rysy a kulatými zády, vytvářela vrabčí dojem, kterého si povšimla již při dřívějších setkáních. Těch pár vlasů, co mu zbývaly, si obvykle sčesával do řídkých šedivých pramínků, i když teď byly rozcuchané a zvlhlé potem. Na tváři měl stále mírný a

nevýbojný, téměř omluvný výraz. Kristina však chovala podezření, že pod ním leží skála tiché rozhodnosti.

Poprvé se s Albertem Wellsem setkala před dvěma lety. Přišel ostýchavě na ředitelství hotelu kvůli nesrovnalosti v účtu, na které se s recepcí nemohl shodnout. Pamatovala se, že šlo o pětasedmdesát centů, a i když byl hlavní pokladní ochoten částku smazat - což byl obvyklý postup, když se hosté přeli o malé sumy - Albert Wells chtěl dokázat, že ji vůbec nedluží. Po zdlouhavém přezkoumání Kristina zjistila, že má pravdu, a protože sama mívala někdy záchvaty šetrnosti - které se ovšem střídaly s ženskou marnotratností - sympatizovala s ním a vážila si ho za jeho postoj. Usoudila také z jeho hotelového účtu, který vykazoval malé výdaje, a z jeho na první pohled konfekčních šatů - že je to člověk skromných prostředků, možná penzista, pro něhož každoroční výlety do New Orleansu jsou vrcholem života.

Nyní Albert Wells prohlásil: "Nemám rád nemocnice. Nikdy jsem je neměl rád."

"Když tady zůstanete," odporoval doktor, "budete potřebovat lékařskou péči a nejméně na čtyřiadvacet hodin ošetřovatelku. Občas byste měl taky dostávat kyslík."

Malý muž trval na svém. "Hotel mi může sehnat ošetřovatelku. Můžete, slečno, že ano?" naléhal na Kristinu.

"Domnívám se, že ano." Nechuť Alberta Wellse k nemocnicím musela být zřejmě obrovská. Na chvíli dokonce přehlušila jeho obvyklý postoj nikoho moc neobtěžovat. Kristina však nevěděla, jestli má pan Wells představu o tom, jak je soukromá ošetřovatelka drahá.

Přerušili je noví příchozí z chodby. Mechanik v montérkách vtlačil před sebou na vozíku kyslíkovou bombu. Za ním se objevila robustní postava šéfmechanika, který nesl velký kus gumové hadice, nějaké dráty a igelitový pytlík.

"Nemá to nemocniční styl, Kris," řekl šéf. "Ale myslím, že by to mělo fungovat." Oblékl se ve spěchu - kalhoty a staré tvídové sako přes nezapnutou košili, která odhalovala mohutný chlupatý hrudník. Na nohou měl rozepnuté sandály a na špičce nosu pod báňovitým plešatým čelem mu jako obvykle klouzaly brýle s tlustými obroučkami. "Přistav tu bombu k posteli, chlapče," nařídil mechanikovi, který se nejistě zastavil. "Když budeš dělat ještě pomaleji, myslím, že budeš dostávat kyslík sám."

Zdálo se, že doktor Uxbridge je překvapen. Kristina mu vysvětlila, jak ji původně napadlo, že by mohli potřebovat kyslík, a představila šéfmechanika. Šéf měl plné ruce, a tak jen pokývl a krátce se podíval přes vršek brýlí. Za chvíli měl hadici připojenou a prohlásil: "V těchhle igelitovejch pytlíkách se už udusilo dost lidí. Nevím, proč by jeden nemoh fungovat opačně. Myslíte, že to bude vyhovovat, doktore?"

Doktor Uxbridge už ztratil cosi ze své původní chladnosti. "Myslím, že to vyhovuje perfektně." Pohlédl na Kristinu. "Zdá se, že v tomhle hotelu je pár velmi šikovných zaměstnanců."

Zasmála se. "Počkejte, až vám popleteme rezervaci. Pak si pomyslíte něco jiného."

Doktor se vrátil k posteli. "Ten kyslík vám uleví, pane Wellsi. Vy už jste asi měl potíže s průduškami dříve, že?"

Albert Wells přikývl. Sípavě řekl: "Tu bronchitidu jsem chytil jako horník. Astma přišlo později." Podíval se na Kristinu. "Je mi to všechno moc líto, slečno."

"Mně také, ale hlavně to, že vám vyměnili pokoj."

Šéfmechanik připojil volný konec hadice k zeleně nalakované bombě. Doktor Uxbridge mu řekl: "Začneme s pěti minutami kyslíku a s pěti bez kyslíku." Společně nasadili improvizovanou masku na tvář nemocného. Pravidelný sykot naznačil, že kyslík proudí z bomby.

Doktor se podíval na hodinky a pak se zeptal: "Poslali jste pro místního doktora?"

Kristina mu řekla o doktoru Aaronsovi.

Doktor Uxbridge souhlasně přikývl. "Musí to převzít, až se vrátí. Já jsem z Illinois a nemám povolení praktikovat v Louisianě." Naklonil se nad Alberta Wellse. "Je to lepší?" Malý muž pod igelitovou maskou přikývl na souhlas.

Z chodby se ozvaly rychlé kroky a přihnal se Petr McDermott. Jeho velká postava vyplňovala celé dveře. "Dostal jsem tvou zprávu," řekl Kristině. Jeho zrak padl na postel. "Bude v pořádku?"

"Myslím, že ano, ale domnívám se, že panu Wellsovi něco dlužíme." Vyvedla Petra do chodby a popsala mu výměnu pokojů, o které jí řekl posluha. Když viděla, že se Petr mračí, dodala: "Pokud zůstane, měli bychom mu dát jiný pokoj . a myslím si, že by neměl být tak velký problém sehnal ošetřovatelku."

Petr přikývl. Ve skříni pokojské přes chodbu byl domácí telefon. Šel k němu a požádal, aby mu dali recepci.

"Jsem ve čtrnáctém," informoval recepčního úředníka, který zvedl sluchátko. "Máme v tomhle poschodí něco volného?"

Nastala znatelná pauza. Noční úředník v recepci byl starousedlík, kterého před mnoha lety přijal Warren Trent. Dělal svou práci diktátorským způsobem, a zřídkakdy se mu do ní někdo pletl. Při několika příležitostech také naznačil Petru McDermottovi, že nemá rád nováčky, zvláště když jsou mladší, jemu nadřízení a ze severu.

"No tak," řekl Petr, "máte pokoj, nebo ne?"

"Mám 1410," řekl úředník s nejlepším přízvukem jižanského plantážníka, "ale hodlám ho právě přidělit jednomu pánovi, který v této chvíli přijel. Pokud to nevíte, máme téměř plno," dodal.

Petr věděl, který pokoj je 1410. Byla to velká a vzdušná, místnost s okny na St. Charles Avenue. "Když si vezmu 1410, budete mít pro vašeho pána něco jiného?" řekl mírně.

"Ne, pane McDermotte. Mám jen malé apartmá na pátém a ten pán nechce platit vyšší sazbu."

Petr řekl ostře: "Dejte vašemu hostu pro dnešní noc apartmá za normální pokojovou sazbu. Ráno ho můžeme přemístit. Mezitím přemístíme hosta z 1439 do 1410 a prosím pošlete hned chlapce s klíčem nahoru."

"Počkat, pane McDermotte." Úředníkův tón byl do této chvíle jen odměřený, teď byl otevřeně vzdorovitý. "Pan Trent se vždy řídil zásadou …"

"V této chvíli mluvíme o mých zásadách," štěkl Petr. "A ještě něco: než půjdete dnes domů, nechte vzkaz dennímu recepčnímu, že budu zítra chtít vysvětlení, proč byl pan Wells přestěhován z původního pokoje do čísla 1439, a můžete přidat, aby si na tom vysvětlení dali raději záležet."

Zašklebil se na Kristinu a zavěsil.

[4]

"Tys musel zešílet," křičela vévodkyně z Croydonu. "Ty ses naprosto, dokonale zbláznil." Po odchodu Petra McDermotta se vrátila do Prezidentského apartmá a důkladně za sebou zavřela vnitřní dveře.

Vévoda se celý nesvůj zavrtěl, jako vždy při častých slovních výpadech své ženy. "K čertu, je mi to líto, děvenko. Měl jsem zapnutou telinu. Neslyšel jsem toho chlapa. Myslel jsem, že vypad." Dal si pořádný doušek whisky se sodou, kterou držel nepříliš jistě v ruce, a naříkavě dodal: "Kromě toho jsem kvůli tomu všemu celý rozčilený."

"Je ti líto? Jsi rozčilený!" V hlase jeho ženy zněl výjimečně hysterický podtón. "Podle tebe je to všechno nějaká hra. Jako kdyby to, co se dnes v noci stalo, nás nemohlo zničit…"

"Nic takového si nemysli. Vím, že je to vážné. K čertu vážné." Vévoda seděl v hlubokém křesle jako hromádka neštěstí, jeho vysoká postava se nepochopitelně zmenšila a podobal se nějaké myši v buřince, které angličtí karikaturisté tak rádi kreslívají.

"Dělala jsem, co jsem mohla," pokračovala vévodkyně ve výčitkách. "Všechno, co jsem mohla, po té tvé neuvěřitelné hlouposti, abych dala najevo, že jsme oba strávili tichý večer v hotelu. Dokonce jsem si vymyslela i procházku, na kterou jsme šli, pro případ, že nás někdo viděl vcházet. A pak se přimotáš jak nějaký hloupý zabedněnec, abys oznámil, že sis zapomněl v autu cigarety."

..Slyšel mě jen jeden. Ten vedoucí. Nevšim si."

"Ale všiml. Pozorovala jsem jeho obličej." Vévodkyně se jen s námahou ovládla. "Dovedeš si vůbec představit, v jak strašném průšvihu jsme?"

"Už jsem řek." Vévoda dopil zbytek a prohlížel si prázdnou sklenici. "Taky je mi hanba. Kdybys mě nepřiměla … Kdybych se nenamazal…"

"Byls opilý! Byls opilý, když jsem tě našla, a stále ještě jsi."

Zavrtěl hlavou, jako kdyby si ji chtěl pročistit. "Teď střízlivý." Nyní bylo na něm, aby byl uražený. "Ale tys mě musela sledovat. Plést se do toho. Nic nenechat na pokoji…"

"Nech toho. Na tom teď nezáleží."

"Tys mě přiměla…" opakoval.

"Nemohli jsme dělat nic jiného. Nic! Takhle je větší naděje."

"Nejsem si tak jistej. Policajti se do toho zakousnou …"

"Museli by nás nejdřív podezírat. Proto jsem dělala všechen ten randál kvůli číšníkovi. Není to alibi, ale je to hned to nejlepší po něm. Teď mají v hlavě, že jsme tu celý večer byli ... nebo by měli mít, kdybys to všechno nezkazil. Brečela bych."

"To by bylo zajímavý," řekl vévoda. "Myslel jsem, že na to nejsi dost žena." Vzpřímil se z křesla a najednou odhodil všechnu, nebo skoro všechnu poddajnost. Právě tato chameleónská vlastnost někdy mátla lidi, kteří ho znali. Nutilo je to uvažovat, jaký člověk se v něm skrývá.

Vévodkyně se začervenala, což ještě zvýšilo její sošnou krásu. "To nebylo nutné."

"Možná." Vévoda vstal, šel k malému stolku po straně, nalil si pořádnou dávku skotské a doplnil ji krátkým střikem sody. Zády k vévodkyni dodal: "Tak jako tak, uznej, že je to kořen většiny našich problémů."

"Nic takového neuznávám. Tvoje zvyky možná, ale ne moje. Ten tvůj dnešní výlet do té odporné herny bylo šílenství; a vzít s sebou tu ženskou …"

"Už jsi to jednou probrala," řekl vévoda unaveně. "Vyčerpávajícím způsobem. Když jsme jeli zpátky. Než se to stalo."

"Nevěděla jsem, že k tobě proniklo, co jsem říkala."

"Tvá slova, děvenko, proniknou i tou nejhustší mlhou. Stále se snažím ji udělat neproniknutelnou. Zatím se mi to nepovedlo." Vévoda z Croydonu usrkl z čerstvého nápoje. "Proč sis mě brala?"

"Asi hlavně proto, že jsi v našich kruzích vynikal jako někdo, kdo dělá něco užitečného. Lidé říkají, že aristokracie je změkčilá. Zdálo se, že ty dokazuješ, že to není pravda."

Zdvihl sklenici a zkoumal ji jako zázračnou kouli. "Už se to nezdá. Co?"

"Pokud snad ano, tak proto, že tě držím na nohou."

"Washington?" To slovo byla otázka.

"Mohli bychom to dokázat," řekla vévodkyně, "kdyby se mi podařilo udržet tě střízlivého a ve vlastní posteli."

"Aha!" Její manžel se hluše zasmál. "Zatraceně studená postel, to teda jo."

"Už jsem řekla, že to není nutné."

"Napadlo tě někdy, proč jsem si vzal já tebe?"

"Udělala jsem si o tom představu."

"Svěřím ti to nejdůležitější." Napil se znovu, jako by si dodával odvahy, a pak drsně řekl: "Chtěl jsem tě v posteli. Rychle. Legálně. Věděl jsem, že je to jediná cesta."

"Překvapuje mě, že ses namáhal. Mohl sis vybrat z tolika jiných - předtím i potom."

Díval se jí zarudlýma očima do tváře. "Nechtěl jsem jiné. Tebe jsem chtěl. Pořád ještě chci."

Vyštěkla: "To stačí! Už jsi zašel dost daleko."

Zavrtěl hlavou. "Něco, co bys měla slyšet. Tvoje pýcha, děvenko. Nádherná. Divoká. Vždycky mě přitahovala. Nechtěl jsem ji zlomit. Jen sdílet. Tebe na zádech. Roztažená stehna. Vášnivou. Chvějící se …"

"Přestaň! Přestaň! Ty… ty smilníku!" Tvář měla úplně bílou a přeskakujícím hlasem křičela: "Je mi jedno, když tě policajti chytnou! Doufám, že tě chytnou! Doufám, že dostaneš deset let!"

[5]

Po svém krátkém sporu s recepcí přešel Petr zpět chodbou čtrnáctého patra do pokoje 1439.

"Pokud s tím budete souhlasit," řekl doktoru Uxbridgeovi, "přestěhujeme pacienta do jiného pokoje v tomto poschodí."

Vysoký hubený doktor, který přišel na Kristininu výzvu, přikývl. Rozhlédl se po pokoji "pro smích", po změti trubek od vodovodu a topení. "Jakákoliv změna může být jen k lepšímu."

Když se doktor otočil zpět k mužíkovi v posteli a načal novou pětiminutovku kyslíku, připomněla Kristina Petrovi: "Teď bychom potřebovali ošetřovatelku."

"To necháme na doktoru Aaronsovi," uvažoval Petr nahlas. "Ovšem, hotel ji musí asi najmout, což znamená, že budeme odpovědni za placení. Myslíš, že tvůj přítel Wells na to má?"

Vrátili se do chodby a ztišili hlas.

"Trochu se toho bojím. Mám dojem, že penězi neoplývá." Petr si všiml, že Kristina během přemýšlení pokaždé půvabně svraští nos. Uvědomil si její blízkost a slabou vůni jemné voňavky.

"Ale co," řekl, "do rána snad nebudeme po uši v dluzích. Pak ať se na to úvěrové oddělení podívá."

Když dorazil posluha s klíčem, odešla Kristina otevřít pokoj 1410. Za chvíli se vrátila a oznámila, že pokoj je připraven.

"Nejlepší by bylo vyměnit postele," řekl Petr ostatním. "Převezeme tuhle do čtrnáct set desítky a postel odtamtud dáme sem." Jenomže zjistili, že otvor ve dveřích je o dva centimetry užší.

Albert Wells, který už snadněji dýchal a jemuž se do tváře vrátila barva, se nabízel: "Chodil jsem celý život, kousek ještě ujdu." Ale doktor Uxbridge zavrtěl rozhodně hlavou.

Šéfmechanik zkoumal šířkový rozdíl. "Vysadím ty dveře z pantů," řekl nemocnému. "Potom vystřelíte jako špunt z flašky."

"To je zbytečné," řekl Petr. "Znám rychlejší způsob - jestli vám to nebude vadit, pane Wellsi."

Pan Wells se usmál a přikývl.

Petr se sehnul, přehodil starci deku přes ramena a vzal ho do náručí.

"Máš silné ruce, synku," řekl mužík.

Petr se usmál. Potom odešel se stejnou lehkostí, jako kdyby nesl dítě, přes chodbu do nového pokoje.

O čtvrthodinu později již všechno klapalo jako na drátkách. Kyslíkovou soupravu úspěšně přemístili, i když už nebyla tak nezbytná, protože bez konkurence trubek s horkou vodou, byl vzduch v prostornějším pokoji 1410 díky klimatizaci daleko čerstvější. Dostavil se domácí lékař, doktor Aarons. Byl to obtloustlý, živoiální chlapík a vypouštěl oblaka téměř viditelných výparů bourbonské whisky. Ochotně přijal nabídku doktora Uxbridge na konzultaci příští den a stejně se chytil doporučení, že kortizon by mohl zabránit opakování záchvatu. Také soukromá ošetřovatelka, se kterou vřele telefonoval ("taková skvělá zpráva, drahoušku! Budeme zase pracovat spolu"), byla údajně na cestě.

Když se šéfmechanik a doktor Uxbridge obrátili k odchodu, Albert Wells pokojně spal.

Petr následoval Kristinu do chodby a zavřel dveře za doktorem Aaronsem, který uvnitř čekal na ošetřovatelku a krátil si chvíli přecházením po pokoji za vlastního doprovodu toreadorské árie z Carmen v pianissimu. "Pom, pom-pom, pom, porn; porn pom-pom, pom, porn…" Cvakot západky jeho preludování usekl v půli. Bylo tři čtvrti na dvanáct.

Na cestě k výtahům Kristina řekla: "Jsem ráda, že jsme ho nechali v hotelu."

Zdálo se, že Petra to překvapilo. "Pana Wellse? Proč bychom ho nenechali?"

"V některých hotelích by to neudělali. Víš, jak to chodí: jak se něco sebemíň vymyká běžnému pořádku, nikdo s tím nechce nic mít. Chtějí jen, aby se lidi přihlásili, odhlásili a zaplatili účet. Nic víc."

"To jsou konzervárny. Opravdový hotel znamená pohostinství, a také výpomoc, pokud ji host potřebuje. Takhle začínaly nejlepší hotely. Naneštěstí příliš mnoho lidí v téhle branži na to zapomnělo."

Zvědavě se na něj podívala. "Myslíš, že u nás se také zapomnělo?"

"To teda vezmi jed, že si to myslím! Alespoň většinou. Kdyby bylo po mém, spousta věcí by se změnila …" Upadl do rozpaků nad svou vehemencí a přerušil se. "Nechme toho. Většinou si nechávám tyhle zrádné myšlenky pro sebe."

"To bys neměl, a pokud to uděláš, měl by ses stydět." Za Kristininými slovy bylo vědomí, že St. Gregory v mnoha ohledech skutečně nefunguje, jak by měl, a že v posledních letech se jen hřeje na slunku své bývalé slávy. Navíc hotelu v poslední době hrozila finanční krize, která mohla přivodit drastické změny bez ohledu na přání majitele, Warrena Trenta,

"Hlavou zeď neprorazíš," namítl Petr. "Tím, že si ji budu otloukat, nepomůžu ničemu. W. T. nemá nové myšlenky v lásce."

"To není důvod, aby se člověk vzdal."

Zasmál se. "Mluvíš jako ženská."

"Taky jsem."

"Já vím," řekl Petr. "Právě jsem si toho všim."

Byla to pravda. Od té doby, co přišel do St. Gregoryho a poznal Kristinu, bral ji jako samozřejmost. Teprve v poslední době si začal čím dál víc uvědomovat, jak je vlastně půvabná a přitažlivá. Napadlo ho, co asi dnes večer dělá.

Nezávazně řekl: "Ještě jsem dnes nevečeřel; semlelo se toho moc. Co takhle pozdní večeři ve dvou, jestli máš ovšem chuť?"

"Zbožňuji pozdní večeře," řekla Kristina.

U výtahu jí řekl: "Musím zkontrolovat ještě jednu věc. Poslal jsem Herbieho Chandlera, aby se podíval na tu potíž v jedenáctém, ale nevěřím mu. Pak už budu volný." Vzal ji za paži a lehce stiskl. "Počkáš na mě v prvním mezaninu?"

Na člověka jeho výšky, o kterém by si lidé mohli myslet, že bude neohrabaný, měl překvapivě jemné ruce. Kristina se koutkem oka podívala na jeho výrazný energický profil s vyčnívající bradou, která vypadala skoro jako lucerna. Byla to zajímavá tvář s náznakem rozhodnosti, ze které se v případě potřeby mohla stát tvrdohlavost. Uvědomila si, že se jí zrychluje tep.

"Dobře," souhlasila. "Počkám."

[6]

Marsha Preyscottová si vroucně přála, aby bylá své devatenácté narozeniny strávila jinde, anebo alespoň zůstala na plese bratrstva Alfa Kappa Epsilon ve sjezdové hale hotelu o osm poschodí níže. Zvuky plesu, ztlumené vzdáleností, a zvuky odjinud k ní stoupaly do okna apartmá v jedenáctém poschodí. Jeden z chlapců před chvílí okno otevřel, protože horko, cigaretový kouř a všudypřítomný pach alkoholu v nacpané místnosti začaly vadit i těm, jejichž schopnost vnímání se rychle zmenšovala.

Udělala chybu, že sem šla. Ale jako vždy vzpurně hledala něco neobvyklého a přesně to jí Lyle Dumaire sliboval. Znala Lyla léta a občas se s ním scházela. Jeho otec byl prezidentem jedné z místních bank a přítelem jejího otce. Při tanci jí Lyle řekl: "Tohle je pro mimina, Marsho. Kluci si vzali apartmá a jsme teď většinou nahoře. Děje se tam spousta věcí." Pokusil se o mužné zasmání, které vyšlo spíš jako chichot, a pak se přímo zeptal: "Proč nejdeš s námi?"

Řekla ano, aniž o tom moc přemýšlela, a tak odešli z tanečního sálu a vyjeli nahoru do malého přeplněného apartmá 1126-7. Sotva vstoupili, zavalil je zkažený vzduch a hlasitý křik. Bylo tam víc lidí, než očekávala. Také nepočítala s tím, že někteří chlapci budou už tak opilí.

Bylo tam několik dívek, které většinou znala, i když jen povrchně, a s několika králce mluvila, přestože se v tom křiku mohly stěží dorozumět. Jedna z nich, Sue Phillipová, neříkala nic. Zcela zřejmě omdlela a jakýsi chlapec z Baton Rouge, který ji doprovázel, ji poléval vodou z boty, kterou stále doplňoval v koupelně. Dívčiny růžové mušelínové šaty se už dávno změnily v promočený hadr.

Chlapci uvítali Marshu daleko vřeleji, i když se hned zas vrátili k improvizovanému baru, který zřídili ze zasklené skříně převrácené na bok. Někdo - nevěděla přesně kdo - jí neohrabaně vsunul do ruky sklenici.

Zřejmě se také něco dělo za zavřenými dveřmi vedlejšího pokoje. Stál před nimi hlouček chlapců, včetně Lyla Dumaira, který nechal Marshu samotnou. Zaslechla útržky rozhovoru a také otázku: "Tak jaké to bylo?" Odpověď pohltil výbuch vulgárního smíchu.

Když si z několika dalších poznámek uvědomila, nebo přinejmenším začala mít podezření, co se děje, chtělo se jí hned odejít. I opuštěná velká vila v Zahradním městě byla lepší než tohle, navzdory tomu, že nesnášela její prázdnotu. Obývala ji sama jen se služebnictvem, protože otec byl již šest neděl pryč a měl být pryč přinejmenším ještě čtrnáct dní.

Vzpomínka na otce připomněla Marshe, že kdyby se byl vrátil, jak původně předpokládal a sliboval, nebyla by teď ani tady, ani na plese bratrstva. Místo toho by měla narozeninový večírek, na kterém by předsedal Mark Preyscott svým bezstarostným žoviálním způsobem, a bylo by tam jen pár jejích nejlepších přátel, kteří by docela určitě šli raději k ní než na hlučný ples Alfy Kappy Epsilonu. Jenže tatínek se nevrátil. Místo toho omluvně zatelefonoval jako vždy, tentokrát z Říma.

"Marsho, zlatíčko, dělal jsem, co jsem mohl, ale nejde to. Mám tu práci ještě na dva - tři týdny, ale zlatíčko, vynahradím ti to, až se vrátím, opravdu."

Zkusmo se zeptal, jestli by nechtěla navštívit matku a jejího posledního manžela v Los Angeles, a když bez rozmýšlení odmítla, pokračoval:

"V každém případě si užij krásné narozeniny. Na cestě je něco, co by se ti, myslím, mohlo líbit."

Když Marsha slyšela jeho milý hlas, chtělo se jí plakat, ale to se odnaučila už dávno. Nemělo ani smysl se divit, že majitel obchodního domu v New Orleansu s armádou vysoce placených úředníků je připoután k práci ještě víc než malý úředníček. Možná, že v Římě se děly ještě jiné věci, o kterých jí neříkal, stejně jako ona by mu nevyprávěla o tom, co se právě dělo v pokoji 1126.

Když se rozhodla odejít, obrátila se k oknu, aby položila na předprseň sklenicí, a zezdola uslyšela, jak hrají Hvězdný prach. V této době už hudebníci přešli ke starým sentimentálním kouskům, zvláště když hrál Moxie Buchanan se svými slavnými Džentlmeny Jihu. Zvali je na většinu nóbl společenských podniků v St. Gregorym. I kdyby byla předtím netančila, zůstalo by jí v sluchu aranžmá - něžné a hřejivé, a přesto dominantní dechy, podle kterých se dal Buchanan snadno poznat.

Marsha zaváhala u okna a napadlo ji, že by se mohla vrátit na taneční zábavu, i když si dovedla představit, jak to tam teď bude vypadat: chlapcům bude ve smokingu čím dál tepleji, budou si neklidně popotahovat límečky košil, pár frajírků si bude přát, aby si už zase konečně mohli navlíct texasky a trika, a dívky budou chodit sem a tam z převlékárny a chichotavě si za jejími dveřmi vyměňovat tajemství; celá ta záležitost Marshe připomínala skupinku dětí vystrojených

k hraní šarád. Marshu často napadlo, že mládí je nudná doba, zvláště když ji člověk sdílí se svými vrstevníky. Byly chvíle - a tato k nim patřila - kdy toužila po trochu moudřejší společnosti.

Tu ale nikdy nemohla najít s Lylem Dumairem. Viděla ho, jak stále ještě stojí ve skupince u spojovacích dveří, s červenou tváří, pomačkanou škrobenou náprsenkou a s motýlkem na stranu. Marsha se divila, jak ho mohla někdy brát - byť jen na chvíli - vážně.

Také ostatní se zřejmě začínali chystal k odchodu. Jeden ze starších chlapců, ve kterém poznala Stanleyho Dixona, vyšel z druhého pokoje. Ukazoval na dveře, které za sebou pečlivě zavřel. Slyšela útržky jeho slov: "Holky říkaj, že už jdou … měly toho dost… maj strach ... hluk."

"Tak třeba některou odsud?" Byl to hlas Lyla Dumaira, daleko hůř ovládaný než před chvílí.

"Fajn, ale kterou?" Chlapci ve skupince se začali zkoumavě rozhlížet po místnosti. Marsha je důrazně ignorovala.

Několik přátel Sue Phillipové se ji snažilo postavit na nohy, ale moc jim to nešlo. Jeden z chlapců, trochu střízlivější než ostatní, zavolal s obavami v hlase: "Marsho! Sue je na tom pěkně bledě. Můžeš jí pomoct?"

Marsha se neochotně zastavila a podívala se na dívku, která právě otevřela oči. Opírala se o zeď, dětskou tvář měla mrtvolně bledou, ústa ochablá a rtěnku rozmazanou po celém obličeji. Marsha si v duchu povzdychla a řekla ostatním:

"Pomožte mi s ní do koupelny." Když tři chlapci Sue zdvihli, začalo opilé děvče plakat.

Jeden z chlapců je zřejmě chtěl následovat do koupelny, ale Marsha pevně zabouchla dveře a zamkla. Obrátila se k Sue Phillipové, která na sebe s výrazem zděšení zírala do zrcadla. Marsha si vděčně pomyslela, že jí ten šok alespoň pomůže vystřízlivět.

"Moc bych se kvůli tomu netrápila," poznamenala. "Prý se to musí přihodit všem, dřív nebo později."

"Panebože! Matka mě zabije!" Ta slova začala zasténáním a skončila skokem k záchodové míse. Sue zvracela.

Marsha se posadila na okraj vany a prakticky podotkla: "Po tomhle ti bude o moc líp. Až skončíš, umyju ti tvář a pak můžeme zkusit čerstvý make-up."

Druhé děvče neutěšeně přikývlo, s hlavou stále ještě dole.

Trvalo jim to deset nebo patnáct minut, než se zase objevily. Apartmá bylo již téměř prázdné, až na Lyla Dumaira a jeho kamarádíčky, kteří si stále ještě šuškali v hloučku. Marsha si pomyslela, že jestli jí Lyle nabídne doprovod, pošle ho do háje. Kromě nich byl v místnosti jen chlapec, který ji požádal o pomoc. Přistoupil k nim a uspěchaně vysvětloval: "Zařídili jsme, aby Sue vzala domů jedna přítelkyně a Sue tam asi zůstane přes noc." Když uchopil děvče za ruku, poslušně ho následovalo. Chlapec zavolal přes rameno: "Čeká na nás dole auto. Mockrát děkujeme, Marsho." Ulevilo se jí, když odešli.

Právě našla přehoz, který odložila, než odešla pomáhat Sue, když uslyšela, jak se vnější dveře zavírají. Stál před nimi Stanley Dixon s rukama za zády. Slyšela tiše zaklapnout zámek.

"Hele, Marsho," řekl Lyle Dumaire. "Nač ten spěch?"

Marsha znala Lyla od dětství, ale něco se na něm teď změnilo. Tohle byl někdo cizí s výrazem opilého surovce. "Jdu domů" odpověděla.

"Ale jdi." Nadutě k ní přistoupil. "Nekaž zábavu a dej si drink!"

"Ne, děkuji."

"Nebudeš kazit zábavu, že ne?" pokračoval, jako by neslyšel.

"Jen tak mezi námi," řekl Stanley Dixon. Měl sytý nosní hlas s lichotivým úlisným podtónem. "Někteří z nás se už dobře pobavili. S jídlem roste chuť." Ti druzí dva, jejichž jména neznala, se zašklebili.

"Nezajímá mě, co chcete," odsekla. Třebaže to řekla pevným hlasem, uvědomila si, že má strach. Pohnula se ke dveřím, ale Dixon zavrtěl hlavou. "Prosím," řekla, "prosím vás, nechtě mě jít."

"Podívej se, Marsho," řekl chvástavě Lyle, "my víme, že to chceš." Sprostě se zachechtal. "Všechny to chtěj. Nikdy skutečně nemyslí ne. Myslí tím ‚tak pojď a vem si TO'." Obrátil se k ostatním. "Je to tak, hoši?"

Třetí chlapec tiše zabručel. "Jasně. Vzít si to musí člověk sám."

Začali se přibližovat.

Otočila se. "Varuju vás: Když se mě dotknete, budu křičet"

"To by byla tvoje škoda," zamumlal Stanley Dixon. "Přišla bys o všechnu legraci." Znenadání stál za ní, ačkoliv se zdánlivě nepohnul, a přitiskl jí jednu velkou zpocenou ruku na ústa a druhou jí přidržel paže u těla.

Kroutila se a pokusila se ho kousnout do ruky, ale nešlo to.

"Podívej, Marsho," povídal Lyle s tváří staženou do úšklebku, "uděláme ti to tak jako tak, tak bys z toho aspoň mohla něco mít. Aspoň se to říká, ne? Když tě Stan pustí, slíbíš, že nebudeš křičet?"

Zuřivě zavrtěla hlavou.

Jeden z hochů ji uchopil za ruku. "No tak, Marsho. Lyle říká, že jsi fajn holka. Proč to nedokážeš?"

Zmítala se teď vší silou, ale nadarmo. Sevřeni nepovolilo. Lyle ji držel za druhou ruku a společně ji strkali do přilehlé ložnice.

"Vem to čert," řekl Dixon. "Chytněte ji někdo za nohy." Zbylý chlapec to učinil. Pokoušela se kopat, ale podařilo se jí jen zout se z lodiček s vysokými podpatky. Jako ve snu cítila, že ji přenášejí dveřmi do ložnice.

"Tak naposled." varoval ji Lyle. Nátěr dobromyslnosti z něho úplně opadl. "Budeš spolupracovat, nebo ne?"

Odpovědí bylo jen ještě energičtější zmítání.

"Svlíkněte ji," řekl někdo. A jiný- hlas - asi ten, co ji držel za nohy, řekl váhavě: "Myslíte, že to máme udělat?"

"Neměj starost." To byl Lyle Dumaire. "Nic se nestane. Její fotr se tahá s děvkama po Římě."

V pokoji byly dvě postele. Navzdory divokému odporu ji povalil na tu bližší. Za chvíli ležela natažená přes

postel, hlavu měla surově zvrácenou dozadu, takže mohla vidět jedině na strop. Kdysi byl vymalovaný bíle, ale teď byl spíš šedý a ve středu nad lustrem svítila ozdoba. Usazoval se na ní prach a vedle ní byla zažloutlá mokrá skvrna.

Stropní světlo náhle zhaslo a viděla jen díky jiné rozsvícené lampě. Dixon posunul sevření. Seděl teď napůl na posteli blízko její hlavy, ale držel ji stále stejně pevně. Ucítila jiné ruce a zmocnila se jí panika. Zkroutila se a snažila se kopat, ale nohy měla přitisknuté k posteli. Pokusila se převalit a ozval se praskavý zvuk, jak se její večerní šaty roztrhly.

"Já jdu první," řekl Stanley Dixon. "Vemte to tady někdo za mě." Slyšela jeho hlasitý dech.

Na podložce vedle postele se ozvaly tiché kroky. Nohy měla stále pevně sevřené, ale Dixonova ruka na tváři se pohnula a vystřídala ji jiná. To byla příležitost. Když ucítila novou ruku, zuřivě kousla. Cítila, jak její zuby pronikly do masa a narazily na kost.

Ozval se bolestný výkřik a ruka ucukla.

Marsha se zhluboka nadýchla a zaječela. Zaječela třikrát a skončila zoufalým výkřikem: "Pomoc! Pomoc!"

Poslední slovo bylo přeťato v půli, jak ji Dixonova ruka znovu přimáčkla se silou, po které se jí zajiskřilo před očima. Slyšela, jak zavrčel: "Ty blbče! Idiote!"

"Ona mě kousla!" Kluk bolestí vzlykal. "Ta čubka mě kousla do ruky."

"A cos čekal, že ti ji políbí?" řekl zuřivě Dixon. "Teď máme na krku celej hotel."

"Zmizme odsud," naléhal Lyle Dumaire.

"Drž hubu," rozkázal Dixon. Naslouchali.

Dixon tiše řekl: "Nic se nehýbe. Asi nikdo neslyšel."

Má pravdu, pomyslela si zoufale Marsha. Oči se jí zalily slzami. Zdálo se jí, že ztratila sílu k odporu.

Někdo zaklepal na vnější dveře. Třikrát, pevně a sebevědomě.

"Ježíšmarjá!" řekl třetí chlapec. "Někdo to slyšel." Se zasténáním dodal: "Panebože - moje ruka!"

Čtvrtý se nervózně zeptal: "Co budeme dělat?"

Klepání se opakovalo, tentokrát energičtěji.

Po chvíli se ozval hlas zvenčí: "Prosím, otevřete dveře. Slyšel jsem někoho volat o pomoc." Hlas za dveřmi měl měkký jižní přízvuk.

Lyle Dumaire zašeptal: "Je tam jen jeden; je sám. Možná bysme ho mohli podfouknout."

"Za zkoušku to stojí," vydechl Dixon. "Já půjdu. Podrž ji, a tentokrát pořádně!" zašeptal někomu z ostatních.

Ruka na Marshiných ústech se rychle vyměnila a jiná přidržela její tělo.

Cvakl zámek a pak se ozvalo zavrzání, jak se dveře pootevřely. Stanley Dixon řekl jakoby překvapeně. "Ach."

"Promiňte, pane. Jsem zaměstnanec hotelu." Byl to hlas, který slyšeli před chvílí. "Náhodou jsem šel kolem a slyšel jsem někoho vykřiknout."

"Náhodou kolem, co?" Dixonův hlas zněl podivně nepřátelsky. Pak, jako kdyby se rozhodl chovat se diplomaticky, dodal: "No, tak tedy děkuji. Ale to má jenom manželka noční můry. Šla spát přede mnou. Už je to v pořádku."

"No …" Zdálo se, že ten druhý zaváhal. "Když to opravdu není nic vážného …"

"Ale vůbec ne," řekl Dixon. "Takové věci se občas stávají." Mluvil přesvědčivě a kontroloval situaci. Marsha věděla, že dveře se za chvíli zavřou.

Uvědomila si, že jak předtím povolila, zmenšil se také tlak na jejích ústech. Trhla sebou do strany a na chvíli uvolnila ústa. "Pomoc!" vykřikla. "Nevěřte mu! Pomozte, prosím!" A zase byla hrubě umlčena.

Venku vypukla ostrá výměna názorů: Slyšela, jak nový hlas říká: "Chtěl bych jít dovnitř, prosím."

"Tohle je soukromý pokoj. Říkal jsem vám, že manželka má noční můry."

"Je mi líto, pane; já vám nevěřím."

"Tak dobrá," řekl Dixon. "Pojďte."

Ruce pustily Marshu, jako kdyby si nepřály být viděny. Hned se převalila a částečně se posadila čelem ke dveřím. Vstoupil jimi mladý černoch. Bylo mu něco málo přes dvacet, měl inteligentní obličej a byl úhledně oblečen. Krátké vlasy měl pečlivě vykartáčované.

Okamžitě pochopil, oč jde, a řekl ostře: "Pusťte tu mladou dámu."

"Tak se na to, bráškové, podívejte," řekl Dixon. "Koukněte, kdo nám to tu poroučí."

Marsha si mlhavě uvědomovala, že dveře do chodby jsou stále ještě pootevřené.

"Tak dobře, negře," zavrčel Dixon, "říkal sis o to." Vyrazil zkušeně pravou rukou. Vložil celou sílu svých širokých ramen do rány, která by byla mladého černocha srazila, kdyby našla cíl. Ale ten druhý se jediným svižným, téměř baletním pohybem uhnul stranou. Napřažená pěst neškodně prolétla kolem jeho hlavy a Dixon se zapotácel dopředu. V témže okamžiku vyrazila černochova levačka ostře nahoru a přistála s tvrdým krátkým zvukem na útočníkově obličeji.

Někde v chodbě se otevřely a zavřely další dveře.

Dixon řekl s rukou na tváři: "Ty zkurvysynu!" Obrátil se k ostatním. "Na něj!"

Pouze chlapec s poraněnou rukou se nezúčastnil boje. Ostatní tři se jako na povel vrhli na mladého černocha, který padl pod jejich spojeným útokem. Marsha slyšela údery a zároveň sílící šum hlasů zvenčí z chodby.

Také ostatní uslyšeli hlasy. "Jsme v rejži," varoval naléhavě Lyle Dumairc. "Říkal jsem vám, že máme vypadnout."

U dveří nastala tlačenice, vedená chlapcem, který se během rvačky držel stranou. Ostatní pospíchali za ním. Marsha slyšela, jak se Stanley Dixon zastavil a řekl: "Stal se tam nějaký malér. Jdeme sehnat pomoc."

Mladý černoch vstával se zakrvácenou tváří z podlahy.

Venku se ozval pánovitý hlas a přerušil ostatní: "Kde je ta výtržnost, prosím?"

"Někdo tam ječel a pak se rvali," říkala vzrušeně nějaká žena. "Tamhle."

Jiný hlas bručel: "Stěžovala jsem si již dřív, ale nikdo si toho nevšímal."

Dveře se zeširoka otevřely. Marsha letmo zahlédla zvědavé tváře a pak vstoupila vysoká pánovitá postava. Dveře se zavřely zevnitř a rozsvítilo se stropní světlo.

Petr McDermott se rozhlížel po nepořádku v pokoji. "Co se stalo?"

Marshino tělo se otřásalo vzlyky. Pokusila se vstát, ale bezvládně klesla na pelest postele. Snažila se zakrýt rozervané zbytky svých šatů. Mezi jednotlivými vzlyky se jí podařilo vypravit ze sebe slova: "Pokoušeli… se mě … znásilnit…"

McDermottova tvář zkameněla. Jeho zrak přeskočil na mladého černocha, který se opíral o zeď a otíral si kapesníkem krvácející tvář.

"Royce!" V McDermottově hlase zazněla chladná zuřivost.

"Ne! Ne!" Marsha křičela nesouvisle a prosebně přes pokoj. "To nebyl on! Přišel mi pomoct!" Zavřela oči, protože se jí udělalo špatně z představy dalšího násilí.

Mladý černoch se narovnal. Odložil kapesník a posměšně řekl: "Proč mi rovnou jednu nevrazíte, pane McDermott? Mohl byste pak klidně říct, že to byl omyl."

Petr řekl úsečně: "Omyl se už stal, Rovce, a já se omlouvám." Měl Aloysia Royce, který skloubil svou úlohu osobního sluhy majitele hotelu Warrena Trenta se studiem práv na Loyolově univerzitě, z duše nerad. Royceův otec, který byl ještě syn otroka, se stal před lety osobním sluhou Warrena Trenta, stejně jako jeho společníkem a důvěrníkem. Když otec za čtvrt století umřel, jeho syn Aloysius, který se v hotelu narodil a vyrostl, zůstal a bydlel v apartmá majitele hotelu na základě volné dohody, podle níž přicházel a odcházel tak, aby to vyhovovalo jeho studiu. Royce byl však podle názoru Petra McDermotta zbytečně arogantní a přezíravý. Zdálo se, že v sobě spojuje nedůvěru v jakékoli nabízené přátelství s neustálou chutí se hašteřit.

"Řekni mi, co víš," řekl Petr.

"Byli čtyři. Čtyři slušní mladí bílí páni."

"Poznal jsi některé z nich?"

Royce přikývl. "Dva."

"To stačí." Petr odešel k telefonu.

"Koho voláte?"

"Městskou policii. Musíme to ohlásit; nemáme na vybranou."

Na tváři mladého černocha se objevil náznak úsměvu. "Jestli vám můžu poradit, nedělejte to."

"Proč ne?"

"Tak za prvé," protáhl Aloysius Royce a úmyslně tak zdůraznil svůj přízvuk, "musel bych svědčit. A nechte si říct, pane McDermott, že žádnej soud v tomhle svrchovaným státě Louisiana neuvěří negrovi, že se běloch pokusil o znásilnění, ať už se mu to povedlo nebo ne. Kdepak, pane, kdepak, zvlášť když čtyři mladí bílí pánové z dobrých rodin řeknou, že ten negřík lže. Dokonce ani ne tehdy, kdyby slečna Preyscottová dosvědčila, že má negřík pravdu. A pochybuju, že by jí to papínek dovolil, když se veme v úvahu, co by z toho udělaly noviny a tak."

Petr zvedl sluchátko; teď ho zase položil. "Někdy se zdá," řekl, "že schválně děláte věci ještě těžší, než jsou." Ale věděl, že to, co řekl Royce, je pravda. Přesunul pohled na Marshu a zeptal se: "Říkal jste ‚slečna Preyscottová'?"

Mladý černoch přikývl, "Její otec je pan Mark Preyscott. Ten Preyscott. Mám pravdu, slečno?"

Marsha nešťastně přikývla.

"Slečno Preyscottová," řekl Petr, "znáte ty lidi, kteří jsou odpovědni za to, co se stalo?"

Odpověď byla stěží slyšitelná. "Ano."

Royce poznamenal: "Myslím, že jsou všichni z Alfy Kappy Epsilon."

"Je to pravda, slečno Preyscottová?"

Slabé souhlasné přikývnutí.

"A vy jste přišla do tohoto apartmá - s nimi?"

Znovu šepot: "Ano."

Petr se zkoumavě podíval na Marshu. Konečně řekl: "Slečno Preyscottová, záleží jen na vás, jestli podáte oficiální žalobu, nebo ne. Ať se rozhodnete jakkoliv, hotel se podle toho bude řídit. Ale obávám se, že na tom, co teď Royce říkal o zveřejňování, je dost pravdy. Určitě by se něco na veřejnost dostálo - pravděpodobně by toho bylo dost - a nebylo by to právě příjemné. O tom by ale měl samozřejmě rozhodnout spíš váš otec," dodal. "Nemyslíte, že bych mu měl zavolat, aby sem přišel?"

Marsha zvedla hlavu a poprvé se podívala přímo na Petra. "Otec je v Římě. Prosím vás, neříkejte mu o tom - nikdy."

"Něco se dá určitě podniknout soukromě. Myslím si, že by tohle nikomu nemělo jen tak projít." Petr obešel postel. Překvapilo ho, jaké je to ještě dítě a jak je krásná. "Mohu pro vás ještě něco udělat?"

"Nevím. Nevím." Začala znovu plakat, tentokrát tišeji.

Petr jí podal nejistě bílý plátěný kapesník, který si Marsha vzala, utřela si slzy a pak se do něj vysmrkala.

"Je to lepší?"

Přikývla. "Děkuji." V hlavě jí vířily pocity: bolest, hanba, hněv, touha po pomstě, ať jsou následky jakékoliv, a také touha - o které ze zkušenosti věděla, že se nevyplní - aby ji objala milující a ochranná ruka. Všechny tyto pocity však podbarvovalo a přehlušovalo strašné fyzické vyčerpání.

"Myslím, že byste si měla na chvíli odpočinout." Petr McDermott stáhl přehoz z nerozesílané postele a Marsha pod něj vklouzla a ležela na přikrývce pod ním. Dotek polštáře ji chladil na tváři.

"Nemůžu tady zůstat," řekla. "Prostě nemůžu."

Chápavě přikývl. "Hned vás odvezeme domů."

"Ne! To taky ne! Prosím vás, nemáte něco… jinde… v hotelu?"

Zavrtěl hlavou. "Obávám se, že máme plno."

Aloysius Royce odešel do koupelny umýt si krev z obličeje. Nyní se vrátil a stál ve dveřích sousedního obývacího pokoje. Tiše hvízdl, když uviděl změť převráceného nábytku, přetékající popelníky, rozlité láhve a rozbité sklo.

Když k němu McDermott přistoupil, Royce poznamenal: "Vypadá to, že tu byl pěkný pařák."

"To tedy asi byl." Petr zavřel spojovací dveře mezi obývacím pokojem a ložnicí.

"Přece musíte mít v hotelu nějaké místo," prosila Marsha. "Nedokážu ani pomyslet na to, že bych šla dneska domů."

Petr zaváhal. "Asi máme 555." Podíval se na Royce.

555 byl malý pokoj, který příslušel k místu zástupce ředitele. Petr ho skoro nikdy nepoužíval, nanejvýš na převlékání. Nyní byl prázdný.

"To by bylo dobré," řekla Marsha. "Ale někdo musí zavolat k nám domů. Ptejte se po hospodyni Anně."

"Jestli chcete," nabídl se Royce, "dojdu pro klíč."

Petr přikývl. "Stavte se tam na cestě zpátky - měl by tam být župan. Možná, že by se měla zavolat pokojská."

"Pusťte sem teď pokojskou a můžete to rovnou vysílat v rádiu."

Petr přemýšlel. V tomto stadiu už nemohlo klepy nic zastavit, jakmile se v hotelu něco takového stalo, celé zákulisí zvučelo jako tamtamy v džungli. Ale asi nemělo smysl k tomu ještě něco přidávat.

"Dobrá. Vezmeme slečnu Preyscottovou dolů sami. Služebním výtahem."

Jakmile mladý černoch otevřel vnější dveře, pronikly dovnitř hlasy v záplavě dychtivých otázek. Petr na chvíli úplně zapomněl na shromáždění vzbuzených hostů za dveřmi. Slyšel tiché a uklidňující odpovědi Royce a pak hlasy zmlkly.

"Neřekl jste mi, kdo jste," zamumlala Marsha se zavřenýma očima.

"Promiňte. Měl jsem to vysvětlit." Řekl jí své jméno a zmínil se o své úloze v hotelu. Marsha tiše naslouchala. Rozuměla tomu, co říká, ale v první řadě se nechala zalévat tím tichým, uklidňujícím hlasem. Po chvíli se jí za zavřenýma očima začaly myšlenky ospale rozplývat. Mlhavě si uvědomovala, že se Aloysius Royce vrátil, že ji zvedají z postele, pomáhají do županu a vedou rychle a tiše mlčící chodbou. Pak výtah, a zase chodba a další postel, na kterou si tiše lehla. Uklidňující hlas řekl: "Měla toho dost."

Zvuk tekoucí vody. Hlas, který jí říká, že vana je napuštěná. Vzbudila se natolik, aby dotápala do koupelny a zamkla za sebou.

V koupelně bylo úhledně složené pyžamo, které si Marsha nakonec oblékla. Bylo tmavomodré, mužské a hrozně velké. Rukávy jí padaly přes ruce, a přestože si ohrnula nohavice, bylo těžké si po nich nešlapat.

Vyšla ven a něčí ruce jí pomohly do postele. Když se stulila do tuhého, čistého povlečení, uvědomila si ještě jednou klidný, utěšující hlas Petra McDermotta. Ten hlas se mi líbí, pomyslela si Marsha - a jeho vlastník také. "Royce a já teď odcházíme, slečno Preyscottová. Dveře do pokoje jsou samozamykací a klíč leží vedle vaší postele. Nikdo vás nebude rušit."

"Děkuju. Čí je to pyžamo?" ospale se zeptala.

"Moje. Omlouvám se, že je tak velké."

Chtěla zavrtět hlavou, ale byla moc unavená. "Nevadí… pěkné…" Byla ráda, že je to jeho pyžamo. Měla příjemný pocit, že ji nakonec přece jen někdo objímá.

"Pěkné," opakovala tiše. To byla její poslední bdělá myšlenka.

[7]

Petr čekal na výtah v pátém patře sám. Aloysius Royce už odjel služebním výtahem do patnáctého poschodí, kde měl byt hned vedle apartmá majitele hotelu.

Byl to rušný večer, pomyslel si Petr - s patřičnou dávkou nepříjemností, i když ne výjimečný ve velkém hotelu, kde jsou zaměstnanci zvyklí setkávat se s životem v jeho obnažené podobě.

Když přijel výtah, řekl: "Hala, prosím." Uvědomil si, že Kristina čeká v prvním mezaninu, ale věděl, že ta záležitost v přízemí nebude trvat dlouho.

Začal být netrpělivý, protože se výtah ještě nerozjel, třebaže dveře byly zavřené. Liftboy - jeden z pravidelné noční služby, lomcoval řídicí pákou sem a tam. Petr se zeptal: "Jsou dveře určitě zavřené?"

"Ano pane, jsou. V tom to není; je to v kontaktech, buď tady, nebo nahoře." Muž ukázal hlavou směrem ke střeše, kde byly umístěny stroje výtahu, a dodal: "V poslední době to pěkně zlobí. Šéf už se v tom tuhle vrtal." Zuřivě trhal pákou. Mechanismus s trhnutím naskočil a výtah se dal do pohybu.

"Který je tohle výtah?"

"Čtyřka."

Petr si v duchu poznamenal, že se musí hlavního mechanika zeptat, co je vlastně v nepořádku.

Podle hodin v hale bylo skoro půl jedné, když vystoupil z výtahu. Ruch v hale a kolem ní se jako obvykle touto dobou poněkud uklidnil, ale stále tam byla ještě celá řada lidí a zvuky hudby z blízkého Modrého salónu naznačovaly, že večerní tanec je v plném proudu. Petr zamířil k recepci, ale ušel jen pár kroků, když si všiml sádelnaté postavy, která se kolébala proti němu. Byl to hlavní hotelový detektiv Ogilvie, kterého předtím nemohli najít. Odulá

tvář bývalého policisty - sloužil před lety bez valných úspěchů v neworleánské policii - si dávala záležet na naprosté bezvýraznosti, ale policistova prasečí očka poskakovala kolem a vstřebávala okolní ruch. Jako obvykle ho doprovázel zápach zastydlého doutníkového kouře a řada tlustých cigár naplňovala náprsní kapsu jeho obleku jako nevypálená torpéda.

"Slyšel jsem, že jste mě sháněl," řekl Ogilvie. Bylo to prosté, lhostejné konstatování.

Petr pocítil, jak znovu dostává vztek. "To jste uhodl. Kde jste k čertu byl?"

"Pracoval jsem, pane McDermott." Na svou mohutnou postavu měl Ogilvie překvapivě vysoký, falzetový hlas. "Pokud to musíte vědět, byl jsem na policejním ředitelství ohlásit případ, který jsme tu měli. Někdo dnes ukradl kufr z úschovny."

"Policejní ředitelství! Ve kterém lokále se dnes hrál poker?"

Prasečí očka se na něj vyčítavě podívala. "Když se na to díváte takhle, měl byste si to snad ověřit. Anebo to říct panu Trentovi."

Petr odevzdaně přikývl. Alibi bylo nepochybně dobře zařízeno a Ogilvieho přátelé na policejním ředitelství by mu ho určitě dosvědčili. Kromě toho by Warren Trent proti Ogilviemu, který byl v hotelu stejně dlouho jako on sám, nikdy nic nepodnikl. Někteří lidé říkali, že Ogilvie ví, kde jsou zakopány jedna či dvě mrtvoly, a má tak Warrena Trenta v hrsti. Ale ať byl důvod jakýkoliv, Ogilvieho pozice byla neotřesitelná.

"Prostě jste náhodou chyběl u dvou naléhavých případů," řekl Petr. "Ale už jsme se o ně postarali." Napadlo ho, že je koneckonců dobře, že Ogilvie nebyl k dosažení. Hotelový detektiv by určitě nezvládl krizi Alberta Wellse tak šikovně jako Kristina, ani by nejednal s Marshou Preyscottovou taktně a soucitně. Rozhodl se na Ogilvieho zapomenout a se strohým pokývnutím pokračoval k recepci.

Noční recepční, kterému předtím telefonoval, byl za pultem. Petr se rozhodl pro smířlivý přístup. Řekl příjemně: "Díky, že jste pomohl s tou věcí ve čtrnáctém. Pan Wells se už pohodlně usadil v pokoji 1410. Doktor Aarons zařizuje ošetřovatelku a šéfmechanik sehnal kyslík."

Tvář recepčního ztuhla, když se k němu Petr přiblížil. Teď se zase uvolnila, "Nevěděl jsem, že šlo o něco vážného."

"Jednu chvíli měl asi na kahánku. Proto mě tak znepokojilo, že ho přestěhovali do jiného pokoje."

Recepční chápavě přikývl "V tom případě budu určitě trvat na vyšetření. Tím si můžete být jist."

"Měli jsme také nějakou nepříjemnost v jedenáctém. Mohl byste mi říct, na jaké jméno je 1126 - 7?"

Recepční zalistoval v záznamech a vytáhl kartičku. "Pan Stanley Dixon."

"Dixon." To bylo jedno ze dvou jmen, které mu dal Aloysius Royce během krátkého rozhovoru poté, co opustili Marshu.

"Je to syn obchodníka s automobily. Pan Dixon starší je v hotelu častým hostem."

"Děkuji." Petr přikývl. "Můžete ho zapsat jako odhlášeného a řekněte účetnímu, ať pošle účet poštou." Něco ho napadlo. "Ne, počkejte, pošlete účet mně a já napíšu dopis. Budeme vymáhat náhradu škody, až zjistíme, jak je veliká."

"Dobře, pane McDermotte." Změna v úředníkově postoji byla výrazná. "Řeknu účetnímu, ať to udělá, jak chcete. Apartmá je nyní tedy volné?"

"Ano." Petr se rozhodl, že nemá smysl oznamovat veřejně, že Marsha je v pokoji 555. Snad může časně ráno nepozorovaně odejít. To mu připomnělo, že slíbil zavolat k Preyscottovým domů. Přátelsky popřál recepčnímu dobrou noc a přešel halu k opuštěnému pultu, kde ve dne sedával jeden ze zástupců vedoucího. Našel číslo Marka Preyscotta pod adresou v Zahradním městě a požádal o spojení. Telefon chvíli vyzváněl a pak se ozval ospalý ženský hlas. Představil se a oznámil: "Mám vzkaz pro Annu od slečny Preyscottové."

Hlas se silným jižanským přízvukem řekl: "Anna jsem já. Je slečna Marsha v pořádku?"

"Je v pořádku, ale požádala mě, abych vám řekl, že zůstává přes noc v hotelu."

"Kdo jste říkal, že jste?" řekla hospodyně.

"Podívejte se," vysvětloval trpělivě Petr. "jestli se chcete přesvědčit, proč mi nezavoláte zpátky? Je to St. Gregory a žádejte stůl zástupce vedoucího v hale."

Žena řekla se zřetelnou úlevou: "Ano, pane, udělám to." Během minuty je znovu spojili. "Teď už je to v pořádku," řekla, "když vím jistě, kdo jste. Máme trochu o slečnu Marshu starost, to víte, když je její tatínek pryč a vůbec."

Když položil telefon, přemýšlel Petr dál o Marshe Preyscottové. Rozhodl se, že si s ní zítra promluví, aby zjistil, co všechno se stalo před oním pokusem o znásilnění. Kupříkladu nepořádek v apartmá nechával několik nezodpovězených otázek.

Všiml si, že se na něj od pultu vedoucího služby kradmo dívá Herbie Chandler. Petr přešel k němu a stroze řekl: "Domnívám se, že jsem vám nařídil, abyste přešetřil ten nepořádek v jedenáctém."

Z vyzáblé tváře Herbieho Chandlera se na něj dívaly nevinné oči. "Ale já tam šel, pane Mac. - Všechno jsem obešel a byl tam klid."

A to taky byl, pomyslel si Herbie. Vyjel nakonec nervózně do jedenáctého a s úlevou zjistil, že ať tam byla jakákoliv výtržnost, tak už skončila. Ještě lepší bylo, že po svém návratu do haly zjistil, že obě děvčata na objednávku opustila hotel nepozorována.

"Asi jste se nedíval a neposlouchal moc důkladně."

Herbie Chandler zavrtěl tvrdošíjně hlavou. "Udělal jsem, co ste mi řek, pane Mac, a to je všechno. Řek ste, abych šel nahoru, a já sem to udělal, i když to není naše práce."

"Tak dobrá." Ačkoliv mu instinkt napovídal, že vedoucí služby ví víc, než říká, rozhod! se Petr, že na něj

nebude naléhat. "Vyšetříme to. Možná že si s vámi ještě promluvím."

Když se vracel přes halu k výtahu, byl si vědom, že ho Herbie Chandler i hotelový detektiv Ogilvie sledují očima. Tentokrát vyjel jen o poschodí výš, do prvního mezaninu.

Kristina čekala v jeho kanceláři. Odhodila boty a skrčila si nohy pod sebe v čalouněném koženém křesle, ve kterém seděla před půldruhou hodinou. Oči měla zavřené a její myšlenky se toulaly někde v čase a v dálce. Vzhlédla, když Petr vstoupil, a přivolala myšlenky zpět.

"Jen se nevdej za člověka z hotelu," řekl. "Nebere to nikdy konec."

"Tvoje varování přichází právě včas," řekla Kristina. "Ještě jsem ti to neřekla, ale mám políčeno na toho nového zástupce šéfkuchaře. Toho, který vypadá jako Rock Hudson." Narovnala nohy a natáhla se pro boty. Jsou nějaké další problémy?"

Usmál se. Začínal zjišťovat, že ho pohled na Kristinu nesmírně rozveseluje. "Problémy jiných lidí, povětšinou. Povím ti to po cestě."

"Kam?"

"Kamkoliv pryč z hotelu. Pro dnešek jsme ho měli oba dost."

"Mohli bychom jít do Čtvrti," uvažovala Kristina, "je tam spousta nových restaurantů. Anebo jestli chceš jít ke mně, jsem kanón na omelety."

Petr jí pomohl vstát, dovedl ji ke dveřím a vypnul světla v kanceláři. "Omeleta," prohlásil, "to je něco, na co jsem měl chuť, a vůbec jsem o tom nevěděl."

[8]

Museli kličkovat mezi loužemi, které po sobě zanechal déšť, když zamířili k poschoďovému parkovišti, vzdálenému půldruhého bloku od hotelu. Nad nimi se obloha po bouřkovém intermezzu vyjasňovala a objevily se asi tři čtvrtiny měsíce. Kolem nich se město začalo ukládat k odpočinku, přerušovanému občasným svistem taxíku a klapotem jejich vlastních kroků, který se dutě odrážel v kaňonu temných budov.

Ospalý hlídač parkoviště svezl dolů Kristinin volkswagen. Vlezli dovnitř a Petr rozložil celou svou délku na pravé sedadlo. "Tomu říkám život! Nebude ti vadit, když se trochu natáhnu?" Položil ruku na opěradlo sedadla řidiče, aniž se přitom dotýkal Kristininých ramen.

Když čekali na Canal Street na zelenou, proklouzl kolem nich jeden z nových klimatizovaných autobusů.

"Chtěl jsi mi vyprávět, co se stalo," připomněla mu.

Zamračil se, jak si zase vzpomněl na hotel, a v holých krátkých větách jí vyprávěl to, co věděl o pokusu znásilnění Marshy Preyscottové. Kristina tiše poslouchala a řídila auto směrem na severozápad. Petr ukončil své vyprávění zmínkou o Herbiem Chandlerovi a o svém podezření, že vedoucí služby ví víc, než mu řekl.

"Herbie ví vždycky víc. Proto vydržel tak dlouho."

"Vydržet neznamená ještě všechno," podotkl Petr krátce.

Oba věděli, že Petr chtěl vyjádřit tou poznámkou svou nespokojenost s různými nepořádky v hotelu, které pro nedostatek autority nemohl změnit. V normálně řízeném podniku s jasně vymezenou hierarchií by takový problém neexistoval. Ale v St. Gregorym bylo mnoho nepsaných pravidel organizace a konečný úsudek závisel na Warrenu Trentovi, který s hotelem zacházel svým vlastním, nevyzpytatelným způsobem.

Za normálních okolností by se Petr - který s vyznamenáním absolvoval fakultu hotelového řízení na Cornellově univerzitě - rozhodl již před několika měsíci hledat uspokojivější zaměstnání. Jenomže okolnosti nebyly normální, Přišel do St. Gregoryho s kaňkou, která se nedala jen tak rychle smazat a znemožňovala mu najít jiné místo.

Někdy chmurně přemýšlel o tom, jak si zpatlal kariéru. Upřímně si přiznával, že za to může jen a jen on sám.

Když začal po promoci pracovat ve Waldorfu, byl nadějným mladým mužem a zdálo se, že má před sebou velkou budoucnost. Jako mladší zástupce vedoucího měl už před sebou další povýšení, když zasáhla smůla a neopatrnost.

V době, kdy měl být ve službě a kdy ho v hotelu potřebovali, byl nalezen v ložnici in flagranti se ženou, která tu byla hostem.

Přesto mohl ještě uniknout potrestání. Pohlední mladí muži, pracující v hotelích, jsou zvyklí na koketování osamělých žen a většina z nich dříve nebo později neodolá. Vedení hotelu o tom ví a trestá ojedinělý prohřešek obvykle přísnou důtkou s tím, že se podobná věc už nesmí opakovat. Dvě další věci se však spikly proti Petrovi. Objev byl dílem manžela té dámy, který si najal soukromé detektivy a zahájil divoké rozvodové řízení s příslušnou publicitou, jíž se všechny hotely děsí.

Jako by to všechno nestačilo, následoval ještě osobní trest. Tři roky před katastrofou ve Waldorfu se Petr McDermott neuváženě oženil a manželství brzy skončilo separací. Petrova osamělost a rozčarování do jisté míry zapříčinily i onen incident v hotelu. Petrova manželka se na příčiny neohlížela, použila důkazů, které jí byly přímo předloženy, a žalovala Petra úspěšně o rozvod.

Výsledkem bylo, že Petr byl s hanbou propuštěn a jeho jméno se octlo na černé listině velkých hotelových společností.

Existence černé listiny nebyla samozřejmě veřejně přiznávána. Ale v dlouhé řadě hotelů, většinou s napojením na velké společnosti, byla Petrova žádost o zaměstnání stroze odmítnuta. Pouze v nezávislém St. Gregorym se mu podařilo získat místo za plat, který Warren Trent mazaně přizpůsobil Petrově neutěšené situaci.

Takže když před chvílí říkal ‚vydržet neznamená ještě všechno', předstíral tím nezávislost, kterou ve skutečnosti neměl. Předpokládal, že Kristina si to uvědomuje také.

Petr ji pozoroval, jak zkušeně řídí autíčko uzounkou Burgundskou uličkou, která se dotýká Francouzské čtvrti a pak běží téměř kilometr souběžně s Mississippi. Kristina na chvíli zpomalila, aby se vyhnula skupince nejistých flamendrů, přicházejících od zalidněnější a jasně osvětlené Bourbonské ulice o dva bloky dál. Pak řekla: "Myslím, že bych ti měla říct něco, co bys měl vědět. Ráno přijede Curtis O'Keefe."

Byla to zpráva, které se obával ale kterou napůl očekával.

Curtis O'Keefe bylo čarovné jméno. Nositel toho jména byl hlavou O'Keefovy hotelové společnosti, která obepíná téměř celý svět, a kupoval hotely, jako jiní muži vybírají kravaty a kapesníky. I špatně informovanému člověku naznačovala návštěva Curtise O'Keefa v St. Gregorym jediné: zájem získat hotel pro neustále se rozrůstající O'Keefovu společnost.

Petr se zeptal: "Přijel nakupovat?"

"Je to možné." Kristina nespouštěla zrak ze špatně osvětlené ulice před sebou. "W. T. to nechce. Ale může se stát, že nebude mít jinou možnost." Chystala se dodat, že poslední část informace je důvěrná, ale včas se zarazila. A co se týče přítomnosti Curtise O'Keefa, byla si jista, že se tak šokující zpráva roznese bleskově po St. Gregorym zítra ráno do několika minut po jeho příjezdu.

"Asi to jednou muselo přijít." Petr, stejně jako ostatní vedoucí pracovníci v hotelu, věděl, že St. Gregory utrpěl v posledních měsících těžké finanční ztráty. "Stejně si myslím, že je to škoda."

"Ještě k tomu nedošlo. Říkala jsem, že W. T. nechce prodat," připomněla Kristina.

Petr mlčky přikývl.

Vyjížděli teď z Francouzské čtvrti a zahnuli doleva na širokou Esplanade Avenue, lemovanou stromy. Byla opuštěná, s výjimkou ztrácejících se zadních světel nějakého auta, které rychle mizelo směrem k Bayou St. John.

Kristina řekla: "Jsou potíže s dalším financováním. W. T. se pokoušel sehnat nový kapitál. Stále ještě doufá, že se mu to povede."

"A když ne?"

"Pak asi uvidíme pana Curtise O'Keefa mnohem častěji."

Zato Petra McDermotta o hodně méně často, pomyslel si Petr. Uvažoval o tom. zda již dosáhl bodu, kdy by ho velká hotelová společnost, jako byla O'Keefova, považovala za natolik rehabilitovaného, aby jí stál za zaměstnání. Pochyboval o tom. Mohlo k tomu nakonec dojít, pokud si zachová čistý štít. Ale teď ještě ne.

Bylo pravděpodobné, že bude muset brzy hledat jiné zaměstnání. Rozhodl se, že si s tím bude dělat starosti, až se to stane.

"O'Keefův St. Gregory," přemítal Petr. "Kdy to budeme vědět najisto?"

"Tak či onak, koncem tohoto týdne."

"Tak brzy!"

Kristina věděla, že k takovému spěchu jsou naléhavé důvody. Nechávala si je prozatím pro sebe.

Petr řekl důrazně:

"Starý nové financování nenajde."

"Proč sis tím tak jist?"

"Protože lidi, kteří na to mají, chtějí solidní investici. To znamená dobré řízení, a to St. Gregory nemá. Mohl by mít, ale nemá."

Mířili k severu na Elysejská pole. Na čtyřproudové silnici nebyl vůbec žádný provoz. Tu se náhle přímo před nimi vynořilo blikající bíle světlo, kterým někdo mával ze strany na stranu. Kristina šlápla na brzdu, a sotva se auto zastavilo, přistoupil k němu uniformovaný dopravní policista. Zamířil baterkou na volkswagen a celé auto důkladně obkroužil. Mezitím si stačili všimnout, že přímo před nimi je část silnice oddělena lanem. Další uniformovaní muži a několik civilistů zkoumalo s pomocí silných světel povrch silnice za lanem.

Když policista přistoupil k boku auta, Kristina stáhla okénko. "Musíte to objet, lidičky. Jeďte pomalu druhým proudem a strážník na konci vás zase vrátí do tohohle," řekl jim, zřejmě uspokojen prohlídkou.

"Co je to?" zeptal se Petr. "Co se stalo?"

"Přejel a ujel. Stalo se to časnějc zvečera."

"Zabili někoho?" zeptala se Kristina.

Policista přikývl. "Sedmiletou holčičku." Jako odpověď na jejich zděšený výraz dodal: "Šla s matkou. Matka je v nemocnici. Dítě bylo na místě mrtvé. Ten v tom autě to musel vědět. Jel furt pryč." Tlumeně dodal: "Svině!"

"Přijdete na to, kdo to udělal?"

"Přijdem." Strážník chmurně kývl a ukázal na ruch za lanem. "Kluci na to obyčejně přijdou, a tohle je naštvalo. Na silnici je sklo a to auto musí být poškozený." Zezadu se blížily další reflektory a strážník je pobídl k jízdě.

V autě bylo ticho, když Kristina pomalu projížděla objížďkou a byla na konci usměrněna do původního proudu. Petrovi stále v hlavě vrtal nějaký dojem, letmá polomyšlenka, kterou nedokázal přesně určit. Myslel si, že ho asi trápí ta nehoda samotná, ale stále v něm přetrvával nejasný neklid, až najednou s překvapením uslyšel Kristinin hlas: "Jsme skoro doma."

Odbočili z Elysejských polí na Prentiss Avenue. Po chvilce autíčko zahnulo doprava, pak doleva a zastavilo na parkovišti moderního dvoupodlažního činžovního domu.

"Když půjde všechno ostatní do háje," zavolal vesele Petr, "můžu zase dělat barmana." Míchal nápoje v Kristinině sytě zeleném a modrém obývacím pokoji, za doprovodu zvuků rozbíjených vajíček z přilehlé kuchyně.

"Už jsi to někdy dělal?"

"Chvilku." Odměřil tři unce žitné, rozdělil je napolovic a pak sáhl pro angosturu a peychaud. "Někdy ti o tom budu vyprávět." Dodatečně ho napadlo zvýšit dávku žitné a kapesníkem utřel pár kapek, které upadly na modrý

koberec.

Narovnal se a rozhlédl po obývacím pokoji, který tvořil příjemnou směsici nábytku a barev - francouzské provinční sofa s gobelínovou výšivkou bílých, modrých a zelených listů; dvě Hepplewhitovy židle u prádelníku s mramorovou deskou a intarzovaný mahagonový příborník, na kterém míchal nápoje. Na stěnách viselo několik grafik z období francouzské Louisiany a moderní impresionistická olejomalba. Pouze těžkopádné stojací hodiny na příborníku vedle něho se sem nějak nehodily. Tiše tikající hodiny s mosaznými ornamenty a skvrnitým, věkem zašlým ciferníkem pocházely nepochybně z viktoriánského období. Petr se na ně zvědavě díval.

Když donesl nápoje do kuchyně, vyprazdňovala právě Kristina ušlehaná vajíčka z misky do tiše syčící pánve.

"Tři minuty," řekla, "a je to."

Dal jí pití a ťukli si.

"Modli se za mou omeletu," řekla Kristina. "Už bude."

Dopadlo to přesně, jak slibovala - omeleta byla lehká, nadýchnutá a kořeněná bylinkami. "Tak má omeleta vypadat," ujistil ji, "a ve skutečnosti tak zřídkakdy vypadá."

"Umím také uvařit vajíčka natvrdo."

Lehce mávl rukou. "Až nějakou další snídani."

Pak se vrátili do obývacího pokoje a Petr namíchal druhý drink. Byly skoro dvě hodiny.

Sedl si vedle ní na sofa a ukázal na podivně vypadající hodiny. "Mám dojem, že mě ta věc ruší - káravě oznamuje čas."

"Možná že ano," odpověděla Kristina. "Patřily otci. Měl je v kanceláři, aby je pacienti viděli. Je to jediná věc, kterou jsem si nechala."

Nastalo mezi nimi ticho. Už jednou předtím mu Kristina věcně vyprávěla o letecké nehodě ve Wisconsinu. Teď jemně řekl: "Když se to stalo, musela ses cítit strašně osamělá."

Řekla prostě: "Chtěla jsem umřít. Ale z toho se samozřejmě člověk dostane - po nějaké době."

"Po jaké?"

Kratičce se usmála. "Lidská duše se hojí rychle. Ta část - myslím tu, co chtěla umřít - to dlouho nevydržela."

"A pak?"

"Když jsem přijela do New Orleansu," řekla Kristina, "pokusila jsem se soustředit na to, abych nepřemýšlela. Bylo to čím dál těžší a šlo to každý den čím dál hůř. Věděla jsem, že musím něco dělat, ale nevěděla jsem co - nebo kde."

Odmlčela se a Petr řekl: "Pokračuj."

"Chvíli jsem uvažovala o tom, že se vrátím na univerzitu, a pak jsem se rozhodla proti. Nepřipadalo mi už tak důležité vystudovat filozofii jen kvůli diplomu, a kromě toho se mi najednou zdálo, jako bych z toho byla vyrostla."

"To chápu."

Kristina usrkávala se zamyšleným výrazem ze sklenice. Díval se na její pevné rysy a uvědomil si její klid a vyrovnanost.

"Tak jako tak," pokračovala Kristina, "jsem šla jednoho dne po Carondeletu a všimla jsem si nápisu ‚Škola pro sekretářky'. To je ono - pomyslela jsem si. Naučím se, co potřebuju, a seženu si místo s nekonečným počtem pracovních hodin. A to se nakonec stalo."

"Jak se do toho připletl St. Gregory?"

"Bydlela jsem tam od té doby, co jsem přijela z Wisconsinu. Pak mi jednoho dne přinesli se snídaní Times-Picayune a v inzerátech jsem si přečetla, že ředitel hotelu hledá osobní sekretářku. Bylo ještě brzo, a tak jsem si řekla, že budu první a počkám. Tenkrát chodil W. T. do práce přede všemi ostatními. Když přišel, čekala jsem už na ředitelství."

"Dal ti to místo hned?"

"Ne tak docela. Vlastně mi ho nedal nikdy. Když zjistil, proč tam jsem, zavolal mě prostě dovnitř a začal mi diktovat dopisy a pálit na mě příkazy, které jsem měla předat dalším lidem v hotelu. Když přišly další uchazečky, pracovala jsem už celé hodiny a sama jsem jim řekla, že je to místo už obsazené."

Petr se uchechtl. "To vypadá přesně na dědka."

"Ani pak by mu asi bylo nedošlo, kdo jsem, jenomže za tři dny jsem mu nechala na stole lístek. Myslím, že tam stálo ‚Jmenuji se Kristina Francisová', a navrhla jsem výši platu. Dostala jsem lístek zpátky bez poznámky - jen parafovaný, a to bylo prostě všechno."

"Byla to hezká povídka na dobrou noc." Petr vstal z pohovky a protáhl své velké tělo. "Ty tvoje hodiny už na mě zase čučí. Snad radši půjdu."

"To není fér," namítala Kristina. "Mluvili jsme pořád jen o mně." Uvědomovala si Petrovu mužnost. A přece pomyslela si, je v něm také jemnost. Viděla z ní něco dnes večer, když zvedl Alberta Wellse a odnesl ho do druhého pokoje. Uvědomila si, že je zvědavá na to, jaké by bylo nechat se nést v jeho náručí.

"Moc se mi to líbilo - byl to krásný lék na pitomý den. Budou další příležitosti." Zastavil se a zpříma se na ni podíval. "Budou?"

Když přikývla, naklonil se kupředu a lehce ji políbil.

V taxíku, pro který zavolal z Kristinina bytu, se Petr uvelebil s pocitem příjemné únavy a v duchu probíral události dne, který se teď již přelil do dalšího. Přinesl obvyklou dávku problémů, které večer vyvrcholily: rozmíška s vévodou a vévodkyní z Croydonu, málem smrt Alberta Wellse a pokus o znásilnění, ten poprask kolem Marshy Preyscottové. Potom nezodpovězené otázky, týkající se Ogilvieho, Herbieho Chandlera a nyní též Curtise O'Keefa, jehož vzestup mohl být příčinou Petrova pádu. A konečně tu byla Kristina, která tu byla vždy, ale které si dosud nevšiml způsobem, jakým si jí všiml dnes večer.

Ale varoval sám sebe: ženy ho již přivedly dvakrát do maléru. Cokoliv, pokud vůbec něco, se vyvine mezi Kristinou a jím, by se mělo stát pomalu a s opatrností z jeho strany.

Taxi směřovalo zpět do města a rychle se pohybovalo po Elysejských polích. Když míjeli místo, kde je s Kristinou na cestě zastavili, všiml si, že lano pres silnici zmizelo a policie je pryč. Ale připomínka znovu vyvolala ten neurčitý neklid, který pocítil předtím, a pronásledovala ho celou cestu do jeho bytu pár bloků od hotelu Si. Gregory.

Úterý

[1]

Jako všechny hotely procital St. Gregory brzy. Probouzel se jako zkušený frontový voják po krátkém, lehkém spánku. Dlouho předtím, než se první host probudil a ospale dotápal z postele do koupelny, se mechanismus nového pracovního dne dal tiše do pohybu.

Kolem páté hodiny začaly uklízeči party, které se během osmi uplynulých hodin dřely v sálech, nižších poschodích, kuchyni a jejím okolí i v hlavní hale, rozebírat úklidové zařízení a připravoval je k uložení pro příští den. Po jejich odchodu podlahy zářily, dřevo a kov se leskly a všechno příjemně vonělo čerstvým voskem.

Jedna z uklízeček, stará Meg Yetmeinová, která pracovala v hotelu už skoro třicet let, šla podivně, i když každý, kdo by si toho všiml, by přičítal její neohrabanou chůzi únavě. Pravým důvodem však bylo, že měla k vnitřku stehna pevně přivázaný půldruhakilový kus svíčkové. Před půlhodinou využila Meg okamžiku, kdy nebyla pod dohledem, a štípla maso z kuchyňské ledničky. Díky dlouholeté zkušenosti věděla přesně, kde hledat, a jak potom skrýt svou kořist na cestě k dámským toaletám do starého hadru na leštění. Za pevně zamčenými dveřmi vytáhla potom lepicí pásku a maso připevnila. Přibližně hodina lepkavého nepohodlí stála určitě za vědomí, že může důstojně projít kolem hotelového detektiva, který hlídal služební vchod a podezřívavě kontroloval vynášené balíčky a nacpané kapsy. Tato technika, kterou sama vynalezla, neselhala nikdy, jak již mnohokrát dokázala.

O dvě poschodí nad Meg, za neoznačenými, bezpečně zamčenými dveřmi na kongresovém mezaninu, odložila telefonistka pletení a začala první ranní budící telefonát. Telefonistka byla paní Eunice Ballová, vdova, babička a tuto noc vedoucí skupiny tří telefonistek, které sloužily půlnoční "pohřební" šichtu. Od této chvíle až do sedmi hodin bude trio z ústředny sporadicky budit další hosty, jejichž instrukce z včerejšího večera byly zaznamenány v kartotéce před nimi a rozděleny po čtvrthodinách. Po sedmé se začne tempo zrychlovat.

Paní Ballová probírala kartičky zkušenými prsty. Zjistila, že špička bude jako obvykle kolem tři čtvrti na osm s téměř sto osmdesáti požadovanými telefonáty. I při vysoké rychlosti se to třem operátorkám mohlo stěží podařit za méně než dvacet minut, což znamenalo, že budou muset začít dříve, tak v 7.35 - za předpokladu, že už budou mít hotové hovory z půl osmé, a pokračovat do 7.55, čímž vletí přímo do hromady objednávek z osmé.

Paní Ballová si povzdechla. Dnes si budou nevyhnutelně někteří hosté stěžovat na vedení, že je nějaká pitomá telefonistka, která za ústřednou klimbá, vzbudila buď moc brzy, nebo moc pozdě.

Jen jedna věc na tom byla dobrá. V tuto ranní hodinu jen málo hostů má náladu na konverzaci nebo milostné návrhy, ke kterým někdy docházelo v noci. To byl také důvod pro zamčené a neoznačené vnější dveře. V osm hodin přijdou denní telefonistky - ke špičce jich bude až patnáct - a do devíti bude noční směna, včetně paní Ballové doma a v posteli.

Další buzení. Paní Ballová znovu odložila pletení a stiskla tlačítko a vysoko nad ní se pronikavě rozezněl zvonek.

Dvě patra pod úrovní ulice ve strojovně odložil Wallace Santopadre, mechanik třetí třídy, kapesní vydání Toynbeeho Řecké civilizace a dojedl sendvič s oříškovou pomazánkou. Během poslední hodiny bylo všechno v klidu a on mohl střídavě číst. Teď nastala doba pro poslední obchůzku království mechaniků. Když otevřel dveře vedoucí z velína do vlastní strojovny, přivítal ho hluk strojů.

Zkontroloval systém teplé vody a zjistil, že teplota stoupá, což zase naznačovalo, že časově programovaný termostat pracuje správně. Během nadcházejícího období velké poptávky, kdy se může přes osm set lidí najednou rozhodnout pro ranní koupel nebo sprchu, bude teplé vody dostatek.

Mohutné klimatizátory - dva a půl tisíce tun speciálního zařízení - pracovaly klidněji, což byl následek vítaného poklesu venkovní teploty během noci. Relativní chládek umožňoval vypnout jeden kompresor a nyní mohly být střídavě vypínány další. Dalo se začít s údržbářskými pracemi, které se zdržely díky horké vlně posledních několika týdnů. Wallace Santopadra napadlo, že to hlavního mechanika potěší.

Méně už asi šéfa potěší zpráva o přerušení městské dodávky proudu během noci. Stalo se to asi ve dvě, trvalo to jedenáct minut a zřejmě to zavinila bouřka na severu.

V St. Gregorym výpadek nezpůsobil žádné vážné problémy a světlo zhaslo jen na kratičkou chvíli. Většina hostů pevně spala a ničeho si nevšimli. Santopadre přepnul na nouzovou síť, která byla napájena vlastními, spolehlivě pracujícími generátory. Zabralo však tři minuty, než byly generátory spuštěny a než naběhly na plný výkon, což mělo za následek, že všechny elektrické hodiny v St. Gregorym - asi dvě stě se vším všudy - šly teď o tři minuty pozadu. Únavná práce s ručním seřizováním každých hodin zabere údržbáři skoro celý další den.

Nedaleko od strojovny ve vyprahlé, páchnoucí místnůstce shrnul Booker T. Graham zisk své dlouhé noční dřiny mezi hotelovými odpady. Kolem něho na očouzených stěnách blikal odraz plamenů.

Jen pár lidí v hotelu, včetně personálu, spatřilo kdy království Bookera T. a ti, kterým se to poštěstilo, prohlašovali, že to vypadá jako evangelistova představa pekla. Ale Booker T., který sám nebyl nepodobný přívětivému čertu - se svítícíma očima, blýskajícími zuby a černou tváří lesklou potem - měl svou práci, včetně horka spalovače, rád.

Jeden z mála členů personálu, kterého Booker T. Graham kdy viděl, byl Petr McDermott. Brzy po příchodu do St. Gregoryho se Petr dal do studia zeměpisu a fungování hotelu, včetně jeho nejodlehlejších částí. V průběhu jedné z těchto výprav objevil spalovač.

Od té doby se Petr - který se této zásady držel u všech oddělení - občas zastavil, aby se z první ruky dozvěděl, jak věci fungují. Díky tomu a také snad díky instinktivním vzájemným sympatiím se v očích Bookera T. Grahama mladý pan McDermott tyčil téměř jako bůh.

Petr si vždy prohlédl zakouřený a mastný sešit, ve kterém si Booker T. pyšně vedl záznamy o výsledcích své práce. Těmito výsledky byly zachráněné věci, které jiní lidé vyhodili. Nejdůležitější položkou bylo hotelové stříbro.

Booker T. byl jednoduchý člověk a nikdy ho nenapadlo se divit, jak se stříbro do odpadků dostává. Petr McDermott mu vysvětlil, že je to věčný problém, se kterým se vedení potýká v každém velkém hotelu. Příčinou jsou nejčastěji pospíchající číšníci, sklízeči a jiní, kteří buď nevědí, anebo jim je jedno, že s nedojedeným jídlem, které se hází do košů, se ztrácí také nepřerušovaný proud příborů.

Ještě před několika lety se v St. Gregorym odpadky lisovaly, zmrazovaly a pak posílaly na městské smetiště. Ale časem se ztráty ve stříbře staly tak hrozivé, že hotel koupil vlastní spalovač a najal Bookera T. Grahama, aby ho ručně nakládal.

Jeho práce byla jednoduchá. Odpadky mu přiváželi v koších na vozících. Booker T. bral jeden vozík za druhým, vysypával obsah po částech na velký plochý tác a třásl jím dopředu a dozadu, jako když zahradník prosévá hlínu. Jakmile se objevila nějaká trofej - vratná láhev, neporušené sklo, příbory a někdy i cennosti hostů - sáhl Booker T. dovnitř a vyňal to. Zbytek nakonec putoval do ohně a nová dávka na tác.

Dnešní sčítání ukazovalo, že probíhající měsíc, který byl téměř u konec, se ukáže jako průměrný, co se nálezů týče. Do dnešního dne činily příbory téměř dva tisíce kusů, z nichž každý měl pro hotel cenu jednoho dolaru. Bylo tam čtyři tisíce lahví, každá po dvou centech, osm set neporušených sklenic po čtvrtdolaru a celý sortiment dalších věcí, včetně - div se světe - stříbrné mísy na polévku. Čistá roční úspora pro hotel obnášela asi čtyřicet tisíc dolarů.

Booker T. Graham, jehož čistá mzda činila osmatřicet dolarů týdně, si navlékl umaštěné sako a odešel domů.

Touto dobou už provoz u tmavého vchodu pro personál, umístěného v aleji přilehlé ke Common Street, soustavně vzrůstal. Noční směna se po jednom či po dvou trousila ven, zatímco první ranní směna se sbíhala ze všech částí města v pospíchajícím proudu.

V kuchyni se rozsvěcovala světla, jak ranní pomocnice, které se už v přilehlých šatnách převlékly z civilních šatů do bílého, začaly připravovat všechno pro kuchaře. Za pár minut začnou kuchaři dělat šestnáct set hotelových snídaní - a pak - dávno před tím, než se budou dopoledne podávat poslední vajíčka se slaninou - začnou chystat dva tisíce obědů podle dnešního jídelního plánu.

Mezi masou vřících kotlů, mamutích trub a dalších zařízení pro hromadnou přípravu jídel působil jediný balíček Quaker Oats domáckým dojmem. Byl připraven pro těch pár zatvrzelců, kteří, jak se ví v každém hotelu, požadují k snídani horkou ovesnou kaši bez ohledu na to, jestli venku mrzne anebo je čtyřicet ve stínu.

Ve smažírně kontroloval šestnáctiletý pomocník Jeremy Boehm velkou vícedílnou pánev na smažení, kterou před deseti minutami zapnul. Nastavil ji na sto stupňů, jak měl nařízeno. Později mohla být teplota rychle zvýšena na požadovaných 200 stupňů. Dnes bude ve smažírně rušno, protože jako specialita na poledním hotelovém jídelním lístku bylo smažené kuře po jižansku, Jeremy pozoroval, že tuk v pánvi se dobře prohřál, i když se mu zdálo, že kouří navzdory odvětrávacímu zařízení nad pánví o trochu víc než obvykle. Napadlo ho, zda by neměl někomu kouření oznámit, ale pak si vzpomněl, jak mu včera zástupce šéfkuchaře ostře vynadal za to, že se zajímá o přípravu jedné omáčky, do které, jak byl informován, mu vůbec nic není. Jeremy pokrčil rameny. Do tohohle mu taky nic není. Ať si s tím láme hlavu někdo jiný.

Někdo jiný si lámal hlavu - i když ne kvůli kouři - v hotelové prádelně o půl bloku dál.

Prádelna, rušné království plné páry, byla umístěna ve staré samostatné dvouposchoďové budově a spojena s vlastním St. Gregorym širokým sklepním tunelem. Její horkokrevná vedoucí s jedovatým jazykem, paní Isles Schulderová, přišla tunelem před pár minutami, jako obvykle před většinou svých zaměstnanců. V této chvíli byla příčinou jejích obav hromada špinavých ubrusů.

Během pracovního dne prošlo prádelnou kolem pětadvaceti tisíc kusů prádla, od ručníků a prostěradel přes bílé pracovní oděvy číšníků a kuchyňského personálu až k umaštěným montérkám mechaniků. Většina z nich prošla běžnou procedurou, ale jeden mrzutý problém se v poslední době začal zhoršovat, až to bylo k vzteku. Příčina: obchodníci, kteří si dělají na ubrusech výpočty kuličkovými tužkami.

"Jestlipak by to ti hajzlové dělali doma?" štěkla paní Schulderová na nočního dělníka, který oddělil provinilé ubrusy z větší hromady normálně zašpiněných.

"K sakru - kdyby to dělali, tak by jim manželky nakopaly zadky vocaď až na smetiště. Kolikrát jsem těm chrapounskejm vrchním říkala, aby na to dali pozor a zatrhli to, ale těm je to jedno!" Hlas se jí snížil do pohrdlivé parodie. "Prosím ano, pane, sím ano, pane, líbám vás na vobě tvářičky, pane. Samozřejmě, pište si na ubrus, pane. a tady máte ještě jednu kuličkovou tužku, pane. Když dostanu pořádný tučný spropitný, tak co je mi do zatracený prádelny?"

Paní Schulderová přerušila proud své výřečnosti. Nočnímu dělníkovi, který na ni zíral s otevřenou pusou, řekla podrážděně: "Padej domů. Jen mě z tebe rozbolela hned po ránu hlava."

Když odešel, pomyslela si, že alespoň tuhle várku chytili, než se dostala do vody. Jak se jednou inkoust z kuličkové tužky namočí, může se ubrus vyhodit, protože pak už ho nic nedostane pryč, ledaže byste ubrus vyhodili granátem do vzduchu. Takhle bude muset Nellie - nejlepší skvrnařka v prádelně - celý den makat s tetrachloridem. Když budou mít štěstí, zachrání větší část z téhle hromady, i když - pomyslela si pochmurně paní Schulderová - by si stejně

chtěla promluvit pár slovíček s těma prasatama, co to zavinili.

A tak to šlo dál po celém hotelu. Na jevišti i v zákulisí - ve službách, v kancelářích, v truhlárně, pekárně, tiskárně, úklidu, u instalatérů, v nákupu, v návrhárně a výzdobě, ve skladu, garáži, opravách televizorů a jinde - nový den začal.

[2]

Ve svém soukromém šestipokojovém apartmá v patnáctém poschodí hotelu se Warren Trent zvedl z holičského křesla, ve kterém ho Aloysius Royce právě obsloužil. V levém stehně mu hryzavě bodal ischias jako horké jehly - varovně to předpovídalo zase jeden den, kdy bude muset krotit svůj žlučovitý temperament. Soukromá holírna byla v přístěnku přilehlém k prostorné koupelně, ve které byla i parní lázeň, zapuštěná vana v japonském stylu a vestavěné akvárium, z něhož zamyšleně zíraly tropické rybky. Warren Trent vešel ztuhle do koupelny a zastavil se před nástěnným zrcadlem, aby zkontroloval, jak je oholen. Prozkoumal svůj odraz a nenašel žádnou závadu.

Zrcadlo ukazovalo zjizvenou a zvrásněnou tvář s uvolněnými ústy, která dokázala být občas žertovná, zobákovitým nosem a hluboce posazenýma očima s náznakem tajnůstkářství. Jeho vlasy, v mládí černé jako uhel, byly nyní důstojně bílé a stále ještě husté a kudrnaté. Límec s přehrnutými špičkami a úhledně uvázaná vázanka doplňovaly obraz vysoce postaveného jižanského džentlmena.

Jindy by ho tento pečlivě pěstovaný zjev naplnil uspokojením. Ne však dnes, kdy depresivní nálada, která se ho zmocnila během posledních pár týdnů, přehlušovala vše ostatní. Takže dnes je úterý posledního týdne, připomněl si. Počítal, tak jako o jiných ránech. Včetně dneška zbývají již jen čtyři dny: čtyři dny na to, aby zachránil své celoživotní dílo.

Majitel hotelu se zamračil nad svými trudnými myšlenkami a odkulhal do jídelny, kde Aloysius Royce prostřel k snídani. Vedle dubového jídelního stolu, na kterém svítilo naškrobené prostírání a stříbro, stál vyhřívaný vozík, přivezený před chviličkou nejvyšší rychlostí z hotelové kuchyně. Warren Trent klesl nemotorně na židli, kterou mu Royce přidržel, a pak ukázal na opačnou stranu stolu. Mladý černoch okamžitě prostřel druhý příbor a posadil se. Na vozíku byla také druhá snídaně, právě pro příležitosti, kdy rozmar starého muže změnil jeho obvyklý návyk snídat sám.

Roy naservíroval dvě porce - míchaná vajíčka s kanadskou slaninou a kukuřičnými vločkami - a zůstal tiše sedět, protože věděl, že jeho zaměstnavatel začne ve vhodné chvíli sám. Prozatím nekomentoval Royceovu zmodřenou tvář ani dvě náplasti, které zakrývaly nejhorší následky včerejší noční mely. Nakonec Warren Trent odstrčil talíř a poznamenal: "Radši si to pořádně užij. Asi si to už dlouho užívat nebudeme."

Royce řekl: "Lidé ze záložny si to s obnovením nerozmysleli?"

"Nerozmysleli a nerozmyslí. Ne teď." Stařec praštil znenadání pěstí do stolu. "Přísámbůh - byly doby, kdy tancovali oni podle mě, a ne já podle nich. Stáli v řadě - banky, záložny a všichni ostatní - a snažili se mi půjčit peníze, nutili mě, abych si je vzal."

"Doba se mění pro nás pro všechny." Aloysius Rovce nalil kávu. "Něco k lepšímu a něco k horšímu."

Warren Trent řekl kysele: "Pro tebe je to lehké, jsi mladý. Nemusíš se koukal, jak všechno, pro co jsi pracoval, se rozpadá pod rukama."

A k tomu teď došlo, přemítal melancholicky. Za čtyři dny - v pátek před skončením úředních hodin - vyprší dvacetiletá hypotéka na hotel a veškerý jeho majetek, a syndikát investorů, který ji drží. se rozhodl ji neobnovovat. Když se poprvé o rozhodnutí dozvěděl, spíše ho to překvapilo, než naplnilo obavami. Předpokládal, že hypotéku rádi převezmou jiní věřitelé - nepochybně na vyšší úrok - že však poskytnou požadované dva milióny dolarů, ať už za jakýchkoliv podmínek. Teprve když byl všude - v bankách, záložnách, spořitelnách i soukromými věřiteli - stroze odmítnut, jeho původní jistota zmizela. Jeden bankéř, se kterým se dobře znal, mu otevřeně řekl: "Hotely, jako je tvůj, jsou teď v nemilosti, Warrene. Spousta lidí si myslí, že doba nezávislých hotelů pominula, a že teď už jen velké hotelové společnosti mohou vykazovat rozumné zisky. Kromě toho, podívej se na svou bilanci. Soustavně přicházíš o peníze. Jak můžeš v takové situaci očekávat, že ti peněžní ústavy půjčí?"

Jeho námitky, že současné ztráty jsou jen přechodné a že se změní v zisky, až se obchody zlepší, nedosáhly ničeho. Prostě mu nevěřili.

V této bezvýchodné situaci zatelefonoval Curtis O'Keefe a navrhl, aby se tento týden v New Orleansu setkali. "Jediné, co mám na mysli, Warrene, je přátelský potlach," prohlašoval hotelový magnát a jeho uhlazené texaské protahování se neslo přes vzdálenost meziměstského spojení. "Koneckonců, jsme oba dva párek stárnoucích hostinských. Měli bychom se občas vidět." Ale Warren Trent se nedal zmýlit uhlazeností; O'Keefova společnost se pokoušela o námluvy už dříve. Supové se slétají, pomyslel si. Curtis O'Keefe měl přijet dnes a nebylo nejmenších pochyb, že je plně zpraven o finančních nesnázích hotelu St. Gregory.

Warren Trent si v duchu povzdechl a přenesl své myšlenky na bezprostřednější starosti. "Jsi v noční zprávě," řekl Aloysiu Royceovi.

"Já vím," řekl Royce. "Četl jsem to." Když ráno zpráva dorazila, přelétl ji jako obvykle a všiml si nadpisu Stížnost na nadprůměrný hluk v pokoji 1126 a pod tím rukopisu Petra McDermotta: Vyřídil A. Royce a P. McD. Zvláštní zpráva později.

"Příště," zavrčel Warren Trent, "začneš asi číst mou soukromou poštu."

Royce se zašklebil. "Ještě jsem to nedělal. Chtěl byste?"

Tato rozmluva byla součástí jejich soukromé hry, kterou hráli, aniž to přiznali. Royce moc dobře věděl, že kdyby zprávu nečetl, stařec by ho obvinil, že se nezajímá o záležitosti hotelu.

Nyní se Warren Trent sarkasticky otázal: "Protože všichni ostatní už vědí, co se dělo, nebylo by nemístné,

kdybych se také zeptal na pár detailů?"

"To snad ne." Royce dolil svému zaměstnavateli kávu. "Slečna Marsha Preyscottová - dcera toho pana Preyscotta - byla skoro znásilněna. Mám vám o tom vyprávět?"

Trentův výraz ztvrdl a Aloysius si na chvíli pomyslel, jestli nezašel příliš daleko. Jejich formálně nedefinovaný důvěrný vztah byl z velké části založen na precedentech, jež se udaly ještě za Royceova otce o mnoho let dřív. Royce starší, který sloužil Warrenu Trentovi nejdříve jako osobní sluha a potom jako společník a privilegovaný přítel, si vždycky vesele pustil hubu na špacír bez ohledu na následky, což ze začátku rozběsňovalo Trenta do běla a poté, když si vyměnili urážku za urážkou, z nich udělalo nerozlučnou dvojici. Aloysius byl skoro ještě chlapec, když jeho otec před deseti lety umřel, ale nikdy nezapomněl na truchlící a uslzenou tvář Warrena Trenta na pohřbu starého černocha. Odešli spolu ze hřbitova na Mount Olivet za černošskou džezovou kapelou, která slavnostně vyhrávala Ach, jak ten se toulal. Warren Trent držel Aloysia za ruku a drsně mu řekl: "Zůstaneš se mnou v hotelu. Pak na něco přijdem." Chlapec důvěřivě souhlasil - po smrti otce zůstal úplně sám, protože matka zemřela při jeho narození - a to "něco" se později ukázalo být univerzita, na kterou navázalo postgraduální studium práv, které za několik týdnů ukončí. Mezitím chlapec dorostl v muže a převzal starost o apartmá majitele hotelu. I když většinu fyzické práce dělali jiní zaměstnanci hotelu, Aloysius vykonával osobní úsluhy, které Warren Trent podle své nálady přijímal buď bez komentáře, anebo hádavě. Jindy se prudce pohádali, většinou když se Aloysius chytil - protože věděl, že se to od něj očekává - na konverzační háčky, které na něj Warren Trent nastražil.

Přesto však, navzdory důvěrnosti a vědomí, že si k Warrenu Trentovi může dovolovat věci, které by starší muž od jiných nestrpěl, si Aloysius Royce byl vědom tenounké hranice, kterou nikdy nesmí překročit. Teď řekl: "Ta mladá dáma volala o pomoc. Náhodou jsem to uslyšel." Bez dramatizování popsal svůj postup a zásah Petra McDermotta, který ani nechválil, ani nekritizoval.

Warren Trent naslouchal a nakonec řekl: "McDermott jednal ve všem správně. Proč ho nemáš rád?"

Nebylo to poprvé, co starcova vnímavost Royce překvapila. "Možná, že mezi námi je něco chemického, co nejde dobře dohromady," odpověděl. "Anebo možná nemám rád velké bílé fotbalisty, kteří pořád dokazují, jak jsou k barevným klukům hodní."

Warren Trent se na Royce zkoumavě podíval: "Jsi pěkně komplikovaný. Napadlo tě, že jsi k McDermottovi možná nespravedlivý?"

"Jak říkám, třeba je to něco chemického."

"Tvůj otec měl na lidi instinkt. Ale byl o hodně tolerantnější než ty."

"Pes má rád lidi, kteří ho hladí po hlavě, je to proto, že jeho myšlení není komplikované znalostmi a vzděláním."

"I kdyby to bylo tak, pochybuji, že by zvolil přesně ta slova." Trent se podíval na mladíka, jako by ho odhadoval, a Royce ztuhl. Zmínka o otci ho vždy rozrušila. Aloysius předpokládal, že jeho otec, narozený ještě z rodičů-otroků, byl tím, čemu dnes černoši pohrdavě přezdívají "negr strýčka Toma". Otec vždy radostně přijímal všechno, co život přinášel, aniž o něčem pochyboval nebo si na něco stěžoval. Události za jeho omezeným obzorem ho zřídkakdy rozrušovaly. A přesto měl jistou duševní nezávislost, což dosvědčoval jeho vztah k Warrenu Trentovi, a cit pro druhé lidi, který byl příliš hluboký, než aby se dal odbýt jako moudrost bavlníkových polí. Aloysius miloval svého otce hlubokou láskou, která se v takovýchto chvílích přeměňovala v touhu. Odpověděl: "Možná, že jsem použil špatných slov, ale na smyslu to nic nemění."

Warren Trent beze slova přikývl a vyndal své starodávné kapesní hodinky. "Radši řekni McDermottovi, aby za mnou přišel. Ať přijde sem. Jsem dnes ráno nějak unavený."

Majitel hotelu dumal: "Tak Mark Preyscott je v Římě? Měl bych mu asi zatelefonovat."

"Jeho dcera trvala na tom, abychom to nedělali," řekl Petr McDermott.

Byli spolu v bohatě zařízeném obývacím pokoji apartmá Warrena Trenta. Stařec pololežel v hlubokém měkkém křesle a nohy měl na stoličce. Petr seděl proti němu.

"O tom rozhoduju já," řekl Warren Trent podrážděně. "Když se nechá znásilnit v mém hotelu, musí nést následky."

"Ve skutečnosti jsme znásilnění zabránili, I když chci přijít na to, co se stalo předtím."

"Viděl jste to děvče ráno?"

"Ještě spala, když jsem tam byl. Nechal jsem vzkaz, aby za mnou přišla, než odejde."

Warren Trent vzdychl a mávl odmítavě rukou. "Vyřiďte to sám." Z jeho tónu bylo jasné, že už ho předmět konverzace přestal bavit. Petr si s úlevou pomyslel, že do Říma se telefonovat nebude.

"Chtěl bych ještě vyřídit něco, co se týká recepčních." Petr popsal příhodu s Albertem Wellsem a všiml si, jak tvář Warrena Tréma ztuhla, když se zmínil o svévolné výměně pokoje.

Stařec zavrčel: "Měli jsme ten pokoj zavřít už před lety. Možná, že to uděláme teď."

"Domnívám se, že není třeba ho zavírat, za předpokladu, že bude jasné, že je to poslední rezerva a že host bude informován, do čeho jde."

Warren Trent pokývl. "Postarejte se o to."

Petr zaváhal. "Rád bych vydal konkrétní instrukce, které by se týkaly změny pokojů všeobecně. Staly se i jiné incidenty a myslím, že by se mělo dát na vědomí, že s hosty nelze strkat jako s figurkami na šachovnici."

"Zařiďte tuhle věc. Když budu chtít všeobecné instrukce, vydám je sám."

Strohé odmítnutí, pomyslel si Petr, bylo příznačné pro to, co bylo v hotelu v nepořádku. Chyby se vyřizovaly jedna po druhé, když už se staly, a nebyla žádná nebo jen malá snaha napravit jejich hlubší příčiny. Nyní řekl: "Myslím, že byste měl také vědět o vévodovi a vévodkyni z Croydonu. Vévodkyně chtěla mluvit s vámi osobně." Popsal

příhodu s rozlitými kreolskými krevetami a odlišnou verzi číšníka Sola Natcheze.

Warren Trent zabručel: "Tu zatracenou ženskou znám. Nedá pokoj, dokud číšníka nevyhodíme."

"Myslím, že bychom ho vyhazovat neměli."

"Tak mu řekněte, ať jede na pár dní na ryby - s platem - ale ať se k sakru neukazuje v hotelu. A doporučte mu, aby až příště něco vyleje, dbal na to, aby to bylo vařící a aby to vylil vévodkyni na hlavu. Počítám, že má pořád ty zatracený psy."

"Ano," usmál se Petr.

Přísně dodržovaný zákon státu Louisiana zakazoval chovat zvířata v hotelových pokojích. V případě Croydonových udělal Warren Trent ústupek a přítomnost bedlingtonů nebyla oficiálně brána na vědomí, za předpokladu, že budou ven a dovnitř propašováni zadními dveřmi. Vévodkyně však vzdorovitě prováděla každý den psy hlavní halou. Dva rozzlobení milovníci psů se už dožadovali vysvětlení, proč nebyli vpuštěni jejich miláčkové.

"Měl jsem včera večer potíže s Ogilviem." Petr referoval o nepřítomnosti hlavního hotelového detektiva a o jejich následující hádce.

Reakce byla prudká.

"Už jsem vám řekl, abyste nechal Ogilvieho na pokoji. Je zodpovědný přímo mně."

"Komplikuje to věci, když se musí něco udělat…"

"Slyšel jste, co jsem řekl. Nechte Ogilvieho být." Tvář Warrena Trenta zrudla, ani ne tak zlostí, podezříval Petr, jako rozpaky. Zásada ‚ruce pryč od OgilviehO' byla nesmyslná, a majitel hotelu to věděl. Petr přemýšlel, co může bývalý policista na svého zaměstnavatele mít v záloze.

Warren Trent náhle změnil téma rozhovoru. "Dnes přijede Curtis O'Keefe. Chce dvě apartmá vedle sebe. Už jsem poslal příkazy dolů. Dejte pozor, aby všechno bylo v pořádku, a informujte mě, hned jak přijede."

"Zdrží se pan O'Keefe dlouho?"

"Nevím. Záleží to na spoustě věcí."

Petr na chvíli pocítil příval soucitu k staršímu muži. Ať už člověk kritizoval způsob, kterým byl dnes St. Gregory řízen, jak chtěl, pro Warrena Trenta to byl víc než hotel: bylo to jeho celoživotní dílo. Viděl, jak hotel vyrostl z bezvýznamnosti do slávy, z původní skromné budovy do stavby, která zabírala celý blok. Také pověst hotelu byla po mnoho let výborná, byl v jedné řadě s tradičními hotely jako Biltmore, Palmer House v Chicagu nebo St. Francis v San Francisku. Muselo být těžké připustit, že přes všechnu svou prestiž a slávu, které se kdysi těšil, zaostal St. Gregory za dobou. Ne že by úpadek musel být konečný a katastrofální, pomyslel si Petr. Nové financování a pevná ruka v řízení mohly dokázat zázraky, mohly snad dokonce vrátit hotelu jeho staré postavení, Ale jak se věci měly, budou asi muset jak kapitál, tak řízení přijít zvenku - zřejmě od Curtise O'Keefa Petr si znovu uvědomil, že jeho dny v hotelu jsou možná sečteny.

Majitel hotelu se zeptal: "Jak vypadá naše kongresová situace?"

"Asi polovina inženýrů chemie se už odhlásila; zbytek odjede dnes. Co se týče příjezdů - Gold Crown Cola přijela a je zorganizována. Vzali si tři sta dvacet pokojů, což je víc, než jsme očekávali. Zvýšili jsme podle toho čísla pro oběd a pro banket." Když stařec souhlasně přikývl, Petr pokračoval: "Kongres amerických dentistů začne zítra, i když někteří z jejich lidí přijeli již včera a další přijedou dnes. Měli by vzít kolem dvou set padesáti pokojů."

Warren Trent spokojeně zabručel. Alespoň nějaké dobré zprávy, pomyslel si. V kongresech je krev hotelového podnikání a dva najednou byly výborné, i když to naneštěstí nestačilo na úhradu posledních ztrát. Kongres dentistů byl však v každém případě úspěchem. Mladý McDermott okamžitě jednal na základě tipu, že původní ujednání Svazu zubařů padlo. Letěl do New Yorku a podařilo se mu organizátorům sjezdu prodat New Orleans a St. Gregoryho.

"Včera jsme měli plno," řekl Warren Trent. "V tomhle kšeftě je buď hostina, anebo hladomor," dodal. "Můžeme zvládnout dnešní příjezdy?"

"Podíval jsem se na čísla hned ráno. Odjezdů by mělo být dost, i když je to tak tak. Máme trochu moc nadbytečných rezervací."

Jako všechny hotely St. Gregory pravidelně přijímal víc rezervací, než měl volných pokojů. Ale stejně jako všechny hotely riskoval na základě předpokladu, že někteří lidé s rezervacemi nepřijedou, takže se problém zužoval na správný odhad jejich procenta. Zkušenosti a štěstí většinou dovolovaly hotelu vyjít přesně, se všemi pokoji obsazenými. To byla ideální situace. Ale jednou za čas byl odhad nepřesný. V tom případě se ocitl hotel ve vážných potížích.

Nejhorší okamžik v životě kteréhokoliv vedoucího hotelu je vysvětlovat rozzlobeným případným hostům, kteří v ruce drží potvrzenou rezervaci, že pro ně není ubytování. Vedoucí je nešťastný nejen jako spoluobčan, ale protože si smutně uvědomuje, že ti lidé, které vyhání, se už nikdy nevrátí do jeho hotelu, pokud to bude záležet na nich.

K nejhoršímu takovému případu, který Petr zažil, došlo, když se sjezd pekařů v New Yorku rozhodl, že zůstane o den déle, aby se někteří členové mohli zúčastnit noční projížďky po Manhattanu. Dvě stě padesát pekařů s manželkami zůstalo, naneštěstí aniž by to sdělili hotelu; který očekával jejich odjezd, aby mohl nastěhovat sjezd strojařů. Petr se ještě vždy otřásl při vzpomínce na vzniklý masakr. V hale tábořily stovky rozzlobených strojařů a mávali dva roky starými rezervacemi. Protože ostatní hotely ve městě byly už plné, byli nově příchozí nakonec rozvezeni do motelů na okrajích New Yorku, kde zůstali až do příštího dne, kdy pekaři nevinně odjeli. Hotel však musel zaplatit strojařům horentní účty za taxíky plus značné vyrovnání v hotovosti, aby se vyhnul žalobě. To všechno víc než vymazalo zisk z obou sjezdů.

Warren Trent si zapálil doutník a ukázal Petrovi, aby si vzal z krabice cigaretu. Petr si vzal a řekl: "Mluvil jsem s Rooseveltem. Když budem dnes večer v bryndě, můžou nám pomoct až s třiceti pokoji." To vědomí, pomyslel si, bylo

uklidňující - poslední trumf, který se ovšem nesměl nést, pokud to nebylo nezbytné. V takové krizi si pomáhaly i hotely, které si jinak zuřivě konkurovaly. Nikdy se nevědělo, kdy se role vymění.

"Dobrá," řekl Warren Trent a vypustil nad sebe oblak doutníkového kouře, "a jaká je vyhlídka na podzim?"

"Nevalná. Poslal jsem vám zprávu o dvou velkých odborových sjezdech, které padly."

"Proč padly?"

"Z toho samého důvodu, kvůli kterému jsem vás už dřív varoval. Pokračujeme v diskriminaci. Nepodřídili jsme se zákonu o občanských právech a to odbory nesnášejí." Petr se nechtěně podíval na Aloysia Royce, který vešel do pokoje a urovnával stoh časopisů.

Mladý černoch prohlásil, aniž vzhlédl: "Jen se nebojte, že se mě dotknete, pane McDermott," - Royce užil zase přehnaného přízvuku jako předchozí večer - "protože my barevný sme na to zvyklí."

Warren Trent s tváří svraštělou přemýšlením řekl kysele: "Přestaň s tou komedií."

"Ano, pane!" Royce nechal přerovnávání časopisů a postavil se proti nim dvěma. Jeho hlas byl opět normální. "Ale řeknu vám tohle: Odbory takhle jednají, protože mají sociální svědomí. A nejsou samy. Nepřijedou další sjezdy i normální lidi, dokud tenhle hotel a jemu podobné nepřipustí, že se doba změnila."

Warren Trent mávl na Royce rukou. "Odpovězte mu," řekl Petru McDermottovi. "Tady mluvíme na plnou hubu."

"Náhodou," řekl Petr tiše, "souhlasím s tím, co řekl."

"A pročpak, pane McDermott?" posmíval se Royce. "Myslíte, že to bude lepší pro kšeft? Že vám to ulehčí práci?"

"To jsou dobré důvody," řekl Petr. "Klidně si myslete, že jsou jediné."

Warren Trent praštil rukou do opěradla. "Na důvody se vykašlete. Důležité je, že jste oba dva hlupáci."

Ten problém se opakoval znovu a znovu. Přestože hotely velkých společností v Louisianě se integrovaly alespoň na papíře již před několika měsíci, několik nezávislých hotelů v čele s Warrenem Trentem a St. Gregorym změnu odmítlo. Většina z nich krátkou dobu dodržovala zákon o občanských právech, a když vlna pozornosti opadla, vrátily se ke své tradiční politice segregace. I přes projednávané precedenční soudní případy vše nasvědčovalo tomu, že zatvrzelci se silnou místní podporou mohou zdržovat vývoj možná celá léta.

"Ne!" Warren Trent zuřivě zamáčkl doutník. "Ať se to děje, kde chce, říkám, že tady na to nejsme připraveni. Tak jsme přišli o odborářské sjezdy. Dobrá, je nejvyšší čas, abychom zvedli zadky a zkusili něco jiného."

Z obývacího pokoje slyšel Warren Trent, jak se venkovní dveře zavřely za Petrem McDermottem a kroky Aloysia Royce se vrátily do malého pokoje obloženého knihami, který byl jeho soukromým královstvím. Za pár minut Royce odejde jako obvykle v tuto dobu na přednášku na právnickou fakultu.

Ve velkém pokoji bylo ticho. Ozýval se jen šepot klimatizace a občas sem zabloudily zvuky města venku, které pronikly silnými stěnami a izolovanými okny. Přes podlahu s vysokým kobercem se plížily paprsky ranního slunce, a jak je Warren Trent pozoroval, pocítil, jak mu prudce buší srdce. Byl to následek hněvu, který ho po několik minut ovládal. Pomyslel si, že by tomu varování měl naslouchat častěji. Ale zdálo se, že v současné době je tolik věcí, které ho rozzlobí, a bylo tak těžké ovládat pocity a ještě těžší zůstat zticha. Možná, že za těmi výbuchy je jen nedůtklivost - průvodní jev stáří. Ale spíš cítil, že mu toho tolik utíká pod rukama a mizí navždy z jeho moci. Kromě toho se ho vždycky snadno zmocňoval hněv - s výjimkou těch několika krátkých let, kdy ho Hester naučila mít trpělivost a smysl pro humor. Nějakou dobu se mu to dařilo. Jak tam tiše seděl, vzpomínka ho dojala. Zdá se to už tak dlouho! - víc než třicet let, co ji přenášel jako nevěstu přes práh právě tohohle pokoje. A jak měli málo času - těch pár krátkých let, naplněných radostí, než udeřila bez výstrahy obrna. Během čtyřiadvaceti hodin zabila Hester a zanechala Warrena Trenta ve smutku, samotného se zbytkem jeho života a s hotelem St. Gregory.

Těch lidí v hotelu, co se na Hester pamatovali, je už jen pár a tito starousedlíci si ji jistě pamatují mlhavě, ne tak jako Warren Trent sám: jako krásnou jarní květinu, která mu naplnila dny něhou a obohatila život, tak jako nikdo předtím nebo potom.

V tichu se mu zdálo, že slyší od dveří za sebou rychlý měkký pohyb a zašustění hedvábí. Otočil hlavu, ale byl to jen záblesk vzpomínky. Pokoj byl prázdný a jemu nezvykle zvlhly oči.

Namáhavě se zvedl z křesla a ischias ihned bodl. Přešel k oknu a podíval se přes lomené střechy Francouzské čtvrti - Vieux Carré, jak jí teď lidé říkali podle jejího starého názvu, k Jacksonovu náměstí, na věže katedrály, které se leskly, jak se jich dotýkalo slunce. Za nimi byla vířivá bahnitá Mississippi a uprostřed řada kotvících lodí, které čekaly, až na ně dojde u přeplněných mol. Je to znak doby, pomyslel si. Od osmnáctého století se New Orleans pohyboval jako kyvadlo mezi bohatstvím a chudobou. Parníky, železnice, bavlna, otrokářství, emancipace, kanály, války, turisté… to všechno přinášelo střídavě bohatství a katastrofu. Nyní přineslo kyvadlo prosperitu - i když se zdálo, že ne hotelu St. Gregory.

Ale záleželo na tom opravdu - přinejmenším jemu samému? Stálo za to pro hotel bojovat? Proč se nevzdat, prodat - tento týden to může udělat - a nechat čas a změnu, aby je oba pohltily? Curtis O'Keefe by udělal spravedlivou nabídku. O'Keefova společnost měla v tom směru dobrou pověst a Trent sám by se z toho dostal dobře. Až by zaplatil zbytek hypotéky a vyplatil menší akcionáře, zůstala by mu spousta peněz, za které by mohl po celý zbytek života žít na velmi dobré úrovni.

Vzdej se: možná, že to je odpověď. Vzdej se měnící se době. Koneckonců, co jiného je hotel než tolik a tolik cihel a malty? Pokoušel se z toho udělat víc, ale nakonec prohrál. Pusť to k vodě!

A přece … kdyby to udělal, co by mu zbývalo?

Nic. Jemu samému by nezbylo nic, ani ti duchové, co chodí po této podlaze. Čekal, přemýšlel a vnímal město rozprostřené před ním. Také to se změnilo, bylo francouzské, španělské, americké, a přesto nějak přežilo - jako

jedinečná osobnost v éře konformity.

Ne! Neprodá. Ještě ne. Dokud zbude nějaká naděje, bude bojovat. Za čtyři dny může ještě sehnat nějak peníze na hypotéku a jinak jsou současné ztráty dočasné. Brzy se příliv obrátí a St. Gregory zůstane soběstačný a nezávislý.

Spojil své rozhodnutí s pohybem a ztuhle přešel místnost k protějšímu oknu. Jeho zrak zachytil záblesk letadla někde vysoko na severu. Bylo to tryskové letadlo, klesalo a chystalo se k přistání na letišti Moisant. Napadlo ho, jestli je na palubě Curtis O'Keefe.

[3]

Vedoucí úvěrového oddělení Sam Jakubiec, statný muž s řídnoucími vlasy, stál za recepcí a jako každý den kontroloval účty všech hostů v účetní, knize, když ho Kristina Francisová v půl desáté zastihla. Jakubiec pracoval jako obvykle s rychlým, nervózním spěchem, a proto se někdy lidé mylně domnívali, že není dost důkladný. Ve skutečnosti bystrému encyklopedickému mozku šéfa úvěrů neuniklo téměř nic. Tento fakt v minulosti ušetřil hotelu tisíce dolarů na nedobytných pohledávkách,

Jeho prsty teď tančily nad strojovými účetními štítky - na každého hosta a pokoj jeden - jak se díval skrze brýle se silnými čočkami na jména, přelétal jednotlivé položky v účtech a občas si něco poznamenal do bloku. Krátce vzhlédl, aniž přerušil práci, a pak zas pohled odvrátil. "Za chviličku, slečno Francisová."

"Počkám. Je dnes ráno něco zajímavého?"

Jakubiec se nezastavil a přikývl. "Pár věcí."

"Jako například?"

Udělal si do bloku novou poznámku. "Pokoj 512, H. Baker. Zapsal se ráno v 8.10. V 8.20 si objednal láhev destilátu na účet."

"Možná, že si tím čistí zuby."

Jakubiec přikývl s hlavou dole. "Možná."

Ale Kristina věděla, že je pravděpodobnější, že H. Baker v pokoji 512 nemá chuť platit. Host, který si pár minut po příjezdu objedná láhev destilátu, vzbuzuje automaticky podezření vedoucího úvěru. Většina nově příchozích, kteří chtějí rychle drink - po cestě nebo po únavném dni - si objedná v baru koktajl. Člověk, který si okamžitě objednal láhev, začínal často opilecký tah a nemusel mít chuť ani prostředky na zaplacení.

Věděla také, co bude následovat, Jakubiec požádá jednu z pokojských, aby šla pod nějakou záminkou do pokoje 512 a zkontrolovala hosta a jeho zavazadlo. Pokojské věděly, po čem se mají dívat: rozumné zavazadlo a dobré šaty. Pokud je host bude mít, neudělá šéf úvěrů asi nic víc, než že bude dávat pozor na jeho účet. Někdy si solidní a vážení občané najali hotelový pokoj, aby se tam mohli opít, a pokud mohou zaplatit a nikoho neobtěžují, je to jejich věc.

Ale pokud nebude žádné zavazadlo anebo jiné známky movitosti, zastaví se na slovíčko Jakubiec sám. Bude postupovat diskrétně a přátelsky. Když host prokáže schopnost zaplatit anebo bude souhlasit s tím, že dá na účet zálohu v hotovosti, jejich rozchod bude srdečný. Pokud by se však předchozí podezření potvrdilo, dokázal být vedoucí úvěrů tvrdý a bezohledný, a host bude vykázán dřív, než by naběhl vysoký účet.

"Tady je další," řekl Sam Jakubiec Kristině. "Sanderson, pokoj 1207. Neúměrné spropitné."

Podívala se na štítek, který držel. Byly na něm dvě položky za obsluhu na pokoji - jedna za dolar padesát a druhá za dva. V obou případech bylo přidáno a podpisem potvrzeno dvoudolarové spropitné.

"Lidé, kteří nehodlají platit, píšou často největší spropitné," řekl Jakubiec. "V každém případě to musíme zkontrolovat."

Kristina věděla, že vedoucí úvěrů bude postupovat obezřetně, stejně jako v předchozím případě. Částí jeho práce, stejně důležitou jako zabraňovat podvodům, bylo neurážet poctivé hosty. Po letech zkušeností dokázal protřelý člověk od úvěrů instinktivně oddělit žraloky od ovcí, ale jednou za čas se mohl splést - ke škodě hotelu. Kristina věděla, že právě proto vedoucí úvěrů někdy riskovali zvýšení úvěru anebo potvrzovali šeky i v trochu pochybných případech a v duchu přitom balancovali jako provazolezci. Většina hotelů - včetně těch naoko vznešených - se většinou vůbec nestarala o morálku těch, kdo se zdržuji uvnitř jejich zdí, protože v opačném případě by hotely přišly o spoustu obchodu. Jejich starost - kterou odrážel vedoucí úvěrů - se soustřeďovala na jedinou otázku: "Může host zaplatit?"

Jediným rychlým pohybem zasunul Sam Jakubiec účetní štítky zpět na místo a zavřel příslušný pořadač. "Nu," povídal, "co pro vás můžu udělat?"

"Najali jsme soukromou ošetřovatelku pro pokoj 1410." Kristina mu stručně vyložila včerejší noční krizi, týkající se Alberta Wellse. "Mám trochu strach, jestli si to pan Wells může dovolit, a nevím, jestli si uvědomuje, kolik to bude stát." Mohla dodat, ale neudělala to, že má větší starost o samotného mužíčka než o hotel.

Jakubiec přikývl. "Soukromé ošetřování může přijít na pěkné peníze." Kráčeli spolu od recepce přes teď už rušnou halu do kanceláře vedoucího úvěrů. Byl to čtvercový pokojík za pultem vrátného. Uvnitř pracovala zavalitá hnědovlasá sekretářka u stěny, která se skládala výlučně z krabic kartotéčních štítků.

"Madge," řekl Sam Jakubiec, "podívej se co máme o Wellsovi, Albertovi."

Zavřela bez odpovědi zásuvku, otevřela druhou a přelétla kartičky. Po malé odmlce řekla jedním dechem: "Albuquerque, Coon Rapids, Montreal, vyberte si."

"Montreal," řekla Kristina a Jakubiec vzal kartičku, kterou mu sekretářka podávala. Zkoumal ji a poznamenal: "Zdá se být v pořádku. Byl tady šestkrát. Platil v hotovosti. Jedna malá nesrovnalost, která byla, jak se zdá, vyřešena."

"O tom vím," řekla Kristina. "Byla to naše chyba."

Vedoucí úvěrů přikývl. "Řekl bych, že nemusíme mít strach. Poctiví lidé se poznají, stejně jako nepoctiví." Podal kartičku zpět a sekretářka ji zařadila k ostatním. Byl to záznam o každém hostovi, který se v hotelu ubytoval během posledních let. "Ale podívám se na to; zjistím, jak vysoký bude účet, a pak si promluvím s panem Wellsem. Jestli má problém s hotovostí, můžeme mu vypomoct, nechat mu na zaplacení nějaký čas."

"Díky, Same." Kristině se ulevilo. Věděla, že Jakubiec dokáže být stejně nápomocný a soucitný u případů, kde je to třeba, jako byl tvrdý na rošťáky.

Když došla ke dveřím, vedoucí úvěrů na ni zavolal: "Slečno Francisová, jak jdou věci nahoře?"

Kristina se usmála. "Hrají o hotel tombolu, Same. Nechtěla jsem vám to říkat, ale vytáhl jste to ze mě."

"Jestli vytáhnou můj lístek," řekl Jakubiec, "tak ať tahají znovu. Mám beztak dost starostí."

Kristina měla podezření, že vedoucí úvěrů se vzdor svému ostrovtipu zrovna tak obává o své místo jako mnoho jiných. Finanční záležitosti hotelu měly být tajné, ale zřídkakdy tomu tak bylo a nedalo se zabránit epidemickému šíření zpráv o současných potížích.

Vracela se přes halu, odpovídala na "dobré ráno" posluhů, hotelové květinářky a jednoho ze zástupců vedoucího, který důležitě seděl za svým centrálně umístěným stolem. Minula výtahy a lehce vyběhla po točitém schodišti do hlavního mezaninu.

Pohled na zástupce vedoucího jí připomenul jeho bezprostředního nadřízeného, Petra McDermotta. Kristina zjistila, že od včerejšího večera o Petrovi hodně přemýšlela. Zajímalo by ji, jestli ta doba, kterou spolu strávili, měla stejný účinek i na něj. Několikrát se přistihla při tom, že si přeje, aby to tak bylo, a pak ji vždy zarazilo vnitřní varování před neuváženým citovým vzplanutím. Za ta léta, co se učila žít sama, se vyskytlo v Kristinině životě několik mužů, ale žádného z nich nebrala vážně. Občas se jí zdálo, jako by to byl nějaký instinkt, který ji chrání před obnovením takového druhu úzkého vztahu, jaký byl před pěti lety tak krutě přerván. Ale přesto ji v téhle chvíli napadlo, kde Petr je a co dělá. Nu co, rozhodla prakticky, dříve či později během dne se jejich cesty stejně přetnou.

Kristina se vrátila do své kanceláře na ředitelství a nahlédla do kanceláře Warrena Trenta, ale majitel hotelu ještě nepřišel ze svého apartmá v patnáctém poschodí hotelu. Na stole měla narovnanou ranní poštu a několik naléhavých telefonních zpráv. Rozhodla se, že nejdříve vyřídí záležitost, kvůli které šla dolů. Zvedla telefon a požádala o pokoj 1410.

Ozval se ženský hlas - zřejmě soukromá ošetřovatelka. Kristina se představila a zdvořile se dotázala na pacientův stav.

"Pan Wells strávil klidnou noc," informoval ji hlas, "a jeho stav se zlepšil."

Kristina se podivila, proč si některé ošetřovatelky myslí, že musí znít jako úřední bulletiny, a odpověděla. "V tom případě se snad mohu zastavit."

"Obávám se, že ještě ne." Strážná ruka se pevně zvedla. "Dr. Aarons navštíví pacienta dnes ráno a chci být na něj připravena."

Zní to jako státní návštěva, pomyslela si Kristina. Představa, jak pompéznímu doktoru Aaronsovi pomáhá stejně pompézní ošetřovatelka, ji pobavila. Nahlas řekla: "V tom případě řekněte prosím panu Wellsovi, že jsem volala a že za ním přijdu odpoledne."

Bezvýsledná porada v apartmá majitele hotelu zkazila Petru McDermottovi náladu. Když za ním Aloysius Royce zavřel dveře a on odcházel chodbou patnáctého poschodí, uvědomil si, že jeho střetnutí s Warrenem Trentem dopadají vždycky stejně. Tak jako při jiných příležitostech si vroucně přál, aby mu dali na půl roku volnou ruku k řízení hotelu.

U výtahů se zastavil a použil domácího telefonu, aby zjistil z recepce, jaké bydlení je připraveno pro pana Curtise O'Keefa a jeho společnost. Recepční ho informoval, že to jsou dvě přilehlá apartmá ve dvanáctém patře, a tak Petr sešel dvě patra po služebním schodišti. Jako všechny velké hotely předstíral St. Gregory, že nemá třinácté patro, a nazýval ho místo toho čtrnáctým.

Všechny čtyři dveře dvou rezervovaných apartmá byly otevřeny a zevnitř se ozývalo vrnění vysavače. Pracovaly tam pilně dvě pokojské pod přísným dohledem paní Blanche du Quesnay, jedovaté, ale velice schopné hospodyně hotelu St. Gregory. Obrátila se, když Petr vstoupil, a v očích se jí zablýsklo.

"Mohla jsem si myslet, že nějaký mužský přijde kontrolovat, jestli umím udělat svou práci, jako kdybych si sama nedokázala vypočítat, že všecko musí být v pořádku, když přijede někdo takový."

Petr se zasmál. "Jen klid, paní Q. Pan Trent mě požádal, abych sem zaskočil." Měl tuto rudovlásku středních let v oblibě; byla to jedna z nejspolehlivějších vedoucích oddělení. Pokojské se usmívaly. Mrkl na ně a dodal k paní du Quesnay: "Kdyby pan Trent věděl, že na to dohlížíte osobně, byl by celou věc pustil z hlavy."

"A jestli v kuchyni dojde med, pošlem pro vás," řekla hospodyně se stopou úsměvu a zkušeně natřásla polštáře na dvou dlouhých pohovkách.

Zasmál se a pak se zeptal: "Jsou objednány květiny a koš s ovocem?" Petr si pomyslel, že hotelový magnát už má asi košů s ovocem, což byl obvyklý hold hotelů velmi důležitým návštěvníkům, až po krk. Ale nepřítomnost koše by mohla být zaznamenána.

"Jsou na cestě nahoru." Paní du Quesney vzhlédla od urovnávání polštářů a řekla kousavě: "Ale slyšela jsem, že pan O'Keefe s sebou vozí vlastní květinky, a ne v květináčích."

Petr pochopil narážku na to, že Curtis O'Keefe byl na cestách zřídkakdy bez dámského doprovodu, jehož složení se často měnilo. Diskrétně narážku ignoroval.

Paní du Quesnay po něm hodila jeden ze svých rychlých drzých pohledů. "Jen se rozhlédněte. Je to zadarmo."

Když Petr procházel místnostmi obou apartmá, viděl, že jsou zařízeny důkladně. Nábytek - zlatý a bílý s

francouzskými motivy - byl v pořádku a nebylo na něm ani smítko prachu. Prádlo v ložnicích a koupelnách bylo bělostné a správně složené, umyvadla a vany suché a svítivé, záchodové sedačky vydrhnuté a víka sklapnutá. Okna a zrcadla se leskla. Všechna světla byla v pořádku, stejně jako kombinovaná radiotelevize. Klimatizace reagovala na nastavení termostatu, i když teplota byla teď příjemných dvacet stupňů. Nic víc se nemusí dělat, pomyslel si Petr, rozhlížeje se ze středu druhého apartmá.

Najednou ho něco napadlo. Vzpomněl si, že Curtis O'Keefe je velice zbožný - někteří říkali, že někdy až ostentativně. Hoteliér se modlil často, občas i na veřejnosti. V jedné zprávě se tvrdilo, že když se zajímá o nový hotel, modlí se o něj, jako se dítě modlí o vánoční dárek; v jiné, že se před obchodními jednáními koná soukromá bohoslužba, kterou O'Keefovi vysocí úředníci povinně navštěvují. Petr si vzpomněl, jak majitel konkurenční hotelové společnosti jednou zlostně poznamenal: "Curtis si nikdy nenechá ujít příležitost k modlitbě. Proto si močí na kolena."

Ta myšlenka přiměla Petra, aby zkontroloval Gideonovy bible - v každém pokoji byla jedna. Byl rád, že to udělal.

Jako obvykle, když jsou v užívání delší dobu, byly přední stránky biblí popsány telefonními čísly dívek na zavolání, jelikož Gideonova bible - jak vědí zkušení cestovatelé - je první místo, kde takovou informaci hledat. Petr tiše ukázal knihy paní du Quesnay. Mlaskla jazykem. "Tohle nebude pan O'Keefe potřebovat, že ne? Nechám poslat nahoru nové."

Vzala bible pod rameno a tázavě se na Petra podívala. "Na tom, co se panu O'Keefovi bude nebo nebude líbit, budou asi záležet místa lidí v tomhle hotelu."

Potřásl hlavou. "Opravdu nevím, paní Q. Vás tip je stejně dobrý jako můj."

Když opouštěl apartmá, byl si vědom, že ho hospodyně zkoumavě sleduje pohledem. Věděl, že paní du Quesnay podporuje invalidního manžela a že jakékoli ohrožení jejího místa jí působí úzkost. Pocítil upřímný soucit, když sjížděl výtahem do hlavního mezaninu.

Petr se domníval, že v případě změny vedení bude většina mladších a chytřejších zaměstnanců moci zůstat. Předpokládal, že zůstanou, protože O'Keefova společnost měla pověst, že dobře zachází se zaměstnanci. Ale starší zaměstnanci, z nichž někteří ve svých místech zpohodlněli, budou mít o hodně větší starosti.

Když se Petr McDermott blížil k ředitelství, potkal šéfmechanika Doc Vickeryho, který odtamtud právě odcházel. Petr se zastavil a řekl: "Šéfe, včera v noci zlobil výtah číslo Čtyři. Víte o tom?"

Šéf zachmuřeně pokývl holou, báňovitou hlavou. "Je to mizernej kšeft, když mašiny nedostanou peníze, který potřebujou."

"Je to opravdu tak zlé?" Petr věděl, že rozpočet na stroje je v současné době vyčerpán, ale poprvé se dozvídal o vážných potížích s výtahy.

Šéf zavrtěl hlavou. "Jestli myslíte, že budeme mít velkou nehodu, tak to ne. Hlídám jištění, jako bych hlídal děcko. Ale měli jsme párkrát menší selhání a jednou budeme mít větší. Stačí, když se pár výtahů na pár hodin zastaví a barák bude vzhůru nohama."

Petr přikývl. Když se nemůže stát nic horšího, není třeba si s tím dělat přílišné starosti. Zeptal se: "A co tedy potřebujete?"

Šéf zamžoural přes své brýle s. tlustými obroučkami. "Sto tisíc pro začátek. S tím bych vyrval a vyměnil výtahům střeva a ještě pár dalších věcí."

Petr tiše písknul.

"Něco vám řeknu," prohlásil šéf. "Dobrá mašina je krásná věc a někdy je skoro jako člověk. Většinou bude pracovat víc, než si myslíte, že může, a pak ji můžete sflikoyat a domluvit jí a bude pro vás ještě chvíli pracovat. Ale přijde okamžik, kdy je kaput, a přes ten se nedostanete, ať máte vy nebo ta mašina sebelepší vůli."

Petr myslel na šéfova slova, ještě když vstupoval do své kanceláře. Kde je ten okamžik pro celý hotel? napadlo ho. Pro hotel St. Gregory určitě ještě nenastal, ale Petr se domníval, že pro současné vedení dávno minul.

Na stole měl hromadu pošty, zápisů a telefonních vzkazů. Zvedl vrchní z nich a četl: Slečna Marsha Preyscottová vám volala, a bude čekat v pokoji 555, dokud se neozvete. Byla to připomínka jeho úmyslu zjistit víc o tom, co se včera v noci stalo v pokojích 1126 -7.

Další věc: je třeba skočit za Kristinou. Měl pár maličkostí, které musí Warren Trent rozhodnout, ale které nebyly natolik důležité, aby se o nich zmínil na dnešní ranní schůzce. Pak se zašklebil a napomenul se: Nech těch racionalizací! Chceš ji vidět, a proč ne?

Jak se rozmýšlel, co má udělat nejdřív, telefon se ostře ozval. Byl to jeden z recepčních. "Myslel jsem, že to budete chtít vědět," řekl. "Pan O'Keefe právě přijel."

[5]

Curtis O'Keefe vpochodoval rychle do obrovské rušné haly, jako šíp, který proniká jádrem jablka. Poněkud zkaženého jablka, pomyslel si kriticky. Jak se rozhlížel kolem, vstřebávalo zkušené oko hoteliéra znamení. Malá, ale významná znamení; nesebrané noviny zapomenuté v křesle, půl tuctu špačků v nádobě na písek vedle výtahů; chybějící knoflík na uniformě posluhy; dvě spálené žárovky v lustru nahoře. U vchodu na St. Charles Avenue klábosil uniformovaný dveřník s kamelotem a záplava hostí a dalších lidí se kolem nich prodírala. Nedaleko klimbal starší zástupce vedoucího se sklopeným zrakem nad svým stolem.

V tom nepravděpodobném případě, že by se všechny tyto nedostatky vyskytly najednou v hotelu O'Keefovy společnosti, došlo by k bleskurychlé akci, ostrým trestům a možná i vyhazovům. Ale St. Gregory není můj hotel, připomněl si O'Keefe. Ještě ne.

Jeho štíhlá, úhledná dvoumetrová postava v dokonale vyžehleném tmavošedém obleku se pohybovala tanečními, téměř cupavými kroky k recepci. To bylo pro O'Keefa charakteristické všude, ať už na házenkářském kurtu, kde se často vyskytoval, na tanečním parketě anebo na houpající se palubě oceánské jachty Hostinský IV. Pružné atletické tělo bylo jeho pýchou během většiny z těch pětašedesáti let, během nichž se sám vypracoval z bezvýznamného příslušníka drobné buržoazie v jednoho z nejbohatších - a nejčilejších - mužů národa.

Recepční za mramorovým pultem téměř ani nevzhlédl a přisunul mu registrační knihu. Hoteliér ji ignoroval.

Klidně oznámil: "Jmenuji se O'Keefe a rezervoval jsem dvě apartmá, jedno pro sebe a druhé na jméno slečny Dorothy Lashové." Koutkem oka viděl, jak Dodo vchází do haly: samé nohy a prsa, vyzařovala sex jako pyrotechnik. Hlavy se obracely, dechy se tajily, tak jako vždycky. Nechal ji u auta, aby dohlédla na zavazadla. Občas takové věci ráda dělala. Vše, co vyžadovalo větší namáhání šedé mozkové kůry, jí unikalo.

Jeho slova měla stejný účinek jako čistě hozený granát

Recepční ztuhl a narovnal ramena. Když se setkal se studeným šedým zrakem, který do něho zdánlivě bez námahy pronikal, jeho postoj se změnil z lhostejnosti až k podlézavé úctě. Nějakým nervózním instinktem si začal urovnávat kravatu.

"Promiňte, pane. Pan Curtis O'Keefe."

Hoteliér přikývl s náznakem úsměvu na rtech, s vyrovnanou tváří, stejnou tváří, jaká se dobromyslné usmívala z půl miliónů obálek knihy Jsem váš hostitel, která byla nápadně umístěna v každém pokoji O'Keefovy společnosti. (Tato kniha je pro vaši zábavu a potěšení. Pokud si ji chcete vzít s sebou, uvědomte prosím recepčního a k vašemu účtu bude připočten dolar pětadvacet.)

"Ano pane. Vaše apartmá jsou jistě připravena. Kdybyste chviličku posečkal, prosím."

Úředník se začal hrabat kartičkami rezervací a pokojů a O'Keefe odstoupil krok od přepážky, aby uvolnil místo dalším příchozím. U recepční přepážky, kde před chvílí bylo téměř prázdno, začínal další z periodických návalů, které patřily ke každému z hotelových dní. Venku na jasném a hřejivém slunci vykládaly letištní limuzíny a taxíky pasažéry, kteří přicestovali na jih - tak jako on sám - ranním tryskovým letadlem z New Yorku. Všiml si, že se shromažďuje nějaký sjezd. Z klenby haly byl pověšen transparent, na kterém stálo:

VÍTÁME DELEGÁTY KONGRESU AMERICKÝCH DENTISTŮ

Dodo se k němu přidala. Za ní šli dva naložení posluhové jako ministranti za bohyní. Pod velkým kloboukem s širokou měkkou obrubou, který nedokázal zakrýt popelavé vlasy, byly její dětské modré oči v bezchybné dětské tváři stejně široké jako kdy jindy.

"Curlie, povídají, že tu bude spousta zubařů."

"Jsem rád, žes mi to řekla. Jinak bych si snad nevšimnul;' podotkl suše.

"Jé, to bych si možná mohla nechat udělat tu plombu. Vždycky chci, ale nějak to …"

"Jsou tu, aby otvírali vlastní ústa, a ne ústa cizích lidí."

Dodo vypadala zmateně jako často, když se kolem dělo něco, čemu by měla rozumět, ale nějak nerozuměla. Jeden vedoucí O'Keefova hotelu, který nevěděl, že velký Šéf poslouchá, nedávno o Dodo prohlásil: "Má mozek v kozách; potíž je v tom, že nejsou propojený."

O'Keefe věděl, že někteří z jeho známých se podivují, že si jako doprovod na cestách vybral Dodo, když mohl se svým bohatstvím a vlivem mít - do jisté míry - kohokoli. Jenomže mohli samozřejmě jen tušit - a téměř jistě podceňovali - divokou smyslnost, kterou Dodo uměla rozpoutat anebo nechat poslušně jen pobublávat podle jeho vlastní nálady. Její drobné hloupůstky, stejně jako společenské neomalenosti, které zřejmě vadily ostatním, shledával prostě zábavnými - protože ho občas unavovalo být obklopen samými chytrými a pozornými mozky, které se věčně snažily dokázat, že jsou stejně prohnané jako jeho.

Přesto však předpokládal, že se Dodo brzy zbaví. Byla v inventáři už skoro rok - déle než většina ostatních. Existovala celá spousta dalších hvězdiček, které se daly vytáhnout z hollywoodské galaxie. Samozřejmě, že se o ni postará. Použije svého velkého vlivu, aby dostala jednu či dvě podpůrné role, a kdo ví, možná že se dostane i mezi elitu. Má na to tvář i vlasy. I jiné to dotáhly vysoko jen s těmito přednostmi. Recepční se vrátil k přepážce. "Vše je připraveno, pane." Curtis O'Keefe přikývl. Pak se jejich malé procesí, vedené šéfem služby Herbie Chandlerem, který se hbitě zjevil, pohnulo k čekajícímu výtahu.

[6]

Krátce po tom, co byli Curtis O'Keefe a Dodo uvedeni do svých sousedících apartmá, získal Julius "Keycase" Milne jednolůžkový pokoj.

Keycase zatelefonoval v 10.45 přímou linkou z letiště Moisant (Můžete mluvit zdarma s nejlepším hotelem v New Orleansu), aby potvrdil rezervaci, kterou udělal o několik dní dříve odjinud. V odpověď se mu dostalo ujištění, že jeho rezervace je v pořádku, a pospíší-li si laskavě do města, bude ubytován bez prodlení.

Zpráva Keycase potěšila, jelikož rozhodnutí usadit se v St. Gregorym pojal teprve před několika minutami. Nebyl však překvapen, protože jeho plánování bylo takové, že měl rezervaci v každém z velkých hotelů v New Orleansu a v každém pod jiným jménem. Rezervace v hotelu byla na jméno "Byron Meader", které si vybral z novin, protože jeho pravoplatný majitel vyhrál velikou sumu na dostizích. To se zdálo být dobré znamení a znamení byla něco, co mělo na Keycase vskutku velký vliv.

Zafungovala skutečně při několika příležitostech. Na příklad, když přišel naposledy před soud, hned poté, co přiznal vinu, paprsek slunce dopadl na soudcovu lavici a rozsudek, který následoval - slunce stále ještě svítilo - byly mírné tři roky, zatímco Keycase očekával pět. Dokonce řada práciček, které přiznání a rozsudku předcházely, proběhla

dobře z toho samého důvodu. Jeho noční vstup do různých hotelových pokojů v Detroitu proběhl hladce a s dobrým ziskem, hlavně proto - jak se později rozhodl - že všechna čísla pokojů s výjimkou posledního obsahovala číslici dvě, jeho šťastné číslo. Jen v tom posledním pokoji, který postrádal uklidňující číslici, se obyvatelka probudila a pronikavě zaječela, zatímco balil do kufru její norkový kožich, když už předtím uložil peníze a klenoty do jedné ze zvlášť prostorných kapes svého svrchníku.

Byla to jen prachsprostá smůla, znásobená možná číselnou situací, že hotelový fízl byl v doslechu a okamžitě reagoval. Filozof Keycase přijal nevyhnutelné s noblesou a ani se neobtěžoval použít důmyslné vysvětlení - které v jiných případech tak dobře fungovalo - proč je v jiném než ve svém vlastním pokoji. To bylo ovšem riziko, které musí přijmout každý, kdo se živí prací dlouhých prstů, dokonce i tak zručný specialista jako Keycase. Ale teď, když si odseděl svůj čas (s maximálním zkrácením za dobré chování) a těšil se z úspěšného desetidenního nájezdu na Kansas City, očekával dychtivě výnosných čtrnáct dní v New Orleansu.

Začínalo to dobře.

Dorazil na letiště Moisant krátce před půl osmou ráno. Jel autem z levného hotelu na dálnici Chef Menteur, kde strávil předchozí noc. Letiště je pěkná, moderní budova, pomyslel si Keycase, se spoustou skla a chrómu a s mnoha odpadkovými koši, velmi důležitými pro jeho momentální záměry.

Na desce si přečetl, že letiště je pojmenováno po Johnu Moisantovi, který pocházel z New Orleansu a byl jedním z prvních průkopníků letectví na světě, a všiml si, že iniciály jsou stejné jako jeho vlastní, což mohlo být též příznivé znamení. Byl by hrdý, kdyby mohl na takové letiště přistát v jednom z těch velkých tryskáčů, a možná, že tomu tak bude, jestli věci půjdou tak dobře, jak šly předtím, než ho pobyt v chládku vyvedl ze cviku. I když všechno se mu rychle vrací, přestože nyní občas zaváhá tam, kde by kdysi pracoval chladně, až téměř lhostejně.

Ale to je přirozené. Pramení to z vědomí, že kdyby ho zase chytili a poslali za mříže, bylo by to tentokrát od deseti do patnácti let. S tím by se vyrovnával těžko. Ve dvaapadesáti už mnoho tak dlouhých období nezbývá.

Keycase procházel nenápadně letištní budovou, dobře oblečená postava, nesoucí pod ramenem složené noviny, ale zůstával ve střehu. Budil dojem prosperujícího obchodníka, klidného a sebejistého. Pouze jeho oči se neúnavně pohybovaly a sledovaly pohyby cestujících, kteří se valili do budovy z limuzín a taxíků, jež je přivážely z hotelů ve městě. Byl to první ranní exodus na sever a pořádně silný, protože United National, Eastern i Delta měly ranní tryskové lety mířící do New Yorku, Washingtonu, Chicaga, Miami a Los Angeles.

Pak spatřil, že začíná něco, na co čekal. Byl to jen začátek, nic víc. Dva muži sáhli do kapsy pro lístky anebo drobné a našli klíč od hotelového pokoje, který omylem odnesli. Jeden si dal práci s hledáním poštovní schránky a odesláním klíče. Druhý předal klíč úřednici letecké společnosti, která ho dala do zásuvky s penězi, zřejmě aby ho pak poslala do hotelu.

Obě události přinesly zklamání, ale to bylá stará zkušenost. Keycase pokračoval v pozorování. Byl trpělivý. Věděl, že brzy se stane to, nač čeká.

O deset minut později byla jeho pozornost odměněna.

Muž s brunátnou tváří a řídnoucími vlasy, se svrchníkem přes ruku, nacpanou leteckou taškou a fotoaparátem se zastavil, aby si na cestě k odletovému východu vybral časopis. U novinového stánku objevil hotelový klíč a rozzlobeně vykřikl. Jeho manželka, mírná štíhlá žena, něco tiše navrhla, na což on odsekl: "Nemáme čas."

Keycase to slyšel a těsně je následoval. Výborně! Když míjeli odpadkový koš, hodil muž klíč dovnitř.

Zbytek byl pro Keycase jen rutina. Minul odpadkový koš, hodil do něj své složené noviny a pak se obrátil, jako by si to najednou rozmyslel, a zase je vytáhl. V téže chvíli se podíval dolů, zpozoroval odhozený klíč a nenápadně jej vyfoukl. O pár minut později si v soukromí pánské toalety přečetl, že je to klíč k pokoji 641 hotelu St. Gregory.

Půl hodiny nato, jak se často stává, když člověk prolomí smůlu, skončila se stejným úspěchem podobná příhoda. Také druhý klíč byl ze St. Gregoryho. Byla to výhoda, která okamžitě Keycase přiměla, aby tam zatelefonoval a potvrdil svou rezervaci. Rozhodl se nepokoušet příliš štěstěnu tím, že by pátral na letišti déle. Začátek je dobrý a dnes večer zkontroluje nádraží a za pár dní možná zkusí letiště znovu. Existovaly také jiné způsoby, jak získat hotelové klíče. Jeden z nich uvedl včera večer do pohybu.

Ne bez důvodu kdysi jeden prokurátor z New Yorku poznamenal u soudu: "Vše, do čeho se tento člověk zaplete, Vaše Ctihodnosti, je klíčový případ. Upřímně řečeno, zvykl jsem si na něj myslet jako na ‚Keycase' Milna."

Tato poznámka se dostala do policejních záznamů a jméno se uchytilo, takže ho teď i Keycase sám s jistou pýchou užíval. Byla to pýcha spojená s takovou mírou odborných znalostí, že s trochou času, trpělivosti a štěstí měl Keycase naději získat klíč prakticky od čehokoliv.

Jeho současná specializace uvnitř specializace byla založená na lhostejnosti lidí k hotelovým klíčům, lhostejnosti - jak se Keycase už dávno dozvěděl, která věčně a všude přiváděla hoteliéry k zoufalství. Teoreticky má host vrátit klíč, když zaplatí účet. Ale nesčetné množství lidí opouští hotel s klíči od pokoje zapomenutými v kapse nebo v kabelce. Ti svědomití nakonec hodí klíč do schránky a velké hotely jako St. Gregory pravidelně platí padesát či více dolarů týdně na poštovném za vrácené klíče. Ale jsou také jiní lidé, kteří si klíče buď nechají, nebo je lhostejně zahodí.

Tato poslední skupina umožňovala stálé podnikání profesionálním hotelovým zlodějům, jako byl Keycase.

Z letištní budovy se Keycase vrátil na parkoviště ke svému pět let starému sedanu od Forda, zakoupenému kdysi v Detroitu, a jel s ním nejdřív do Kansas City a pak do New Orleansu. Pro Keycase to byl ideální nenápadný vůz, nudně šedivý, ani moc starý ani moc nový, aby nevzbuzoval nežádoucí pozornost nebo vzpomínku. Jediná věc, která mu trochu vadila, byla tabulka s michiganským poznávacím číslem - nápadná zelená na bílé. Ne že by čísla z jiných států byla v New Orleansu neobvyklá, ale tento drobný odlišující rys bylo něco, bez čeho by se raději obešel. Uvažoval o použití falešných čísel z Louisiany, ale to byl zřejmě ještě větší risk a kromě toho byl Keycase dost chytrý

na to, aby se nevzdaloval příliš daleko od své vlastní specializace.

Motor vozu chytil na první dotek. Vrčel jemně a hladce, což byl výsledek generálky, kterou sám provedl - dovednost, které se naučil na účet eráru během jednoho ze svých četných pobytů za mřížemi.

Přejel čtrnáct mil do města, dodržoval obezřetně dovolenou rychlost a zamířil k St. Gregorymu, který nalezl a prozkoumal o den dřív. Zaparkoval u Canal Street, pár bloků od hotelu, a vytáhl dva kufry. Zbytek zavazadel nechal v motelovém pokoji, který zaplatil na několik dní dopředu. Vydržovat pokoj navíc bylo drahé. Bylo to také prozíravé. Motel poslouží jako skrýš pro vše, co získá, a kdyby došlo ke katastrofě, může ho nechat být. Dal dobrý pozor, aby tam nezanechal nic, co by ho mohlo identifikovat klíč od motelu byl pečlivě ukryt ve vzduchovém filtru karburátoru forda.

Při vstupu do hotelu vyzařoval Keycase důvěru, předal zavazadla dveřníkovi a zaregistroval se jako B. W. Meader z Ann Arbor v Michiganu. Recepční si všiml dobře střižených šatů a pevných, ostře řezaných rysů, ze kterých vyzařovala autorita, choval se k nově příchozímu s úctou a přidělil mu pokoj 830. Keycase si spokojeně pomyslel, že teď má ve svém vlastnictví tři klíče ze St. Gregoryho - jeden, o kterém hotel ví, a dva, o kterých neví.

Pokoj 830, do kterého ho za chvilku sluha zavedl, se ukázal být ideálním. Byl prostorný, pohodlný a Keycase si na cestě dovnitř všiml, že služební schodiště je jen o pár metrů dál.

Když byl sám, pečlivě si vybalil. Rozhodl se, že pak se vyspí, aby se připravil na pořádnou noční práci.

[7]

Než Petr McDermott stačil dojít do haly, byl už Curtis O'Keefe dokonale ubytován. Petr se rozhodl, že za ním nepůjde; někdy mohlo příliš mnoho pozornosti obtěžovat hosta stejně jako příliš málo. Kromě toho oficiální přivítání jménem hotelu provede Warren Trent, a tak se Petr nejdříve ujistil, že majitel už o příjezdu O'Keefa ví, a pak se vydal do pokoje 555 za Marshou Preyscottovou.

"Jsem ráda, že jste přišel," řekla, když otevřela dveře. "Už jsem si začínala myslet, že nepřijdete."

Měla na sobě meruňkově oranžové šaty bez rukávů, pro které si zcela zřejmě ráno poslala. Lehce se dotýkaly jejího těla. Dlouhé vlasy jí volně splývaly z ramen v kontrastu k důmyslnějšímu - i když rozcuchanému - účesu z předchozího večera. V tom polodětském a položenském zjevu bylo něco jedinečně přitažlivého - až to téměř bralo dech.

"Mrzí mě, že jsem se tak zdržel." Uznale se na ni podíval. "Ale vidím, že jste ten čas využila."

Usmála se. "Napadlo mě, že byste mohl potřebovat svoje pyžama."

"To jen pro případ nouze - stejně jako tento pokoj. Užívám ho jen zřídkakdy."

"Pokojská mi to řekla," pravila Marsha, "Takže jestli by vám to nevadilo, zůstala bych přinejmenším ještě na dnešní noc."

"Ale! Můžu se zeptat proč?"

"Nevím." Zaváhala, jak stáli proti sobě. "Snad proto, že se chci vzpamatovat z toho, co se stalo včera, a tohle je na to nejlepší místo." Ale sama pro sebe si přiznala, že hlavním důvodem je přání odložit návrat do velké a prázdné vily v Zahradním městě.

Pochybovačně přikývl. "Jak se cítíte?"

"Lepší."

"To jsem rád."

"Není to zkušenost, přes kterou se člověk dostane za pár hodin," připustila Marsha, "ale asi jsem byla pěkně pitomá, že jsem tam vůbec chodila - přesně jak jste řekl."

"To jsem neříkal."

"Ne, ale myslel jste si to."

"Pokud ano, měl jsem si připomenout, že každý z nás se občas dostane do zapeklité situace." Bylo ticho a pak Petr řekl: "Posaďme se."

Když se uvelebili, poznamenal: "Doufal jsem, že mi řeknete, jak to všechno začalo."

"Já vím." S přímostí, na kterou si začal zvykat, dodala: "Nejsem si jenom jistá, jestli bych měla."

Hlavními pocity včerejší noci byl šok, uražená pýcha a fyzické vyčerpání, přemýšlela Marsha. Ale šok už pominul a Marsha uvažovala, jestli pýcha neutrpí méně mlčením než protesty. Bylo také pravděpodobné, že ve střízlivém světle jitra nebudou Lyle Dumaire a jeho kumpáni moc žhaví vytahovat se s tím, oč se pokoušeli.

"Jestli se rozhodnete mlčet, nemohu vás nutit," řekl Petr. "Ale chtěl bych vám připomenout, že když něco lidem jednou projde - pokusí se o to znovu - ne snad s vámi, ale s někým jiným." Když pokračoval, měl ustaraný pohled. "Nevím, jestli ti mládenci, co byli včera v pokoji, jsou vaši přátelé, nebo ne. Ale i kdyby byli, nedovedu si představit jediný důvod, proč byste je měla krýt."

"Jeden byl kamarád. Alespoň jsem si to myslela."

"Kamarád nebo ne," trval na svém Petr, "hlavní je, co chtěli udělat - a co by byli udělali, kdyby se neobjevil Royce. Navíc, když byli téměř chyceni, vytratili se všichni čtyři jako krysy a nechali vás samotnou."

"Včera jste povídal," řekla nezávazně Marsha, "že znáte dvě jména."

"Pokoj byl přihlášen na jméno Stanley Dixon. Další jméno, které mám, je Dumaire. Byli to oni?"

Přikývla.

"Kdo byl vůdce?"

"Dixon, myslím …"

"Tak mi tedy řekněte, co se dělo předtím."

Marsha si uvědomila, že rozhodnutí bylo svým způsobem už učiněno za ni. Měla pocit, že ji někdo ovládá. Byla to nová zkušenost a ještě překvapivější se zdálo, že se jí to docela líbí. Poslušně popsala sled událostí od

odchodu z tanečního sálu až k vítanému příchodu Aloysia Royce.

Petr McDermott ji přerušil pouze dvakrát, zeptal se, jestli zahlédla některou z těch žen ve vedlejším pokoji, o kterých se zmiňoval Dixon, či někoho jiného. Viděla někoho z personálu? Na obě otázky odpověděla záporně.

Nakonec měla nutkání svěřit mu víc. Celá ta věc, řekla Marsha, by se asi byla vůbec nestala, nebýt toho, že měla narozeniny.

Zdál se být překvapen. "Včera jste měla narozeniny?"

"Bylo mi devatenáct."

"A byla jste sama?"

Teď, když už odhalila tak moc, nemělo smysl něco zastírat. Marsha popsala telefonát z Říma a své zklamání nad tím, že se tatínek nevrátí.

"To mě mrzí," řekl, když skončila. "Teď je částečně snazší porozumět tomu, co se stalo."

"Už se to nestane. Nikdy."

"Tím jsem si jist." Stal se trochu úřednějším. "Chci teď využít toho, co jste mi řekla."

Pochybovačně řekla: "Jak?"

"Zavolám těm čtyřem - Dixonovi, Dumairovi a dvěma ostatním - a pozvu je na slovíčko do hotelu."

"Možná že nepřijdou."

"Ale přijdou." Petr si už rozmyslel, jak to zajistit.

Marsha řekla, stále ještě nejistě: "A nedozví se tímhle způsobem o tom spousta lidí?"

"Můžu vám slíbit, že po té rozmluvě bude ještě méně pravděpodobné, že by někdo promluvil."

"Tak dobrá," souhlasila Marsha. "A děkuju.vám za to, co jste udělal." Měla pocit úlevy, cítila se najednou podivně bezstarostná.

Petr si pomyslel, že to bylo lehčí, než očekával. A teď, když už dostal svou informaci, byl netrpělivý, aby ji mohl použít. Ale rozhodl se raději ještě pár minut zůstat, třeba jen proto, aby děvče uklidnil. Řekl jí: "Měl bych vám něco vysvětlit, slečno Preyscottová."

"Marsha."

"Tak dobře, já jsem Petr." Neformálnost snad neuškodí, i když se jí hoteloví úředníci snažili vyhýbat, s výjimkou hostů, které velmi dobře znali.

"V hotelech se děje spousta věcí, nad kterými zavíráme oči. Ale když se stane něco takového jako včera, dovedeme být velice tvrdí. To se týká také každého zaměstnance, o kterém bychom zjistili, že je do toho zapleten."

Petr věděl, že v oblasti týkající se pověsti hotelu měl Warren Trent stejné názory jako on. A za předpokladu, že bude moci svoje fakta dokázat, by ho majitel hotelu podpořil ve všem, coby udělal.

Petr pocítil, že konverzace zašla tak daleko, jak bylo třeba. Vstal ze židle a přešel k oknu. Z této strany hotelu viděl čilý dopolední ruch na Canal Street. Shluky přestupujících čekaly na třídě vroubené palmami, po které klouzaly klimatizované autobusy a jejich hliníkové plechy svítily na slunci. Všiml si, že Národní asociace pro povznesení barevného lidu si vzala na mušku zase nějaké obchody. TENTO OBCHOD DISKRIMINUJTE! BOJKOTUJTE HO, doporučoval jeden transparent. Byly tam i jiné a jejich nositelé spořádaně pochodovali záplavou chodců, která je míjela.

"Vy jste v New Orleansu nový, že?" řekla Marsha. Přidala se k němu u okna. Ucítil sladkou a jemnou vůni.

"Více méně. Doufám, že za čas poznám město lépe."

Řekla s náhlou vervou: "Vím toho spoustu z místní historie. Nemohla bych vás učit?"

"No … koupil jsem si nějaké knihy. Jen jsem neměl čas."

"Knihy můžete číst potom. Je mnohem lepší věci nejdřív vidět nebo nechat si o nich vyprávět. Kromě toho bych chtěla nějak vyjádřit svou vděčnost…"

"To vůbec není nutné."

"Ale stejně bych chtěla. Prosím!" Položila mu ruku na paži.

"Je to lákavá nabídka," řekl a nebyl si jist, jestli je to moudré.

"Výborně. Tak ujednáno. Pořádám zítra večer doma večeři. Takový staromódní neworleánský večer. Pak můžeme povídat o historii."

Zaprotestoval: "Ale!…"

"Chcete říct, že už máte něco smluveno?"

"Ne tak docela."

"Tak to je také ujednáno," řekla Marsha pevně.

Minulost a vědomí, jak je dobré vyhýbat se vztahům s mladou dívkou, která je zároveň hotelovým hostem, přiměla Petra zaváhat. Pak se rozhodl: bylo by hulvátské odmítnout pozvání. Přijmout pozvání k večeři není nic špatného. Koneckonců, budou tam i jiní. "Jestli mám přijít," řekl, "tak pro mě teď musíte něco udělat."

"Co?"

"Jděte domů, Marsho. Odejděte z hotelu a jděte domů."

Jejich oči se setkaly. Zase si uvědomil její mládí a vůni.

"Dobrá," řekla. "Když chcete, tak půjdu."

Když se Petr McDermott za pár minut vrátil do své kanceláře na hlavním mezaninu, byl zabrán do vlastních myšlenek. Nedovedl pochopit, že někdo tak mladý jako Marsha Preyscottová, navíc s pozlaceným seznamem výhod, by měl být tak zřejmě zanedbáván. I když je otec v zahraničí a matka ve větru - slyšel o mnoha manželstvích bývalé paní Preyscottové - zdálo se mu neuvěřitelné, že se nikdo nepostará o dobro mladého děvčete. Kdybych byl její otec … pomyslel si… nebo bratr…

Přerušila ho Flora Yatesová, jeho domácká pihovatá sekretářka. Ve válečkovitých prstech, jež uměly tancovat po klávesnici psacího stroje rychleji než jiné, které kdy viděl, držela seznam telefonních vzkazů. Ukázal na ně a řekl: "Něco naléhavého?"

"Pár věcí. Mohou počkat do odpoledne."

"Tak ať počkají. Požádal jsem pokladnu, aby mi poslali účet za pokoj 1126 - 7. Je to na jméno Stanley Dixon."

"Tady to je." Flora vytáhla jedny desky mezi několika jinými, které ležely na stole. "Je tam také odhad škod z truhlárny. Dala jsem to dohromady."

Přeletěl obojí pohledem. Účet zahrnoval několik položek za obsluhu na pokoji a byl na pětasedmdesát dolarů, odhad truhlářů na sto deset. Petr ukázal na účet: "Najděte mi telefonní číslo na této adrese. Asi to bude na jméno jeho otce."

Na stole byly složené noviny, na které se dosud nepodíval. Byly to ranní Times-Picayune. Otevřel je, když Flora vyšla, a černý titulek ho udeřil do očí. Z osudného přejetí a ujetí včerejší noci se stala dvojitá tragédie, protože matka zabitého děcka zemřela časně ráno v nemocnici. Petr rychle prošel celou zprávu, která rozváděla to, co jim řekl policista, když je s Kristinou zastavili u silniční kontroly. "Dosud," psalo se ve zprávě, "nejsou žádné konkrétní stopy po smrtícím vozidle či jeho řidiči. Policie však věří sdělení nejmenovaného svědka, že pár vteřin po nehodě odjíždělo z jejího místa ‚velmi rychle nízké černé auto'." Times-Picayune dodávaly, že městská a státní policie spolupracují v celostátním pátrání po zřejmě poškozeném automobilu, který by odpovídal tomuto popisu.

Petra napadlo, jestli Kristina novinovou zprávu viděla. Zpráva v novinách zapůsobila na něho o to silněji, že přišli sami na chvilku s událostí do kontaktu.

Flora se vrátila s telefonním číslem a převedla tak jeho myšlenky k bezprostřednějším starostem.

Odložil noviny a sám vytočil číslo na přímé venkovní lince. Ozval se hluboký mužský hlas: "Dixonova rezidence."

"Rád bych mluvil s panem Stanleym Dixonem. Je doma?"

"Mohu mu říct, kdo volá, pane?"

Petr řekl své jméno a dodal: "Hotel St. Gregory."

Chvíli bylo ticho, zvuk vzdalujících se nespěchajících kroků, které se pak stejným tempem vrátily.

"Je mi líto, pane. Pan Dixon mladší není momentálně k dosažení."

Petr přidal svému hlasu na ostrosti. "Předejte mu tenhle vzkaz: Řekněte mu, že jestli nepůjde k telefonu, zavolám přímo jeho otci."

"Snad kdybyste to udělal…"

"Hoďte sebou! Povězte mu, co jsem říkal."

Následovalo téměř slyšitelné zaváhání. "Velmi dobře, pane." Kroky se zase vzdálily.

Na lince něco cvaklo a ozval se mrzutý hlas: "Tady je Stan Dixon. Co má znamenat tenhle randál?"

Petr ostře odpověděl: "Randál se týká toho, co se stalo včera v noci. Překvapuje vás to?"

"Kdo jste?"

Opakoval své jméno. "Už jsem mluvil se slečnou Preyscottovou. Teď bych chtěl mluvit s vámi."

"Už se mnou mluvíte," řekl Dixon. "Máte, co jste chtěl."

"Ne takhle. V mé kanceláři v hotelu." Ozval se výkřik, který Petr ignoroval. "Zítra ve čtyři. S těmi ostatními třemi. Přivedete je."

Odpověď byla rychlá a tvrdá. "To určitě! Ať jsi kdo jsi, frajere, ses jen hotelovej poskok a já si nenechám od tebe poroučet. A dej si radši ještě bacha, protože můj starej zná Warrena Trenta."

"Pro vaši informaci, už jsem o věci s panem Trentem mluvil. Dal mi volnost rozhodování včetně toho, jestli začneme soudní stíhání. Ale já mu řeknu, že chcete radši do věci zatáhnout tatínka. To my už zařídíme."

"Moment!" Bylo slyšet těžké oddychování a pak se ozvalo již umírněněji: "Mám zítra ve čtyři přednášku."

"Tak na ni nepůjdete," řekl mu Petr, "a ostatní udělají totéž. Mám kancelář na hlavním mezaninu. Pamatujte - přesně ve čtyři."

Zavěsil a uvědomil si, že se na zítřejší setkání těší.

[8]

Po celé posteli vévodkyně z Croydonu ležely zmuchlané stránky ranních novin. Vévodkyně důkladně přečetla skoro všechny zprávy a teď se opírala o polštáře a její mozek pilně pracoval. Uvědomovala si, že nikdy v životě nebylo jejího vtipu a důmyslu víc zapotřebí.

Na stolku u postele ležel použitý a odstrčený tác, který přinesla pokojová služba. Vévodkyně měla ve zvyku dobře snídat i v okamžicích krizí. Byl to zvyk, který přetrval z dětství stráveného v rodinném venkovském sídle ve Fallingbrook Abbey. Snídani tam vždy tvořilo hutné jídlo, sestávající z několika chodů a často následující po krátkém cvalu krajinou.

Vévoda, který jedl sám v obývacím pokoji, se před chviličkou vrátil do ložnice. I on přečetl dychtivě noviny, hned jak je donesli. Měl přes pyžama přepásaný šarlatový župan a nepokojně přecházel. Občas si projel rukou ještě neučesané vlasy.

"Pro živého boha, přestaň!" Napětí, které sdíleli, se ozvalo z hlasu jeho ženy. "Nemůžu vůbec přemýšlet, když tu paráduješ jak hřebec v Ascotu."

V ostrém ranním světle se k ní obrátil ztrhanou, zoufalou tváří. "K čemu je k čertu přemýšlení dobré? Nic to na věci nezmění."

"Přemýšlení pomáhá vždycky - když je ho dost a je správné. Proto mají někteří lidé úspěch, a jiní ne."

Znovu si projel rukou vlasy. "Nevypadá to o nic líp než včera."

"Přinejmenším to není o nic horší," řekla vévodkyně prakticky, "i za to můžeme být vděční. Stále jsme tady - a nic se nám nestalo."

Unaveně potřásl hlavou. Moc toho v noci nenaspal. "K čemu je to dobré?"

"Podle mě je to otázka času. Čas je na naší straně. Čím déle budeme čekat a nic se nestane …" Zarazila se a pak pomalu přemýšlela nahlas dál. "Zoufale potřebujeme soustředit na tebe nějak pozornost. Takovou pozornost, aby ta druhá věc se zdála tak fantastická, že nikomu vůbec nepřijde na mysl."

S tichým souhlasem se vůbec nezmínili o své hádce ze včerejší noci.

Vévoda začal znovu přecházet. "Jediná věc, která by to snad dokázala, by bylo oznámení, potvrzující mé jmenování do Washingtonu."

"Přesně."

"To nemůžeš uspíšit. Kdyby Hal cítil, že ho do něčeho strkáš, proletí na Downing Street střechou. V každém případě je to čertovsky ošemetná záležitost…"

"Bude ještě ošemetnější, když …"

"Copak to sakra nevím! Myslíš, že mě nenapadlo, že to zrovna tak můžeme vzdát!" V hlase vévody z Croydonu zazněla stopa hysterie. Třesoucí se rukou si zapálil cigaretu.

"My to nevzdáme!" Na rozdíl od jejího manžela byl hlas vévodkyně ostrý a věcný. "I premiéři reagují na tlak, pokud přichází ze správné strany. Hal není žádná výjimka. Zavolám do Londýna."

"Proč?"

"Promluvím s Geoffreyem. Chci ho požádat, aby udělal, co je v jeho silách, pro urychlení tvého jmenování."

Vévoda zavrtěl pochybovačně hlavou, i když myšlenku přímo nezamítal. Z minulosti znal spoustu důkazů pozoruhodného vlivu rodiny své ženy. Stejně však varoval: "Můžeme si tím ucpat vlastní kanóny, děvenko."

"Možná že ne. Když Geoffrey chce, umí naléhat dobře. Kromě toho to může být ještě horší, když tady budeme jen sedět a čekat." Spojila slova s činem, zvedla sluchátko u postele a nařídila telefonistce: "Objednejte mi Londýn, chci mluvit s lordem Selwynem." Udala číslo v Mayfairu.

Hovor přišel za dvacet minut. Když vévodkyně z Croydonu vysvětlila jeho účel, její bratr, lord Selwyn, neoplýval nadšením. Přes celou ložnici slyšel vévoda z membrány sluchátka hluboký protestující hlas svého švagra. "U všech čertů, mohla bys rozzuřit hnízdo zmijí, a proč? Klidně ti můžu říct, že Simonovo jmenování do Washingtonu je v téhle chvíli na pěkně dlouhé lokte. Někteří lidé ve vládě si myslí, že je pro tuhle dobu nevhodný člověk. Neříkám, že je to i můj názor, ale nebudeme si nic namlouvat, ne?"

"Jestli necháme věci, tak jak jsou, jak dlouho potrvá, než dojde k rozhodnutí?"

"To ti těžko řeknu najisto, děvenko. Ale podle toho, co jsem slyšel, to může trvat týdny."

"Týdny prostě nemůžeme čekat," trvala na svém vévodkyně. "Geoffrey, musíš mi věřit, byla by příšerná chyba to teď nezkusit."

"Nevím proč." Hlas z Londýna byl zřetelně podrážděný.

Její tón se přiostřil. "To, oč tě žádám, je stejně tak pro dobro rodiny jako pro naše vlastní. Natolik mi přece můžeš věřit."

Chvíli bylo ticho a pak následovala opatrná otázka: "Je tam s tebou Simon?"

"Ano."

"Co za tím je? Co zas proved?"

"I kdyby se na to dalo odpovědět," řekla vévodkyně z Croydonu, "nebyla bych asi tak hloupá, abych to povídala po veřejném telefonu."

Nastalo znovu ticho a pak hlas neochotně připustil: "No, ty obvykle víš, co děláš. To ti musím přiznat."

Vévodkyně zachytila zrak svého manžela. Nepatrně přikývla a pak se bratra otázala: "Můžu tomu tedy rozumět tak, že uděláš, oč tě žádám?"

"Nelíbí se mi to, sestřičko. Pořád se mi to nelíbí. Ale dobrá, dobrá, udělám, co budu moct."

Následovalo ještě několik slov a pak se rozloučili.

Telefon u postele byl zavěšen jen chviličku, když znovu zazvonil. Oba manželé sebou trhli a vévoda si nervózně navlhčil rty. Poslouchal, jak se jeho žena ohlásila.

"Ano?"

Suchý nosní hlas se zeptal: "Vévodkyně z Croydonu?"

"To jsem já,"

"Ogilvie. Hlavní hotelový detektiv." Na lince se ozývalo těžké oddechování a jinak nic, jako by ten, kdo volal, jim dopřával čas na strávení informace.

Vévodkyně čekala. Když se nic dalšího neozvalo, řekla ostře: "Co chcete?"

"Soukromý rozhovor. S vámi a vaším manželem." Bylo to přímé, zcela suché prohlášení, ve stejném, protahovaném tónu.

"Pokud jde o záležitost hotelu, domnívám se, že jste se zmýlil. Jsme zvyklí jednat s panem Trentem."

"Udělejte to tentokrát a budete toho litovat." Chladný, urážlivý hlas ani na chvíli neztratil jistotu. Vévodkyně proto zaváhala. Uvědomila si přitom, že se jí třesou ruce.

Dokázala odpovědět: "Teď se nám to nehodí."

"Kdy?" Zase pauza a těžké dýchání.

Uvědomila si, že ať už ten člověk chce cokoliv, dokázal šikovně udržovat psychologickou výhodu.

"Snad později," odpověděla.

"Budu tam za hodinu." Bylo to prohlášení, nikoliv otázka.

"Možná, že …"

Cvaknutí, jak muž zavěsil, přerušilo její protest.

"Kdo to byl? Co chtěli?" Vévoda k ní nervózně přistoupil. Jeho vyzáblá tvář byla ještě bledší než předtím.

Vévodkyně zavřela na chvilku oči. Najednou zoufale toužila zbavit se vůdcovské role a odpovědnosti za ně za oba; přála si, aby na sebe vzal břímě rozhodování někdo jiný. Věděla, že tak jako vždycky je to marná naděje. Když se člověk narodí se silnějším charakterem, než mají ti kolem, nelze uniknout. V její vlastní rodině, i když tam rozložení sil bylo normální, ji ostatní instinktivně vyhledávali, následovali její vedení a řídili se jejími radami. Dokonce i Geoffrey, který byl skutečně schopný a také svéhlavý, ji nakonec vždycky poslechl, tak jako právě teď. Okamžik pominul, jak se realita vracela. Otevřela oči.

"Byl to hotelový detektiv. Trval na tom, že za hodinu přijde."

"Tedy ví! Můj bože - on ví!"

"Je si zřejmě něčeho vědom. Neřekl, co to je."

Vévoda z Croydonu se nečekaně napřímil, zvedl hlavu a narovnal ramena. Jeho ruce byly klidnější, ústa pevnější. Byla to táž chameleónská změna, jakou předvedl včera v noci. Tiše řekl: "Bude snad lepší, i teď, když půjdu … když se přiznám …"

"Ne! Určitě a rozhodně ne!" Oči jeho ženy se blýskaly.

"Pochop jednu věc. Cokoliv uděláš, nemůže v nejmenším situaci zlepšit." Mezi nimi bylo chvíli ticho a pak řekla vévodkyně zamyšleně: "Neuděláme nic. Počkáme, až ten člověk přijde, a pak uvidíme, co ví a co zamýšlí."

Chvilku se zdálo, že se vévoda bude přít. Pak si to rozmýšlel a chabě přisvědčil. Utáhl kolem sebe župan a odšoural se do vedlejšího pokoje. Za pár minut se vrátil se dvěma sklenicemi čisté skotské. Když jednu nabídl manželce, namítla: "Je ještě moc brzo …"

"To je jedno. Potřebuješ to." Se starostlivostí, na kterou nebyla zvyklá, jí vtiskl sklenici do ruky.

Překvapeně povolila, vzala sklenici a vypila ji. Nezředěný alkohol pálil, vzal jí dech, ale za chviličku ji zalil vítaným teplem.

[9]

"Ať je to cokoliv, tak zlé to snad zase nebude."

Kristina se u svého stolu ve vnější kanceláři ředitelství hotelu mračila nad dopisem, který držela v ruce. Teď vzhlédla a uviděla usměvavou drsnou tvář Petra McDermotta, jak nakukuje do místnosti dveřmi.

Tvář se jí rozjasnila. "Další rána pod pás," odpověděla. "Ale co při tolika jiných znamená jedna navíc?"

"Ta myšlenka se mi líbí." Petr protáhl svou velkou postavu dveřmi.

Kristina si ho zkoumavě prohlížela. "Zdá se, že jsi obdivuhodně čilý, na to, jak málo jsi asi spal."

"Měl jsem časně ráno seanci s tvým šéfem" usmál se. "Bylo to jak studená sprcha. Už přišel dolů?"

Zavrtěla hlavou a pohlédla na dopis, který četla. "Tohle se mu nebude líbit, až přijde."

"Je to tajné?"

"Ani ne. Myslím, že jsi v tom jel také."

Petr se usadil do koženého křesla proti stolu.

"Vzpomínáš si, jak před měsícem šel ten člověk po Carondelet Street, když na něj spadla seshora láhev?" řekla Kristina. "Měl dost pořezanou hlavu."

Petr přikývl. "Taková hanebnost! Láhev spadla z jednoho z našich pokojů, o tom není pochyb. Ale nemohli jsme najít hosta, který to udělal."

"Co to bylo za člověka - ten, co to na něj spadlo?"

"Takový milý mužík, jak si vzpomínám. Potom jsem s ním mluvil a zaplatili jsme účet za nemocnici. Naši právníci ale napsali dopis, ze kterého bylo jasné, že to bylo gesto dobré vůle a že nepřiznáváme žádnou odpovědnost."

"Dobrá vůle nefungovala. Žaluje hotel o deset tisíc dolarů. Udává šok, úhonu na zdraví, ztrátu výdělku a tvrdí, že jsme byli nedbalí."

"Nic z toho nevyrazí," řekl Petr klidně. "Snad je to svým způsobem nefér. Ale nemá šanci."

"Jak si můžeš být tak jist?"

"Protože je kupa případů, kdy se stala podobná věc. Takže obhájci mají spoustu precedentů, které mohou u soudu citovat."

"Stačí to na ovlivnění rozhodnutí?"

"Obvykle ano," ujistil ji. "Zákon byl v tom celé roky velice konzistentní. Například klasický případ se stal v Pittsburghu - ve Williamu Pennovi. Nějaký muž byl udeřen lahví hozenou z pokoje hosta, která prolítla střechou jeho auta. Žaloval hotel."

"A nevyhrál?"

"Ne. Prohrál u nižšího soudu a pak se odvolal k Nejvyššímu soudu státu Pensylvánie. Zamítli to."

"Proč?"

"Soud prohlásil, že hotel - jakýkoli hotel - není odpovědný za jednání svých hostů. Jediná výjimka je, kdyby někdo, kdo má autoritu - řekněme vedoucí hotelu - věděl předem, co se stane, ale nepokusil se tomu zabránit." Petr pokračoval a mračil se, jak si namáhal paměť. "Další případ se stal myslím v Kansas City. Účastníci nějakého sjezdu vyhazovali z pokojů igelitové pytle na prádlo naplněné vodou. Když se roztrhly, lidé na chodníku před nimi uhýbali a

jeden se dostal pod jedoucí auto. Byl těžce zraněn. Potom žaloval hotel, ale taky nic nevysoudil. Je řada dalších rozsudků - všechny stejné."

"Jak to všechno víš"?" zeptala se zvědavě Kristina.

"Mezi jinými věcmi jsem na Cornellu studoval hotelové právo."

"Já myslím, že je to hrozně nespravedlivé."

"Je to tvrdé pro každého, kdo to odnese, ale spravedlivé vzhledem k hotelu. Samozřejmě by měli být postiženi lidé, co to dělají. Potíž je v tom, že při tolika pokojích s okny na ulici je téměř nemožné je objevit. Takže jim to většinou projde."

Kristina s loktem na stole a s bradou lehce opřenou do dlaně napjatě poslouchala. Slunce prosvítající polootevřenými žaluziemi se dotýkalo jejích rudých vlasů a zvýrazňovalo je. V této chvíli jí údiv udělal vrásku na čele a Petr zjistil, že se mu chce natáhnout ruku a něžně ji vymazat.

"Abych v tom měla jasno," řekla. "Tvrdíš, že hotel není právně zodpovědný za nic, co hosté provedou - třeba i jiným hostům?"

"V tom smyslu, o kterém mluvíme, určitě ne. Zákon má v tomhle naprosto jasno, a už dlouhou dobu. Ve skutečnosti sahá velká část našeho zákona až k anglickým hostincům, počínaje čtrnáctým stoletím."

"Pověz mi o tom."

"Dám ti zkrácenou verzi. Ze začátku měly anglické hostince jednu velkou halu, vyhřívanou a osvětlovanou krbem, a tam všichni spali. Když spali, musel majitel chránit hosty před zloději a vrahy."

"To zní rozumně."

"Bylo to rozumné. A totéž se čekalo od majitele, když se začaly používat menší pokoje, protože i ty byly nebo mohly být sdíleny cizími lidmi."

"Když se nad tím člověk zamyslí," přemítala Kristina, "ten věk si na soukromí moc nepotrpěl."

"To přišlo později, když už existovaly jednotlivé pokoje a hosté měli klíče. Pak už se zákon díval na věci jinak. Hostinský byl povinen chránit hosty před vloupáním do pokojů. Ale jinak už nenesl odpovědnost ani za to, co se jim stalo v pokojích, ani za to, co dělali."

"Takže celý rozdíl byl v klíči."

"Stále ještě je," řekl Petr. "V tom se zákon nezměnil. Když dáme hostovi klíč, je to právní symbol, stejně jako byl v anglickém hostinci. Znamená, že hotel už nemůže pokoj užívat nebo tam ubytovat někoho jiného. Na druhé straně není hotel odpovědný za hosta, jakmile za sebou zavře dveře." Ukázal na dopis, který Kristina odložila. "Proto by musel náš přítel najít toho, kdo na něj pustil tu láhev. Jinak má smůlu."

"Nevěděla jsem, že jsi tak encyklopedický."

"Nechtěl jsem, aby to tak vypadalo," řekl Petr. "Myslím, že W. T. zná ten zákon sám dost dobře, ale kdyby chtěl seznam případů, někde ho mám."

"Asi by byl rád. Připnu k dopisu poznámku." Její oči se přímo setkaly s Petrovýma. "Tebe tohle všechno těší, viď? Řídit hotel a všechno, co s tím souvisí."

"Ano, dělám to rád," odpověděl upřímně. "I když bych to dělal ještě radši, kdybychom tu mohli změnit pár věcí. Možná, kdybychom to byli udělali dřív, nepotřebovali bychom teď Curtise O'Keefa. Mimochodem, asi už víš, že přijel…"

"Jsi sedmnáctý, kdo mi to říká. Myslím, že telefon začal zvonit ve chvíli, kdy vystoupil na chodník."

"To mě nepřekvapuje. Teď už si bude pěkných pár lidí lámat hlavu, proč je tady. Anebo spíš budou čekat, až nám oficiálně sdělí, proč je tady,"

"Právě jsem zařizovala soukromou večeři v apartmá W. T. na dnes večer," řekla Kristina, "pro pana O'Keefa s přítelkyní. Viděls ji? Slyšela jsem, že to má být něco extra."

Zavrtěl hlavou. "Zajímá mě víc můj vlastní plán na večeři - ve kterém se počítá s tebou, a proto jsem tady."

"Jestli to má být pozvání na dnes večer, mám čas a hlad."

"Skvělé!" Vyskočil a tyčil se nad ní. "Vyzvednu tě v sedm. V tvém bytě."

Petr odcházel, když si na stolku u dveří všiml složeného výtisku Times-Picayune. Zastavil se a viděl, že je to totéž vydání - s černými titulky, oznamujícími jména obětí včerejší autonehody - které předtím četl. "Tohle jsi asi viděla," řekl vážně.

"Ano. Není to hrozné? Když jsem to četla, měla jsem strašný pocit, že jsem byla u toho, když se ta věc stala. Bude to nejspíš tím, že jsme kolem včera večer jeli."

Upřeně se na ni podíval. "To je divné. Já jsem měl taky ten pocit. Trápil mě včera večer a dneska ráno zase."

"Jaký pocit?"

"Těžko říct. Nejspíš jako že něco vím. a přece nevím." Petr pokrčil rameny a pustil myšlenku z hlavy. "Asi je to, jak říkáš - protože jsme jeli kolem."

Vypochodoval, obrátil se a s úsměvem jí zamával.

K obědu si Kristina nechala tak jako často přinést od pokojové služby sendvič a kávu ke stolu. Během oběda se objevil Warren Trent, ale zůstal jen tak dlouho, než si přečetl poštu, a pak se vydal na jednu ze svých obchůzek po hotelu, které, jak Kristina věděla, mohly trvat celé hodiny. Všimla si napětí na tváři majitele hotelu a pocítila o něj starost. Zpozorovala také, že stojí ztuhle, což bylo jasné znamení, že ho trápí ischias.

V půl třetí Kristina nechala vzkaz u jedné ze sekretářek ve vnější kanceláři a odešla navštívit Alberta Wellse.

Dojela výtahem do čtrnáctého patra, zahnula do dlouhé chodby a všimla si blížící se statné postavy. Byl to Sam Jakubiec, vedoucí úvěrů. Když se přiblížil, viděla, že drží v ruce kousek papíru a že se tváří kysele.

Spatřil Kristinu a zastavil se. "Byl jsem navštívit vašeho nemocného přítele, pana Wellse."

"Jestli jste se tvářil takhle, tak jste ho asi moc nerozveselil."

"Abych pravdu řek," prohlásil Jakubiec, "on mě taky moc nerozveselil. Dostal jsem z něj tohle, ale pánbu ví, k čemu je to dobré."

Kristina si vzala papír, který jí vedoucí úvěrů podával. Byl to pomačkaný kousek hotelového dopisního papíru s mastnou skvrnou v jednom rohu. Na něm napsal a podepsal Albert Wells nevzhledným roztáhlým rukopisem příkaz montrealské bance na dvě stě dolarů.

"Tím svým tichým způsobem," řekl Jakubiec, "je to pěkně tvrdohlavý neřád. Ze začátku mi nechtěl dát vůbec nic. Řekl, že zaplatí účet, až bude splatný, a vůbec ho nezajímalo, když jsem mu slíbil, že mu dopřejeme nějaký čas, bude-li potřebovat."

"Lidé jsou na peníze citliví," řekla Kristina. "Zvlášť když jich mají málo."

Šéf úvěrů netrpělivě mlaskl jazykem. "K čertu! - skoro všichni jich máme málo. Já jich mám málo pořád. Ale lidi si pořád myslej, že se musí za to stydět. Kdyby šli na rovinu, mohlo by se jim častokrát pomoct."

Kristina se pochybovačně podívala na improvizovaný bankovní příkaz. "Je to legální?"

"Pokud na to v bance má peníze, tak ano. Můžete napsat šek na notový papír nebo na banánovou slupku, když máte chuť. Ale lidi, kteří mají na svém účtu hotovost, s sebou většinou alespoň nosí tištěné šeky. Váš přítel Wells tvrdil, že šek nemůže najít."

Když mu Kristina vracela papír, Jakubiec řekl: "Víte, co si myslím? Myslím si, že je poctivý a že ty peníze má - ale jen tak tak a že mu dá práci je vydolovat. Potíž je v tom, že už dluží přes polovičku těchhle dvou stovek a zbytek brzo spolkne účel za ošetřovatelku."

"Co uděláte?"

Vedoucí úvěrů si přetřel rukou pleš. "V první řade investuju za telefon do Montrealu, abych zjistil, jestli je ten šek dobrý, nebo jestli je to slepá patrona."

"A když nebude krytý?"

"Bude muset pryč - alespoň co se mě týče. Samozřejmě, pokud to chcete říct panu Trentovi a on rozhodne jinak" - pokrčil Jakubíec rameny - "tak je to něco jiného."

Kristina zavrtěla hlavou. "Nechci s tím W. T. obtěžovat. Ale byla bych ráda. kdybyste mi řekl, než něco uděláte."

"Velice rád, slečno Francisová." Vedoucí úvěrů přikývl a pak pokračoval dál chodbou krátkými energickými kroky.

O chviličku později zaťukala Kristina na dveře pokoje 1410.

Otevřela je uniformovaná ošetřovatelka středního věku, s vážnou tváří a masivními brýlemi v obroučkách z rohoviny. Kristina se představila a ošetřovatelka jí nařídila: "Počkejte, prosím, zde. Zjistím, zda vás pan Wells přijme."

Zevnitř se ozvaly kroky a Kristina se usmála, když uslyšela důrazný hlas: "Samozřejmě že ji chci vidět. Nenechte ji čekat."

Když se ošetřovatelka vrátila, Kristina navrhla: "Jestli si chcete na pár minut odskočit, počkám tu, než se vrátíte."

"No …" Starší žena zaváhala, ale poroztála.

"Jen to udělejte," řekl hlas zevnitř. "Slečna Francisová ví, co dělá. Kdyby nevěděla, byl jsem už včera večer tuhej."

"Tak dobrá," řekla ošetřovatelka. "Vrátím se za deset minut, a kdybyste mě potřebovali, zavolejte do kavárny."

Albert Wells se rozzářil, když Kristina vešla. Mužík se opíral o horu polštářů a téměř se v ní ztrácel. Jeho zjev - vyzáblá postava zahalená v čisté noční košili, budil stále ještě dojem vrabce, ale tentokrát drzého a odvážného, na rozdíl od té zoufalé křehkosti včerejší nocí. Byl stále ještě bledý, ale včerejší popelavost zmizela. Dýchal sice ještě občas sípavě, ale pravidelně, a zřejmě bez velké námahy.

"To jste hodná, že jste se na mě přišla podívat, slečinko."

"S hodností to nemá co dělat," ujistila ho Kristina. "Chtěla jsem vědět, jak vám je."

"Mnohem líp, díky vám." Ukázal na dveře, které se zavřely za ošetřovatelkou. "Ale tamhleta ženská je dračice."

"To je pro vás asi dobré." Kristina souhlasně přeletěla zrakem pokoj. Všechno, včetně starcových osobních svršků bylo úhledně přerovnáno. Na stolku vedle postele ležel podnos s léky. Kyslíková bomba ze včerejší noci byla stále ještě na místě, ale improvizovanou masku nahradila jiná, vyrobená k tomu účelu.

"Cožpak o to, ví co dělá," připustil Albert Wells, "ale příště bych chtěl stejně nějakou hezčí."

Kristina se zasmála, "Je vám líp." Napadlo ji jestli by se neměla zmínit o svém rozhovoru se Samem Jakubiecem, ale pak si to rozmyslela. Místo toho se zeptala: "Neříkal jste včera v noci, že jste ty záchvaty začal mít jako horník?"

"Jo, tak jsem chytil bronchitidu."

"Byl jste dlouho horníkem, pane Wellsi?"

"Dýl než si chci pamatovat, slečinko. Ale vždycky se najdou věci, který mi to připomenou - jednak bronchitida a pak tohle." Rozevřel na přikrývce ruce dlaněmi vzhůru a Kristina viděla, že jsou rozryté a zhrublé od mnohaleté namáhavé práce.

Impulzivně natáhla ruku a dotkla se jich. "Myslím, že byste na to měl být, hrdý. Chtěla bych slyšet něco o tom, co jste dělal."

Zavrtěl hlavou. "Možná jindy, až budete mít spoustu času a trpělivosti. Jsou to většinou stejně stařecký

báchorky a starci jsou nudní, když jim k tomu dáte jen trochu příležitosti."

Kristina si sedla na židli vedle postele. "Mám trpělivost a nevěřím, že by to bylo nudné."

Usmál se. "V Montrealu jsou lidi, kteří by vám řekli něco docela jiného."

"Často jsem byla zvědavá na Montreal. Nikdy jsem tam nebyla."

"Pomíchaný město - svým způsobem hodně jak New Orleans."

Zvědavě se zeptala: "Proto sem každý rok jezdíte? Protože je to podobné?"

Mužík se zamyslel, jen kostnatá ramena mu čouhala z kupy polštářů. "Nikdy jsem o tom slečno, nepřemýšlel, tak nebo tak. Asi sem jezdím, protože mám rád starobylý věci, a míst, kde jsou, už není mnoho. S tímhle hotelem je to stejný. Je tak trochu šoufl - to vy víte. Ale hlavně je domácký, a myslím to v tom nejlepším smyslu. Nesnáším hotelový společnosti. Všechny jsou stejný - ulízaný a naleštěný, a když tam jste, tak je to jako bydlet ve fabrice."

Kristina zaváhala a pak si uvědomila, že události dnešního dne stejně poodhalily roušku tajemství, a řekla: "Mám pro vás novinu, která se vám nebude líbit. Obávám se, že St. Gregory může v brzké době patřit hotelové společnosti."

Jestli se to stane, bude mě to mrzet," řekl Albert Wells, "l když už jsem si všim, že máte nějaké trable s penězma."

"Jak jste si toho mohl všimnout?"

Stařík se zamyslel. "Už od posledně nebo předposledně, co jsem tu byl, si moh člověk všimnout, že přituhuje. Co je to vlastně za potíž - banka přitáhla uzdu, vypršela hypotéka, něco takového?"

Tenhle horník na penzi má překvapivé vlastnosti, včetně instinktu pro pravdu, pomyslela si Kristina. "Už jsem asi stejně moc mluvila," odpověděla s úsměvem, "ale určitě se dozvíte, že dnes ráno přijel pan Curtis O'Keefe."

"Ale ne! Jen ne ten." V tváři Alberta Wellse se zračily opravdové obavy. "Jestli ten dostane tohle místo do ruky, udělá z něho kopii těch svých ostatních baráků. Fabriku, jak jsem povídal. Tenhle hotel potřebuje změny, ale ne změny jeho druhu."

Kristina se zvědavě zeptala: "Jaké změny, pane Wellsi?"

"Dobrý odborník přes hotely by vám to řek líp než já, i když mám pár nápadů. Jednu věc vím, slečinko - jako vždycky, veřejnost má svoje vrtochy. Teď chtějí ulízanost a chróm a uniformitu. Ale za čas je to přestane bavit a vrátí se ke starším věcem - jako je opravdovské pohostinství a trocha charakteru a atmosféry; něco, co není úplně do puntíku jako to, co už viděli v padesáti městech a uvidí v padesáti dalších. Jediná potíž je v tom, že než na to přijdou, většina těch dobrých míst - možná včetně tohohle - bude pryč." Zarazil se a dodal: "Kdy se to rozhodne?"

"Opravdu nevím," řekla Kristina. Naléhavost mužíkových citů ji překvapila. "Ale nepředpokládám, že pan O'Keefe se zdrží dlouho."

Albert Wells přikývl. "Podle toho, co jsem slyšel, nezůstane dlouho nikde. Když si něco vezme do hlavy, pracuje rychle. No stejně říkám, že je to škoda, a jestli se to stane, tak tady máte někoho, kdo už se nevrátí."

"Scházel byste nám, pane Wellsi. Alespoň mně - pokud bych přežila ty změny."

"Slečinko, vy je přežijete a budete tam, kde chcete být. l když to nebude práce v hotelu, jestli má nějaký mladík trochu rozumu."

Zasmála se, ale neodpověděla, a pak mluvili o jiných věcech, dokud je nepřerušil příchod ošetřovatelky, ohlášený krátkým staccatovým zaklepáním. "Děkuji vám, slečno Francisová," řekla škrobeně. Pak se významně podívala na hodinky: "Pacient musí teď vzít léky a odpočinout si."

"Stejně musím jít," řekla Kristina. "Přijdu se na vás zítra zase podívat, pane Wellsi, pokud smím."

"Byl bych moc rád."

Když odcházela, zamrkal na ni.

Na svém stole našla Kristina vzkaz od Sama Jakubiece, aby mu zavolala. Učinila tak a vedoucí úvěru zvedl telefon.

"Myslel jsem, že vás to bude zajímat," řekl. "Zatelefonoval jsem té bance clo Montrealu. Vypadá to, že váš přítel je v pořádku."

"To je dobrá zpráva, Same. Co říkali?"

"No, bylo to trochu divné, Nechtěli mi říct vůbec nic o stavu jeho úvěru, jak to banky obvykle dělávají. Řekli jen, abychom předložili účet k proplacení. Sdělil jsem jim, o jaký obnos jde, ale nezdálo se, že by je to postrašilo, tak asi na to má."

"To jsem ráda," řekla Kristina.

"Já taky, i když budu dál hlídat účet za jeho pokoj, aby moc nenarosil."

"Jste velký hlídací pes. Same," zasmála se. "A díky za zavolání."

[10]

Curtis O'Keefe a Dodo se pohodlně zabydleli ve svých dvou přilehlých apartmá. Dodo vybalila věci za oba, jak vždycky ráda dělala. Hoteliér nyní studoval ve větším z obou obývacích pokojů finanční zprávu, jednu z několika v modré složce, nadepsané - Tajné - St. Gregory, předběžná zpráva.

Dodo důkladně prozkoumala nádherný koš s ovocem, který byl na příkaz Petra McDermotta doručen do apartmá, vybrala si jablko a právě ho loupala, když telefon u O'Keefova lokte zazvonil dvakrát během několika minut.

První hovor byl od Warrena Trenta - zdvořilé přivítání a dotaz, jestli je vše skutečně v pořádku. Po srdečném ujištění, že tomu tak je - ...drahý Warrene, nemohlo by to být lepší, ani v O'Keefově hotelu" - přijal Curtis O'Keefe pozvání pro sebe a Dodo na soukromou večeři s majitelem St. Gregoryho pro dnešní večer.

"Bude nám opravdu velkou ctí," ujišťoval milostivě hoteliéra, "a mimochodem, obdivuji tvůj dům."

"Právě toho se obávám," řekl Warren Trent suše do telefonu.

O'Keefe se zařehtal. "Promluvíme si večer, Warrene. Trošku o obchodu, když budeme muset, ale hlavně se těším na popovídání s velkým hoteliérem."

Když položil sluchátko, Dodo svraštila obočí. "Když je takový velký hoteliér, proč ti hotel prodává?"

Odpověděl vážně jako obvykle, i když předem věděl, že Dodo odpověď nepochopí. "Hlavně proto, že jsme se dostali do jiné doby a on si to neuvědomuje. Dnes už nestačí být dobrým hostinským; člověk se musí stát také dobrým účetním."

"Je," řekla Dodo, "to jsou ale velká jabka."

Druhý hovor, který okamžitě následoval, byl z telefonní budky v hotelové hale. ..Nazdar, Ogdene," řekl Curtis O'Keefe, když se volající představil, "právě čtu vaši zprávu."

V hale o jedenáct pater níž pokývl muž se zažloutlou pletí a prořídlými vlasy, vypadající jako účetní - jímž mimo jiné také byl - na svého mladšího společníka, který čekal venku před zasklenou budkou. Volající, který se jmenoval Ogden Bailey, bytem na Long Islandu, bydlel poslední dva týdny v hotelu jako Richard Fountain z Miami. S příznačnou opatrností nevolal ani domácím telefonem, ani ze svého pokoje ve čtvrtém patře. Nyní řekl úsečným, přidušeným tónem: "Chtěli bychom osvětlit některé body, pane O'Keefe, a přidat pozdější informaci, kterou asi budete chtít."

"Dobrá. Dejte mi čtvrt hodiny a pak za mnou přijďte."

O'Keefe zavěsil a řekl pobaveně Dodo: "Těší mě, že máš radost z ovoce. Kdyby nebylo tebe, udělal bych těmhle dožínkám přítrž."

"Víš, ani ovoce moc ráda nemám." Modré dětské oči se na něj zeširoka upřely. "Ale ty ho nikdy nejíš a zdá se mi hrozná škoda ho nechat přijít nazmar."

"Jen málo věcí přijde v hotelu nazmar," ujistil ji. "Ať necháš cokoliv, někdo jiný to vezme, nejspíš zadním vchodem."

"Máma je blázen do ovoce." Dodo ulomila hrozen vína. "Z takového koše by snad zešílela."

Vzal bilanci znovu do ruky. Teď ji zase odložil. "Co kdybychom jí jeden poslali?"

"Myslíš jako teď?"

"Jasně."

Znovu zvedl telefon a požádal o hotelové květinářství. "Tady je O'Keefe. Myslím, že jste dodali do mého apartmá nějaké ovoce."

Ženský hlas postrašeně odpověděl: "Ano, pane. Je něco v nepořádku?"

"Naprosto ne. Ale chtěl bych, abyste poslali stejný ovocný koš telegraficky do Akronu, Ohio a připsali mi to na účet. Moment." Předal telefon Dodo. "Dej jim adresu a vzkaz pro matku."

Když domluvila, vrhla se mu impulzivně kolem krku. "Je, Curtie, ty jsi ten nejsladší drahoušek!"

Kochal se její opravdovou radostí. Uvědomil si, jak je divné, že i když je Dodo stejně přístupná drahým dárkům jako její předchůdkyně, působí jí zřejmě největší radost maličkosti - jako byla právě tato.

Dočetl papíry ve sloze a pak se ozvalo, přesně za patnáct minut, zaklepání na dveře, které Dodo otevřela. Uvedla dva muže s aktovkami, Ogdena Baileyho, který telefonoval, a Seana Halla, který byl s ním v hale. Hall byl mladším vydáním svého nadřízeného a O'Keefe si pomyslel, že za deset let bude mít stejně soustředěný zažloutlý výraz, který bezpochyby pochází od nekonečného zírání do výkazů a sepisování finančních odhadů.

Hoteliér oba muže srdečně přivítal. Ogden Bailey - alias Richard Fountain v současné roli - byl zkušenou a klíčovou postavou v O'Keefově organizaci. Kromě obvyklých kvalifikací účetního vlastnil neobyčejnou schopnost dostat se do jakéhokoli hotelu a během jednoho či dvou týdnů nenápadného pozorování - vedení hotelu ho obvykle nepoznalo - pořídit finanční analýzu, která se později až neuvěřitelně shodovala s čísly samotného hotelu. Hall, jehož Bailey osobně objevil a vycvičil, sliboval uplatnit stejný talent v budoucnu.

Oba muži zdvořile odmítli nabízený drink, jak O'Keefe věděl už předem. Posadili se proti němu na pohovku a nerozepínali aktovky, jako by věděli, že nejdřív musí přijít jiné formality. Na druhé straně pokoje obrátila Dodo pozornost zpět ke koši s ovocem a začala loupat banán.

"Jsem rád, že jste mohli přijít, pánové," informoval je Curtis O'Keefe, jako by toto setkání nebylo plánováno týdny dopředu. "Možná, že by nám však prospělo, kdybychom požádali o pomoc Všemohoucího, než začneme s jednáním."

Během řeči sklouzl hoteliér se snadností nabytou dlouhou praxí čile na kolena a oddaně sepjal před sebou ruce. Ogden Bailey ho následoval s výrazem hraničícím s rezignací, jako by touto zkušeností už mnohokrát prošel, a mladší muž, Hall, zaujal po chvíli váhání stejnou pozici. O'Keefe pohlédl na Dodo, která jedla svůj banán. "Má drahá," řekl tiše, "právě chceme požádat o požehnání našim záměrům."

Dodo odložila banán. "O. K." řekla ochotně a sklouzla ze židle. "Vyladila jsem na váš kanál."

Před několika měsíci časté modlitební seance jejího dobrodince - někdy v dost nepravděpodobných okamžicích - Dodo vadily z důvodů, které nikdy pořádně nepochopila. Ale podle svého zvyku se nakonec přizpůsobila tak, že už jí to nevadilo. "Koneckonců," svěřila se přítelkyni, "Curtie je zlatíčko, a když si kvůli němu lehám na záda, můžu si zrovna tak dobře kleknout na kolena."

"Všemohoucí Bože," zapěl Curtis O'Keefe se zavřenýma očima a vážnou růžovou lví tváří, "je-li to Tvá vůle, dopřej nám úspěch v tom, co chceme udělat. Žádáme Tvé požehnání a Tvou aktivní pomoc při získání tohoto hotelu, jenž ke Tvé slávě zove se St Gregory. Pokorně prosíme, abychom ho mohli přidat k těm, které již slouží - v naší organizaci - Tvojí věci a jsou pro Tebe opatrovány Tvým oddaným služebníkem, jenž k Tobě promlouvá." I co se

jednání s Bohem týkalo, věřil O'Keefe, že je nutno jít přímo k věci.

Pokračoval s obličejem zdviženým k nebi a slova se z něho řinula jako posvátná řeka: "Navícero, je-li to Tvá vůle - a my se modlíme, aby byla - prosíme, aby se tak stalo urychleně a levně, aby poklady, jež Tví služebníci schraňují, nebyly nemístně zpleněny, nýbrž opatrovány pro Tvou další potřebu. Žádáme též Tvé požehnání, ó Bože, pro ty, již s námi jménem tohoto hotelu smlouvati budou, a prosíme, aby je osvítil Tvůj duch, a učiň, aby ve všem svém konání jednali rozumně a uvážlivě. Konečně, Pane, zůstaň při nás provždy, pomáhej naší věci a rozmnožuj naše dílo, abychom zas my je mohli užíti pro Tvoji slávu, amen. Tak, pánové, kolik budu za ten hotel muset zaplatit?"

O'Keefe se mezitím již zvrátil zpět do křesla. Trvalo však jednu či dvě vteřiny, než si ostatní uvědomili, že poslední věta nebyla součástí modlitby, ale začátkem pracovního sezení. Bailey se vzpamatoval první, svižně se vyhoupl z pokleku na pohovku a vytáhl obsah své aktovky. Hall ho s vyděšeným pohledem překotně následoval.

"Nebudu mluvit o ceně, pane O'Keefe," začal uctivě Ogden Bailey. "O té samozřejmě rozhodnete vy, jako obvykle. Ale není pochyb o tom, že by ta dvoumiliónová hypotéka splatná v pátek měla ulehčit jednání, přinejmenším naší straně."

"Tedy nic se v tom nezměnilo? Ani slovo o obnovení nebo o tom, že by ji přebíral někdo jiný?"

Bailey zavrtěl hlavou. "Napojil jsem se tu na dost věrohodné zdroje a ty mě ujišťují, že ne. Nikdo ze zdejších finančníků s tím nechce nic mít, hlavně kvůli nerentabilitě hotelu - dal jsem vám odhad ztrát - spojené se špatnou situací ve vedení, která je všeobecně známá."

O'Keefe zamyšleně přikývl a pak otevřel desky, které předtím studoval. Vytáhl jednu stránku napsanou na stroji. "Vaše představy o možných ziscích jsou neobvykle optimistické." Upřel jasný a pronikavý pohled přímo na Baileyho.

Účetní vykouzlil na své tváři nepatrný úsměv. "Víte, že nejsem náchylný k fantazírování. Nemůže být nejmenších pochyb o tom, že by se dobrá rentabilita dala rychle zajistit, jak pomocí nových zdrojů příjmů, tak využitím stávajících. Klíčovým faktorem je způsob řízení hotelu. Je neuvěřitelně špatný." Pokývl na mladšího muže, Halla. "Sean udělal v tomhle směru kus práce."

Halí se podíval do poznámek a trochu plaše začal: "Neexistuje žádná účinná hierarchie řízení, což má za následek, že vedoucí oddělení získali v některých případech neobyčejnou pravomoc. Například v zásobování jídlem, kde …"

"Tak moment."

Po tomhle přerušení od svého zaměstnavatele se Hall okamžitě zarazil.

"Není zapotřebí mě informovat o všech detailech," řekl Curtis O'Keefe pevně. "Spoléhám, pánové, na vás, že se o ně nakonec postaráte. Při těchto zasedáních chci jen obecný širší pohled." Vzdor poměrné mírnosti napomenutí se Hall začervenal a Dodo na něj přes pokoj vrhla soucitný pohled.

"Rozumím tomu tak," řekl O'Keefe, "že kromě slabosti v řízení je tu spousta zlodějny mezi personálem, který odčerpává zisky."

Mladší účetní horlivě přikývl. "Spousta, pane, zvláště co se týče jídla a nápojů." Chtěl začít popisovat své tajné průzkumy v různých barech a jídelnách hotelu, ale včas se zarazil. To bude vyřízeno později, až se koupě uskuteční a přijdou "bouráci".

Sean Hall věděl ze své krátké zkušenosti, že získávání nového článku O'Keefovy hotelové společnosti se vždy řídilo podle stejného obecného receptu. Nejdříve, týdny před tím, než začalo vyjednávání, přijeli do hotelu "špióni" - vedení obvykle Ogdenem Baileym - a zapsali se jako obyčejní hosté.

Lstivým a systematickým pozorováním, doplněným občasným úplatkem, získal tým materiál k sestavení finanční a provozní studie, odhalující slabiny a potenciální nevyužité zdroje. Tam, kde to bylo vhodné - jako v tomto případě - došlo k diskrétnímu zkoumání mimo hotel, mezi místními obchodníky. Kouzlo O'Keefova jména a možnost budoucích obchodů s největší hotelovou společností v zemi obvykle stačily k získání jakékoli hledané informace. Sean Hall se už dávno naučil, že ve finančních kruzích loajalita daleko zaostává za praktickým sobectvím.

Nato zahájí Curtis O'Keefe, ozbrojený těmito vědomostmi, vyjednávání, které končí ve většině případů úspěšně. Pak se dají do práce bouráci.

Bourací parta, vedená jedním z viceprezidentů O'Keefovy hotelové společnosti, je bezohledná a rychle pracující skupina expertů na řízení. Může dokázat, a obyčejně také dokáže, přeměnit během pozoruhodně krátké doby jakýkoli hotel do standardní O'Keefovy fazóny. První změny, které bourací parta zavede, se obvykle týkají personálu a administrace, rozsáhlejší změny, včetně rekonstrukce a přestavby, přicházejí později. V první řádě pracovala parta s úsměvem na rtech. Všechny, kterých se to týkalo, ujišťovala, že nedojde k žádným drastickým změnám, a zároveň je prováděla. Jak to jeden člen této party vyjádřil: "Když se do toho dáme, oznámíme nejdřív, že se neuvažuje o žádných personálních změnách. Pak začneme vyhazovat."

Sean Hall předpokládal, že totéž se brzy stane v hotelu St. Gregory.

Někdy se Hall, přemýšlivý mladý muž s kvakerskou výchovou, zamyslel nad svou vlastní rolí v těchto záležitostech. I když byl ve vedení O'Keefovy společnosti nový, viděl už několik hotelů příjemně individuálního charakteru, jak je spolkla konformita hotelové společnosti. Byl z toho procesu jakýmsi odtažitým způsobem smutný. Měl také své pochybnosti o etice praxe, s jejíž pomocí bylo některých cílů dosahováno.

Na druhé misce vah však proti těmto pocitům ležela vždy osobní ctižádost a skutečnost, že Curtis O'Kecfe štědře odměňoval prokázané služby. I ve chvílích neklidu byla měsíční výplata a narůstající bankovní konto pro Seana Halla důvodem ke spokojenosti.

Byly tu také další možnosti, o kterých si i v nejfantastičtějším denním snění dovoloval přemýšlet jen neurčitě. Od chvíle, kdy dnes ráno vkročil do tohoto apartmá, si zřetelně uvědomoval přítomnost Dodo, i když se v této chvíli

vyhýbal přímému pohledu na ni. Její plavá a nezastíraná sexualita se zdála naplňovat pokoj jako aura a působila na Seana Halla tak, jak se to jeho hezké hnědovlasé manželce - přebornici na tenisových kurtech a zapisovatelce Sdružení rodičů a učitelů - nikdy nepodařilo. Když se člověk zamyslel nad Šťastnou hvězdou Curtise O'Keefa, bylo příjemné si uvědomit, že i tento velikán byl kdysi mladým a ctižádostivým účetním.

Tyto úvahy přerušil O'Keefe otázkou; "Týká se váš dojem špatného řízení všech úrovní?"

"Ne docela, pane," Sean Halí se podíval do poznámek a soustředil se na téma, s kterým se za posledních čtrnáct dní dokonale seznámil. "Je tu jeden člověk - zástupce ředitele, McDermott - který se zdá být neobyčejně schopný. Je mu dvaatřicet a vystudoval Cornellovu univerzitu. Naneštěstí má nějakou šmouhu. Na ústředí to zkontrolovali. Mám tu jejich zprávu."

O'Kecfe přelétl stránku, kterou mu mladý účetní podával. Obsahovala základní fakta o propuštění Petra McDermotta z Waldorfu a o jeho pozdějších pokusech - až na St. Gregoryho neúspěšných - získat nové zaměstnání.

Hotelový magnát vrátil stránku bez komentáře. Rozhodnutí o McDermottovi bude věcí bourací party. Její členové však dobře věděli, že Curtis O'Keefe trvá na tom, aby všichni O'Keefovi zaměstnanci měli neposkvrněnou morální pověst. Ať je McDermott sebeschopnější, bylo nepravděpodobné, že by pod novým vedením zůstal.

"Je také pár dalších dobrých zaměstnanců," pokračoval Sean Halí, "na nižších místech."

Hovor pokračoval ještě čtvrt hodiny. Nakonec Curtis O'Keefe oznámil: "Pánové, děkuji vám. Zavolejte mi, kdyby se vyskytlo něco nového a důležitého. Jinak vám. dám vědět sám."

Dodo je vyprovodila ke dveřím. Když se vrátila, ležel Curtis O'Keefe natažen v celé své délce na pohovce, kterou oba účetní právě uvolnili. Oči měl zavřené. Už od svých obchodních začátků si vypěstoval schopnost zdřímnout si kdykoli během dne a obnovovat tak energii, o které si jeho podřízení někdy mysleli, že je nevyčerpatelná.

Dodo ho něžně políbila na ústa. Ucítil vlhkost jejích rtů a plnost těla, které se ho lehce dotýkalo. Její dlouhé prsty nalezly spodek lebky a jemně ji masírovaly tam, kde končily vlasy. Pramínek měkkých hedvábných vlasů ho laskal na tváři. Vzhlédl a usmál se. "Nabíjím si baterky." Pak spokojeně dodal: "To, co děláš, pomáhá."

Její prsty pokračovaly. Po deseti minutách byl odpočatý a osvěžený. Protáhl se, otevřel znovu oči a vyskočil. Pak se postavil a vztáhl paže směrem k Dodo. Vrhla se k němu a přilnula k němu celým tělem. Pocítil, že její stále doutnající sexualita přerostla v prudký, žádostivý plamen.

Se vzrůstajícím vzrušením ji odváděl do vedlejší ložnice.

[11]

Hlavní domácí detektiv Ogilvie, který prohlásil, že se objeví v apartmá Croydonových hodinu po svém tajemném telefonátu, se o další hodinu opozdil. V důsledku toho byly nervy vévody a vévodkyně napjaty přes míru, když se tlumené zabzučení od vnějších dveří konečně ozvalo.

Vévodkyně šla sama otevřít. Předtím už vyslala služebnou na vymyšlenou pochůzku a krutě nařídila tajemníkovi s náměsíčnou tváří - který se bál psů - aby šel bedlingtony vyvenčit. Vědomí, že se oba dva mohou každou chvíli vrátit, její napětí o nic nezmenšovalo.

Ogilvieho doprovázel oblak doutníkového kouře. Když ji následoval do obývacího pokoje, ukázala přímo na napůl vykouřený doutník v tlusťochových ústech. "Manžel a já nesnášíme silný kouř. Buďte tak laskav a odložte to."

Prasečí očka hotelového detektiva sardonicky pohlížela z tváře s velkými čelistmi. Jeho pohled přeskočil na prostornou, dobře zařízenou místnost a zahrnul vévodu, který proti nim nejistě stál - zády k oknu.

"Pěknej bejváček tu máte, lidičky." Ogilvie si dal na čas s odstraňováním provinilého doutníku, odklepl popel a hodil oharek směrem k ozdobnému krbu po své pravici. Netrefil se a oharek spadl na koberec. Ogilvie ho ignoroval.

Vévodkyně sevřela rty. "Domnívám se, že jste sem nepřišel hovořit o bytovém zařízení," řekla ostře.

Obtloustlé tělo se otřáslo uznalým chechtotem. "Ne, madam, to teda ne. Ale pěkný věci mám rád." Snížil úroveň falzetového hlasu, který se k němu nehodil. "Jako třeba vás auťák. Ten, co máte v hotelu, jaguár, že?"

"Ach!" Vévoda z Croydonu nepromluvil, ale unikl z něj vzduch. Manželka na něj vrhla rychlý varovný pohled.

"Jakým představitelným způsobem vás může náš vůz zajímat?"

Jako kdyby otázka vévodkyně byla signálem, chování hotelového detektiva se změnilo. "Kdo je tady ještě?" zeptal se rychle.

Odpověděl mu vévoda: "Nikdo. Poslali jsme je ven."

"Některé věci se vyplatí zkontrolovat." Tlusťoch se pohnul překvapující rychlostí, obešel apartmá, zotvíral dveře a prozkoumal prostor za nimi. Patrně znal dobře uspořádání pokojů. Nakonec znovu otevřel a zavřel vnější dveře a zřejmě uspokojen se vrátil do obývacího pokoje.

Vévodkyně se posadila na židli s rovným opěradlem. Ogilvie zůstal stát.

"Tak teda," řekl. "Vy dva jste namočený v tý bouračce."

Vévodkyně se mu podívala zpříma do očí, "O čem to mluvíte?"

"Nezahrávejte si, milostivá. Tohle je dovopravdy." Vytáhl cigáro a ukousl mu špičku. "Noviny jste četli. A v rádiu toho taky hlásili hromadu."

Na bledých tvářích vévodkyně z Croydonu naskočily dvě rudé skvrny. "To, co naznačujete, je ta nejnechutnější, nejsměšnější …"

"Řek sem - vynechte to!" Vyplivl ta slova náhle a brutálně, jako by s nimi odhodil poslední náznak zdvořilosti. Vévodovi nevěnoval nejmenší pozornost, ale šermoval nezapáleným doutníkem pod nosem své protivnice: "Poslouchejte, co říkám, vaše veleváženosti: Tohle město je vzhůru nohama - policajti, starosta, a vůbec každej. Až přijdou na kobylku tomu, kdo zabil to děcko a jeho mámu a pak se z toho vypařil, popadnou ho za límec, ať je to kdo je

to, bez vohledu na nějakej ten nóbl titul. A já vím, co vím, a kdybych jednal podle svejch povinností, bude tady policejní voddíl tak rychle, že ani nezamrkáte. Ale já jednám slušně, jdu nejdřív k vám poslechnout si, co mi k tomu můžete říct." Prasečí očka zamrkala a pak se v nich objevil tvrdý pohled. "Ale jestli to chcete na ten druhej způsob, tak beze všeho."

Vévodkyně z Croydonu - kterou posilovalo tři a půl století zděděné pýchy a povýšenosti - se nevzdávala snadno. Vymrštila se na nohy s obličejem staženým zlostí a její šedozelené, hněvem se blyštící oči čelily bez bázně hrubosti hotelového detektiva. "Vy ničemný vyděrači! Jak se opovažujete!"

Dokonce i Ogilvie ztratil pod tím náporem na chvíli sebejistotu. Ale teď zasáhl vévoda z Croydonu. "Zdá se mi, že to není nic platné, děvenko. Dělalas, cos mohla." Pak se podíval na Ogilvieho: "Máte se svým obviněním pravdu. Byla to moje vina. Řídil jsem vůz a tu holčičku jsem zabil."

"No to už je lepší," řekl Ogilvie a konečně si zapálil doutník. "Teď se teprv hneme z místa."

Malátně, s posunkem náhlé bezmocnosti, sklesla vévodkyně zpátky do křesla. Sepjala ruce, aby skryla, jak se jí třesou, a zeptala se: "Co vůbec všecko víte?"

"To se hnedle dozvíte." Domácí detektiv si dával na čas, vyfukoval s požitkem modrý doutníkový kouř a jeho oči si ironicky měřily vévodkyni, jako by očekával její námitky. Ale ona jen s odporem nakrčila nos a neřekla nic.

"Včera večer, ne moc pozdě," ukázal Ogilvie na vévodu, "jste jel do Lindina baru v Irským Bayou. Řídil jste toho svýho nóbl jaguára a měl jste s sebou přítelkyni. Dalo by se to tak říct, jestli nejste nějak moc fajnovej."

Ogilvie se při těch slovech zašklebil na vévodkyni a vévoda řekl ostře: "Tak dál."

"Potom …" směšně samolibý tučný obličej se otočil zpátky k vévodovi - "podle toho, co jsem slyšel, jste vyhrál stovku u stolu a u baru jste ji zas propil. Načínal jste druhou stovku - moh z toho bejt večírek jak hrom - když tam dorazila vaše paní v taxíku."

"Jak to všechno víte?"

"Víte, vévodo - jsem v tomhle městě a v tomhle hotelu už pořádně dlouho. Mám všude kamarády.]á vyhovím jim, voni zase mně, jako třeba, že mi dají vědět, co se vědět vyplatí a tak. Takže se doslechnu skoro vo všem, co podnikaj hosti tohohle hotelu. Většina z nich mě vůbec nezná a nevědí, že já vím. Myslej si, že maj svý malý tajemství pěkně ulitý, a to taky maj - až na výjimečný pády."

"Chápu," řekl vévoda chladně.

"Zajímala by mě jedna věc. Mám už takovou zvědavou náturu, madam. Jak jste se domákla, kde je?"

"Víte už toho tolik … tak vám snad mohu prozradit i to," řekla vévodkyně. "Můj muž má ve zvyku dělat si poznámky, když telefonuje. A pak je často zapomene zničit."

Domácí detektiv vyčítavé zamlaskal. "Taková malá ledabylost, vévodo - a podívejte se, do jaký šlamastiky vás dostala. A teď vám řeknu, jak to podle mě bylo dál. Jel jste domů se svou paní, a podle toho, jak to dopadlo, bylo by bej válo mnohem lip, kdyby řídila ona."

"Moje žena neřídí."

"Tak tohle máme teda vysvětlený," přikývl Ogilvie s pochopením. "Rozhodně počítám, že jste byl nalitej, ale důkladně …"

"Pak tedy nevíte," vpadla mu do řeči vévodkyně. "Nic nevíte najisto. Nemůžete dokázat…"

"Milostivá, můžu dokázat, co je třeba."

"Raději ho nech domluvit, děvenko," řekl vévoda opatrně.

"Správně," souhlasil Ogilvie. "Jen seďte a poslouchejte.

Včera v noci jsem viděl, jak se vracíte - suterénem, abyste nemuseli jít přes dvoranu. Vypadali jste, jako když vás něco pořádně sebralo, jeden jako druhej. Zrovna jsem se taky vrátil, a vrtalo mi hlavou proč. jak už jsem řek, jsem vod přírody zvědavej."

"Pokračujte," sykla vévodkyně.

"Pozdě v noci se sem donesla zpráva o tý bouračce. Dostal jsem takový vnuknutí a šel jsem do garáže a pořádně jsem si vomrknul ten váš vůz. Možná že vo tom nevíte - stojí teď v rohu za sloupem, kde ho garážmistři nevidí, když jdou kolem."

Vévoda si přejel jazykem rty. "Myslím, že teď už na tom nezáleží."

"Možná, že máte pravdu,'" přisvědčil Ogilvie. "Rozhodně mě přimělo to, co jsem zjistil, že jsem se šel nenápadně poptat naproti na policejní velitelství - kde jsem taky dobře známej." Odmlčel se a vyfoukl kouř z doutníku, zatímco oba posluchači ho mlčky sledovali.

Když se konec doutníku rozžhavil, prohlédl si jej a pokračoval. "Přišli tam na tři věci, podle kterejch můžou zaměřit pátrání. Mají kovovou obroučku z reflektoru, která se nejspíš při nárazu uvolnila, mají nějaký střepy z reflektorovýho skla, a soudě podle šatů toho děcka, předpokládají, že se najde otěr."

"Co že se najde?"

"Když si vodřete šaty vo něco tvrdýho, zvlášť když je to lesklý, jako třeba blatník, tak to zanechá prokazatelný stopy, třeba jako otisky prstů. Policejní laboratoř s tím taky stejně zachází - poprášejí to a vono to vystoupí."

"Zajímavé," řekl vévoda, jako by mluvil o něčem, co se ho vůbec netýká. "To jsem nevěděl."

"To ví jen málokdo. Jenže bych řek, že v tomhle případě to nepadá tak moc na váhu. Na vašem voze je rozbitej reflektor a kovová obroučka taky chybí. Vůbec nepochybuju, že co mají na policii, se hodí k vašemu fáru, i kdyby nebyla ta otěrová stopa a navíc k tomu krev. Jo, to jsem vám zapomněl říct. Krve je tam dost, i když na černým nátěru není moc vidět."

"Ach bože!" Vévodkyně si zakryla rukou obličej.

"Co navrhujete?" zeptal se její muž.

Tlouštík si začal mnout ruce a se zájmem si prohlížel masité prsty. Jak už sem řek, přisel jsem si poslechnout, jak vy se na to díváte."

"Co o tom můžu prosím vás říct?" prohlásil vévoda unaveně. "Co se stalo, víte." Udělal pokus zatvářit se statečně, který se příliš nezdařil. "Měl byste zavolat policii, ať to máme odbyté."

"Teda nemá smysl se ukvapovat." Nepříjemný vysoký hlas zněl náhle uvážlivě. "Co se stalo, stalo se. Když teď začnete trojčit, nevzkřísíte ani matku, ani dítě. Kromě toho jak by s váma zatočili na stanici, vévodo, to by se vám vůbec nelíbilo. Ne pane, ani za mák by se vám to nelíbilo."

Druzí dva pomalu zvedali hlavu.

"Doufal jsem, že vy, lidičky, budete mít nějakej návrh." řekl Ogilvie.

"Nerozumím vám," řekl vévoda nejistě.

"Já ano," ozvala se vévodkyně. "Chcete peníze, že? Přišel jste nás vydírat."

Jestli zamýšlela svými slovy detektiva šokovat pak tedy neuspěla. Pokrčil jenom rameny. "Mně je to jedno, jaký jména čemu dáváte, milostivá. Přisel jsem vám, lidičky, jenom pomoct z louže. Ale taky musím žít."

"Přijal byste peníze a slíbil, že budete mlčet o tom, co víte?"

"Počítám, že jo."

"Ale z toho. co říkáte" zdůrazňovala vévodkyně, které se na chvíli vrátila její chladnokrevnost, "by to nebylo stejně nic platné. Vůz by objevili tak jako tak."

"To byste musili riskovat. Ale jsou důvody, proč by taky k tomu nemuselo dojít. Něco, vo čem jsem vám ještě neřek."

"Tak nám to prosím řekněte."

"Mně samotnýmu to není zatím docela jasný. Ale když jste přejeli to děcko, mířili jste z města ven, ne do města."

"Spletli jsme si cestu," řekla vévodkyně. "Najednou jsme jeli docela opačným směrem. V New Orleansu s jeho točitými ulicemi se to snadno stane. Potom jsme se postranními ulicemi vraceli zpátky."

"Tak nějak jsem si to představoval," přikývl Ogilvie. "Jenže policie má vo tom jinou představu. Hledají někoho, kdo jel z města ven. Proto v těchhle hodinách pátrají na předměstích a v přilehlých menších městech. Možná že se pak votočej a začnou pátrat ve vnitřním městě, ale hned to nebude."

"Jak dlouho to může trvat?"

"Takový tři, čtyři dny. Musej toho předtím náramně moc prohlídnout."

"Jak by nám takové zdržení mohlo pomoct?"

"Mohlo by," řekl Ogilvie. "Jestli nikdo mezitím nezmerčí vůz. A při tom, jak je postavenej, můžete s tím mít kliku. A taky jestli ho včas dostanete pryč."

"Myslíte pryč ze státu?"

"Myslím z Jihu vůbec."

"Ale to nebude lehké."

"Ne, milostivá. Všecky sousední státy - Texas, Arkansas, Mississippi, Alabama, všecky do jednoho budou pátrat po vozu poškozeným podobně, jako je váš."

"Je nějaká možnost vůz nejdřív opravit?" uvažovala vévodkyně. "Kdyby to někdo spolehlivě provedl, dobře zaplatíme."

Domácí detektiv zavrtěl rozhodně hlavou. "Zkuste to a můžete se rovnou vodebrat na stanici a vzdát to. Všechny vopravny v Louisianě mají příkaz okamžitě zavolat chlupatejm, jak by na nich někdo žádal takovou vopravu. A taky by to udělali. S váma, lidičky, by nikdo nechtěl nic mít."

Vévodkyně z Croydonu držela své pádící myšlenky na pevné krátké otěži. Věděla, jak je nesmírně důležité myslet v takové chvíli klidně a logicky. V posledních několika minutách přešla konverzace do nevzrušené samozřejmé polohy - jako by tu nešlo o všecko, ale jako by projednávali nějakou drobnou domácí záležitost. Vévodkyně měla v úmyslu udržet konverzaci v těchto mezích. Znovu si uvědomila, že vůdcovská role připadla jí, že její muž je napjatým, ale přece jen pasivním pozorovatelem souboje mezi ní a tím zlovolným tlouštíkem. Co na tom. Člověk se musí smířit s nevyhnutelným. Teď bylo nejdůležitější uvážit všechny možnosti. Něco ji napadlo.

"Ta součástka našeho vozu, kterou podle vás má policie: jak že se jmenuje?"

"Obroučka."

"Dá se podle ní něco poznat?"

Ogilvie přikývl. "Dá se podle ní zjistit, vo jakej vůz jde - jaká je to značka, a dokonce přibližně i rok výroby. Se sklem to máte to samý. Jelikož je to ale zahraniční fáro, zabere jim to patrně nějakej ten den."

"Ale potom," naléhala vévodkyně, "si bude policie jistá, že mají hledat jaguára?"

"Už asi jo."

Dnes bylo úterý. Mají čas do pátku, nanejvýš do soboty, to vyplývá ze všeho, co ten člověk říkal. S chladnou myslí přehlédla vévodkyně situaci a došla k názoru, ze jde o jedinou základní věc. Jestliže se jim podaří uplatit hotelového detektiva, pak jejich jediná šance - velice malá - spočívá v tom, že se jim podaří z hotelu rychle odstranit vůz. Kdyby se mohl odvézt do některého z velkých měst na severu, kde o neworleánské tragédii a s ní spojeném pátrání nic nevědí, mohl by se tam vůz dát nenápadně opravit a tím by se odstranily usvědčující důkazy. I kdyby se podezření snad později soustředil na Croydonovy, nic by se nedalo dokázat. Ale jak dostat vůz pryč?

V jedné věci má ten idiotský detektiv bezesporu pravdu: stejně jako v Louisianě, budou také ve státech s ní sousedících bedlivě pátrat po inkriminovaném voze, který by tudy musel projet. Každá silniční hlídka bude vyhlížet

chybějící reflektor s poškozenou obroučkou. Určitě budou na některých místech kontrolní hlídky. Bude těžké nestat se kořistí nějakého bystrozrakého policisty.

Ale provést se to dá. Kdyby se dalo jet s vozem v noci a skrýt jej ve dne! Na mnoha místech se dá sjet z dálnice a nenápadně proklouznout. Nebude to o nic větší hazard než čekat tady, až se na ně přijde. Existují také venkovské silnice.

Mohou si vybrat hodně nepravděpodobnou cestu, aby se vyhnuli pozornosti.

Ale takový postup vyvolá určité komplikace - a ty se musejí uvážit hned teď. Cestovat po druhořadých silnicích je těžké, nezná-li člověk dobře terén. A Croydonovi to tu neznali. Také čtení map nebylo právě jejich silnou stránkou. A jakmile se zastaví u benzínové pumpy, a to by přece museli, upozorní nutně na sebe svou řečí i chováním. A přece ... jsou určitá rizika, kterým se nelze vyhnout.

Nebo je to přece jen možné?

Vévodkyně se znovu obrátila k Ogilviemu. "Kolik chcete?"

Náhlost jejího útoku ho zaskočila. "Teda … mám za to, že vy, lidičky, jste na tom s prachama docela dobře."'

"Ptala jsem se kolik." odpověděla vévodkyně chladně.

Prasečí očka zamrkala. "Deset tisíc dolarů."

Bylo to dvakrát tolik, než vévodkyně čekala, ale nedala na sobě nic znát. "Předpokládejme, že bychom tu směšně přehnanou částku zaplatili, co bychom za to měli?"

Otázka podle všeho tlouštíka zarazila. "No, jak už jsem říkal, mlčel bych o tom, co vím."

"A když nezaplatíme?"

Pokrčil rameny. "Jdu rovnou dolů do haly a telefonuju."

"Ne." Zdálo se, že rozhodnutí je nezvratné. "Nezaplatíme vám."

Vévoda se neklidně pohnul a domácí detektiv vyvalil oči v zrudlém obličeji. "Tak poslyšte, milostivá ..."

Energicky ho přerušila: "Nic nebudu poslouchat. Vy budete poslouchat mě." Její oči se mu zabodávaly do tváře, její hezký obličej vzal na sebe svůj nejtvrdší vladařský vyraz. "Kdybychom vám zaplatili, nezískáme nic, leda snad několik dnů odkladu. To jste nám sám víc než zřetelně objasnil."

"Ale budete mít aspoň šanci, že ..."

"Ticho!" Její hlas zasvištěl jako bič. Provrtávala ho očima. Polkl a neochotně se podřídil.

Vévodkyně si byla vědoma, že to, co bude následovat, je možná nejdůležitější věc, kterou kdy udělala. Nesmí se ani v nejmenším zmýlit, nesmí zaváhat, ani kramářsky smlouvat z nějaké duševní omezenosti. Hraje-li člověk o nejvyšší výhru, musí nabídnout nejvyšší sázku. Rozhodla se, že vsadí na tlouštíkovu chtivost po penězích. Musí to navléknout tak, aby o výsledku nemohlo být pochyb ani na okamžik.

"Nedáme vám deset tisíc dolarů;' oznámila rozhodně. "Dáme vám dvacet pět tisíc."

Domácímu detektivu lezly oči z důlků.

"A za to," pokračovala vévodkyně jako by nic, "odvezete vy náš vůz na sever."

Ogilvie na ni civěl beze slova.

"Dvacet pět tisíc dolarů," opakovala. "Deset tisíc teď. A dalších patnáct, až se spolu sejdeme v Chicagu."

Tlouštík si stále ještě mlčky olizoval rty, jeho oči podobné kulatým korálkům se upíraly na vévodkyni, jako by nemohl pochopit to. co slyšel. Ticho se prodlužovalo.

Vévodkyně ho nespouštěla z očí. Pak uviděla, že zcela nepatrně přikývl.

Stále ještě nikdo nepromluvil. Konečně se ozval Ogilvie: "Vadí vám kouř z toho cigára, vévodkyně?"

A když přikývla, doutník uhasil.

[12]

"Je to zvláštní," Kristina odložila rozměrný pestrobarevný jídelní lístek. "Pořád jsem měla dojem, že se tenhle týden něco důležitého stane."

Petr McDermott se na ni usmál přes svíčkami ozářený stůl se stříbrnými příbory a třpytivě bílým naškrobeným prostíráním. "Možná že už se dokonce stalo."

"Ne," odpověděla Kristina. "Aspoň ne v tom smyslu, v jakém to míníš. Je to hrozně nepříjemný pocit. Moc ráda bych se ho zbavila."

"Jídlo a pití dělají zázraky."

Zasmála se, jako by se chtěla dát nakazit jeho dobrou náladou, a zavřela lístek. "Objednej tedy pro oba."

Seděli v Brennanově restauraci ve Francouzské čtvrti. Petr si vypůjčil vůz u Hertzova boxu v hale St. Gregoryho a před hodinou vyzvedl Kristinu v jejím bytě. Zaparkovali vůz v Iberville, na pokraji Čtvrti, a kráčeli pomalu po Royal Street, aby si užili pohled do výkladních skříní četných starožitnictví, s jejich bizarní směsí objets ďart, importovaného braku a konfederačních zbraní z doby občanské války - každý meč z této bedny za deset dolarů. Byla teplá dusná noc a všude kolem je obklopovaly typické neworleánské zvuky - hluboké bručení autobusů v úzkých ulicích, zvonění fiakrů a rytmický klapot koňských kopyt, zdola od Mississippi pak melancholický jek sirény z vyplouvající nákladní lodi.

Brennanův podnik byl nabit večeřícími návštěvníky - jak se slušelo na nejlepší restauraci ve městě. Petr a Kristina Čekali v tichém, měkce osvětleném patiu, až jim přidělí stůl, a zvolna upíjeli Babiččin koktajl, kořeněný hořkými bylinkami.

V Kristinině přítomnosti měl Petr pocit radostného uvolnění a dobré pohody. Ten pocit ho neopouštěl, ani když je uvedli ke stolu do příjemně chladné hlavní jídelny.

Pokynul číšníkovi a objednal pro oba, jak ho k tomu Kristina vyzvala. Objednal ‚2-2-2', specialitu podniku, složenou ze tří druhů ústřic, flundru po neworleánsku plněnou kořeněným krabím masem, "choux fleur Pollonaise", pečené brambory a od čekajícího nápojového číšníka láhev montrachetského.

"Je tak příjemné nemuset se rozhodovat," řekla Kristina uznale. Umínila si, že se stůj co stůj zbaví toho nepříjemného pocitu, o kterém se před chvílí zmínila. Možná že to byla nějaká intuice, možná ale, že se to dalo docela prostě vysvětlit nedostatkem spánku předešlé noci.

"S tak dobře vedenou kuchyní, jako mají tady," řekl Petr, "by rozhodnutí o jídle nemělo být příliš důležité. Je to otázka výběru mezi různými věcmi stejné kvality."

"Všechna čest tvému hotelovému školení," škádlila ho.

"Omlouvám se. Patrně s tím otravuji dost často."

"Vlastně ne. A jestli tě to zajímá, docela mě to baví. Stejně občas pokoušelo mou zvědavost, jak ses dostal k té hotelové kariéře."

"Opravdu? Byl jsem hotelový poslíček, kterého posedla ctižádost."

"Tak jednoduché to přece nebylo?"

"Patrně ne. Měl jsem kromě jiného trochu štěstí. Žil jsem v Brooklynu a v létě, když nebyla škola, jsem dělal poslíčka v Manhattanu. Když jsem to dělal druhé léto, pomohl jsem jednou v noci hostu, který přebral - pomohl jsem mu do schodů a potom do pyžama a pečlivě ho uložil."

"To jsi takhle obsluhoval každého?"

"Ne. Ne. Náhodou ten večer nebylo tolik co dělat a kromě toho jsem měl značnou praxi. Dělal jsem to samé doma - pro svého tátu - mnoho let." Na okamžik se mihl v Petrových očích smutek, a pak pokračoval: "Jenže se ukázalo, že ten člověk, co jsem mu pomohl do postele, psal pro The New Yorker. Asi tak čtrnáct dní nato o té příhodě napsal. Myslím, že nás nazval ‚hotel něžnější než mateřské mléko'. Strašně si nás dobírali, ale hotelu to přesto přidalo na prestiži."

"Povýšili tě?"

"Do jisté míry. Ale hlavně si mě všimli."

"Tady nám nesou ústřice," řekla Kristina. Kdosi před ně obratně položil nahřáté talíře s pečenými půlkami aromatických škeblí uložených mezi drcenou solí.

Když Petr ochutnal a schválil montrachetské, zeptala se Kristina: "Jak to, že v Louisianě se dají jíst ústřice celý rok. a jinde ne?"

"Můžeš jíst ústřice všude a kdykoli," řekl s jistotou. "Ta pověra, že se dají jíst jen tehdy, když je v angličtině ve jménu měsíce písmeno ‚r', pochází od jednoho anglického vikáře jménem Butler a je stará tuším čtyři sta let. Vědci si z toho dělají dobrý den, vládní potravinářská komise prohlásila, že je to nesmysl, ale lidé tomu pořád věří."

Kristina si pochutnávala na svých ústřicích. "Myslela jsem, že je to proto, že se v létě rozmnožují."

"To ano - v Nové Anglii a ve státě New York je to časové omezené. Ale ne v Chesapeake Bay, a to je největší naleziště ústřic na světě. Tam a na jihu dochází k rozmnožování střídavě po celý rok, takže neexistuje důvod, proč by na severu nemohli jíst celý rok ústřice stejně jako v Louisianě."

Chvíli mlčeli a pak Kristina řekla: "Když se o něčem poučíš, tak už si to vždycky pamatuješ?"

"Většinou asi ano. Mám zvláštní paměť, všechno se na ni lepí, jako na starodávnou mucholapku. Do jisté míry to bylo moje štěstí." Nabodl na vidličku ústřici a vychutnával její jemnou absintovou chuť.

"Jak to štěstí?"

"Zkrátka, zrovna to léto, o kterém jsme mluvili - mi dovolili vyzkoušet v hotelu jiné práce, například vypomáhat u baru. To už mě to celé začalo zajímat, a tak jsem si vypůjčil pár knih. Jedna byla o mixování drinků." Petr se odmlčel a lovil z paměti dávno minulé události. "Byl jsem náhodou za barem sám, když přišel zákazník. Nevěděl jsem, kdo to je, ale on řekl:

.Slyším tady, žes ten šikula, co o něm psal New Yorker. Uměl bys namíchat 'Rezavý hřebík'?"

"Dělal si z tebe blázny?"

"Ne. Byl bych si to taky myslel, kdybych si nebyl pár hodin předtím přečetl, co do toho nápoje patří. Drambuie a skotská. Tomu říkám štěstí. A tak jsem mu to namíchal a on potom povídá: ‚Dobré je to, ale takhle se hotelový byznys nenaučíš. Poměry se pořádně změnily'. Pak mi dal svou navštívenku a řekl, abych se u něho druhý den zastavil."

"Předpokládám, že mu patřilo nejmíň padesát hotelů."

"Ukázalo se, že mu nepatří vůbec nic. Jmenoval se Herb Fischer a byl to obchodní cestující - konzervy ve velkém a tak. Byl taky hrozný vejtaha, všechno chtěl vědět nejlíp a věčně člověka poučoval. Ale v hotelech se vyznal a znal většinu lidí kolem nich, protože to byla jeho klientela."

Číšník sklidil talíře s prázdnými škeblemi a za asistence lodního kapitána v červené uniformě položil před ně kouřící flundru.

"Bojím se to jíst," řekla Kristina. "Nic už nemůže být tak božské jako ty ústřice." Ochutnala šťavnatou, báječně okořeněnou rybu. "Hmm. je to neuvěřitelné, ale tohle chutná ještě líp."

Po několika minutách řekla: "Pověz mi o panu Fischerovi."

"Víš, nejdřív jsem si myslel, že je to jen tlučhuba - jakých se po barech potloukají tisíce. Změnil jsem mínění, když jsem dostal dopis z Corneliovy koleje. Stálo tam, abych se hlásil v Statler Hall - škole u hotelu Admin - k výběrovému pohovoru. Dopadlo to tak, že mi nabídli stipendium. Šel jsem tam ze střední školy. Později jsem zjistil, že Herb otravoval některé vlivné lidi kolem hotelů tak dlouho, až mě doporučili. Myslím, že v prodávání se vyznal."

"Věděl, co dělá!"

"Bůhví, jak to doopravdy bylo," řekl Petr zamyšleně. "Vděčím Herbu Fischerovi za mnoho, ale někdy mám dojem, že lidi dělali řadu věcí, jako třeba že mu dávali objednávky, jen aby se ho zbavili. Po tom, co to klaplo s Cornellovou kolejí, viděl jsem ho už jen jednou. Snažil jsem se mu poděkovat - stejně jako jsem se snažil oblíbit si ho. Ale nepřipustil ani jedno, ani druhé; pořád se jen chlubil a mluvil o obchodech, které udělal nebo ještě udělá. Pak řekl, že se potřebuji do koleje obléknout - měl pravdu - a trval na tom, že mi půjčí dvě stě dolarů. Musela to být pro něho značná suma, protože později jsem zjistil, že jeho provize nebyly velké. Splácel jsem mu ten obnos šeky na malé částky. Většinu z nich nikdy neinkasoval."

"Myslím, že je to krásný příběh," řekla Kristina, která pozorně poslouchala. "Proč ho někdy nevyhledáš?"

"Umřel," řekl Petr. "Snažil jsem se dát si s ním několikrát schůzku, ale nějak nám to nikdy nevyšlo. Pak mě asi před rokem volal jeho advokát - Herb zřejmě neměl rodinu. Šel jsem na pohřeb. A zjistil jsem, že nás tam je osm - pomohl každému z nás víceméně podobným způsobem. Nejpodivnější asi bylo, že přes všechno svoje vychloubání ani jednomu o těch ostatních nepověděl."

"To by člověk brečel," řekla Kristina.

Přikývl. "Já vím. Mně tenkrát bylo taky tak. Myslím, že jsem z toho měl něco pochopit, i když jsem si nikdy nebyl dost jistý, co. Asi že někteří lidí se schovají za takovou vysokou bariérou a pořád si přejí, aby ji někdo strhnul, a když se to nikomu nepodaří, nikdo je vlastně ani nepozná."

Kristina při kávě mlčela - dohodli se, že si nevezmou zákusek. Konečně řekla: "Ví vůbec někdo z nás, co vlastně chceme?"

"Patrně ne do všech podrobností" uvažoval Petr. "I když o něčem vím, co bych dokázat chtěl - nebo aspoň něco podobného." Pokynul číšníkovi, aby mu přinesli účet.

"Prozraď mi to."

"Udělám něco lepšího, já ti to ukážu."

Před Brennanovou restaurací zůstali na chvíli stát, aby přivykli dusnému teplu po chládku, který byl uvnitř. Město se zdálo tišší než před hodinou. Několik světel kolem už zhaslo, noční život Čtvrti se přenesl do jiných jejích částí. Petr uchopil Kristinu za paži a vedl ji napříč Royal Street. Zastavili se na jihozápadním rohu náměstí St. Louis a dívali se na jeho protější stranu. "Tohle bych chtěl vytvořit," řekl. "Něco aspoň tak dobrého, ne-li ještě lepšího."

Mihotavé plynové lampy vrhaly světla i stíny na klasickou šedobílou fasádu hotelu Royal Orleans s půvabným mřížovím balkónů a štíhlými tepanými sloupy. Klenutými okny proudilo ven opálové světlo. Na širokém chodníku před hotelem přecházel vrátný v bohaté zlaté uniformě, na hlavě čapku se štítkem. Vysoko nahoře se v náhlém lehkém větru zatřepetaly vlajky a vlaječky na svých žerdích. Předjelo taxi. Vrátný hbité přiskočil a otevřel dveře vozu. Zaklapaly ženské podpatky, ozval se mužský smích. Dveře hlučně zapadly a taxi odjelo.

"Někteří lidé tvrdí, že Royal Orleans je nejlepší hotel v celé Americe," řekl Petr. "Ať s tím člověk souhlasí nebo ne, jedno je jisté: tady je vidět, jak může hotel vypadat." Přešli náměstí směrem k budově, která byla kdysi tradičním hotelem, střediskem kreolské neworleánské společnosti. Pak dražební síní na otroky, vojenským lazaretem v občanské válce, budovou státní sněmovny a teď zase hotelem.

"Mají všechno, nač si člověk pomyslí," - rozehříval se Petr - "styl, historii, moderní vybavení, fantazii. O stavbu nové budovy se ucházely dvě firmy neworleánských architektů - jedna zaměřená spíš tradičně, druhá moderní. Dokázaly, že se dá stavět od základů, a přece zachovat místu jeho tvář."

Vrátný jim otevřel dveře hlavního vchodu, aby mohli vstoupit. Přímo před nimi podpíraly dvě velké sochy mouřenínů bílé mramorové schodiště vedoucí k hlavní hale. "Zajímavé je," řekl Petr, "že přes všechnu tu jedinečnost patří Royal Orleans k hotelovému koncernu. Ale ne k tomu druhu, který vlastní Curtis O'Keefe," dodal nevraživě. "Spíš k druhu Petra McDermotta?"

"K tomu mám daleko. A udělal jsem taky krok zpátky. Myslel jsem, že to víš."

"Ano, vím," řekla Kristina. "Ale ty to ještě dokážeš. Sázím se o tisíc dolarů, že se to jednoho dne povede."

Stiskl jí paži. "Jestli tak oplýváš penězi, kup si raději O'Keefovy akcie."

Prošli celou halou hotelu - s dobovými bílými, citrónově žlutými a tmavohnědými tapetami, obloženou v dolejší části bílým mramorem - a vyšli východem ústícím do Royal Street.

Potom se asi půldruhé hodiny potulovali Čtvrtí. Zastavili se v Preservation Hall a rádi snášeli vedro k zalknutí i přeplněné lavice kvůli požitku z dixielandu, který tu zněl ve své nejčistší podobě. A potom vychutnávali poměrný chládek na Jacksonově náměstí, výbornou kávu na Francouzském tržišti u řeky a kriticky si prohlíželi některé opravdu spatné umělecké výtvory, kterými New Orleans přetéká. A ještě později ve Dvoře dvou sester usrkávali pomalu pod hvězdami, matnými světly a korunami stromů studený mátový čaj.

"Bylo to nádherné," řekla Kristina. "Ale teď už je čas jít domů."

Mířili už k Iberville, k zaparkovanému vozu, když je zastavil malý černošský chlapec s kartáči a krabicí na čištění bot.

"Chcete vyčistit boty, pane?"

Petr zavrtěl hlavou. "Už je moc pozdě, synu."

Chlapec jim energicky zastupoval cestu a svýma blyštivýma očima si prohlížel Petrovy boly. "Sázím se s váma vo čtvrťák, že vám řeknu, vodkaď jsou ty boty. Z kerýho města a státu. A dyž to dokážu, dáte mi čtvrťák. A jestli ne, tak ho dám já vám."

Petr si koupil ty boty před rokem v Tenafly ve státě Jersey. Zaváhal, protože nechtěl chlapci ublížit, a pak přikývl.

Chlapec k němu pozvedl lesklé oči. "Pane, ty boty jsou z chodníku v Novým Orleansu, ve státě Louisiana. Pamatujete se - řek jsem, že vám povim, vodkaď teď jsou, a ne kde jste je koupil."

Zasmáli se a Kristina se do Petra zavěsila, když vyplácel chlapci čtvrťák. Smáli se ještě pořád, když jeli na sever směrem ke Kristininu bytu.

[13]

V jídelně soukromého apartmá Warrena Trenta zabafal Curtis O'Keefe uznale z doutníku. Vybral si ho ze skříňky, kterou mu nabídl Aloysius Royce, a jeho sytá chuť se mu v ústech příjemně mísila s koňakem Louis XIII., který doprovázel kávu. Nalevo od O'Keefa, v čele dubového jídelního stolu, na kterém Royce obratně naservíroval skvělou večeři o pěti chodech, předsedal Warren Trent s patriarchální benevolencí. Přímo naproti vdechovala Dodo v přiléhavých černých šatech kouř z turecké cigarety, kterou též nabídl a zapálil Royce.

"Je," řekla Dodo, "je mi, jako bych snědla celé prase."

O'Keefe se shovívavě usmál. "Výborné jídlo, Warrene. Vyřiď prosím mé blahopřání svému šéfkuchaři."

Vlastník St. Gregoryho sklonil skromně hlavu. "Bude potěšen tím, z jakého zdroje pochvala přichází. Mimochodem, možná že by tě zajímalo, že přesně to samé jídlo bylo dnes večer možno dostat v naší hlavní jídelně."

O'Keefe přikývl, i když to na něj neudělalo žádný dojem. Podle jeho názoru nepatřil velký a složitý jídelní lístek do hotelové jídelny, stejně jako paštika z husích jater do svačinového pytlíku. A hlavně - na začátku večera nahlédl do hlavní restaurace St. Gregoryho. Tou dobou by měla být jídelní špička, ale obrovská místnost byla zaplněna stěží z jedné třetiny.

V říši O'Keefa bylo stolování standardní a zjednodušené, s výběrem omezeným na pár lidových běžných jídel. Za touto politikou leželo O'Keefovo přesvědčení, posilované zkušeností - že normální lidé mají stejný vkus a chutě, co se týče jídla, a že jejich chutě jsou většinou bez fantazie. V O'Keefových podnicích, třebaže jídlo bylo přesně připravováno a servírováno s antiseptickou čistotou, se těžko našlo něco pro gurmány, kteří byli považováni za menšinu, z níž nekouká žádný zisk.

Hotelový magnát poznamenal: "Dneska už není moc hotelů, které nabízejí takovou kuchyni. Většina z nich musela tyhle způsoby změnit."

"Většina, ale ne všechny. Proč by měl každý být tak přízemní?"

"Protože od té doby, co jsme byli mladí, se celý tenhle kšeft změnil, Warrene - ať se nám to líbí nebo ne. Dny ‚mého hosta' a osobní obsluhy jsou pryč. Možná, že lidem na těchhle věcech kdysi záleželo. Teď už ne."

Oba muži teď hovořili přímočaře, jako by naznačovali, že s koncem jídla skončila i doba pro zdvořilosti. Když mluvili, Dodo prolétala zrakem zvědavě z jednoho na druhého, jako by sledovala nějaký děj na jevišti, ačkoli mu stěží rozuměla. Aloysius Royce stál obrácen zády a činil se u příborníku.

"Někteří lidé by s tím nesouhlasili," řekl Warren Trent ostře.

O'Keefe pozoroval žhnoucí špičku svého doutníku. "Pro ty jsou nejlepší odpovědí moje účetní knihy ve srovnání s bilancemi těch druhých. Například s tvou."

Warren Trent se zarděl a sevřel rty. "Co se děje tady, je jen dočasné: takové období. Zažil jsem podobné už dřív. Tohle přejde, tak jako ty ostatní."

"Ne. Jestli si to myslíš, utahuješ si sám oprátku. A zasloužil by sis, Warrene, něco lepšího po všech těch letech."

Následovala zatvrzelá pauza. Pak Warren Trent procedil mezi zuby: "Nestrávil jsem život výstavbou instituce, abych viděl, jak se mění v pětníkový pajzl."

"Jestli mluvíš o mých hotelech, tak se mýlíš." Nyní zase O'Keefe zrudl zlostí. "A ani si nejsem jist, jestli tenhle hotel je nějaká instituce."

V chladném tichu, které následovalo, se Dodo zeptala: "Budete se prát doopravdy, nebo jen se slovíčkama?"

Oba se zasmáli, i když Warren Trent méně srdečně. Potom Curtis O'Keefe zvedl smířlivě ruce.

"Má pravdu, Warrene. Nemá smysl se hádat. Jestli půjdeme dál každý svou cestou, měli bychom alespoň zůstat přáteli."

Warren Trent už klidněji přikývl. Jeho útočnost byla před chvílí zčásti vyvolána bodnutím ischiasu, které prozatím pominulo, i když se to vezme v úvahu, pomyslel si hořce, bylo těžké nemít zlost na toho uhlazeného úspěšného muže, jehož finanční zisky tak výrazně kontrastovaly s jeho vlastními výsledky.

"Dá se to shrnout do tří slov," prohlásil Curtis O'Keefe. "Lidé dneska očekávají od hotelu ‚praktické ekonomické balení'. Ale to můžeme poskytovat, jen když máme účinné zúčtování každého kroku - našich hostů i našeho; praktickou budovu; a především minimální mzdový fond, což předpokládá automatizaci a vyřazování lidí a starosvětského pohostinství, kdekoliv je to možné."

"A to má být všechno? Odstranil bys všechno, co dělávalo dobrý hotel? Popřel bys, že dobrý hoteliér dá každému hotelu osobní ráz?" zavrčel majitel St. Gregoryho. "Návštěvník tvého hotelu nemá pocit, že k němu patří, že je někdo důležitý, kterému se dává trošku víc - v pocitech a v pohostinství - než za co platí na účtu."

"To je blud, který nepotřebuje," řekl O'Keefe rozhodně. "Pokud je hotel pohostinný, tak proto, že se mu za to platí, takže se to nakonec nepočítá. Lidé prohlídnou faleš dřív než kdysi. Ale respektují, když jsi k nim fér - spravedlivý zisk pro hotel; spravedlivou cenu pro hosty, a to mé hotely poskytují. Uznávám, že vždy bude existovat nějaký ten Tuscany pro lidi, kteří chtějí něco extra a jsou za to ochotni zaplatit. Ale to jsou malá místa a pro pár lidí. Velké hotely, jako je tvůj - chtějí-li přežít konkurenci mého druhu - musejí myslet stejně jako já."

"S tvým dovolením, budu ještě chvíli myslet sám za sebe," zabručel Warren Trent.

O'Keefe zavrtěl netrpělivě hlavou. "Nebylo v lom nic osobního. Mluvil jsem o trendech, ne o jednotlivostech."

"K čertu s trendy! Instinkt mi říká, že spousta lidí stále ještě ráda cestuje první třídou. A tihle lidé očekávají něco víc než krabice s postelemi."

"Překrucuješ, co jsem říkal, ale nebudu si stěžovat." Curtis O'Keefe se studeně usmál. "Vezmu ale tvé přirovnání za slovo. Až na pár výjimek je s první třídou konec, je vyřízená."

"Proč?"

"Protože první třídu a způsob myšlení, který šel s ní, zabila trysková letadla. Dříve měla první třída punc něčeho nóbl. Ale trysková doprava všem ukázala, jak hloupé a zbytečné jsou staré způsoby. Cesta letadlem se zrychlila a zkrátila. Došlo to tak daleko, že první třída už prostě nestála za to. A tak se lidé vmáčkli do turistické třídy a přestali se starat o status - cena byla moc vysoká. Velice brzo dokonce došlo k převrácení statutu směrem k turistické třídě. Jezdili s ní ti nejlepší lidé. První třída, říkali si nad obědy na tácku, je pro hlupáky a zbohatlíky. A to, co si lidé uvědomili, že dostávají od tryskových letadel - praktické, ekonomické balení - požadují také od hotelů."

Dodo se neúspěšně pokusila zakrýt rukou zívnutí a pak uhasila tureckou cigaretu. Okamžitě se vedle ní objevil Aloysius Royce, nabídl novou a zručně ji zapálil. Mile se usmála a mladý černoch jí úsměv vrátil s diskrétním, ale přátelským soucitem. Nenápadně vyměnil použité popelníky na stole, dolil kávu Dodo a potom ostatním. Když tiše zmizel, poznamenal O'Keefe: "Máš tu dobrého chlapce, Warrene."

Warren Trent nepřítomně odpověděl: "Je se mnou už dlouho." Jak pozoroval Royce, napadlo ho, jak by asi reagoval Aloysiův otec na zprávy, že řízení hotelu může brzy přejít do jiných rukou. Asi by pokrčil rameny. Majetek a peníze znamenaly pro starého muže jen málo. Warren Trent ho teď skoro slyšel, jak prohlašuje chraplavým, pronikavým hlasem: "Bylo po vašem moc dlouho, trocha smůly vám možná neuškodí. Bůh nám ohýbá hřbet a ponížení nás, připomíná nám, že sme než jeho zbloudilý děti, přes naše fajnový představy o sobě." Ale pak, s vypočítaným kontrastem, by starý muž asi dodal: "A stejně, když na něco věříš, tak se vo to sichr pereš. Když ses mrtvej, nikoho nezastřelíš, poněvadž nemůžeš mířit."

Warren Trent zamířil - obával se, že nepřesně - a trval na svém. "Podle toho tvého způsobu zní všechno, co se týká hotelu, tak zatraceně antisepticky. Hotel tvého druhu postrádá teplo a lidskost. Je tak pro automaty a mozky z děrných štítků s mazacím olejem místo krve."

O'Keefe pokrčil rameny. "Je to druh hotelu, který nese dividendy."

"Možná finanční, ne lidské."

O'Keefe ignoroval poslední poznámku a řekl: "Mluvil jsem o naší profesi, jak vypadá teď. Posuňme věcí ještě o trochu dál. V mé organizaci mám vypracován i plán pro budoucnost.

Někdo by tomu třeba řekl vize. Ale je to spíš zasvěcený výhled toho, jak budou hotely - přinejmenším O'Keefovy hotely - vypadat za pár let.

V první řadě zjednodušíme recepci. Přihlašování bude trvat nanejvýš pár vteřin. Většina hostů přiletí helikoptérou přímo z letišť, a tak hlavní centrum recepce bude na vlastním heliportu na střeše. Potom budeme mít recepce v nižších poschodích, kam budou přímo přijíždět auta a autobusy. Vyloučí se tím tak dnešní přechod přes halu. Ve všech těchto místech bude jakási okamžitá třídící služba, ovládaná mozkem IBM, který je už, mimochodem, k dispozici.

Hostům s rezervací pošleme štítek zakódovaný jako klíč. Vloží ho do štěrbiny a ihned budou na cestě po zvláštním pohyblivém schodišti do pokoje, který byl vyklizen třeba jen před pár vteřinami. Pokud není pokoj připraven - což se stane," připustil O'Keefe, "právě jako se to stává dnes - bude mít malé přemístitelné přestupní stanice. Budou to místnůstky s dvěma židlemi, umyvadlem a místem na zavazadla, jen k osvěžení po cestě a troše okamžitého soukromí. Lidé tam mohou přicházet a odcházet jako v normálním pokoji a moji konstruktéři už pracují na plánu, podle kterého by byly přestupní stanice pohyblivé, takže by se později samy přemísťovaly na určené místo. Pak host pouze otevře dveře, když je IBM uvolní, a projde dovnitř.

Pro ty, kteří přijedou vlastními auty, bude podobné zařízeni s kódovanými pohybujícími se světly, která je zavedou do osobních parkovišť, odkud je jiná pohyblivá schodiště odvezou přímo do pokojů. Ve všech případech zrušíme nošení zavazadel, budeme mít vysokorychlostní třídíce a pohyblivé pásy, na kterých budou zavazadla rozvážena do pokojů, takže ve skutečnosti přijedou ještě před hosty.

Podobně pro všechny ostatní služby bude existovat automatizovaná dodávková služba do pokojů - vyčištěné boty a obleky, nápoje, jídlo, květiny, léky, noviny; dokonce i účet lze dostat a zaplatit po pokojovém pohyblivém pásu. A mimochodem, kromě ostatních výhod se tím zničí systém spropitného, tyranie, kterou jsme - společně s hosty - snášeli příliš dlouho."

V obkládané jídelně bylo ticho. Hotelový magnát stále ovládal pole. Upil trochu kávy a pokračoval.

"Plán budovy a automatizace omezí na minimum nutnost, aby hotelový zaměstnanec vcházel do pokojů hostů. Postele se budou zasouvat do zdi a bude je možné uklízet strojem zvenčí. Filtrace vzduchu se již zlepšila natolik, že prach a špína už nejsou problémem. Koberce se například dají položit na podlahy z jemné ocelové mřížky, pod kterými bude vzduchový prostor, vysávaný na pokyn časového relé jednou denně.

Tohle všechno a ještě víc se dá dokázat již dnes. Zbývající problémy, které budou přirozeně vyřešeny," - Curtis O'Kee-fe mávl rukou nedbalým pohybem, který byl pro něj příznačný - "naše zbývající problémy jsou především koordinace, konstrukce a investice."

"Doufám," řekl Warren Trent pevně, "že se nedožiju toho, aby to takhle vypadalo v mém hotelu."

"To ne," informoval ho O'Keefe. "Než by k tomu došlo tady, budeme muset dům strhnout a postavit znovu."

"To bys udělal!" Byla to zděšená výčitka.

O'Keefe pokrčil rameny. "Nemohu přirozeně prozrazovat plány do budoucnosti. Ale řekl bych, že to bude brzy naše politika. Pokud ti jde o to, aby přežilo tvé jméno, mohl bych ti slíbit, že v nové budově bude umístěna deska,

připomínající původní hotel a snad i tvé spojení s ním."

"Deska!" zavrčel majitel St. Gregoryho. "Kam bys ji dal - na pánský záchod?"

Dodo se najednou zahihňala. Když k ní oba muži mimoděk pootočili hlavu, poznamenala: "Možná že žádný mít nebudou. Teda s těmi pohyblivými pásy, kdo to bude potřebovat?"

Curtis O'Keefe se na ni ostře podíval. Někdy ho napadlo, jestli Dodo není o něco chytřejší, než jak se obyčejně předváděla.

Po Dodiných slovech Warren Trent zrudl rozpaky. Nyní ji ujistil tím nejdvornějším způsobem: "Omlouvám se, drahá dámo, za tu nešťastnou volbu slov."

"Jé, nevadí." Dodo vypadala překvapeně. "Stejně si myslím, že tohle je bezvadný hotel." Obrátila své velké a zdánlivě nevinné oči na O'Keefa. "Curtie, proč ho budeš muset strhnout?"

"Jen jsem uvažoval o jedné možnosti," odpověděl nerudně. "V každém případě, Warrene, je na čase, abys šel od tohohle kšeftu pryč."

Odpověď byla překvapivě mírná ve srovnání s Trentovým hořkým odporem před několika minutami: "I kdybych k tomu byl ochotný, jsou tu jiní, na které musím myslet. Spousta mých starých zaměstnanců závisí na mně, tak jako jsem já závisel na nich. Ty mi říkáš, že chceš nahradit lidi automatizací. S tím vědomím bych nemohl odejít. Přinejmenším tolik svému personálu dlužím za loajalitu, kterou mi projevovali."

"Opravdu? Cožpak existuje nějaký loajální hotelový personál? Neprodali by tě všichni na fleku, kdyby to pro ně znamenalo nějakou výhodu?"

"Ujišťuji tě, že ne. Vedu tenhle hotel přes třicet let a za tu dobu se loajalita vytvořila. Možná, že máš v tomhle směru méně zkušeností."

"Udělal jsem si o loajalitě svůj názor." O'Keefe mluvil nepřítomně. V duchu listoval zprávou Ogdena Baileyho a mladšího asistenta Seana Halla, kterou předtím četl. Halla varoval před informováním o příliš mnoha detailech, ale v souhrnné zprávě byl jeden detail, který by teď mohl být užitečný. Hoteliér se soustředil. Konečně řekl: "Máš starého zaměstnance, který vede tvůj bar Pontalba, že?"

"Ano - Tom Earlshore. Pracuje tu skoro stejně dlouho jako já." Svým způsobem, pomyslel si Warren Trent, Tom Earlshore zosobňuje starší zaměstnance St. Gregoryho, které nemůže opustit. Sám Earlshora najal, když byli oba mladíci, a dnes, i když starý vrchní barman je shrbený a pomalejší v práci, je pořád jedním z těch, které Warren Trent považuje za své osobní přátele. Také Tomovi Earlshorovi jako příteli pomáhal. Jednou zařídil, aby Earlshorovic malou dcerušku narozenou se zdeformovaným bokem poslali na sever do Mayovy kliniky k úspěšné chirurgické léčbě. A potom v tichosti zaplatil účty, za což mu Earlshore už dávno vyjádřil nehynoucí vděčnost a oddanost. Z Earlshorovic děvčete je dnes vdaná žena s vlastními dětmi, ale svazek mezi jejím otcem a majitelem hotelu přetrvává. "Kdybych měl věřit jen jedinému člověku," řekl teď O'Keefovi, "byl by to Tom."

"To bys byl blázen," řekl O'Keefe ostře. "Mám informaci, že tě odírá až na kost."

V trapném tichu odříkal O'Keefe ostře fakta. Nepoctivý barman může okrádat svého zaměstnavatele celou řadou způsobů - naléváním pod míru, aby z každé láhve získal drink navíc; tím, že nezanese každý prodej do pokladny; tím, že přinese do baru alkohol, který sám koupil, takže inventura nezjistí, že něco chybí, ale výtěžek - se značným ziskem - putuje do kapsy barmana. Tom Earlshore zřejmě používal všechny tři metody. Podle Sean Hallova několikatýdenního zasvěceného pozorování byli s Earlshorem spřažení i jeho dva pomocníci. "Velký podíl ze zisku tvého baru jde do cizí kapsy," prohlásil O'Keefe, "a z toho, jak věci všeobecně vypadají, bych řekl, že to trvá už dlouho."

Během této přednášky seděl Warren Trent bez hnutí a bez výrazu v tváři, i když za ní probíhaly hluboké a hořké myšlenky. Navzdory své dlouhotrvající důvěře v Torna Earlshora a přátelství, o kterém věřil, že existuje, nepochyboval ani v nejmenším o pravdivosti poskytnuté informace. Na to toho věděl o špionážním systému hotelových koncernů příliš mnoho a věděl také, že by Curtis O'Keefe obvinění nepronesl, kdyby si nebyl svými fakty jist. Warren Trent už dávno předpokládal, že O'Keefovi špióni infiltrovali hotel St. Gregory před příjezdem svého šéfa. Ale neočekával toto palčivé osobní ponížení. Teď řekl: "Mluvil jsi o tom, jak věci vypadají všeobecně? Co to znamená?"

"Tvůj údajně loajální personál je prolezlý korupcí. Neexistuje snad oddělení, kde nejsi podváděn a okrádán. Přirozeně neznám všechny detaily, ale ty, které jsou mi známy, jsou ti k dispozici. Jestli chceš, nechám připravit zprávu."

"Díky." Warren Trent slova zašeptal, že byla jen těžko slyšitelná.

"Pracuje pro tebe příliš mnoho tlustých lidí. Byla to první věc, které jsem si po příjezdu všiml. Vždycky jsem to považoval za varovné znamení. Mají žaludky plné hotelového jídla a přiživovali se na tobě všemi ostatními způsoby."

V malé útulné místnosti bylo ticho, přerušované jen tlumeným tikáním holandských pendlovek na stěně. Nakonec řekl Warren Trent pomalu a se stopou únavy: "To, cos mi sdělil, může pozměnit moje stanovisko."

"Myslel jsem si to." Zdálo se, že O'Keefe si zamne ruce, ale pak se ovládl. "Když už jsme tak daleko, chtěl bych, abys v každém případě uvážil můj návrh."

"Myslel jsem si, že se k tomu dostaneš," řekl Warren Trent suše.

"Je to slušná nabídka, zvláště za těchto okolností. Mimochodem, měl bych ti říct, že jsem informován o tvé současné finanční situaci."

"Překvapilo by mě, kdybys nebyl."

"Nech mě to shrnout: vlastníš osobně padesát jedna procent akcií tohoto hotelu, což ti dává kontrolu."

"Správně."

"Financoval jsi hotel nově v devětatřicátém - hypotékou na čtyři milióny dolarů. Dva milióny z této půjčky

jsou stále splatné a mají být v úplnosti zaplacené tento pátek. Pokud nezaplatíš, přebírají věřitelé."

"Zase správně."

"Před čtyřmi měsíci ses pokusil hypotéku obnovit. Odmítli tě. Nabídl jsi věřitelům lepší podmínky, ale i ty byly odmítnuty. Od té doby hledáš stále jiné financování. Nenašel jsi ho. Za tu krátkou dobu, která zbývá, není žádná naděje, že ho najdeš."

"S tím nesouhlasím," zavrčel Warren Trent. "Spousta nového financování je zařizovaná přes noc."

"Ne financování tohoto druhu. A ne s takovými provozními ztrátami, jako máš ty."

Warren Trent jen sevřel rty a neodpověděl.

"Navrhuji ti," řekl Curtis O'Keefe, "čtyři milióny dolarů jako kupní cenu. Dva milióny se získají obnovením tvé současné hypotéky. Ujišťuji tě, že to bez obtíží zařídím."

Warren Trent přikývl a kysele si uvědomil O'Keefovu jistotu.

"Rozdíl činí milión dolarů v hotovosti, abys mohl vyplatit menší vlastníky akcií, a milión dolarů v akciích O'Keefových hotelů - vydáme teď nové. Navíc budeš mít právo podržet si zde apartmá po dobu svého života s mým ujištěním, že v případě přestavby uděláme jinou a vzájemně uspokojivou dohodu."

Warren Trent seděl bez hnutí. Jeho tvář nevyjadřovala ani jeho myšlenky, ani překvapení. Podmínky byly lepší, než očekával. Pokud je přijme, zůstane mu osobně přibližně milión dolarů - což není malý výtěžek na odchodu z celoživotní práce. Ale přece by to byl odchod; odejít od všeho, co vybudoval a na čem mu záleží, nebo přinejmenším - pomyslel si chmurně - na čem mu záleželo ještě před chvílí.

"Myslím si," řekl O'Keefe ve snaze o žoviálnost, "že bydlet tady bez starostí a s člověkem, který by se o tebe staral, by se celkem dalo vydržet."

Nemělo smysl vysvětlovat, že Aloysius Royce zakrátko dokončí práva a má asi jiné plány se svou budoucností. Připomenulo mu to však, že život v této oáze na vrchu hotelu, který by už neřídil, by byl osamělý.

"Dejme tomu, že odmítnu prodat." řekl náhle Warren Trent, "jaké máš plány?"

"Budu zde hledat jiný objekt a stavět. Ale myslím si, že než by k tomu došlo, přijdeš o svůj hotel. A i kdybys nepřišel, naše konkurence tě vytlačí."

Tón byl pečlivě lhostejný, ale za ním pracoval obratný, počtářský mozek. Pravda byla taková, že O'Keefova hotelová korporace velice stála o hotel St. Gregory a že ho nutně potřebovala. Neexistence O'Keefovy pobočky v New Orleansu byla jako chybějící zub v jinak pevném zakousnutí společnosti do řad cestující veřejnosti. Takto se ztrácely drahé reference z jiných měst a do jiných měst - což je životodárný kyslík úspěšného hotelového koncernu. Nepříjemné také bylo, že mezery využívaly konkurenční společnosti. Sheraton-Charles tu měl starou tradici. Hilton, kromě letištního hotelu, stavěl ve Vieux Carré. Americká hotelová korporace měla Royal Orleans.

A podmínky, které Curtis O'Keefe nabízel Warrenu Trentovi, byly jen realistické. O'Keefův pověřenec již předtím vyhledal Trentovy věřitele, ti však nejevili ochotu spolupracovat. Brzy bylo jasné, že chtějí nejdřív získat kontrolu nad hotelem a pak čekat na velkou trefu. Pokud chtěl O'Keefe získat hotel St. Gregory za rozumnou cenu, musel to udělat teď.

"Kolik jsi ochoten dát mi času?" zeptal se Warren Trent.

"Raději bych měl odpověď hned."

"Nemohu ti ji dát."

"Dobrá." O'Keefe uvažoval. "Mám v sobotu schůzku v Neapoli. Chtěl bych odjet nejpozději ve čtvrtek večer. Řekněme, že sjednáme lhůtu do čtvrtka do oběda."

"To je méně než osmačtyřicet hodin!"

"Nevidím důvod, proč čekat déle."

Tvrdošíjnost radila Warrenu Trentovi, aby trval na delší době. Rozum mu připomněl, že jen o den posune páteční lhůtu, kterou má stejně už na krku. "Tedy, když na tom trváš …"

"Výborně!" O'Keefe odsunul židli, široce se usmál a pokývl na Dodo, která pozorovala Warrena Trenta s výrazem, nemajícím daleko k soucitu. "Musíme jít, moje drahá. Warrene, děkujeme za pohostinství." Čekat ještě půldruhého dne, pomyslil si, je jen malá nepříjemnost. Koneckonců, o konečném výsledku nemůže být pochyb.

U vnějších dveří obrátila Dodo své velké modré oči na hostitele. "Mockrát děkuju, pane Trente."

Vzal ji za ruku a sklonil se nad ní. "Nepamatuji si, kdy byly tyto staré místnosti víc poctěny."

O'Keefe se ostře podíval stranou. Podezříval Trenta z neupřímnosti, ale pak si uvědomil, že kompliment byl míněn doopravdy. To byla u Dodo další divná věc: jakoby instinktivně se sbližovala s těmi nejméně pravděpodobnými lidmi.

V chodbě, s jejími prsty lehce spočívajícími na jeho paži, ucítil, jak se jeho smysly probouzejí.

Ale především, připomněl sám sobě, se musí pomodlit k Bohu a patřičně mu poděkovat za to, jak večer proběhl.

[14]

"Na děvčeti, které hledá v kabelce klíč ke svému bytu," poznamenal Petr McDermott, "je něco přímo vzrušujícího."

"Je to dvojí symbol," řekla Kristina a pokračovala v hledání. "Vlastní byt ukazuje, že žena je nezávislá, ale že ztratí klíč, dokazuje, že je stále ještě žena. Už ho mám!"

"Moment!" Petr vzal Kristinu za ramena a pak ji políbil. Byl to dlouhý polibek a během něho se jeho paže posunuly a pevně ji k sobě přitiskly.

Konečně řekla, trochu popadajíc dech: "Činži mám zaplacenou. Pokud budeme skutečně dělat tohle, mělo by to být raději v soukromí."

Petr vzal klíč a otevřel dveře bytu.

Kristina položila kabelku na stolek a usadila se na měkkou pohovku. S úlevou uvolnila nohy ze sevření střevíčků.

Posadil se vedle ní. "Cigaretu?"

"Ano prosím."

Petr zapálil oběma sirkou.

Pociťoval vzrušení a lehkou závrať; vědomí místa a času v této chvíli. Obsahovalo přesvědčení, že to, co mezi nimi bylo logické, se teď stane, pokud se k tomu on rozhodne.

"To je hezké," řekla Kristina. "Jen tak sedět a mluvit."

Vzal ji za ruku. "My nemluvíme."

"Tak mluvme."

"Mluvení není přesně to, co …"

"Já vím. Ale je tady otázka, kam směřujeme a jestli tam směřujeme a proč."

"Nemohli bychom to ponechat náhodě, jako v ruletě?"

"Kdybychom to udělali, nebyl by to žádný hazard, ale jistota." Zarazila se a přemýšlela. "To, co se teď stalo, bylo už podruhé a byla v tom nějaká alchymie."

"Myslím, že po alchymické stránce jsme si vedli výborně."

"Takže by zřejmě došlo k přirozenému dalšímu vývoji."

"Nejenom že ti rozumím, jsem už o kus dál."

"Předpokládám, že v posteli."

Zasněně řekl: "Lehl jsem si nalevo - jako směrem k hlavám."

"Musím tě zklamat."

"Neříkej mi to. Já to uhodnu. Zapomněla sis vyčistit zuby. Nevadí, počkám."

Zasmála se. "Těžko se s tebou mluví…"

"Mluvení není přesně to …"

"Už jsme zase tam, kde jsme začali."

Petr se opřel a vydechl kroužek kouře. Pak druhý a pak třetí.

"To jsem vždycky chtěla umět," řekla Kristina. "Nikdy se mi to nepovedlo."

Zeptal se: "Jak mě musíš zklamat?"

"Je to taková představa. Že jestli se to, co se může stát… stane, mělo by to pro nás pro oba něco znamenat."

"Pro tebe by to něco znamenalo?"

"Myslím, že by mohlo. Nejsem si jistá." Byla si ještě méně jistá svou reakcí na to, co mohlo následovat.

Uhasil cigaretu a pak vzal Kristininu a uhasil ji také. Když jí sevřel ruce, cítila, jak se její jistota hroutí.

"Musíme se dobře poznat." Pátral očima v její tváři. "Slova nejsou vždycky ten nejlepší způsob."

Vztáhl paže a ona se k němu přitiskla, nejdřív souhlasně a pak s narůstajícím divokým vzrušením, její ústa vydávala dychtivé, nesouvislé zvuky a odměřenost zmizela, její předchozí výhrady se rozpouštěly. Chvěla se, srdce jí bušilo a říkala si v duchu: cokoli se teď stane, musí se stát; ani pochyby ani rozum to nemohou odvrátit. Slyšela Petrův zrychlený dech. Zavřela oči.

Malá pauza. Pak najednou už k sobě nebyli přitisknuti.

"Někdy," řekl Petr, "si člověk na něco vzpomene. Stává se to v těch nejnevhodnějších chvílích." Objal ji, ale tentokrát něžněji. Zašeptal: "Mělas pravdu. Počkejme s tím."

Ucítila něžný polibek a pak slyšela vzdalující se kroky. Uslyšela otvírání vnějších dveří a pak zabouchnutí.

Otevřela oči. "Petře, miláčku!" vydechla. "Nemusíš odcházet. Prosím, zůstaň!"

Ale bylo jen ticho a zvnějšku slabé hučení sjíždějícího výtahu.

[15]

Z úterka zbývalo jen pár minut.

V jednom striptýzovém podniku na Bourbon Street se blondýna s širokými boky nahnula blíž ke svému společníkovi. Jedna její ruka spočívala na jeho stehně a druhá laskala jeho šíji. "Jasně," řekla. "Jasně, že s tebou chci jít do postele, drahoušku."

Prej nějakej Stan, z nějakýho Zapadákova v Iowě, o kterém nikdy neslyšela. A jestli na mě ještě dýchne, pomyslela si, budu zvracet. To není zkažený dech, co vychází z jeho úst, to je přímá linka z kanálu.

"Cák teda čekáme?" zeptal se drsně muž. Vzal ji za ruku a posunul ji výše na vnitřní stranu stehna. "Mám tam pro tebe něco extra, kotě."

Pomyslila si pohrdlivě: jsou všichni stejní, tihle buranští náfukové, co sem chodí - přesvědčení, že to, co mají mezi nohama, je něco tak výjimečného, že se po tom ženy utlučou, a jsou na to tak absurdně hrdí, jako by to vypěstovali sami jako nějakou výstavní okurku. Kdyby se tenhle pořádně opruboval, skončil by nejspíš stejně neschopný a ufňukaný jako ti ostatní. Ale neměla nejmenší chuť se o tom přesvědčovat. Bože! - ten smradlavý dech.

Pár kroků od jejich stolu hřmotně a falešně končilo své hudební číslo džezové combo, které toho umělo moc málo na to, aby mohlo hrát v lepších podnicích na Bourbon Street, jako jsou Famous Door nebo Paddock, Tančila ho - pokud chtěl člověk říkat tomu samouckému poskakování tanec - jistá Jane Mansfieldová. Oblíbeným trikem Bourbon

Street bylo vzít jméno někoho slavného, trošku ho pozměnit a přidělit nějaké nule s nadějí, že kolemjdoucí veřejnost si ho splete s tím pravým.

"Poslouchej," řekl netrpělivě muž z Iowy, "proč nevypadneme?"

"Už jsem ti řekla, cukroušku. Pracuju tady. Nemůžu ještě odejít. Čekám na svoje číslo."

"Nasrat na tvoje číslo!"

"Ale, slaďoušku, to není hezké." Najednou, jako kdyby dostala nápad, bokatá blondýna řekla: "V kterém hotelu bydlíš?"

"St. Gregory."

"To není odsud daleko."

"Můžeš mít kalhoty dole za pět minut."

"Nedostanu nejdřív napít?" vyčetla mu.

"To se ví, že ano! Déme!"

"Počkej, Stanley, drahoušku! Mám nápad."

Pomyslela si, že všechno jde podle plánu, přesně jako dobře zahraná fraška. A proč by ne? Hrála se už po tisící plus minus pár set. Během poslední hodiny a půl Stan Bůhvíkdo z Bůhvíodkud poslušně sledoval ošoupanou starou rutinu: první drink - na zkoušku za čtyřnásobnou cenu, než by zaplatil ve slušné hospodě. Pak ji k němu číšník přivedl. Přinesli jim řadu drinků, i když ona, stejně jako ostatní dívky, které pracovaly za procenta z tržby, pila studený čaj místo levné whisky, kterou dostávali zákazníci. A později naznačila číšníkovi, aby to rozjel naplno - láhev tuzemského šampaňského, za které Stanley Kořen zaplatí - i když to ještě nevěděl, čtyřicet dolarů - a ať si zkusí odejít bez placení!

Takže teď už bylo jen třeba se ho zbavit, i když možná tím vydělá - pokud půjde všechno hladce - další malý podíl. Koneckonců, za to, že vydržela ten smradlavý dech, má právo na nějaký přídavek.

"Jakej nápad, kotě?"

"Nech mi tu svůj klíč od pokoje. Dostaneš jiný u recepce; mají vždycky rezervní. Hned jak skončím, za tebou přijdu." Stiskla místo, kam jí položil ruku. "Hlavně na mě buď připravenej."

"A to já budu."

"Tak teda dobře. Dej mi klíč."

Měl ho v ruce. Ale pevně ho držel.

Váhavě řekl: "A přijdeš určitě …"

"Cukroušku, slibuju, že přiletím." Zase pohnula prsty. Ten odporný blb si každou chvilku zmáčí kalhoty, "Koneckonců, Stane, která by nepřišla?"

Vtiskl jí klíč do ruky.

Odešla od stolu, než si to mohl rozmyslet. O zbytek se postará vrchní, společně s vyhazovačem, pokud by dělal kořen nějaké potíže s účtem. Ale asi nebude, stejně jako už znova nepřijde. Kořeni jsou všichni stejní.

Napadlo ji, jak dlouho bude nadějně ležet ve svém hotelovém pokoji a jak dlouho mu bude trvat, než pochopí, že ona nepřichází a nepřijde, kdyby čekal celý zbytek svého bezcenného života.

O dvě hodiny později, na konci dne stejně šedivého jako většina dnů - i když, utěšovala se, alespoň trochu produktivnějšího - širokoboká blondýna prodala klíč za deset dolarů.

Kupcem byl Keycase Milne

Středa

[1]

Když se první šedivé proužky nového rána namáhavě prodraly nad New Orleans, seděl již Keycase na posteli ve svém pokoji v St. Gregorym, osvěžený, čilý a připravený do práce.

Během předešlého odpoledne a počátku večera tvrdě spal. Pak vyšel z hotelu na vycházku a vrátil se ve dvě po půlnoci. Spal hodinu a půl a vzbudil se přesně v plánovanou dobu. Vstal, oholil se, osprchoval teplou a nakonec ještě studenou vodou. Ledové praménky ho nejdříve bodaly a pak, když se energicky třel ručníkem, rozehřály.

Jeden z jeho rituálů před profesionálním výpadem byl obléknout si čisté spodní prádlo a čistou naškrobenou košili. Teď cílil příjemnou tuhost plátna, která ještě přispívala k lehkému napětí, do něhož se vzbudil. Pokud se na chviličku objevily kratičké, nepříjemné pochybnosti - stín strachu, týkající se té strašné možnosti patnácti let v chládku, jestli ho ještě jednou chytí - okamžitě je potlačil.

Daleko uspokojivější byla hladkost, s kterou probíhaly jeho přípravy.

Od včerejšího příjezdu rozmnožil svou sbírku hotelových klíčů ze tří na pět.

Jeden z nich získal včera večer tím nejjednodušším možným způsobem - tím, že si o něj řekl u recepce. Číslo jeho pokoje bylo 830. Řekl si o klíč od pokoje 803.

Než to udělal, musel učinit několik základních obranných opatření. Přesvědčil se, že klíč od 803 je na věšáku a že v přihrádce pod ním není žádná pošta nebo vzkazy. Recepční měli ve zvyku tázat se žadatele o klíč na jméno, pokud předávali poštu nebo zprávy. V tomto případě se potuloval, dokud nebylo u přepážky rušno, a pak si stoupl do fronty za několik jiných hostí. Dostal klíč bez otázek. Pokud by došlo k potížím, poskytl by věrohodné vysvětlení, že si spletl svoje číslo.

Řekl si, že všechna ta snadnost je dobrým znamením. Později během dne - až se přesvědčí, že mají službu jiní úředníci - hodlal stejným způsobem získat klíče od pokoje 380 a 930.

Také druhý tip se vyplatil. Před dvěma dny uzavřel prostřednictvím spolehlivého známého určitou dohodu s jednou bardámou z Bourbon Street. Právě od ní získal pátý klíč a příslib dalších.

Pouze únavné pozorování několika odjezdů vlaků na nádraží bylo bezvýsledné. Totéž se stalo již několikrát dříve a Keycase se rozhodl, že z té zkušenosti vyvodí závěry. Cestující vlakem jsou zřejmě konzervativnější než cestující letadlem, a asi proto jsou na hotelové klíče opatrnější. Takže v budoucnu vyloučí nádraží ze svých plánů.

Podíval se na hodinky. Nebylo důvodu dále čekat, i když pociťoval nechuť zvednout se z postele, na které seděl. Nechuť však překonal a uskutečnil poslední dvě části příprav.

V koupelně si už nalil třetinku skleničky skotské. Teď tam vešel, důkladně whisky prokloktal, přestože ji nepil, a nakonec ji vyplivl do umyvadla.

Potom vzal složené noviny - první vydání dnešních Times-Picayune, které v noci koupil, a dal si je pod paži.

Nakonec zkontroloval kapsy, ve kterých měl systematicky rozloženou sbírku klíčů, a vyklouzl z pokoje.

Jeho boty s pěnovými podešvemi nevydávaly na schodišti pro služebnictvo žádný zvuk. Sestoupil o dvě poschodí níže, do šestého. Pohyboval se klidně, nespěchal. Když vstoupil do chodby šestého poschodí, rozhlédl se rychle a obezřetně na obě strany, i když to tak - v případě, že by ho někdo pozoroval - nevypadalo.

Chodba byla pustá a tichá.

Keycase už prozkoumal půdorys hotelu a systém číslování pokojů. Vyjmul klíč od 641 z vnitřní kapsy, vzal ho klidně do ruky a beze spěchu kráčel směrem, kde měl pokoj být.

Byl to první klíč, který získal na letišti Moisant. Keycase byl především pořádkumilovný.

Před sebou měl dveře od pokoje 641. Zastavil se. Žádné světlo zpodedveří. Žádný zvuk zevnitř. Vytáhl a navlékl rukavice.

Cítil, jak se mu zostřují smysly. Naprosto tiše zasunul klíč do zámku. Klíč se otočil. Dveře se bezhlučně otevřely. Vytáhl klíč a vešel, jemně za sebou zavřel dveře.

Temnotu uvnitř oživovaly bledé stíny svítání. Keycase tiše stál a orientoval se, zatímco jeho oči si zvykaly na šero. Ta šeď byla jedním z důvodů, proč zkušení hoteloví zloději pracovali právě v tuto denní dobu. Bylo dostatek světla, aby člověk viděl a vyhnul se překážkám, ale natolik tma, aby ho nikdo nezpozoroval, neměl-li smůlu. Byly i další důvody. V této době byl život v hotelu na nejnižší úrovni - noční personál byl méně pozorný, jak se přibližoval konec směny. Denní zaměstnanci ještě nepřišli. Hosté - dokonce i večírkáři a flamendři - jsou v pokojích a s největší pravděpodobností spí. Svítání také dává lidem pocit bezpečí, jako by úklady noci již pominuly.

Keycase viděl přímo před sebou obrys toaletního stolku. Napravo se rýsovala postel. Podle rovnoměrného zvuku dýchání její obyvatel tvrdě spal.

Peníze bylo nutno hledat nejdřív na toaletním stolku.

Opatrně se pohyboval a nohy prozkoumávaly oblouk před ním kvůli věcem, přes které by mohl klopýtnout. Natáhl ruce a dotkl se toaletního stolku, ke kterému se blížil. Konečky prstů prozkoumávaly jeho povrch.

Prsty v rukavicích narazily na malý sloupeček mincí. Vykašlat se na to! - dávat volně ležící mince do kapsy by znamenalo hluk. Ale kde jsou drobné, tam bude asi také peněženka. Á - tady ji máme. Byla zajímavě napěchovaná.

Pokoj zalilo jasné světlo.

Stalo se to tak náhle, bez jakéhokoliv varujícího zvuku, že Keycaseova rychlost myšlení - na kterou byl pyšný - úplně selhala.

Reakce byla instinktivní. Pustil peněženku a otočil se proti světlu s provinilým výrazem.

Člověk, který rozsvítil noční lampu, byl v pyžamu a sedě! na posteli. Byl mladší, svalnatý a naštvaný.

Vybuchl: "Co si k sakru myslíte, že tu děláte?"

Keycase stál a hloupě zíral, neschopen slova.

Později ho napadlo, že probuzený spáč asi sám potřeboval jednu dvě vteřinky, aby si všechno srovnal v hlavě, takže nepostřehl první provinilou reakci svého návštěvníka. Ale v té chvíli si Keycase uvědomil, že přišel o drahocennou počáteční výhodu, a začal opožděně jednat.

Opilecky se zapotácel a zahulákal: "Jak to, co dělám? Co děláš ty v mý posteli?" Nepozorovaně vyklouzl z rukavic.

"K čertu - to je moje postel! A můj pokoj!"

Keycase přistoupil blíž a vypustil vlnu dechu nasáklého od kloktání whisky. Viděl, jak se ten druhý s odporem odvrátil. Keycaseův mozek teď pracoval rychle a chladnokrevně, tak jako vždycky. Dostal se z nebezpečných situací blafováním už víckrát předtím.

Věděl, že teď je třeba přejít do defenzívy, nepokračovat v agresivním tónu, jinak by se legitimní majitel postele mohl vyděsit a zavolat o pomoc. I když tenhle vypadal, že by jakýkoli další vývoj zvládl sám.

Keycase řekl hloupě: "Váš pokoj? Jste si jistej?"

Muž v posteli byl čím dál tím rozzlobenější. "Vy pitomý opilče! Samozřejmě jsem si jist, že je to můj pokoj!"

"To je 614?"

"Blbče! 641."

"Sorry, starouši. Asi je to můj kiks." Keycase vyndal z podpaží noviny a pokusil se vyvolat dojem, že přišel z ulice. "'dy sou ranní noviny. První vydání."

"Nechci tvý zatracený noviny. Vem si je a zmiz!"

Fungovalo to. Dobře naplánovaná úniková cesta se zase jednou vyplatila.

Už byl na cestě ke dveřím. "Řek sem sorry, starouši. Nemusíš se tak čertit. Dýk už du."

Byl už skoro venku a muž v posteli stále zíral. Otočil klikou složenou rukavicí. A podařilo se mu to. Keycase za sebou zavřel dveře.

Napjatě poslouchal. Uslyšel, jak muž vevnitř vstal z postele. Pak tápavé kroky ke dveřím, cvaknutí zámku, nasazení pojistného řetízku. Keycase čekal dál.

Stál v chodbě plných pět minut bez hnutí a čekal, jestli muž v pokoji zatelefonuje dolů. Musí to nutně vědět. Pokud by telefonoval, musel by se Keycase rychle vrátit do svého pokoje, než nastane pozdvižení. Ale zevnitř se neozval žádný zvuk, žádný telefonní hovor. Bezprostřední nebezpečí nehrozilo.

Později to ale může být jiný kafe.

Až se ráno pan 641 probudí do plného světla, vzpomene si na to, co se stalo. Může o tom přemýšlet a položit si několik otázek. Jako: I když někdo šel do špatného pokoje, jak to, že se hodil klíč do zámku a mohl otevřít dveře? A proč, když už byl vevnitř, stál ve tmě, místo aby rozsvítil světlo? Byla tu také Keycaseova první provinilá reakce. Inteligentní člověk, plně probuzený, by si mohl tuto část scény zrekonstruovat a možná přehodnotit. V každém případě by měl dost důvodů k rozhořčenému telefonátu na ředitelství hotelu.

Ředitelství - pravděpodobně reprezentované hotelovým detektivem - by okamžitě rozpoznalo povědomé příznaky. Následovalo by běžné vyšetřování. Vyhledali by toho, kdo bydlí v pokoji 614, a pokud by to bylo možné, byli by oba hosté konfrontováni. Oba by potvrdili, že se navzájem v životě neviděli. Hotelového fízla by to nepřekvapilo, ale potvrdilo by to jeho podezření, že se v budově volně pohybuje profesionální hotelový zloděj. Zpráva by se rychle rozšířila. Na samém počátku Keycaseovy kampaně by byl celý personál hotelu nastražený a pozorný.

Bylo také pravděpodobné, že hotel zpraví místní policii. Ta se zase obrátí na FBI se žádostí o informace o známých hotelových zlodějích, kteří se po zemi mohou pohybovat. Na každém takovém seznamu by zaručeně bylo jméno Julius Keycase Milne. Byly by tam fotografie - policejní fotky, které by se ukázaly recepčním a dalším lidem v hotelu.

Měl by si sbalit a utéct. Když si pospíší, může být z města ani ne za hodinu.

Jenomže to nebylo tak úplně jednoduché. Investoval do toho peníze - za auto, motel, hotelový pokoj, bardátnu. Peníze už začínaly docházet. Z New Orleansu musí vyrazit zisk - a dobrý zisk. Přemýšlej znovu, řekl si Keycase. Přemýšlej, až se ti bude kouřit za ušima.

Dosud uvazoval jen o tom nejhorším, co se mohlo stát. Teď bylo třeba podívat se na to z druhé strany.

I kdyby sled událostí, o kterém přemýšlel, proběhl, mohlo by to trvat několik dní. Neworleánská policie má plné ruce práce. Podle ranních novin všichni volní detektivové pracují přesčas na nevyřešeném přejetí a ujetí. Celé město je kvůli těm dvěma mrtvým na nohou. Bylo nepravděpodobné, že by si policie udělala čas na tohle, když vlastně v hotelu k žádné krádeži nedošlo. Nakonec by se k tomu ale dostali. To je jim podobné.

Takže kolik má času? Podle střídmého odhadu ještě den; asi dva. Opatrně uvažoval. To by mělo stačit.

Do pátku do rána může být hotov, zmizet z města a zahladit za sebou stopy.

Bylo rozhodnuto. Co teď - v této chvíli? Vrátit se do vlastního pokoje a odložit další akci na zítřek, anebo pokračovat? Pokušení nepokračovat bylo silné. Ten incident před chviličkou jím otřásl daleko víc - přizná-li si to poctivě - než podobná věc kdykoli předtím. Jeho vlastní pokoj se zdál být bezpečným a pohodlným zátiším.

Pak se pochmurně rozhodl: musí pokračovat. Jednou četl, že když havaruje vojenský pilot bez vlastní viny, hned ho zase pošlou nahoru, než ztratí nervy. Musí se řídit stejným principem.

První klíč, který získal, ho zklamal. Možná je to znamení, které naznačuje, že by měl obrátit pořádek a zkusit ten poslední. Bardáma z Bourbon Street mu dala číslo 1062. Další znamení! - jeho šťastná dvojka. Keycase začal stoupat po schodech pro služebnictvo a po cestě počítal patra.

Muž jménem Stanley, který nalítl na nejstarší trik na kořeny v Bourbon Street, konečně spal. Čekal na blondýnu s velkými boky, nejdřív s nadějí, pak, jak mílely hodiny, se zmenšující se sebedůvěrou a s nepříjemným vědomím, že naletěl, a pořádně. Nakonec, když už nemohl udržet oči otevřené, upadl do hlubokého alkoholického spánku.

Neslyšel Keycase vcházet, ani to, jak se opatrně a metodicky pohybuje po pokoji. Pokračoval v tvrdém spánku, když mu Keycase vytáhl z peněženky peníze, strčil si do kapsy jeho hodinky, pečetní prsten, zlatou tabatěrku a zapalovač ze stejné soupravy, i diamantové manžetové knoflíky. Ani se nepohnul, když Keycase tiše odcházel.

Bylo k polednímu, když se Stanley z Iowy probudil, a trvalo další hodinu, než si uvědomil - skrze jedovatý opar bušící kocoviny - že byl okraden. Když k němu konečně pronikl rozsah této nové katastrofy a přidal se k stávající zničenosti a nákladné a neproduktivní zkušenosti včerejší noci, sedl si na židli a bulil jako dítě.

Dávno předtím už Keycase ocenil svůj zisk.

Když vyšel z pokoje číslo 1062, řekl si, že všechno šlo až podezřele snadno, a že se proto nepokusí proniknout ještě jinam. Vrátil se tedy do svého pokoje 830. Spočítal peníze. Přinesl si uspokojivý obnos devadesát čtyři dolary, všechno v pětidolarovkách a desctidolarovkách, navíc v bankovkách, které byly už delší dobu v oběhu, takže se nedaly identifikovat. Spokojeně přidal peníze do vlastní peněženky.

S hodinkami a jinými drobnostmi to už bylo složitější. Rozmyslel si původně, jestli je moudré sebrat je, ale nakonec zvítězila jeho chtivost a také dobrá příležitost. Znamenalo to ovšem, že ještě během dne se strhne poplach. Lidé, kteří ztratí peníze, si nemusí být jisti, jak a kde o ně přišli, ale jestliže navíc chybějí hodinky či šperky, svědčí to nepochybně o krádeži. A tak pravděpodobnost, že se policie podívá na věc pěkně zblízka, byla teď o hodně větší a lhůta, kterou si dal, se možná zkrátila, i když to nebylo tak docela jisté. Cítil však, že jeho sebedůvěra stoupla a že je ochoten také víc riskovat, bude-li to třeba.

Mezi svými věcmi měl aktovku, jakou používají obchodní zástupci - a s jakou lze vyjít z hotelu a zase se vrátit, aniž člověk vzbudí pozornost. Keycase do ní srovnal odcizené předměty a přitom odhadl, že mu vynesou asi sto dolarů z důvěryhodného pramene, ačkoliv jejich skutečná hodnota byla značně vyšší.

Počkal, až se hotel začal probouzet a hala se přiměřeně naplnila lidmi. Pak sjel výtahem dolů a opustil s

aktovkou hotel východem na parkoviště v Canal Street, kde nechal předešlý večer stát svoje auto. Odtamtud jel opatrně do motelu na silnici Chef Montecur, kde měl najatý pokoj. Jednou na cestě zastavil, vystoupil z vozu a zvedl kapotu svého forda, jako by měl potíže s motorem, a vytáhl klíč od pokoje v motelu, který schoval do vzduchového filtru karburátoru. V motelu přendal jenom věci do jiného zavazadla, které se dalo zamknout, a pak hned opustil pokoj. Na zpáteční cestě do města si zopakoval pantominu s vozem a znovu uložil klíč do karburátoru. Když zaparkoval vůz - tentokrát na jiném parkovišti - neměl u sebe ani v hotelovém pokoji nic, co by ho nějak spojovalo s ukradenými věcmi.

Byl teď tak spokojený s tím, jak se jeho záležitosti vyvinuly, že si zašel na snídani do hotelového espresa.

A právě když zase odtamtud vycházel, zahlédl vévodkyni z Croydonu.

Vynořila se z výtahu v hotelové hale. Bedlingtonteriéři - tři na jedné straně, dva na druhé - se vrhali kupředu jako stateční závodníci. Vévodkyně svírala jejich řemínky pevně a s autoritou, ačkoliv byla myšlenkami zřejmě na míle odtud, s očima upřenýma skrze hotelové zdi a daleko za ně. Majestátní povznesenost, její poznávací značka, byla na ní stejně jasně patrná jako kdy jindy. Jenom dobrý pozorovatel by si byl všiml vrásek únavy a napětí, které se nedaly úplně zamaskovat ani silou vůle, ani kosmetickými přípravky.

Keycase se zastavil, jako by nemohl věřit svým očím. Ale oči ho ujišťovaly: je to opravdu vévodkyné z Croydonu. Keycase, dychtivý čtenář novin a magazínů, viděl už nespočet jejích fotografií, a tak si byl úplně jist. A vévodkynč zřejmě bydlí v hotelu. Myšlenky se mu divoce honily v hlavě. Sbírka klenotů vévodkyně z Croydonu patřila k nejproslulejším na světě. Neobjevila se nikdy na veřejnosti, aniž by některé z nich neměla na sobě. I teď se Keycaseovy zorničky zúžily při pohledu na prsteny a safírovou brož připjatou s nedbalou elegancí, ačkoliv její cena musela být nesmírná. Všechno nasvědčovalo tomu, že i přes některá bezpečnostní opatření musí mít vévodkyně vždycky část své kolekce při ruce.

Keycase si začal v mysli pomalu formovat myšlenku - krkolomně odvážnou, nemožnou … nebo ne?

Stál tam a nespouštěl oči z vévodkyně, když plula s teriéry před sebou přes halu St. Gregoryho a dveřmi ven do sluncem ozářené ulice.

[2]

Herbie Chandler přišel do hotelu brzy, ale kvůli sobě, nikoli z lásky k hotelu.

K postranním obchodům vedoucího hotelové obsluhy náležel jeden - existoval i v mnoha jiných hotelech - kterému se mezi zasvěcenými říkalo ‚sběrna alkoholických špačků'.

Hotelovým hostům, kteří si někoho pozvali na pokoj nebo tam dokonce popíjeli sami, často zbyla při odjezdu v lahvích větší nebo menší část zakoupeného nápoje. Většina hostů si láhve nebrala do zavazadel. Báli se, že jim nápoj v kufru vyteče, nebo že budou mít v letadle zbytečnou nadváhu. Ale lidská psychika už je taková, že se jim nechtělo vylévat dobré pití, a tak většinou zůstaly láhve stát nedotčené v uprázdněných pokojích na toaletních stolcích.

Když si sluha při odnášení zavazadel takových lahví všiml, většinou se pro ně několik minut nato vrátil. Když si odnášeli hosté zavazadla sami, jak tomu v poslední době dávali přednost, upozornila sluhu většinou pokojská, s kterou se potom sluha rozdělil o svůj případný podíl na zisku.

Menší i větší zbytky alkoholu se uskladňovaly v koutě skladiště, které bylo soukromým panstvím Herbieho Chandlera. Umožňoval mu to nájemce skladiště, kterému zase Chandler na oplátku pomáhal s jeho vlastními nekalými kšeftíky.

Láhve se sem nosily většinou v pytlích na prádlo, které mohli sluhové po hotelu nosit, aniž vzbudili pozornost. Množství alkoholu, které se takto za den či dva shromáždilo. bylo opravdu překvapující.

Přibližně každé tři dny - i častěji, když se konal v hotelu nějaký sjezd - sléval vedoucí hotelové obsluhy svoji kořist, jak to činil právě teď.

Herbie vytřídil láhve obsahující džin do samostatné skupiny. Vybral láhve od dvou dražších druhů a za pomoci malého, dost už opotřebovaného trychtýře slil do nich zbytky ostatních druhů. Získal jednu plnou láhev a jednu naplněnou do tří čtvrtin. Zazátkoval je obě dvě a tu, která nebyla plná, schoval k doplnění při nejbližší příležitosti. Opakoval stejný postup s bourbonem, skotskou a žitnou. Nakonec měl sedm plných lahví a několik, které čekaly na doplnění. Pár osamělých uncí vodky nalil po chvíli váhání do láhve s džinem.

Později během dne měly být plné láhve dodány do baru vzdáleného několik bloků od St. Gregoryho. Majitel baru, který si s kvalitou nápojů nelámal nijak zvlášť hlavu, servíroval tyto lihoviny svým zákazníkům a platil za ně Herniemi polovinu ceny, jakou měla originální láhev. Herbie pravidelně vyplácel jakási procenta těm, kteří se s ním v hotelu na machinacích podíleli - většinou se staral, aby částky byly co nejmenší.

V poslední době ‚slévání špačků' utěšeně prosperovalo a dnešní zisk by se byl Herbiemu velmi zamlouval, nebýt toho, že ho tížily jiné starosti. Večer předtím mu telefonoval Stanley Dixon. Mladík mu sdělil svou vlastní verzi rozmluvy, kterou měl s Petrem McDermottem. Přiznal se také, že se má spolu se svými kamarády dostavit nazítří ve čtyři hodiny odpoledne do McDermottovy kanceláře - takže k té schůzce dojde za několik hodin. Dixonovi strašně záleželo na tom dozvědět se, kolik toho McDermott vlastně ví.

Na to mu Herbie Chandler nedovedl odpovědět, jen mu poradil, aby nic nepřiznal a o všem pomlčel. Ale od okamžiku toho rozhovoru mu nešlo z hlavy, co se vlastně dělo v apartmá 1126 -7 před dvěma dny - a kolik toho zástupce ředitele ví o úloze, kterou v celé záležitosti hrál vedoucí pokojové služby.

Do doby schůzky zbývalo ještě devět hodin. Herbie věděl, že se mu ta doba bude zdát dvakrát tak dlouhá.

[3]

Jako téměř každé ráno se Curtis O'Keefe nejdříve osprchoval a pak pomodlil. Promyšlenost této procedury byla pro něho typická, jelikož takto předstoupil před Pána čistý a navíc oschl ve svém froté koupacím plášti za těch přibližně dvacet minut, které strávil na kolenou.

Jasné sluneční světlo zaplavující ze všech stran pohodlné klimatizované apartmá zvyšovalo v hoteliérově mysli pocit příjemného rozpoložení. Pronikl i do jeho výmluvných modliteb, které měly podobu důvěrného rozhovoru ve dvou. Curtis O'Keefe při tom nezapomněl připomenout Bohu svůj neutuchající zájem o hotel St. Gregory.

Snídali v Dodině apartmá. Objednávala vždycky za oba, předtím si však s čelem svraštělým námahou dlouho prohlížela jídelní lístek a ještě déle pak telefonicky rozmlouvala s pokojovým číšníkem. Většinou změnila několikrát celou objednávku. Dnes jí zřejmě největší potíže působila volba ovocné šťávy. Váhala - a radila se několik minut s neviditelným příjemcem objednávky o příslušných přednostech šťávy ananasové, grapefruitové a pomerančové. Curtis O'Keefe si pobaveně představoval, jaký zuřivý zmatek tenhle nekonečný hovor asi způsobuje teď v době špičky u objednávacího pultu pokojové služby jedenáct poschodí pod nimi.

Zatímco čekal na snídani, listoval v ranících - v neworleánských Times-Picayune a v letecky zaslaných newyorských Timesech. V místním neworleánském měřítku se nestalo nic, jak zjišťoval, co by zastínilo událost s přejetím matky a dítěte neznámým pachatelem. Zjistil, že na newyorské burze klesly O'Keefovy hotely o tři čtvrtiny bodu. Pokles nebyl významný - zůstával v mezích normální fluktuace a kurs určitě stoupne, až pronikne na veřejnost zpráva o nové akvizici v New Orleansu, což patrně na sebe nedá dlouho čekat.

Za touto myšlenkou následovala vzápětí jiná, méně příjemná, že totiž musí dva dny čekat na potvrzení koupě. Teď litoval, že večer předtím netrval na okamžitém rozhodnutí. Jakmile však dal své slovo, nemůže dělat nic jiného než trpělivě vyčkávat. Ani na okamžik nepochyboval, že se Warren Trent rozhodne v jeho prospěch. Vždyť mu ve skutečnosti nezbývá jiné východisko.

Když už byli se snídaní téměř u konce, ozval se telefon - sluchátko zvedla Dodo. Volal Hank Lemnitzer, osobní zástupce O'Keefa na Západním pobřeží. Hoteliér, který tušil, čeho se rozhovor týká, převedl hovor do vlastního apartmá a zavřel za sebou spojovací dveře.

K jádru věci se dostali, jak O'Keefe očekával, když mu nejdřív Lemnitzer podle svého zvyku poreferoval o různých finančních zájmech - mimo hotelový byznys - které byly jeho oblíbeným koníčkem.

"A ještě něco, pane O'Keefe," pokračoval trochu huhňavý, po kalifornsky protahovaný hlas po drátě, "jde o tu Jenny LaMarshovou, tu kočku … mhm, promiňte, mladou dámu, o kterou jste laskavě projevil zájem tenkrát v hotelu v Beverly Hills. Pamatujete se na ni?"

O'Keefe se pamatoval dobře: byla to velice nápadná černovláska s nádhernou postavou, ironicky pobaveným úsměvem, pohotově a pichlavě vtipná. Imponoval mu její zřejmý ženský potenciál i způsob konverzace. O'Keefe si nejasně vzpomínal, že mu někdo řekl, že vystudovala ve Vassaru. Měla jakousi smlouvu s jedním z menších filmových ateliérů.

"Ano, pamatuji se."

"Mluvil jsem s ní, pane O'Keefe, dokonce několikrát. Tedy rozhodně by s vámi ráda na tu cestu jela. Nebo na dvě."

Nebylo třeba se ptal, jestli slečna La Marshová ví, jaký druh vztahu by ta cesta zahrnovala. O to už se Hank Lemnitzer jistě postaral. Curtis O'Keefe si musel přiznat, že se tu rýsují zajímavé možnosti. Konverzace, stejně jako ostatní věci s Jenny La Marshovou, bude víc než povzbudivá. Rozhodně nebude mít nejmenší potíže v jednání s lidmi, kterým ji představí. A také věc tak jednoduchá jako vybrat ovocný džus nebude pro ni nepřekročitelným problémem.

Přesto - k svému vlastnímu překvapení - váhal.

"Chtěl bych zajistit jednu věc, a to je budoucnost slečny Lashové."

"To můžete pustit z hlavy," ozval se přes kontinent sebejistý hlas Hanka Lemnitzera. "Postarám se o Dodo, stejně jako předtím o všechny ostatní."

"O to mi nejde," řekl Curtis O'Keefe ostře. Lemnitzer byl sice užitečný, ale občas mu chyběla jistá jemnost postřehu.

"Tak o co tedy jde, pane O'Keefe?"

"Přál bych si, abyste našel pro slečnu Lashovou něco zvláštního. Něco opravdu dobrého. A chci vědět předem, co to bude, než odtud odejde."

"Myslím, že to půjde." Lemnitzerův hlas zněl teď poněkud nejistě. "Ovšem nepatří zrovna k těm nejchytřejším …"

"Ne jen tak ledaco, chápete?" trval O'Keefe na svém. "A nechte si na to čas, bude-li třeba."

"Co s tou Jenny La Marshovou?"

"Nemá nic jiného?"

"Myslím, že ne." Mrzutost v Lemnitzerově hlase naznačovala, že jen nerad ustupuje šéfovu rozmaru, ale potom s obvyklou energií úsečně uzavřel: "Dobrá, pane O'Keefe, jak si přejete. Brzy se zas přihlásím."

Když se O'Keefe vrátil do obývacího pokoje v druhém apartmá, skládala právě Dodo špinavé nádobí od snídaně na pojízdný servírovací stolek. "To nedělej!" utrhl se na ni podrážděně. "Od toho je hotelový personál, který je za tu práci placený."

"Ale já to dělám ráda, Curtie." Upřela na něho výmluvné oči a O'Keefe si všiml, že se v nich mihla poděšená výčitka. Přece jen však ve své činnosti nepokračovala.

Sám nevěděl, proč je v tak špatném rozmaru. "Projdu se teď po hotelu," prohlásil. Rozhodl se, že jí později během dne vynahradí tu malou nepříjemnost tím, že ji vezme na prohlídku města. Vzpomněl si, že se v New Orleansu pořádají projížďky přístavem na jakémsi prastarém parníku s lopatkovým kolem zvaném S. S. Prezident. Paluba bývala

obvykle přecpána turisty. Přesně takovouhle věc by si Dodo báječně užila.

Když stál už u vnějších dveří, náhle jí to z nějakého okamžitého popudu sdělil. Vrhla se mu kolem krku. "Curtie, to bude pohádka! Vyčesám si vlasy tak, aby mi je nerozházel vítr. Takhle!"

Půvabným pohybem hladké paže zvedla splývavé popelavě světlé vlasy a svinula je v pevný, téměř sošný uzel. Její pozdvižený obličej, její nelíčená radost - to vše působilo dojmem takové prosté krásy, že se mu náhle chtělo změnit program a zůstat. Místo toho zabručel něco v tom smyslu, že se brzy vrátí, a spěšně za sebou zavřel dveře apartmá.

Sjel výtahem do hlavního mezaninu a odtud sešel schodištěm do haly, kde už se vší rozhodností zapudil z mysli jakékoli myšlenky na Dodo. Procházel halou na pohled zcela nenucené, ale dobře si uvědomoval postranní pohledy hotelových zaměstnanců, kteří ho míjeli a které při pohledu na něho posedala jakási náhlá energie. Nevšímal si jich, ale věnoval všechnu pozornost technickému stavu hotelu a srovnával své dojmy s tajnou zprávou Ogdena Baileyho. Na každém kroku si potvrzoval svůj první dojem ze včerejška, že St. Gregory potřebuje pevnou řídící ruku. Plně se také shodoval s Baileym v mínění, že tu lze potenciálně získat různé další prameny příjmů.

Ze zkušenosti například věděl, že masivní sloupy v hale patrně nic nepodpírají. Pokud se ve svém odhadu nemýlí, bylo by velmi jednoduché část každého sloupu vyhloubit a pronajmout vzniklý prostor místním obchodníkům jako výkladní skříně. V arkádě při vstupu do haly viděl vyhrazené místo, které teď zaujímal obchod s květinami. Květinářství patrně platí hotelu nájem kolem tří set dolarů měsíčně. Ale kdyby se týž prostor využil s trochou fantazie na moderní koktajlový bar (seřízený třeba na způsob říčního parníku - proč ne?), mohl by za stejnou dobu vynést snadno patnáct tisíc dolarů. A pro květinářství by se jinde v hotelu příhodné místo našlo.

Když se vracel halou zpátky, viděl ještě další volný prostor, který by se měl lépe využít. Místo vyhrazené publiku bylo příliš rozlehlé, sem by se vešlo nejméně ještě půl tuctu dalších prodejních boxů - mohly by se tu prodávat letenky a lístky na okružní jízdu městem, bižutérie a snad i menší parfumérie. Samozřejmě že by to změnilo ráz vstupní haly, ten dojem pohodlí a neuspěchanosti by musel zmizet, stejně jako ty zelené rostliny a tlusté koberce s vysokým vlasem.

Ale dnešek se přiklání k jasně osvětleným halám s reklamami na všechno možné, plakáty všude, kam oko dohlédne. Ty přispívají k tomu, že kolonka zisků ve finanční uzávěrce vypadá blahobytně.

A další věc: většina křesel se musí odstranit. Když si lidé chtějí posedět, je prospěšnější, aby si sedli do jednoho z hotelových barů nebo restaurantů.

Lekci o bezplatném posezení se naučil už hned ve svém prvním hotelu před mnoha lety. Bylo to chatrné stavení v jednom malém městě na jihozápadě, bez veškerých bezpečnostních opatření, jen s falešné honosnou fasádou. Hotel se vyznačoval jednou zvláštností: byl tu tucet záchodků, které se otvíraly po vhození mince. Používali je - tak se aspoň zdálo - v nejrůznějších denních hodinách všichni farmáři a pomocníci z ranců do okruhu nejméně sta mil. Mladého O'Keefa velmi překvapilo, že příjem z tohoto pramene byl dost podstatný. Jen jedna věc zabraňovala, aby byl ještě větší. Podle zákona tohoto státu musel jeden z dvanácti záchodků být přístupný bezplatně, a šetrní farmáři si zvykli stát frontu právě před tímto zařízením. Curtis O'Keefe rozřešil ten problém tak, že najal místního opilce. Za dvacet centů v hodině a láhev levného vína seděl ten chlapík stoicky na záchodě pokaždé celý den, když se sjeli farmáři do města. A příjem z ostatních záchodků okamžitě stoupl.

Curtis O'Keefe se usmíval, když si na to vzpomněl.

Všiml si, že provoz v hale je teď rušnější. Lidé postávali kolem registračního pultu; byli to zřejmě první příchozí z větší skupiny, která ještě přejímala svá zavazadla, skládaná z autokaru se znakem letiště. U recepce se vytvořila malá fronta. O'Keefe zůstal stát a přihlížel.

V tu chvíli si povšiml něčeho, co zatím, jak se aspoň zdálo, ušlo všem ostatním. Do haly vstoupil dobře oblečený černoch středního věku se zavazadlem v ruce. Šel směrem k recepci pomalu a bezstarostně, jako by si vyšel na odpolední procházku.

U recepčního pultu postavil cestovní brašnu na zem a stál ve frontě, třetí na řadě.

Když došlo k rozmluvě, bylo každé slovo zřetelně slyšet.

"Dobré jitro," řekl černoch. Mluvil se středozápadním přízvukem, měl příjemný, kultivovaný hlas. "Jsem dr. Nicholas. Mám u vás rezervovaný pokoj." Zatímco čekal, odložil černý měkký klobouk, pod kterým se objevily ocelově šedé. pečlivě vykartáčované vlasy.

"Ano, pane. Zapište se, prosím." Úředník promluvil, ještě než vzhlédl. Když zvedl hlavu, jeho rysy strnuly. Vymrštil ruku a rychle shrábl přihlašovací formulář, který předtím pošoupl směrem k hostovi.

"Lituji," řekl rozhodně. "Hotel je obsazený."

Černocha to nepřivedlo z míry. "Mám rezervovaný pokoj," řekl s úsměvem. "Poslali jste mi dopis, kterým rezervaci potvrzujete." Sáhl do vnitřní kapsy a vytáhl náprsní tašku, z které vyčuhovalo několik listů papíru. Vybral z nich jeden a podal jej recepčnímu.

"Muselo dojít k omylu. Je mi líto." Recepční zběžně pohlédl na dopis před sebou. "Máme tu sjezd."

"Vím." Úsměv příchozího teď už nebyl tak široký. "Je to sjezd zubních lékařů. Jsem náhodou jeden z nich."

Recepční zavrtěl hlavou. "Bohužel nemohu pro vás nic udělat."

Černoch složil své papíry. "V tom případě bych rád mluvil s někým jiným."

Během této rozmluvy narůstala za nimi fronta u pultu. "Co se to tam děje?" dotazoval se netrpělivě muž v přepásaném nepromokavém plášti. O'Keefe mu neodpověděl. Měl pocit, že v hale, teď už plné, tiká časovaná bomba, která co nevidět exploduje.

"Můžete mluvit se zástupcem vedoucího." Recepční se naklonil přes pult a hlasitě zavolal: "Pane Bailey!"

Na protější straně haly vzhlédl starší muž od psacího stolu ve výklenku.

"Pane Bailey, buďte tak laskav a pojďte sem, prosím."

Zástupce vedoucího přikývl a s posunkem, který prozrazoval únavu, vstal od stolu. Jak kráčel přes halu, nasadil na svůj vráscitý povadlý obličej profesionální uvítací úsměv.

Dlouholetý zaměstnanec, napadlo Curtise O'Keefa. Po letech strávených u recepčního pultu dostal psací stůl a židli v hale s pravomocí vyřizovat drobnější problémy, které se vyskytnou při jednání s hosty. Titul zástupce ředitele byl jako ve většině hotelů jedině zástěrkou na oklamání ješitných hostů, kteří měli mít dojem, že jednají s výše postavenou osobou, než tomu ve skutečnosti bylo. Ti, kteří v hotelu opravdu o něčem rozhodovali, seděli v kancelářích, vzdáleni zrakům návštěvníků.

"Pane Bailey," řekl recepční, "vysvětlil jsem tomuto pánovi, že hotel je obsazený."

"A já jsem vysvětlil," připojil se černoch, "že mám potvrzenou rezervaci."

Zástupce vedoucího se zářivě usmíval, aby jeho očividná dobrá vůle neušla pozornosti ostatních čekajících hostů.

"Dobrá," přisvědčil, "musíme se podívat, co se dá v té věci udělat." Položil měkkou, baculatou ruku s prsty potřísněnými nikotinem na rukáv drahého, na míru šitého obleku dr. Nicholase. "Nepůjdeme si na to tamhle ke mně sednout?" A když se dr. Nicholas nechal od něho vést směrem k výklenku, dodal: "Víte, občas se taková věc na smůlu stane. Ale když k tomu dojde, snažíme se to napravit."

Curtis O'Keefe v duchu uznal, že ten obstarožní člověk dobře ovládá svou práci. Bez zbytečného povyku a docela hladce odstranil ze středu jeviště do zákulisí scénu, která se mohla vyvinout velmi nepříjemně. Zatím se k prvnímu recepčnímu už připojil druhý, a spěšně ubytovávali všechny nově příchozí. Jenom mladší širokoramenný chlapík, který za silnými skly brýlí vyhlížel tak trochu jako sůva, vystoupil z fronty před pultem a čekal, co se bude dál dít. Možná že k žádné explozi přece jen nedojde, pomyslel si O'Keefe. A také čekal.

Zástupce ředitele posunkem ukázal hostovi, aby si sedl na židli vedle psacího stolu, a sám se také posadil. Naslouchal pozorně, s nevýraznou tváří, když host opakoval, co už předtím řekl recepčnímu.

Nakonec starší muž přikývl. "Dobrá, doktore," - tón byl úsečně obchodní - "omlouvám se za nedorozumění, ale jsem si jist, že vám můžeme najít ve městě jiné ubytování." Sáhl jednou rukou po telefonu a zvedl sluchátko, zatímco druhou si přitáhl z desky stolu list, na kterém, jak se ukázalo, měl seznam telefonních čísel.

"Ještě okamžik." Poprvé se v návštěvníkově tichém hlase ozval ostřejší tón. "Tvrdíte mi, že hotel je obsazený, ale vaši recepční přidělují pokoje dalším lidem. Mají snad oni nějakou speciální rezervaci?"

"Myslím, že by se to tak dalo říci." Profesionální úsměv zmizel.

"Jime Nicholasi!" Bouřlivě hlasitý srdečný pozdrav se nesl přes celou halu. Hlas náležel malému staršímu chlapíkovi se zdravě ruměným obličejem a čupřinou bílých rozcuchaných vlasů. Muž si to mířil krátkými, energickými krůčky spěšně k výklenku.

Černoch vstal. "Doktore Ingrame! Jsem tak rád, že vás zas vidím!" Vztáhl ruku, kterou starší muž uchopil.

"Jak se ti vede, Jime, milý hochu? Ne, nic mi neříkej. Vidím sám, že dobře. Vypadáš mohovitě. Počítám, že nemáš nedostatek pacientů."

"Jde to, děkuji," usmál se doktor Nicholas. "Ovšemže mi práce na univerzitě zabírá pořád hodně času."

"Jako bych to nevěděl! Jako bych to neznal! Já trávím vůbec celý život tím, že učím chlapíky, jako jsi ty, a pak si jdete a všichni máte ty ordinace, co vynášejí." A když se ten druhý široce usmál, dodal: "Rozhodně máš úspěch na obou stranách - a jméno sis udělal také. O té tvé práci o maligních ústních nádorech se hodně diskutovalo a všichni se těšíme na zprávu z první ruky. Ostatně budu mít to potěšení představit tě sjezdu. Víš, že mě letos zvolili předsedou?"

"Ano, slyšel jsem o tom. Nemohli si lépe vybrat."

Zatímco ti dva rozmlouvali, zvedl se zástupce ředitele ze židle. Jeho oči neklidně přeletovaly od jednoho obličeje k druhému.

Doktor Ingram, ten malý bělovlasý mužík, se smál. "Dej mi číslo svého pokoje, Jime," poklepal mladšímu přátelsky na rameno. "Později se nás sejde několik na pár drinků. Byl bych rád, kdybys přišel také."-

"Naneštěstí," řekl doktor Nicholas, "jsem se právě dozvěděl, že tu pokoj nedostanu. Zdá se, že to má něco společného s barvou mé pleti."

Nastalo šokované ticho, za kterého se tvář předsedy zubařského sjezdu zbarvila do ruda. Pak mu rysy v obličeji ztvrdly. "Jime, já už si s tímhle poradím," ujišťoval. "Slibuji ti, že dostaneš pokoj a ještě s omluvou. Jestli ne, ručím ti za to, že všichni účastníci našeho sjezdu z tohoto hotelu tady vypochodují."

Už chvíli předtím si zástupce ředitele posunkem přivolal sluhu. A teď mu naléhavě přikazoval: "Sežeňte pana McDermotta, - ale rychle!"

[4]

Pro Petra McDermotta začal den menšími organizačními problémy. V ranní poště našel sdělení z kanceláře rezervací, že pan Justin Kubek s paní z Tuscaloosy zavítají do St. Gregoryho následující den. Ke sdělení připojila kancelář lístek od paní Kubekové, v kterém upozorňovala, že její manžel měří dva metry a dvanáct centimetrů.

Petr, usazený za psacím stolem, si v duchu přál, aby všechny hotelové problémy byly tak jednoduché. "Spojte se s truhlářskou dílnou," řekl své sekretářce Floře Yatesové. "Nejspíš tam mají ještě postel a žíněnku, kterou jsme použili pro generála de Gaulla. Jestli ne, tak se musí postarat o něco jiného. Ať jim určí pokoj hned brzo ráno a upraví postel, než Kubekovi přijedou. Upozorněte taky hospodářské oddělení. Budou potřebovat zvláštní prostěradla a pokrývky."

Flora seděla klidné proti němu na druhé straně stolu a dělala si poznámky, jako obvykle bez zbytečných

otázek a průtahů. Petr věděl, že vyřídí všechno do puntíku a že zítra, aniž ji bude muset o to požádat, zkontroluje, jestli jeho rozkazy byly provedeny.

Zdědil Floru při svém nástupu do St. Gregoryho a už dávno došel k názoru, že je to ideální sekretářka - schopná, spolehlivá, věkem blízko čtyřicítce, spokojeně vdaná a hezká asi jako betonový panel. Nejlepší však na ní je, usoudil Petr, že ji může mít člověk upřímně rád - a on ji také rád měl - aniž ho to nějak rozptyluje. Kdyby pro něho pracovala Kristina místo pro Warrena Trenta, bůhví jak by všechno dopadalo, uvažoval.

Po svém náhlém odchodu z jejího bytu včera v noci musel na ni myslet téměř neustále. Dokonce se mu o ní i zdálo. Ten sen byl o nějakém dlouhém putování, v kterém spolu blaženě pluli po nějaké řece se zelenými břehy (nebyl si jist, která to byla) a hrála jim k tomu opojná hudba, kde, jak se mu teď zdálo, nechyběly ani harfy. Zatelefonoval to Kristině hned po ránu a ona se zeptala: "Pluli jsme po proudu nebo proti němu - to by mohlo být důležité." Ale on si nemohl vzpomenout, jenom věděl, že mu bylo při tom nesmírně dobře, a doufal (jak řekl Kristině), že dnes v noci bude pokračovat tam, kde včera přestal.

Předtím ale, někdy během dnešního večera, se chtěli znovu setkat. Shodli se, že si umluví až později, kdy a kde to bude. "Aspoň budu mít výmluvu, proč tě zavolat," řekl Petr.

"Kdo potřebuje výmluvu?" odpověděla. "Kromě toho mám v úmyslu najít dnes ráno nějaký strašně nedůležitý kus papíru, který ti budu muset bezpodmínečně osobně odevzdat." Hlas jí zněl šťastně, a trochu udýchaně, jako by vřelý zájem, který včera jeden o druhého projevili, se přehoupl lehce i do nového dne.

Doufal, že Kristina přijde brzy, ale zatím zas soustředil pozornost na Floru a ranní poštu.

Byla to obvyklá všehochuť, včetně několika dotazů na podmínky, za kterých by se v hotelu mohly konat některé sjezdy, a těmi se Petr zabýval nejdříve. Jako obvykle zaujal při diktování svou oblíbenou pozici - nohy si opřel o vysoký kožený koš na papír a vycpanou otáčecí židli naklonil nebezpečně dozadu, takže jeho tělo bylo v poloze téměř horizontální. Shledal a ověřil si mnohými pokusy, že takto se mu přemýšlí nejlépe, a tak udržoval židli na samé hranici mezi rovnováhou a hrozícím pádem. Flora, jako už tak často mezi zapisováním poznámek, mlčky přihlížela, jako by čekala, co se stane. Nikdy počínání svého šéfa nekomentovala.

Potom se Petr věnoval dopisu neworleánského občana, jehož žena se asi před pěti nedělemi účastnila v hotelu soukromé svatební hostiny. Během recepce odložila vestu z divokého minka na piano, spolu s kabáty a kabelkami jiných návštěvnic. Když si vestu znovu oblékala, zjistila, že je na jednom místě propálená od cigarety. Oprava stála sto dolarů. Manžel se pokoušel získat od hotelu náhradu a jeho poslední dopis obsahoval velmi energicky formulovanou výhrůžku, že bude hotel žalovat.

Petrova odpověď byla zdvořilá, ale pevná. Zdůraznil - jako už předtím - že hotel má k dispozici šatny, kterých však pisatelova žena nepoužila. Kdyby se tak bylo stalo, hotel by o její stížnosti musel uvažovat. Takto však St. Gregory nenese zodpovědnost.

Petr měl podezření, že to manžel stejně jen zkouší a že zmínka o soudním řízení je pouhé plané vyhrožování. Podobných pošetilých pokusů se už vyskytla řada i dříve. Většinou soudy zamítly takovou žalobu a žalobce musel uhradit náklady řízení, ale stejně to byla otrava, protože si to vyžádalo námahu a čas. Občas to vypadalo, řekl si Petr, jako by publikum považovalo hotel za dojnou krávu, která má místo vemena dárkový kornout.

Vytahoval právě další dopis, když se ozvalo lehké zaklepání na venkovní dveře. Vzhlédl a očekával, že uvidí Kristinu.

"To jsem jenom já," řekla Marsha Preyscottová. "Venku nikdo neseděl, a tak …" Její zrak utkvěl na Petrovi. "Proboha! - nezvrhne se to s vámi?"

"Zatím se to nestalo," řekl - a vtom už letěl.

Po ohromující ráně následovalo zaražené ticho. Z podlahy za psacím stolem se Petr snažil odhadnout škodu. Bolelo ho silně v levém kotníku, kterým při pádu narazil na taktéž padající židli. Také ho bolela zadní část hlavy, i když naštěstí koberec poněkud ztlumil náraz. A kromě toho ztratil veškerou autoritu - jak se dalo soudit z Marshina klokotavého smíchu a Flořina diskrétnějšího úsměvu.

Obešly stůl, aby mu pomohly na nohy. Přes svou nepohodlnou polohu uvědomil si Petr znovu Marshinu svěží, přitažlivou krásu. Měla na sobě prosté modré plátěné šaty, ještě víc zdůrazňující její napůl dětský, napůl ženský půvab, kterého si povšiml už den předtím. Dlouhé černé, úžasně lesklé vlasy jí stejně jako včera splývaly přes ramena.

"Měl byste mít záchrannou síť," řekla Marsha. "Jako mají v cirkusech."

"Možná že by mi slušel i šaškovský kostým," zazubil se Petr zkormouceně.

Flora zatím postavila těžkou otáčecí židli na původní místo. Když se škrabal na nohy, při čemž ho Marsha s Florou podpíraly každá za jeden loket, vešla dovnitř Kristina. Zůstala stát u dveří se slohou papíru v ruce.

Trochu povytáhla obočí. "Neruším snad?"

"Ne," řekl Petr. "Já … zkrátka, spadl jsem ze židle."

Kristininy oči utkvěly na pevně stojící židli.

"Převážila se se mnou dozadu," řekl.

"To se občas stává, že? Dokonce dost často." Kristinin pohled se přesunul na Marshu. Flora se tiše vzdálila.

Petr je představil.

"Dobrý den, slečno Preyscottová," řekla Kristina. "Už jsem o vás slyšela."

Marsha se podezíravě podívala z Petra na Kristinu. "Když člověk pracuje v hotelu, slyší asi spoustu klípků, slečno Francisová," odpověděla chladně. "Vy zde pracujete, že?"

"Neměla jsem na mysli zrovna klípky," odpověděla Kristina. "Ale máte pravdu, pracuji zde. Takže se mohu vrátit kdykoli, až to tu nebude lak vzrušené a soukromé."

Petr cítil, že se mezi Marshou a Kristinou vytvořilo jakési napětí, a nechápal, jak k tomu mohlo dojít.

Jako by četla jeho myšlenky, Marsha se sladce usmála. "Prosím nedejte se rušit, slečno Francisová. přišla jsem jen připomenout Petrovi tu dnešní večeři. Nezapomněl jste, že?" obrátila se k Petrovi.

Petr měl nepříjemný pocit někde kolem žaludku. "Ne, nezapomněl jsem," zalhal.

"Dnes večer?" zeptala se Kristina do nenadálého ticha.

"Ach bože," řekla Marsha. "Snad nemá nějakou práci?"

Kristina energicky potřásla hlavou. "Ručím vám za to, že nebude mít na práci ani to nejmenší."

"To je od vás strašně milé." Marsha se zas vytasila se svým sladkým úsměvem. "Tak já už abych běžela. Co ještě - ano, v sedm hodin," nakazovala Petrovi. Je to na Prytania Street - ten dům se čtyřmi velkými sloupy. Na shledanou, slečno Francisová." Lehce mávla rukou a vyklouzla, zavírajíc za sebou dveře.

"Chtěl bys, abych ti to zapsala?" zeptala se Kristina s nevinnou tváří. "Dům se čtyřmi vysokými sloupy. Abys nezapomněl."

Zvedl ruce v bezmocném gestu. "Já vím - že jsme si my dva smluvili schůzku. Ale na tamto druhé jsem po tom večeru … s tebou … úplně zapomněl. Když jsme spolu dnes ráno telefonovali, byl jsem asi nějaký popletený."

"To docela chápu," řekla Kristina vesele. "Kdo by nebyl popletený, když se motá kolem tolik ženských?"

"Marsha je jenom dítě," namítl stísněně.

I trpělivost a porozumění má své meze, usoudila Kristina. Podívala se mu pátravě do očí. "Počítám, že tomu skutečně věříš. Ale dovol, abych promluvila jako žena a sdělila ti, že malá slečna Preyscottová má asi tolik společného s dítětem jako kotě s tygrem. Ale řekla bych, že by mohlo být - pro muže - docela zábavné dát se zhltnout."

Zavrtěl netrpělivě hlavou. "Myslím, že se strašně mýlíš. Ale předevčírem si prodělala důkladný šok a …"

"A potřebovala přítele."

"Tak je to."

"A tys byl zrovna po ruce."

"Dali jsme se do řeči. A já jsem řekl, že přijmu pozvání na večeři, kterou pořádá. Budou tam i jiní lidé."

"Víš to určitě?"

Než mohl odpovědět, zazvonil telefon. Rozmrzele po něm sáhl.

"Pane McDermotte," řekl naléhavý hlas. "Máme v hale nepříjemnost a zástupce ředitele vzkazuje, abyste sem hned přišel."

Když odkládal sluchátko, Kristina už byla pryč.

[5]

Člověk doufá, že některá rozhodnutí nebude nikdy muset učinit, pomyslel si Petr McDermott pochmurně. Když k nim pak dojde, je to jako obávaná noční můra, která se promění ve skutečnost. Nejhorší je, že se při tom člověk zmítá mezi svědomím, přesvědčením, samostatností a loajalitou.

Trvalo mu ani ne minutu, než zhodnotil situaci v hale, zatímco vysvětlování stále ještě pokračovalo. Důstojný černoch ve středních letech sedící teď tiše u stolu v přístěnku, rozzlobený doktor Ingram - vážený předseda sjezdu dentistů - a naprostá lhostejnost zástupce vedoucího, jakmile se mu podařilo shodit ze svých beder odpovědnost - to vše dohromady řeklo Petrovi, co potřeboval vědět.

Bylo na výsost jasné, že znenadání vypukla krize, která se může v případě špatného postupu proměnit v katastrofu.

Všiml si dvou diváků - známé, mnohokrát fotografované tváře O'Keefa, který se zaujetím přihlížel z diskrétní vzdálenosti. Druhý divák byl mladší muž se širokými rameny, s brýlemi se silnými obroučkami, v šedivých flanelových kalhotách a tvídovém saku. Stál vedle značně zcestovalého kufru, pozoroval halu se zdánlivou lhostejností, ale neuteklo mu nic z dramatického výjevu u stolu zástupce vedoucího.

Předseda sjezdu se vztyčil v celé své výšce 160 centimetrů, se zarudlou červenolící tváří a přísně sevřenými ústy pod rozcuchanými šedivými vlasy. "McDermotte, pokud vy a váš hotel budete pokračovat s touto neuvěřitelnou taktikou, předem vás ujišťuji, že si zavaříte pěknou kaši." Oči malinkého doktora se hněvivě blýskaly. Zvýšil hlas. "Doktor Nicholas je vysoce vážený člen našeho povolání. Jestli ho odmítnete ubytovat, já a všichni ostatní účastníci kongresu to budeme považovat za osobní urážku."

Kdybych byl za postranní čarou a ne na hřišti, pomyslel si Petr, nejspíš bych tomu zatleskal. Skutečnost ho varovala: Ale já jsem na hřišti. Můj úkol je dostat tuhle scénu pokud možno nějak pryč z haly. Navrhl: "Možná byste vy a doktor Nicholas," podíval se zdvořile na černocha - "mohli jít do mé kanceláře, kde bychom si o tom mohli v klidu pohovořit."

"Nikoliv, pane! - vemte jed na to, že o tom budeme hovořit zrovna tady. Žádné schovávání do tmavých koutů nebude." Rozohněný doktůrek se pevně rozkročil. "Tak tedy - zapíšete mého přítele a kolegu doktora Nicholase, nebo ne?"

Hlavy se začínaly otáčet. Několik lidí se na cestě do haly zastavilo. Muž ve tvídovém saku, který stále ještě předstíral nezájem, se pohnul blíž.

Jaký je to rozmar osudu, pomyslel si nešťastně Petr McDermott, že ho staví proti člověku jako doktor Ingram, kterého instinktivně obdivuje. A ke všemu ještě včera Petr brojil proti politice Warrena Trenta, která tento incident způsobila. Netrpělivý doktor žádal odpověď: Zapíšete mého přítele? Petr byl na chviličku v pokušení říct ano a vykašlat se na následky. Ale věděl, že to nemá smysl.

Mohl dávat recepčním určité rozkazy, ale přijmout jako hosta černocha mezi ně nepatřilo. V tomto ohledu existovalo pevné a trvající nařízení, které mohlo být změněno pouze samotným majitelem. Hádka s recepčními by pouze

prodloužila scénu a stejně by se tím nic nezískalo.

"Je mi stejně líto jako vám," řekl, "že to musím udělat. Naneštěstí opravdu existuje domácí pravidlo, a tak nemohu doktoru Nicholasovi nabídnout ubytování. Přál bych si, abych to mohl změnit, ale nemám k tomu oprávnění."

"Takže potvrzená rezervace nic neznamená?"

"Znamená hodně. Ale měli jsme objasnit některé věci, když se váš sjezd zadával. Byla to naše chyba."

"Kdybyste je objasnili," odsekl doktůrek, "nedostali byste sjezd. Navíc ho ještě stále můžete ztratit."

Zástupce vedoucího se vmísil: "Nabídl jsem, že seženu jiné ubytování, pane McDermotte."

"Nemáme zájem!" Doktor Ingram se otočil zpátky k Petrovi. "McDermotte, jste mladý muž a vypadáte inteligentně. Jaký máte pocit po tom, co jste teď udělal?"

Petr si pomyslel: Proč se vytáčet? Odpověděl: "Mám-li být upřímný, doktore, zřídkakdy jsem se víc styděl." A dodal tiše sám pro sebe: Kdybych měl odvahu, seknu s tímhle hotelem a jdu pryč. Ale rozum namítal: Získalo by se tím něco? Doktor Nicholas by stejně nedostal pokoj a Petr by ani nemohl účinně protestovat u Warrena Trenta, tak jak to udělal včera a hodlal udělat znovu. Není už jenom z tohoto důvodu lepší zůstat a vykonat, co v dlouhodobé perspektivě je v lidských silách? Ale přál si, aby o tom byl víc přesvědčen.

"K čertu, Jime." V hlase staršího doktora se ozvala úzkost. "S tímhle se nesmířím."

Černoch zavrtěl hlavou. "Nebudu předstírat, že mě to neranilo, a moji bojechtiví přátelé mi asi řeknou, že jsem se měl víc prát." Pokrčil rameny. "Když se to tak vezme, dávám přednost výzkumu. Odpoledne letí letadlo na sever. Pokusím se do něho dostat."

Doktor Ingram se otočil k Petrovi. "Cožpak to nechápete? Tenhle člověk je vážený pedagog a výzkumník. Má mít jeden z hlavních referátů." Petr zoufale přemýšlel: přece musí existovat nějaké řešení,

"Napadlo mě," řekl, "jestli byste neuvážili jeden návrh. Pokud doktor Nicholas přijme ubytování v jiném hotelu, zařídím, aby sem mohl přicházet na schůze." Petr si uvědomoval, že jedná svévolně. Bude těžké to zajistit a čeká ho kvůli tomu mela s Warrenem Trentem. Ale dosáhne toho - anebo půjde sám.

"A společenské záležitosti - večeře a obědy?" Černoch se díval přímo na něj.

Petr pomalu zavrtěl hlavou. Nemělo smysl slibovat něco, co nemohl splnit.

Doktor Nicholas pokrčil rameny. Rysy mu ztvrdly. "To by nemělo smysl. Doktore Ingrame, ten referát pošlu, aby mohl kolovat. Myslím, že jsou v něm věci, které by vás mohly zajímat."

"Jime." Malinký bělovlasý muž byl očividně nešťastný. "Jime, nevím, co ti mám říct, až na to, že tímhle to nekončí."

Doktor Nicholas se začal ohlížet po svém zavazadle. Petr řekl: "Seženu posluhu."

"Ne!" Doktor Ingram ho odstrčil. "Čest nést ten kufr si vyhrazuji pro sebe."

"Promiňte, pánové."- Byl to hlas muže ve tvídovém saku a brýlích. Když se otočil, cvakla spoušť fotoaparátu. "Dobré," řekl. "Zkusíme to ještě jednou." Podíval se do hledáčku rolleiflexu a závěrka cvakla znovu. Muž pustil fotoaparát na řemen a poznamenal: "Tyhle citlivé filmy jsou skvělé. Před nedávném bych na to ještě potřeboval blesk."

Petr McDermott se ostře zeptal: "Kdo jste?"

"Myslíte jako kdo nebo co?"

"Kdo nebo co, tohle je soukromý majetek. Hotel…"

"Nechte toho. Tuhle starou písničku na mě nezkoušejte." Fotograf nastavoval fotoaparát. Vzhlédl, jak Petr udělal krok k němu. "A o nic bych se, frajere, nepokoušel. Až s vaším hotelem skončím, bude v pěkný bryndě, a chcete-li k tomu přidat napadení fotografa, poslužte si." Zašklebil se, když Petr zaváhal. "Myslí vám to rychle, to musím uznat."

"Jste novinář?" zeptal se doktor Ingram.

"To je otázka, doktore." Muž s brýlemi se usmál. "Šéfredaktor někdy říká, že ne, i když si nemyslím, že to bude dnes. Rozhodně ne, až mu pošlu tenhle malý klenot ze své dovolené."

"Které noviny?" zeptal se Petr. Doufal, že to budou nějaké málo známé.

"New York Herald Tribune."

"Výborně!" Předseda kongresu zubařů souhlasně přikývl. "Ty toho dokáží nejlíp využít. Doufám, že jste viděl, co se stalo."

"Dalo by se říct, že jsem si udělal obrázek," řekl novinář. "Potřebuji od vás pár detailů, abych správně hláskoval jména. Nejdřív bych si ale udělal jeden obrázek venku - vás a toho druhého doktora."

Doktor Ingram vzal svého černošského kolegu za ruku. "Takhle se na to musí, Jime. Zostudíme jméno tohohle hotelu ve všech novinách v zemi."

"To máte pravdu," souhlasil novinář. "Agentury po tom skočí; a moje noviny nejspíš taky."

Doktor Nicholas pomalu přikývl.

Nedá se nic dělat, pomyslel si chmurně Petr. Vůbec nic.

Všiml si, že Curtis O'Keefe zmizel.

Když odcházeli, uslyšel, jak doktor Ingram říká: "Udělejme to dost rychle. Jakmile budete mít obrázky, začnu přesouvat sjezd z tohohle hotelu. Tihle lidé se dají zranit jen tam, kde to nejvíc cítí - finančně." Jeho rázný hlas se vytratil z haly.

[6]

"Změnilo se něco na tom, co policie ví?" ptala se vévodkyně z Croydonu.

Bylo skoro jedenáct hodin dopoledne. V soukromí Prezidentského apartmá seděla vévodkyně se svým

manželem znovu úzkostně proti hlavnímu detektivovi. Ogilvieho velké tlusté tělo přetékalo přes proutěné křeslo, které si vybral k sezení. Když se pohnul, křeslo vyčítavě zapraskalo.

Byli v prostorném, sluncem zalitém obývacím pokoji apartmá. Dveře byly zavřené. Tak jako včera vyslala vévodkyně tajemníka a služebnou na vymyšlené pochůzky.

Ogilvie uvažoval, než odpověděl: "Věděj o spoustě míst, kde to auto, který hledaj, neni. Pokud vim, hledaj kolem města a v předměstích se všema, který můžou sehnat. Musej prohledat ještě pěknej kus, i když myslím, že zejtra začnou přemejšlet o přesunutí víc ke středu."

Ve vztahu mezi Croydonovými a Ogilviem došlo od včerejška k jemné změně. Předtím byli protivníci. Nyní se stali spiklenci, i když stále ještě nejistými, jako by tápali směrem k ještě neupřesněnému spojenectví.

"Když je tak málo času," řekla vévodkyně, "proč ho ztrácíme ?"

Tvář hotelového detektiva ztvrdla. "Myslíte si, že bych měl vyjet s autem teď? Pěkně za denního světla? Možná bych ho moh zaparkovat na Canal Street."

Vévoda z Croydonu neočekávaně poprvé promluvil: "Moje žena žila ve značném napětí. Není třeba být na ni hrubý."

Výraz hloubavé skepse v Ogilvieho tváři se nezměnil. Vyndal z kapsy kabátu doutník, podíval se na něj a hned ho zase strčil zpátky. "Sme asi všichni v napětí. A taky budem, než bude po všem."

Vévodkyně netrpělivě řekla: "To je jedno. Zajímá mě víc, co se děje. Ví už policie, jaký vůz má hledat?"

Obrovská hlava s vrstvami laloků se pomalu pohnula ze strany na stranu. "Kdyby věděli, tak vo tom dost brzo uslyšíme, jak sem povídal, máte cizí auťák a může jim trvat pár dnů, než ho najisto určí."

"Nejsou nějaké náznaky, že by … se přestávali starat? Někdy se něčemu věnuje spousta pozornosti, a když se jeden dva dny nic nestane, lidé ztratí zájem."

"Ste se zbláznila?" Na tváři tlusťocha se objevil úžas. "Viděla ste ranní noviny?"

"Ano," řekla vévodkyně. "Viděla. Přání bylo zřejmé otcem myšlenky, když jsem se vás ptala. "

"Nezměnilo se nic," prohlásil Ogilvie. "Nebo jsou možná policajti ještě žhavější. Do toho přejetí se zapletla spousta prestižních věcí a chlupatý věděj, že když se jim to nepovede, proženou jim faldy, vodshora až dolů. Starosta to rovnou řek, takže teď je v tom i politika."

"Takže dostat to auto z města bude čím dál tím těžší?"

"Povím vám to takhle, vévodkyně. Ten nejposlednější polda, co šlape chodník, ví, že když uvidí auťák, co hledaj - váš auťák - může si za hodinu šít frčky na rukáv. Můžou si vykoukat oči. Takhle je to těžký."

Nastalo ticho, ve kterém bylo slyšet jedině Ogilvieho těžké oddechování. Bylo jasné, jaká otázka musí následovat, ale vévodkyně se ji zřejmě obávala položit, jako by odpověď mohla znamenat spasení, nebo ztrátu naděje.

Konečně řekla: "Kdy chcete odjet? Kdy odvezete auto na sever?"

"Dneska v noci," odpověděl Ogilvie. "Proto sem za váma přišel, lidičky."

Vévoda slyšitelně vydechl.

"Jak se dostanete ven?" zeptala se vévodkyně. "Tak, aby vás nikdo neviděl."

"Nezaručuju, že se dostanu. Ale koumal sem nad tím."

"Pokračujte."

"Počitám, že nejlíp bude vyjet kolem jedný."

"V jednu ráno?"

Ogilvie přikývl. "To se nic moc neděje. Provoz je malej. Ale zase ne tak malej."

"Ale přece by vás mohl někdo vidět?"

"To může vždycky. Musíme to risknout a doufat, že budeme mít kliku."

"Když se dostanete ven - pryč z New Orleansu - kam až pojedete?"

"V šest je světlo. Počítám, že budu tak v Mississippi. Nejspíš někde u Maconu."

"To není moc daleko," namítala vévodkyně. "Jen v polovině Mississippi. Ani ne čtvrtinu cesty do Chicaga."

Tlusťoch se posunul na židli, která odmítavě zaskřípala. "Myslíte, že mám překračovat povolenou rychlost? Zlomit pár rekordů? Mít za zadkem poldu, co je šťastnej, když může píchnout kupón?"

"Ne, to ne. Jenom bych chtěla, aby to auto bylo co nejdál od New Orleansu. Co budete dělat přes den?"

"Zajedu ze silnice a zalehnu. V Mississippi je spousta míst."

"A pak?"

"Jak bude tma, šlápnu na to. Přes Alabamu, Tennessee, Kentucky a Indiánu."

"Kdy bude v bezpečí? Opravdu v bezpečí?"

"Počítám tak v Indianě."

"A v Indianě zastavíte v pátek?"

"Asi jo."

"Takže se do Chicaga dostanete v sobotu?"

"V sobotu ráno."

"Dobrá," řekla vévodkyně. "Poletíme do Chicaga v pátek. Zapíšeme se v hotelu Drake a počkáme, dokud se neozvete."

Vévoda se díval na své ruce a vyhýbal se Ogilvieho pohledu.

Detektiv řekl suše: "Já se ozvu."

"Potřebujete něco?"

"Měl bych mít vzkaz pro garáž. Kdybych ho potřeboval. Že si můžu vzít auťák."

"Napíšu ho." Vévodkyně přešla k psacímu stolku. Psala rychle a za chvíli se vrátila se složeným listem

hotelového dopisního papíru. "To by mělo stačit."

Ogilvie se na papír ani nepodíval a strčil ho do náprsní kapsy. Pohledem stále visel na vévodkynině tváři.

Nastalo trapné ticho. Nejistě řekla: "Tohle jste chtěl?"

Vévoda z Croydonu vstal a strnule odkráčel. Ohlédl se přes rameno a řekl nedůtklivě: "Ty peníze. Chce peníze."

Ogilvie stáhl své masité rysy do úšklebku. "To je vono, vévodkyně. Deset tisíc teď, jak jsme řekli. Dalších patnáct tisíc v sobotu v Chicagu."

Vévodkyně zvedla ruce s prsteny v roztržitém gestu ke spánkům. "Nevím jak … já jsem zapomněla. Bylo toho všeho tolik."

"Vůbec nevadí, já bych nezapomněl."

"Musí to být dnes odpoledne. Banka musí zařídit…"

"V hotovosti," řekl tlusťoch. "Nic většího než dvacetidolarovky a žádné nové bankovky."

Ostře se na něj podívala. "Proč?"

"Tímhle způsobem se nedaj vystopovat."

"Vy nám nevěříte?"

Zavrtěl hlavou. "V takovýhle věci není chytrý věřit komukoli."

"Tak proč bychom měli věřit my vám?"

"Protože u vás budu mít ještě patnáct táců." V podivně vysokém hlasu se ozvala netrpělivost. "A pamatujte si - ty taky v hotovosti, a banky v sobotu neotvírají."

"Dejme tomu," řekla vévodkyně, "že bychom vám v Chicagu nezaplatili."

Už se neusmíval a ani se o to nepokoušel. "Sem vopravdu rád," řekl, "že jste s tím přišla. Aspoň si budem rozumět."

"Myslím, že vám rozumím, ale řekněte mi to."

"V Chicagu to bude takhle, vévodkyně. Auťák někam schovám, ale vy nebudete vědět kam. Přijdu do hotelu, vezmu patnáct táců. Až je budu mít, dostanete klíče a já vám řeknu, kde ten auťák máte."

"Neodpověděl jste na mou otázku."

"Dostávám se k tomu." Prasečí očka zasvítila. "Když něco kiksne - jako třeba, že řeknete, že nemáte prachy, protože ste zapomněli, že banky neotvíraj, křičím na poldy - rovnou tam v Chicagu."

"Musel byste toho sám dost vysvětlovat. Jako například, proč jste řídil auto na sever."

"Na tom nic není. Řek bych jen, že ste mi zaplatili pár stovek - měl bych je u sebe, abych auto převez. Povídali jste, že to je moc daleko. Chtěli jste s vévodou letět. Teprv když sem se dostal do Chicaga a pořádně se na auťák podíval, dal sem si dvě a dvě dohromady. Takže…" Pokrčil obrovskými rameny.

"Nemáme vůbec v úmyslu," ujistila ho vévodkyně z Croydonu, "porušit naši část úmluvy. Ale stejně jako vy jsem chtěla mít jistotu, že si rozumíme."

Ogilvie přikývl. "Myslím, že jo."

"Přijďte v pět," řekla vévodkyně. "Peníze budou tady."

Když Ogilvie odešel, vévoda z Croydonu se vrátil ze své dobrovolné izolace. Na příborníku byl tác se sklenicemi a lahvemi, znovu od včerejška doplněný. Nalil si skotskou, střík trochu sody a obrátil nápoj do sebe.

Vévodkyně jedovatě řekla: "Vidím, že začínáš zase brzo."

"To je čisticí prostředek." Nalil si další drink, ale tentokrát ho usrkával pomaleji. "Když jsem s tím chlapem ve stejném pokoji, cítím se špinavý."

"On zřejmě není tak vybíravý," řekla manželka. "Jinak by mohl mít námitky proti společnosti ožralého vraha dětí."

Vévodova tvář zbělela. Když položil drink, ruce se mu třásly. "To bylo pod pás, děvenko."

Dodala: "Který navíc ještě utekl."

"Přisámbůh - tohle ti neprojde." Byl to hněvivý výkřik. Sevřel ruce a chvíli se zdálo, že ji udeří. "Bylas to ty! - ty jsi chtěla jet dál a nevracet se. Kdyby to nebylo kvůli tobě, vrátil bych se! Říkalas, že by to nebylo nic platné - co se stalo, stalo se. Ještě včera jsem chtěl jít na policii. Ty jsi byla proti. Takže teď máme toho … toho malomocného, který nás oloupí o poslední stopu …" hlas mu selhal.

"Můžu předpokládat," zeptala se vévodkyně, "že jsi skončil se svým hysterickým záchvatem?" Když se neozvala žádná odpověď, pokračovala: "Můžu ti připomenout, že k tomu, abys jednal, tak jak jsi jednal, jsi potřeboval pozoruhodně málo donucování? Kdybys to chtěl nebo zamýšlel udělat jinak, žádný můj názor ti v tom nemohl zabránit. Co se malomocenství týče, pochybuji, že se jím nakazíš, protože jsi stál opatrně stranou a nechal jsi na mně, abych s tím člověkem zařídila, co bylo nutné,"

Manžel vzdychl. "Měl jsem vědět, že je zbytečné se hádat. Je mi líto."

"Pokud potřebuješ hádku k tomu, abys rozumně myslel," řekla nezúčastněně, "nemám nic proti tomu."

Vévoda se znovu chopil sklenice a otáčel jí lenivě v ruce. "Je to divné," řekl. "Měl jsem chvilku pocit, že tohle všechno, jakkoli je to zlé, nás sblížilo."

V jeho slovech byla tak jasná prosba, že vévodkyně zaváhala. Také pro ni bylo sezení s Ogilviem ponižující a vyčerpávající. V hloubi duše toužila po chvíli klidu.

Ale nějakým zvráceným způsobem se nedokázala přimět ke smíru. Odpověděla: "Jestli tomu tak je, tak jsem si toho nevšimla." A pak drsněji dodala: "V každém případě, nemáme čas na sentimentalitu."

"Jasně!" Jako by slova jeho ženy byla signálem, hodil do sebe vévoda nápoj a nalil si další.

Kousavě poznamenala: "Byla bych ráda, kdybys aspoň zůstal při vědomí. Banku budu muset zřejmě zařídit já,

ale mohli by po tobě chtít, abys podepsal nějaké papíry."

[7]

Warren Trent měl před sebou dva úkoly, které si sám dal. Ani jeden nebyl příjemný.

První úkol byl seznámit Toma Earlshora se včerejším obviněním Curtise O'Keefa. "Odírá tě až na kost," prohlásil O'Keefe o postarším vrchním barmanovi. "Podle toho, jak věci vypadají, to trvá už dlouho."

O'Keefe svoje obvinění doložil, jak slíbil. Brzy po desáté hodině doručil mladý muž, který se představil jako Sean Hall z O'Keefovy hotelové korporace, zprávu s přesnými detaily pozorování, s daty a hodinami. Mladý muž, který přišel přímo do apartmá Warrena Trenta v patnáctém poschodí, se zdál být na rozpacích. Majitel hotelu mu poděkoval a sedl si ke čtení sedmistránkové zprávy.

Začal chmurně a jeho nálada se horšila, jak pokračoval. V nálezech vyšetřovatelů se neobjevil jen Tom Earlshore, ale i jména dalších zaměstnanců, kterým důvěřoval. Warrenu Trentovi bylo nepříjemně jasné, že byl podváděn právě těmi muži a ženami, na které nejvíce spoléhal, včetně některých, které, jako Toma Earlshora, pokládal za osobní přátele. Bylo také jasné, že plenění v hotelu musí být ještě rozsáhlejší, než vyplývalo ze zprávy.

Složil pečlivé stránky popsané strojem a vložil je do náprsní kapsy svého obleku.

Věděl, že pokud si nedá pozor, rozzuří se a odhalí a ztrestá jednoho po druhém ty, kteří zradili jeho důvěru. Dokonce by z toho mohl získat i jakési melancholické uspokojení.

Ale nadměrný hněv byl citem, který ho v současné době vyčerpával. Rozhodl se, že se osobně střetne s Tomem Earlshorem, ale s nikým jiným.

Warren Trent si však uvědomoval, že zpráva má jeden užitečný důsledek. Zbavila ho závazku.

Do včerejšího večera hrála velkou roli v jeho přemýšlení o St Gregorym loajalita, o které se domníval, že ji hotelovým zaměstnancům dluží. Nyní, když mu byla odhalena jejich vlastní proradnost, se už necítil vázán.

V důsledku toho se otevřela jedna možnost, jak udržet kontrolu nad hotelem, kterou dříve zavrhoval. I teď byla ta vyhlídka nechutná, a proto se rozhodl učinit nejdříve menší z obou nepříjemných kroků a vyhledat Toma Earlshora.

Restaurace Pontalba byla v přízemí hotelu. Vcházelo se do ní z haly dvojitými lítacími dveřmi zdobenými kůží a bronzem. Uvnitř vedly tři schody pokryté kobercem do prostory ve tvaru L, kde byly stoly a boxy s pohodlnými, čalouněnými sedadly.

Oproti většině ostatních barů byla Pontalba jasně osvětlena. To znamenalo, že se hosté mohli navzájem pozorovat a zároveň pozorovat bar, umístěný na spojnici obou ramen L. U baru stálo asi šest vycpaných stoliček pro hosty bez doprovodu, kteří mohli, pokud chtěli, stoličky otočit a dívat se do místnosti.

Bylo půl dvanácté a pět minut, když Warren Trent vstoupil z haly. Bar byl tichý. Pouze v jednom boxu seděl mladík s dívkou a dva muži s odznaky sjezdu na klopách tiše hovořili u stolu poblíž baru. Obvyklý nával poledních pijáků měl začít až za čtvrt hodiny, a pak už se s nikým tiše mluvit nedalo. Ale majitel hotelu se domníval, že deset minut postačí pro to, co měl v plánu.

Jeden z číšníků ho zpozoroval a přispěchal, ale byl odbyt mávnutím ruky. Warren Trent si všiml, že Tom Earlshore stojí za barem zády k místnosti a studuje nějaký plátek, který si rozložil na pokladnu. Warren Trent ztuhle přešel přes místnost a sedl si na jednu z barových stoliček. Teď viděl, že postarší barman prohlíží Dostihové zprávy,

"Tak takhle jsi nakládal s mými penězi?" řekl.

Earlshore se otočil s polekaným výrazem. Ten se změnil v mírné překvapení a nakonec ve zřejmou radost, když si uvědomil, kdo ho oslovil.

"Pane Trente, vy ale dovedete jednoho vyděsit." Tom Earlshore hbitě složil Dostihové zprávy a strčil si je do zadní kapsy kalhot. Pod kulatou holou hlavou s mikulášským kroužkem šedivých vlasů se jeho svraštělá tvář roztáhla do úsměvu. Warren Trent se divil, proč nikdy nepřišel na to, že je to úsměv podlézavý.

"Už sme vás tu, pane Trent, dlouho neviděli. Moc dlouho."

"Nestěžuješ si, nebo snad ano?"

Earlshore zaváhal. "Teda ne."

"Myslel bych si, že být bez dozoru ti poskytne spoustu příležitostí."

Tvář vrchního barmana přelétl stín pochyb. Zasmál se, jako by se chtěl sám ujistit. "Vy jste byl vždycky vtipálek, pane Trent. Když už jste tady, musím vám něco ukázat Chtěl jsem za váma přijít do kanceláře, ale nikdy jsem se k tomu nedoslal." Earlshore otevřel zásuvku pod barem a vytáhl obálku, ze které vyňal barevnou fotografii. "Tohle je Derekovo - moje třetí vnouče. Zdravý štěně - jako jeho matka, díky tomu, co jste pro ni kdysi udělal. Ethel - to je má dcera, pamatujete se - se na vás často ptá; vždycky vás nechá pozdravovat, tak jako všichni u nás doma." Položil fotografii na bar.

Warren Trent ji zvedl a úmyslně, aniž se na ni podíval, podal zpátky.

Tom Earlshore řekl stísněně: "Je něco v nepořádku, pane Trent?" Když nedostal odpověď, řekl; "Můžu vám něco namíchat?"

Warren Trent chtěl nejdříve odmítnout, ale rozmyslel si to. "Ginfizz Ramos."

"Ano, pane! Hned to bude!" Tom Earlshore hbitě sáhl pro přísady. Byla vždycky radost ho pozorovat při práci. Občas v minulosti, když měl Warren Trent hosty ve svém apartmá, staral se o nápoje Tom, hlavně proto, že jeho mixování bylo představením, jehož kvalita dosahovala úrovně kvality jeho nápojů. Měl střídmé organizované pohyby a rychlou zručnost žongléra. Předváděl teď svou dovednost a posledním pohybem umístil drink před majitele hotelu.

Warren Trent usrkl a přikývl.

Earlshore se zeptal: "Je to v pořádku?"

"Ano," řekl Warren Trent. "Je stejně dobrý jako všechny ostatní, které jsi kdy dělal." Podíval se Earlshorovi do očí. "Jsem tomu rád, protože je to poslední drink, který jsi v mém hotelu namíchal."

Nejistota se změnila ve zděšení. Earlshore si nervózně olízl rty. "To nemyslíte vážně, pane Trent. To jste nemohl myslet vážně."

Majitel hotelu ignoroval tuto poznámku a odstrčil sklenici.

"Proč jsi to dělal. Tome? Proč právě ty ze všech lidí jsi to musel dělat?"

"Přísahám, proboha, že nevím …"

"Nebalamuť mě, Tome. Dělal jsi to dost dlouho."

"Říkám vám, pane Trent…"

"Přestaň lhát!" Vyštěknutý povel ostře rozťal ticho.

Klidný šum konverzace v baru ustal. Warren Trent si všiml zděšení v barmanových očích a uhodl, že se za ním hlavy otáčejí. Uvědomoval si vzrůstající vztek, který chtěl ovládnout.

Earlshore polkl. "Prosím vás, pane Trent. Pracuju tu třicet let. Nikdy jste se mnou takhle nemluvil." Jeho hlas byl stěží slyšitelný.

Z náprsní kapsy saka, kam ji předtím dal, vytáhl Warren Trent zprávu O'Keefových vyšetřovatelů. Otočil dvě stránky, přeložil třetí a zakryl část rukou. Nařídil: "Čti!"

Earlshore zatápal po brýlích a nasadil si je. Ruce se mu třásly. Přečetl pár řádek a zastavil se. Vzhlédl. V očích už nebylo žádné zapírání. Jen instinktivní strach zvířete, zahnaného do kouta.

"Nemůžete nic dokázat."

Warren Trent udeřil rukou o bar. Bez ohledu na zvýšený hlas vybuchl vztekem: "Pokud budu chtít, tak to dokázat můžu. V tom se nemýl. Podváděl jsi a kradls a jako všichni podvodníci a zloději jsi za sebou nechal stopu."

Tom Earlshore se začal potit útrapami strachu. Jako kdyby celý svět, který považoval za bezpečný, se najednou silou výbuchu rozpadl. Už si ani nepamatoval, kolik let svého zaměstnavatele podváděl - tak dlouho, že byl dávno přesvědčen o vlastní nezranitelnosti. Ani v nejhorších představách nevěřil, že tento den přijde. Teď zděšeně přemýšlel, jestli majitel hotelu ví, jak velká kořist se nahromadila.

Warren Trent píchl ukazováčkem do listiny, která ležela mezi nimi na baru. "Tihle lidé cítí nepoctivost, protože nedělají tu chybu - moji chybu - že by ti věřili, že by tě považovali za přítele." Emoce ho na chvíli přemohly. Pak pokračoval: "Ale když v tom začnu vrtat, najdu důkazy, je toho o moc víc, než co je tady. Že ano?"

Tom Earlshore zničeně přikývl.

"Tak tedy nemusíš mít strach. Nebudu tě žalovat. Jinak bych měl pocit, že ničím kus sebe samotného."

Tváří staršího barmana se kmitl záblesk úlevy; pokusil se ho stejně rychle potlačit. Prosil: "Přísahám, že už se to nikdy nestane, když mi dáte ještě příležitost."

"Chceš říct, že teď, když jsi byl chycen - po letech zlodějny a podvodů - budeš tak laskav a přestaneš krást."

"Bude to pro mě těžké, pane Trent - dostat v mých letech nové místo. Mám rodinu …"

Warren Trent tiše řekl: "Ano, Tome. Já si pamatuji."

Earlshore měl tolik slušnosti, že se začervenal. Řekl neohrabaně: "Ty peníze, co jsem si tu vydělal - nikdy to nebylo dost. Pořád jsem platil účty; věci pro děti.."

"A sázkaře, Tome. Na ty nezapomeň. Vždycky po tobě šli sázkaři, viď - chtěli zaplatit." Byl to výstřel do tmy, ale Earlshorovo mlčení ukazovalo, že mířil dobře.

"Namluvili jsme toho dost. Teď zmiz z mého hotelu a už se tu nikdy neobjevuj," řekl Warren Trent příkře.

Do baru Pontalba teď vcházelo vchodem z haly mnoho lidí. Šum konverzace začal znovu a jeho hlasitost vzrůstala. Za bar přišel mladý barman a rozdával číšníkům nápoje. Pečlivě se vyhýbal pohledu na svého zaměstnavatele a bývalého nadřízeného.

Tom Earlshore zamrkal. "Polední špička…" namítl nevěřícně.

"Do té ti nic není. Už tu nepracuješ."

Výraz vrchního barmana se pomalu měnil, jak si uvědomoval nevyhnutelnost svého osudu. Jeho dřívější maska pokory zmizela. Místo ní se objevil zkřivený úšklebek, když prohlásil: "Tak dobrá, půjdu. Ale vy nebudete daleko za mnou, velkomožný pane Trente, protože vás vyhoděj taky a všichni tady to vědí."

"Co přesně vědí?"

Earlshorovy oči svítily. "Věděj, že jste bezcenný, vyřízený starý nedouk, kterej by nemoh řídit papírovej pytlík, natož hotel. Proto vo tohle místo určitě přijdete a já pak budu jeden z těch, co se budou smát, až se budou za břicho popadat." Zaváhal, těžce dýchaje, a v duchu vážil mezi následky opatrnosti a nerozvážnosti. Touha pomstít se zvítězila, "Od nepaměti ste se tvářil, jako by vám všichni v tomhle hotelu patřili. Možná že ste platil o pár centů víc než jinde a rozdával kousky dobročinnosti tak jako mně a tvářil se jako Ježíš Kristus a Mojžíš dohromady. Ale nás sté stejně neoblaf. Platil ste nám větší plat, aby tu nebyly odbory, a dobročinnost vám dělala dobře, takže lidi věděli, že je to víc pro vás než pro ně. A tak se vám smáli a starali se o sebe tak jako já. Věřte mi - dělá se tu toho spousta - věci, vo kterejch se nikdá nedozvíte." Earlshore se zarazil a v tváři se mu zračilo podezření, že zašel příliš daleko.

Bar za nimi se rychle plnil. Obě sousední barové stoličky byly už obsazeny. Warren Trent zamyšleně bubnoval ke vzrůstajícímu tempu hluku prsty na bar potažený kůží. Ač to bylo podivné, hněv, který se ho před chvílí zmocnil, zmizel. Namísto něho cítil ocelové pevné rozhodnutí - neváhal už před druhým krokem, o kterém předtím uvažoval.

Zvedl oči k muži, o kterém si třicet let myslel, že ho zná, ale kterého ve skutečnosti nikdy nepoznal. "Tome, nedovíš se proč nebo jak, ale nakonec jsi mi prokázal jednu laskavost. A teď zmiz - než si to rozmyslím a pošlu tě do

vězení."

Tom Earlshore se obrátil, a nedívaje se ani napravo ani nalevo, vyšel ven.

Warren Trent prošel halou směrem k východu do Carondelet Street a chladně se vyhýbal pohledům zaměstnanců. Neměl na příjemnosti náladu. Právě to ráno se naučil, že zrada chodí s úsměvem na rtech a srdečnost může být jen zástěrka pro pohrdání. Poznámka, že se mu smáli pro jeho pokusy chovat se k zaměstnancům slušně, se ho hluboce dotkla - o to víc, že v ní byl i kus pravdy. Ale počkejte den dva, pomyslil si. Uvidíme, kdo se pak bude smát.

Když došel až na rušnou, sluncem zalitou ulici, uviděl ho uniformovaný dveřník a úslužně přiskočil. Warren Trent nařídil: "Sežeňte mi taxi." Původně chtěl jít blok nebo dva pěšky, ale záchvat ischiasu, který ho bodal, jak sestupoval po schodech, ho přinutil záměr změnit.

Dveřník zapískal na píšťalu a z ruchu dopravy se k chodníku přitočilo taxi. Jak Warren Trent ztuhle šplhal dovnitř, dveřník držel dveře otevřené, a když je zavíral, dotkl se uctivě čepice. Ta úcta je další prázdné gesto, pomyslel si Warren Trent. Věděl, že od nynějška se bude dívat podezíravě na spoustu věcí, které kdysi bral za bernou minci.

Taxi se dalo do pohybu. Všiml si, že ho řidič pozoruje zpětným zrcátkem, a nařídil: "Odvezte mě jen pár bloků. Chci telefonovat."

Muž řekl: "Máte spoustu telefonů v hotelu, šéfe."

"Na tom nesejde. Vemte mě k telefonní budce." Neměl chuť vysvětlovat, že hovor, který se chystá uskutečnit, je příliš tajný, než aby riskoval užití některé z hotelových linek.

Řidič pokrčil rameny. Po dvou blocích zahnul na jih na Canal Street a znovu pohlédl přes zrcátko na svého zákazníka. "Krásnej den. U přístavu sou telefony."

Warren Trent přikývl, vděčen za chvilku klidu.

Když přejeli Tchoupitoulas Street, provoz prořídl. Za další minutu zastavilo taxi na parkovišti před budovou Správy přístavu. O pár metrů dál byla telefonní budka.

Dal řidiči dolar a nechal mu drobné. Chystal se zamířit k budce, ale rozmyslel si to a přešel Eads Plaza k řece. Polední horko na něj sálalo z výšky a příjemně stoupalo po jeho nohou z betonového chodníku. Slunce je přítel kostí starých lidí, pomyslel si.

Algiers na druhém břehu osm set metrů široké Mississippi se chvěl v horku. Řeka dnes páchla, i když to nebylo neobvyklé. Pach, lenost a bahno byly součástí nálad Otce vod. Jako život, pomyslel si; nánosy a čvachtanice.

Kolem projela nákladní loď směrem k moři a její siréna kvílela na přistávající vlek. Vlek změnil kurs, nákladní loď pokračovala bez snížení rychlosti. Brzy loď vymění osamělost řeky za ještě větší osamělost oceánu. Napadlo ho, jestli to ti na palubě vědí a jestli jim na tom záleží. Asi ne. Nebo snad se naučili, tak jako on, že na světě není místo, kde by člověk nebyl sám.

Vrátil se k telefonní budce a pečlivě zavřel dveře. "Hovor na úvěrovou kartu," řekl operátorce. "Do Washingtonu, D. C."

Trvalo několik minut, během nichž byl dotazován na povahu svého jednání, než ho spojili s člověkem, se kterým chtěl mluvit. Konečně se ozval drsný a hrubý hlas nejmocnějšího - a říkalo se, že také jednoho z nejzkorumpovanějších - předáka syndikátů v zemi.

"Spusťte. Mluvte."

"Dobré ráno," řekl Warren Trent. "Doufal jsem, že nebudete na oběde."

"Máte tři minuty," řekl stručně hlas. "Už jste promrhal patnáct vteřin."

Warren Trent uspěchaně řekl: "Před nějakou dobou, když jsme se setkali, jste něco nezávazně navrhl. Možná si nepamatujete …"

"Vždycky si pamatuju. Někteří lidé by byli rádi, kdybych si nepamatoval."

"Lituji, že jsem při té příležitosti byl trochu příkrý."

"Běží mi tu stopky. To bylo půl minuty."

"Jsem ochoten uzavřít obchod."

"Já uzavírám obchody. Ostatní je přijímají."

"Když je čas tak strašlivě důležitý," odsekl Warren Trent, "nemařme ho hádáním se o slovíčka. Léta jste se pokoušel dostat do hotelového podnikání. Chtěl jste také posílit postavení vašeho syndikátu v New Orleansu. Nabízím vám oboje."

"Jaká je cena?"

"Dva milióny dolarů - v zaručené první hypotéce. Za oplátku dostanete hotelovou odbočku a sepíšete si vlastní smlouvu. Předpokládám, že by to bylo rozumné, když v tom budou vaše vlastní peníze."

"Hm," uvažoval hlas. "Hm, hm, hm."

"No tak," zeptal se Warren Trent, "zastavíte už ty zatracené stopky?"

Na lince se ozvalo zasmání. "Nikdy jsem žádné neměl. Ale překvapilo by vás, jak sebou hned lidi pohnou. Kdy ty peníze potřebujete?"

"Peníze do pátku. Rozhodnutí před polednem zítra."

"Přišel jste nakonec za mnou, co? Když vás ostatní odmítli?"

Nemělo smysl lhát. Krátce odpověděl: "Ano."

"Ztrácel jste peníze?"

"Ne tolik, aby se trend nemohl obrátit. O'Keefovi lidé v to věří. Nabídli mi odkoupení."

"Bylo by chytré to přijmout."

"Pokud to přijmu, nikdy od nich tuhle nabídku nedostanete."

Nastalo ticho, které Warren Trent nepřerušoval. Cítil, že druhý muž uvažuje a počítá. Ani v nejmenším

nepochyboval, že jeho návrh je brán vážně. Už deset let se Syndikát tovaryšů pokoušel proniknout do hotelového podnikání. Zatím však všechny intenzívní náborové kampaně Tovaryšů hanebně zklamaly. Důvodem byla jednota - v tomto bodě - mezi majiteli hotelů, kteří se Tovaryšů báli, a poctivějšími odborovými svazy, které je nenáviděly. Pro Tovaryše by smlouva se St. Gregorym - dosud neorganizovaným hotelem - mohla být první trhlinou v té mohutné přehradě organizovaného odporu.

Co se týče peněz, investice dvou miliónů dolarů - pokud se k ní Tovaryši rozhodnou - by byla jen malým soustem z objemné pokladny syndikátu. Během let utratili daleko víc za neúspěšné náborové kampaně v hotelích.

Warren Trent věděl, že v samotném hotelovém podnikání bude odsouzen a označen za zrádce, když dojde k úmluvě, kterou navrhoval. A jeho vlastní zaměstnanci by ho odsoudili zuřivě, alespoň ti natolik informovaní, kteří se dovtípí, že byli zrazeni.

Právě zaměstnanci by na tom prodělali nejvíc. Pokud by byla podepsána smlouva, došlo by asi k malému zvýšení mezd, což bylo gesto za takových okolností obvyklé. Ale ke zvýšení mělo stejně dojít - ve skutečnosti už dávno - a chtěl ho udělat sám, kdyby se podařilo hotel nově financovat nějakým jiným způsobem. Existující penzijní program zaměstnanců hotelu by byl zrušen ve prospěch programu syndikátu, jediný zisk z toho by však plynul do pokladny Tovaryšů. Nejdůležitější bylo, že odborové příspěvky - asi od šesti do deseti dolarů měsíčně - by se staly povinnými. Takže jakékoli okamžité zvýšení mezd by tím bylo nejen vymazáno, ale mzda, kterou si zaměstnanci odnášejí domů, by se snížila.

Pohana mezi kolegy v hotelovém podnikání se bude muset vydržet, přemítal Warren Trent. Co se týče ostatních, umlčel své svědomí tím, že si připomněl Toma Earlshora a jemu podobné.

Hrubý hlas v telefonu přerušil jeho myšlenky.

"Posílám dva z mých odborníků na finance. Přiletí dnes odpoledne. Rozeberou přes noc vaše knihy. Myslím opravdu rozeberou, takže nepočítejte s tím, že zatajíte něco, o čem bychom měli vědět." Ta nepochybná hrozba byla připomínkou, že jen hrdinové nebo hlupáci si zahrávají se Syndikátem tovaryšů.

Majitel hotelu řekl uraženě: "Nemám co skrývat. Budete mít přístup ke všem informacím, které existují."

"Když mi dají moji lidé zítra zprávu, že je vše v pořádku, podepíšete tříletou syndikátní smlouvu." Bylo to oznámení, nikoli otázka.

"Přirozeně, rád ji podepíšu. Samozřejmě bude muset dojít k hlasování zaměstnanců, i když jsem si jist, že výsledek mohu zaručit." Warrena Trenta se na chvíli zmocnil nepříjemný pocit, když přemýšlel, zda ho skutečně zaručit může. Bylo jisté, že řada lidí se postaví proti spojení s Tovaryši. Ale mnoho zaměstnanců se bude řídit jeho osobním doporučením, pokud bude dost důrazné. Otázka byla, zda budou tvořit potřebnou většinu.

Předseda Tovaryšů řekl: "Hlasovat se nebude …"

"Ale zákon přece…"

Telefon zlostně zapraskal. "Neučte mě pracovnímu právu. Vím o něm víc a líp, než budete kdy vědět." Nastala přestávka a pak zavrčené vysvětlení: "Bude to rámcová dohoda. Nic v zákonu neříká, že se o ní musí hlasovat. Hlasovat se nebude."

Warren Trent musel připustit, že se to tak dá udělat.

Celý postup by byl neetický, nemorální, ale nepochybně legální. Za těchto okolností by jeho podpis na odborové smlouvě byl závazný pro všechny hotelové zaměstnance, ať by se jim to líbilo nebo ne. No co, pomyslel si chmurně, budiž. Všechno bude značně jednodušší a konečný výsledek bude stejný.

Zeptal se: "Jak zařídíte tu hypotéku?" Věděl, že to je ošidná oblast. V minulosti vyšetřovací výbory Senátu Tovaryše ostře káraly za to, že investují do společností, se kterými měl syndikát pracovní smlouvy.

"Dáte úpis, splatný Penzijnímu fondu Tovaryšů, na dva milióny dolarů s osmiprocentním úrokem. Úpis je kryt první hypotékou na hotel. Hypotéku bude mít v držení Jižní konference syndikátu jako zálohu penzijního fondu."

Warren Trent si uvědomoval, jak je to ďábelsky chytře zařízeno. Obcházelo to všechny zákony, týkající se užívání odborových fondů, a přitom to dodržovalo jejich literu.

"Úpis bude splatný za tři roky a propadá, když dvakrát po sobě nezaplatíte úroky."

Warren Trent namítl: "Souhlasím se vším ostatním, ale chci pět let."

"Dostanete tři."

Byl to obchod na ostří nože, ale za tři roky bude moci alespoň obnovit konkurenční schopnost hotelu.

"Dobrá," řekl neochotně.

Ozvalo se cvaknutí, jak na druhém konci zavěsili.

Když Warren Trent vycházel z telefonní budky, usmíval se navzdory tomu, že ho znovu začala bolet noha.

[8]

Po té hněvivé scéně v hale, která vyvrcholila odchodem doktora Nicholase, přemýšlel Petr bezútěšně, co přijde teď. Nakonec se rozhodl, že se uspěchaným zásahem u představenstva Svazu amerických dentistů nedá nic získat. Pokud bude jejich předseda doktor Ingram trvat na své hrozbě, že odstěhuje celý sjezd z hotelu, dá se to těžko provést dříve než zítra ráno. To znamenalo, že je bezpečné a moudré počkat jednu dvě hodiny do odpoledne, než se horké hlavy ochladí. Potom vyhledá doktora Ingrama a - bude-li to třeba - i další.

Co se týkalo přítomnosti novináře u té nešťastné scény, bylo zřejmé, že na nápravu jakékoli vzniklé škody je už příliš pozdě. Už kvůli hotelu Petr doufal, že ti, kdo rozhodují o důležitosti novinových zpráv, budou příhodu považovat za málo významnou.

Vrátil se do své kanceláře na hlavním mezaninu a po zbytek dopoledne se zabýval běžnými úředními

záležitostmi. Odolal pokušení zajít za Kristinou; instinkt mu napověděl, že i tady bude lepší nechat věc trochu uležet. Ale uvědomoval si, že brzy bude muset odčinit své nebetyčné faux pas z dnešního rána.

Rozhodl se navštívit Kristinu krátce před polednem, ale jeho záměr překazil telefonát zástupce vedoucího, který mu oznámil, že pokoj obývaný panem Stanleym Kilbrickem z Marshalltownu v Iowě byl vykraden. K loupeži došlo zřejmě v noci, i když byla ohlášena teprve před chvílí. Chyběly údajně peníze a celá řada cenností a host byl podle zástupce vedoucího neobyčejně rozčilen. Hotelový detektiv je už na místě činu,

Petr zavolal hlavnímu hotelovému detektivovi. Neměl tušení, jestli je Ogilvie v hotelu, anebo ne, protože tlusťochova pracovní doba byla tajemstvím, které znal jen on samotný. Brzy však přišla zpráva, že Ogilvie převzal vyšetřování a podá zprávu, jakmile to bude možné. Za dvacet minut se objevil v kanceláři Petra McDermotta.

Šéf hotelových detektivů opatrně složil své objemné tělo do hlubokého koženého křesla proti psacímu stolu.

Petr potlačil instinktivní nechuť a zeptal se: "Jak to vypadá?"

"Ten chlap, co ho okradli, byl kořen. Sežral to i s navijákem. Tohle chybí." Ogilvie položil na Petrův stůl ručně psaný seznam. "Mám taky jeden."

"Díky. Dám to pojišťovně. Co pokoj - jsou tam známky násilného vloupání?"

Detektiv zavrtěl hlavou. "Na beton práce s klíčem. Všechno to pasuje. Kilbrick přiznává, že byl včera večer na tahu ve Čtvrti. Měl si s sebou radši vzít mámu. Říká, že ztratil klíč. Nechce změnit výpověď. Ale podle mýho nejspíš skočil na trik s bardámou."

"Cožpak si neuvědomuje, že když s námi půjde na rovinu, budeme mít větší naději nalézt, co bylo ukradeno?"

"To jsem mu řek. Nepomohlo to. Jednak se teď zrovna cítí jako pěknej blbec. A za druhý si už spočítal, že hotelový pojištění mu nahradí, o co přišel. Možná i o něco víc; říká, že měl v peněžence čtyři sta dolarů v hotovosti."

"Věříte mu?"

"Ne."

Nu, pomyslel si Petr, hosta čeká pěkné rozčarování. Hotelové pojištění pokrývá ztrátu věcí až do hodnoty sta dolarů, ale nikoli hotovost v jakékoli výši. "Co si myslíte o tom ostatním? Domníváte se, že to byla náhodná práce?"

"To ne," řekl Ogilvie. "Počítám, že tu máme profesionálního hotelovýho zloděje a pracuje zevnitř."

"Proč si to myslíte?"

"Kvůli něčemu, co se stalo dneska ráno - stížnost z pokoje 641. Asi se to k vám ještě nedostalo."

"Pokud ano," řekl Petr, "tak si to nepamatuji."

"Časně ráno - podle mýho soudu tak těsně před rozedněním - si nějaký individuum odemklo a vešlo do pokoje 641. Člověk v tom pokoji se probudil. Ten druhý chlap předstíral, že je opilý, a řekl, že si to splet s pokojem 614. Ten člověk v pokoji znova usnul, a když se probudil, napadlo ho, jak to, že se klíč od pokoje 614 hodí do 641"

"Recepce mohla vydat špatný klíč."

"Mohla, ale nevydala. Noční recepční se dušuje, že ani jeden z těch klíčů nešel ven. A v 614 je manželský pár; šli brzy večer do postele a zůstali tam."

"Máme popis toho muže, co vešel do 641?"

"Ne takový, aby byl k něčemu. Jen tak pro jistotu jsem dal ty dva muže - 641 a 614 - dohromady. Ten chlap, co vešel do 641, nebyl z pokoje 614. Zkusil jsem taky klíče; ani jeden se nehodí k druhému pokoji."

Petr řekl zamyšleně: "Vypadá to, ze máte s tím profesionálním zlodějem pravdu. V tom případě bychom měli plánovat zátah."

"Už jsem pár věcí udělal," ujišťoval Ogilvie. "Řekl jsem recepčním, aby se pro příštích pár dní ptali na jména, když dávají klíče. Když ucítí něco divnýho, vydají klíč, ale dobře si toho člověka prohlídnou a rychle informují někoho z mých lidí. Dali jsme vědět pokojským a posluhům, aby dávali pozor na tichošlápky a všecko, co se jim nebude zdát. Moji lidi budou pracovat přesčas a celou noc budou obcházet všechna poschodí."

Petr souhlasně přikývl. "To zní dobře. Přemýšlel jste o tom, že byste se mohl sám na den dva nastěhovat do hotelu? Zařídím vám pokoj, když budete chtít."

Petr si všiml, že tlusťochovou tváří přelétl výraz obav. Pak zavrtěl hlavou. "To nebude třeba."

"Ale budete tady - k sehnání?"

"To víte, že budu." Slova zněla důrazně, ale podivně nepřesvědčivě. Jako kdyby si Ogilvie uvědomil chybu, dodal: "I kdybych tu nebyl celou tu dobu, moji lidé vědí, co mají dělat."

Petra to však stále ještě neuspokojovalo. "Jak jsme to zařídili s policií?"

"Pošlou nám sem pár tajných. Řeknu jim taky o ty další věci a asi si zkontrolují, kdo by tak mohl být v městě. Jestli je to nějakej lapka s rejstříkem, mohli bysme mít štěstí a chytit ho."

"Mezitím ale náš přítelíček - ať je to kdokoli - nebude sedět na zadku."

"To určitě ne. A jestli je tak chytrej, jak si myslím, už si teď spočítal, že po něm jdem. Takže se bude snažit pracovat rychle a pak zmizet."

"A to je další důvod," zdůraznil Petr, "proč vás potřebujeme mít po ruce."

"Myslím, že sem počítal se vším." namítl Ogilvie.

"Já si to myslím taky. Ve skutečnosti mě nenapadá nic, na co byste zapomněl. Ale jde mi o to, že když tu nebudete, někdo jiný nemusí být tak důrazný nebo rychlý jako vy."

Cokoliv se o hlavním detektivovi dalo říct, uvažoval Petr, svému řemeslu rozuměl, když se do něho dal. Ale rozčilovalo ho, že jejich vztah je takový, že ho musí prosit o tak samozřejmé věci.

"Nemusíte mít starost," řekl Ogilvie. Ale Petr cítil, že tlusťoch má z nějakého důvodu starosti sám, když zvedl své velké tělo a vykolébal se ven.

Za chvilku ho následoval Petr, když ještě předtím vydal instrukce pro zprávu hotelové pojišťovně o loupeži,

společně se seznamem ukradených předmětů, který dodal Ogilvie.

Petr přešel krátkou vzdálenost ke Kristinině kanceláři. Zklamán zjistil, že tam není. Rozhodl se, že přijde po obědě znovu. Sestoupil do haly a kráčel do hlavní jídelny. Při vstupu si všiml, že polední provoz je dnes rušný, což obráželo současnou vysokou obsazenost hotelu.

Petr přátelsky kývl na hlavního číšníka Maxe, který přispěchal.

"Dobrý den, pane McDermotte. Stoleček pro vás?"

"Ne, přidám se k trestancům." Petr zřídkakdy využíval svého práva mít jako zástupce majitele vlastní stůl v jídelně. Většinou dával přednost tomu, sedět s ostatními úředníky u velkého kruhového stolu, který byl pro ně rezervován u dveří do kuchyně.

Hlavní účetní St. Gregoryho Royall Edwards a Sam Jakubiec, mohutný proplešatělý vedoucí úvěrů, už obědvali, když se k nim Petr připojil. Šéfmechanik Doc Vickery, který přišel před chvilkou, studoval jídelní lístek. Petr vklouzl na židli, kterou mu Max podržel, a zeptal se: "Co vypadá dobře?"

"Zkuste polévku z potočnic," radil Jakubiec mezi dvěma sousty. "Taková jako od maminky není; je mnohem lepší."

Royall Edwards dodal svým přesným účetnickým hlasem: "Dnešní specialita je pečené kuře. Dali jsme si ho."

Když vrchní odešel, objevil se u jejich stolu okamžitě mladý stolník. Navzdory zcela opačným platným nařízením měla úřednická "trestnice" vždy nejlepší obsluhu v jídelně. Bylo obtížné - jak Petr a jiní před ním objevili - přesvědčit zaměstnance, že platící zákazníci jsou důležitější než úředníci, kteří hotel řídí,

Šéfmechanik zavřel jídelní lístek a podíval se přes brýle s tlustými obroučkami, které mu jako obvykle sklouzly na špičku nosu: "Synku, dej mi to samé."

"Jednomyslně." Petr vrátil jídelní lístek, který ani neotevřel.

Číšník zaváhal. "Nejsem si tím smaženým kuřetem tak jist, pane. Měl byste možná dát přednost něčemu jinému."

"Teď je ta pravá doba, abyste nám to řekl," povídal Jakubiec.

"Mohu snadno vaši objednávku změnit, pane Jakubiec. A vaši též, pane Edwardsi."

Petr se zeptal: "Co je na smaženém kuřeti tak špatného?"

"Možná, že jsem to neměl říkat." Číšník byl celý nesvůj. "Ale pravda je, že máme stížnosti. Lidem to nějak nechutná." Otočil na chvilku hlavu a přelétl očima po rušné jídelně.

"V tom případě," řekl Petr, "chci vědět proč. Takže nechte mou objednávku, jak je." Ostatní poněkud neochotně přikývli.

Když číšník odešel, zeptal se Jakubiec: „Co je pravdy na té fámě, že nám možná uteče náš sjezd dentistů?"

"Slyšel jste dobře, Same. Odpoledne se dozvím, jestli to zůstane jen fámou." Petr se pustil do polévky, která se jako zázrakem zjevila, a pak popsal melu v hale před hodinou. Tváře ostatních během vyprávění zvážněly.

Royall Edwards poznamenal: "Už jsem pozoroval, že katastrofy zřídkakdy chodí ojediněle. Podle našich posledních finančních výsledků - o kterých, pánové, víte - je to jen jedna další."

"Jestliže to tak bude," řekl šéfmechanik, "tak určitě začnete nejdřív ujídat peníze z rozpočtu na stroje."

"Buď to," odvětil účetní, "anebo ho úplně zrušíme,"

Šéf zachrochtal, očividně nepobaven.

"Možná, že nás všechny zruší," řekl Sam Jakubiec. "Když to vezmou do ruky lidi ód O'Keefa." Podíval se tázavě na Petra, ale Royall Edwards na ně varovně kývl, protože se vracel číšník. Skupina ztichla, než mladík zručně obsloužil účetního a vedoucího úvěru, zatímco kolem nich dál hučel hluk jídelny, tiché cinkání talířů a kroky číšníků procházejících kuchyňskými dveřmi.

Když číšník odešel, Sam Jakubiec se přímo zeptal: "Tak jaké jsou doopravdy zprávy?"

Petr zavrtěl hlavou.. "Nic nevím, Same. Kromě toho, že ta polévka je zatraceně dobrá."

"Pokud si pamatujete," řekl Royall Edwards, "doporučili jsme ji my a teď dám další dobře podloženou radu - zmizte, dokud vám chutná." Okoušel pečené kuře, které před chvilkou s Jakubiecem dostali. Nyní odložil nůž a vidličku. "Propříště navrhuji, abychom uctivěji poslouchali našeho číšníka."

Petr se zeptal: "Je to opravdu tak špatné?"

"Ani ne," řekl účetní. "Pokud si potrpíte na žluklé jídlo."

Jakubiec nedůvěřivě okusil svou vlastní porci a ostatní ho pozorovali. Konečně oznámil: "Vemte to takhle. Kdybych za to jídlo měl platit já - tak bych neplatil."

Petr se napůl zvedl ze židle, zachytil pohled vrchního číšníka a přivolal ho. "Maxi, je chef Hebrand ve službě?"

"Ne, pane McDermotte. Myslím, že je nemocný. Službu má sous-chef Lemieux. Pokud je to kvůli tem smaženým kuřatům," pokračoval vrchní úzkostně, "ujišťuji vás, že už jsme se o to postarali. Přestali jsme to jídlo podávat a tam, kde byly stížnosti, jsme celé jídlo vyměnili." Přelétl pohledem stůl. "Uděláme to okamžitě také tady."

"V téhle chvíli," řekl Petr, "mě víc zajímá, co se vlastně stalo. Požádal byste chefa Lemieuxe, jestli by za námi mohl.

Protože dveře do kuchyně byly tak blízko, napadlo Petra, jestli by neměl tudy projít a přímo na místě zjistit, co se vlastně stalo s polední specialitou. Ale bylo by to nemoudré.

V jednání s hlavními kuchaři dodržovali vyšší úředníci hotelu přísně protokol, stejně strohý a tradiční jako na nějakém královském dvoře. V kuchyni byl chef de cuisine - anebo v chefově nepřítomnosti sous-chef - suverénní vládce. Bylo nemyslitelné, aby vedoucí hotelu vstoupil do kuchyně bez pozvání.

Šéfkuchaři mohli být propuštěni, a někdy k tomu také došlo. Ale než se tak stalo, bylo jejich království neporušitelné. Pozvat chefa z kuchyně ven - v tomto případě ke stolu v jídelně - bylo v pořádku. Ve skutečnosti to byl

vlastně rozkaz, protože v nepřítomnosti Warrena Trenta byl Petr McDermott nejvyšším úředníkem hotelu. Bylo by též přípustné, aby Petr stál ve dveřích do kuchyně a počkal, až bude pozván dovnitř. Ale za těchto okolností - v kuchyni očividně došlo ke krizi - Petr věděl, že první cesta je správnější.

"Chcete-li vědět, co si myslím," poznamenal Sam Jakubiec během čekání, "starý chef Hebrand má už svý dobrý dny dávno za sebou."

Royall Edwards se zeptal: "Kdyby šel opravdu do penze, myslíte, že by si toho někdo všiml?" Všichni věděli, že tím míří na častou nepřítomnost chefa de cuisine ve službě. K další z nich došlo zřejmě dnes.

"Konec přichází dost rychle pro nás pro všechny," zavrčel šéfmechanik, "je přirozený, že se nikdo spěchem nepřetrhne."

Nebylo žádným tajemstvím, že chladné špičkování účetního dopalovalo někdy dobromyslného mechanika.

"Ještě jsem neviděl našeho nového sous-chefa," řekl Jakubiec. "Zřejmě má věčně nos v kuchyni."

Royall Edwards shlédl na svoje sotva dotčené jídlo. "Pokud je tomu tak, je ten jeho nos pozoruhodně necitlivý orgán."

Během jeho řeči se dveře do kuchyně znova rozlétly. Nosič nádobí, který chtěl právě projít, ustoupil uctivě stranou a ve dveřích se objevil vrchní číšník Max. Několik kroků za ním se vynořila vznosná štíhlá postava v naškrobeném bílém oděvu, s vysokou šéfkuchařskou čepicí a s výrazem naprostého zoufalství v tváři pod ní.

"Pánové," oznámil Petr úřednickému stolu, "pokud se neznáte, toto je chef André Lemieux."

"Messieurs!" Mladý Francouz se zarazil a rozpřáhl bezmocně ruce. "Že se mně to muselo stát… Jsem zdrcen." Rozčilením nemohl skoro mluvit.

Petr McDermott se setkal s novým sous-chefem několikrát od jeho přijetí do St. Gregoryho před šesti týdny. Po každém setkání měl Petr nově příchozího raději.

Přijetí André Lemieuxe předcházel náhlý odchod jeho předchůdce. Bývalý sous-chef zlostně vybuchl po měsících zklamání a vnitřního varu na svého nadřízeného, stárnoucího Hebranda. V normálním případě by se po takové scéně nemuselo nic stát, protože emocionální výbuchy mezi kuchaři a chefy se jako v každé velké kuchyni vyskytovaly v předpověditelné míře. To, že bývalý sous-chef vrhl na chefa de cuisine plnou polévkovou mísu, však situaci ozvláštnilo. Naštěstí polévka byla Vichyssoise, jinak by následky byly ještě vážnější. V památném výjevu pak chef de cuisine zalitý v bílém, ze kterého kapalo na všechny strany, doprovodil svého bývalého asistenta až k uličním dveřím pro personál a prohodil ho jimi s energií na starce překvapující. O týden později byl přijat André Lemieux.

Jeho kvalifikace byla vynikající. Učil se v Paříži, pracoval v Londýně - u Pruniera a v Savoyi - pak krátce v newyorském Le Pavillon, než se mu podařilo získat významnější postavení v New Orleansu. Ale Petr se obával, že mladý sous-chef již během svého krátkého pobytu v St. Gregorym narazil na stejné překážky, které postihly jeho předchůdce. Těmi překážkami byl tvrdošíjný odpor monsieur Hebranda proti procedurálním změnám v kuchyni, navzdory častým absencím chefa de cuisine, během nichž řídil práci sous-chef.. Petr si soucitně pomyslel, že tato situace je v mnoha směrech obdobná s jeho vztahem k Warrenu Trentovi.

Petr ukázal na prázdné místo u úředního stolu. "Nesednete si k nám?"

"Děkuji, pane." Mladý Francouz těžce dopadl na židli, kterou mu přisunul vrchní číšník.

Hned po něm přišel číšník, který se nezdržoval čekáním na pokyny a změnil všechny čtyři objednávky na telecí Scallopini. Odstranil obě provinilé porce kuřete, se kterými pak kolem spěchající nosič nádobí zmizel do kuchyně. Všichni čtyři úředníci dostali náhradní jídlo; sous-chef si objednal jen černou kávu.

"To už je lepší," řekl pochvalně Sam Jakubiec.

"Objevili jste příčinu těch potíží?" zeptal se Petr.

Sous-chef se nešťastně podíval směrem ke kuchyni. "Potíže, ony mají mnoho příčin. V tomto případě byla chyba ve špatně chutnajícím smažícím tuku. Ale můžu za to já sám - že tuk nebyl vyměněn, jak jsem se domníval. A já, André Lemieux, jsem dovolil, aby takové jídlo opustilo kuchyň!" Nevěřícně zavrtěl hlavou.

"Člověk nemůže být všude," řekl šéfmechanik. "Všichni vedoucí oddělení to vědí."

Royall Edwards pronesl nahlas, co si Petr před chvílí pomyslel: "Naneštěstí se nedovíme o lidech, kteří si na jídlo nestěžovali, ale už nepřijdou,"

André Lemieux chmurně přikývl. Odložil kávový šálek. "Messieurs, omluvíte mne. Monsieur McDermott, až budete hotov, mohli bychom si snad promluvit, ano?"

Za čtvrt hodiny vstoupil Petr dveřmi z jídelny do kuchyně. André Lemieux mu přispěchal v ústrety.

"Je to od vás hezké, že jste přišel, pane."

Petr zavrtěl hlavou. "Mám kuchyně rád." Rozhlédl se a zpozoroval, že polední ruch začal odumírat. Již jen pár jídel míjelo na cestě ven dvě kontrolorky středního věku, které pedantsky seděly jako podezřívavé učitelky u vysokých pokladen. Daleko víc talířů však přicházelo z jídelny, kde nosiči nádobí spolu s číšníky sklízeli ze stolů po řídnoucím proudu hostů. U velké myčky na konci kuchyně, jejíž chromové pulty a nádoby na odpadky byly jakýmsi převráceným obrazem automatu, pracovalo soustředěně šest kuchyňských pomocnic v zástěrách. Stěží stačily držet tempo s přílivem talířů z několika restaurací hotelu a ze sjezdové haly o patro výš. Petr si všiml, že další pomocnice zadržovala nepoužité máslo a stírala ho do veliké chromové nádoby. Později bude takto zachráněné máslo znovu použito, tak jak se to dělá ve většině velkých kuchyní, třebaže málokterá z nich to připouští.

"Chtěl jsem s vámi mluvit o samotě, monsieur. Když jsou ostatní přítomni, chápete, mluví se těžko o některých věcech."

Petr řekl zamyšleně: "Jedna věc mi není jasná. Porozuměl jsem správně, že jste nařídil, aby sádlo na smažení bylo vyměněno, ale že se tak nestalo?"

"To je pravda."

"Co se vlastně přihodilo?"

Mladý chef měl ustaranou tvář. "Dnes ráno dám příkaz. Můj nos, on mě informoval, že tuk není dobrý. Ale pan Hebrand - neřekl nic - a postavil se proti. Pak pan Hebrand, on šel domů a já tu zůstal se špatným tukem a nic jsem nevěděl."

Petr se proti své vůli usmál. "Z jakého důvodu byl rozkaz změněn?"

"Tuk stojí hodně - velmi hodně; v tom souhlasím s panem Hebrandem. - V poslední době jsme ho často vyměňovali. Příliš často."

"Pokusil jste se přijít na to, proč?"

André Lemieux rozhodil ruce v bezmocném gestu. "Navrhoval jsem každý den chemickou zkoušku na volné tukové kyseliny. Dalo by se to udělat v laboratoři, dokonce tady. Pak bychom inteligentně hledali příčinu, proč se sádlo kazí. Pan Hebrand nesouhlasí - s tím i s jinými věcmi."

"Myslíte si, že je toho tady hodně v nepořádku?"

"Spousta věcí." Byla to krátká, téměř mrzoutská odpověď a na chvíli se zdálo, že tím diskuse skončí. Pak se najednou začala valit slova, jako by se protrhla přehrada. "Monsieur McDermott, povídám vám, že je toho spousta v nepořádku. To není kuchyně, kde by se dalo pracovat s hrdostí. To je… jak tomu říkáte… galimatyáš, patlanice - špatné jídlo, některé staré způsoby, které jsou špatné, nové způsoby, které jsou špatné, a všude dokola spousta vyhazování. Já jsem dobrý chef; jiní vám to mohou potvrdit. Ale je to tak, že dobrý chef musí být spokojen s tím, co dělá, jinak už není dobrý. Ano, monsieur, udělal bych změny, mnoho změn, lepší pro hotel, pro pana Hebranda, pro všechny. Ale nařizuje se mi - jako dítěti - abych nic neměnil.'"

"Je možné," řekl Petr, "že brzy dojde tady všude k velkým změnám. Hodně brzy."

André Lemieux se pyšně narovnal. "Jestli máte na mysli monsieura O'Keefa, tak ať udělá jakékoli změny, já se tu na ně dívat nebudu. Nemám vůbec v úmyslu stát se rychlokuchařem pro hotelovou společnost."

Petr se zvědavě zeptal: "Kdyby zůstal St. Gregory nezávislý, jaké změny byste udělal?"

Prošli již téměř celou kuchyní. Byl to protažený obdélník přes celou šířku hotelu. Po všech stranách obdélníku vedly jako výstupy z kontrolního střediska východy k několika hotelovým restauracím, ke služebním výtahům a k přípravnám jídla ve stejném poschodí a o poschodí níž. Minuli dvojitou řadu polévkových kotlů, které bublaly jako obrovské tyglíky, a došli do zasklené kanceláře, v níž se teoreticky oba hlavní šéfkuchaři - chef de cuisine a sous-chef - dělili o odpovědnost. Blízko ní si Petr všiml velké čtyřdílné smažírny, která byla příčinou dnešních stížností. Pomocnice z ní vylévala všechno sádlo. Uvážil-li člověk jeho množství, bylo jasné, že časté vyměňování musí být nákladné. Zastavili se, zatímco André Lemieux uvažoval o Petrově otázce.

"Jaké změny, ptáte se, monsieur? Nejdůležitější je jídlo. Pro některé, kteří jídlo připravují, je fasáda, to jak jídlo vypadá, to je pro ně důležitější, než jak chutná. V tomhle hotelu utrácíme spoustu peněz za ozdoby. Petržele je na všem spousta. Ale v omáčce jí není dost. Potocnice je na talíři, když ji člověk potřebuje do polévky. A ty barevné úpravy aspiku!" Mladý Lemieux zoufale rozhodil rukama. Petr se účastně usmál.

"A vína, monsieur! Dieu merci, že nemám vína na starost."

"Ano," řekl Petr. Byl sám nespokojen se špatně skladovanými vinnými sudy v hotelu.

"Jedním slovem, pane, všechny hrůzy podřadného table d'hóte. Taková obrovská neúcta k jídlu, takové mrhání penězi na vnější vzhled, jeden by z toho plakal. Plakal, monsieur!" Zastavil se, pokrčil rameny a pokračoval: "S menším vyhazováním bychom mohli mít kuchyni, která povzbuzuje apetyt a dělá chuti čest. Takto je nezáživná, extravagantně obyčejná."

Petr přemýšlel, jestli je André Lemieux dostatečně realistický, co se týče St. Gregoryho. Jako kdyby sous-chef vycítil jeho pochybnosti, naléhal dál. "Je pravda, že hotel má některé zvláštní problémy. Není to zátiší pro labužníky. Nemůže být. Musíme uvařit hodně jídel, obsloužit spoustu lidí, kteří až moc po americku spěchají. Ale i při těchhle omezeních lze mít něco svého druhu vynikajícího. Něco takového, s čím člověk může žít. A přesto mi pan Hebrand říká, že mé myšlenky, ony že jsou příliš nákladné. To není pravda, jak jsem dokázal."

"Jak jste to dokázal?"

"Pojďte, prosím."

Mladý Francouz vstoupil napřed clo zasklené kanceláře. Byla to malá, přeplněná komůrka se dvěma stoly, registraturami a skříněmi kolem tří stěn. André Lemieux šel k menšímu stolu. Otevřel zásuvku, vytáhl velkou obálku a z ní desky. Podal je Petrovi. "Ptáte se, jaké změny. Tady to všechno je."

Petr McDermott zvědavě desky otevřel. Bylo tam mnoho stránek popsaných drobným rukopisem. Z několika větších složených papírů se vyklubaly plánky narýsované rukou a stejně pečlivě popsané. Pochopil, že je to globální stravovací plán pro celý hotel. Na jednotlivých stránkách byly cenové propočty, jídelní lístky, plán kontroly jakosti a navrhovaná reorganizace personálu. Už po běžném prolistování, na něj celý plán a hloubka autorova smyslu pro detail udělaly velký dojem.

Petr vzhlédl a setkal se s pohledem svého společníka. "Rád bych si to prostudoval, jestli můžu."

"Vezměte si to. Nespěchá to." Mladý sous-chef se kysele usmál. "Řekli mi, že mi těžko některý z těch plánů v tomto hotelu vyjde."

"Překvapuje mě, jak jste mohl něco takového tak rychle vymyslet."

André Lemieux pokrčil rameny. "Netrvá dlouho pochopit, co je v nepořádku."

"Možná, že bychom stejnou myšlenku mohli použít na to, co se stalo se smažírnou."

Následoval nejdřív záblesk úsměvu, pak mrzutost. "Touché! To je pravda - myslel jsem na tohle, ale ne na tuk pod svým nosem."

"Ale ne," namítl Petr. "Podle toho, co jste mi řekl, jste špatný tuk objevil, ale nevyměnili ho, jak jste nařídil."

"Měl jsem objevit příčinu, proč se tuk kazí. Příčina vždycky existuje. Jestli na ni nepřijdeme, může to být ještě horší."

"Jak horší?"

"Dnes jsme měli hodně štěstí a užívali jsme sádla na smažení jen málo. Ale zítra, pane, máme šest set smažených chodů pro sjezd."

Petr si tiše hvízdl.

"Tak, tak." Přešli z kanceláře ke smažírně, která už byla zbavena posledních stop provinilého tuku.

"Zítra bude samozřejmě sádlo čerstvé. Kdy jste ho měnili naposledy?"

"Včera."

"Tak nedávno?"

André Lemieux přikývl. "Pan Hebrand si nedělal legraci, když si stěžoval na vysokou cenu. Ale co je v nepořádku, to je záhada."

Petr řekl pomalu: "Pokouším se rozpomenout na nějaké útržky z potravinářské chemie. Bod přepálení čerstvého, dobrého sádla je …"

"Dvě stě dvacet stupňů. Nikdy nemá být víc rozpálené, jinak se začne rozkládat."

"A jak se sádlo používá, bod přepálení pomalu klesá."

"Hodně pomalu, když je všechno v pořádku."

"A tady smažíme při…"

"Sto osmdesáti stupních - to je nejlepší teplota pro velké kuchyně i do domácnosti."

"Takže bod přepálení zůstane kolem sto osmdesáti stupňů, sádlo smaží dobře. Pod tím už přestává."

"Tak tomu je, monsieur. A to sádlo dá jídlu špatnou chuť, takže chutná žlukle, jako dneska."

V Petrově mozku se probudila fakta, která se kdysi naučil, ale která nepoužíváním zrezivěla. Na Cornellu byla pro studenty hotelové školy přednáška z potravinářské chemie. Mlhavě si na ni vzpomínal… V Statler Hall v podvečer, na oknech námraza. Přišel ze štiplavého vzduchu venku. Uvnitř bylo teplo, bzukot informací… tuky a katalyzátory.

"Existují některé látky," vzpomínal Petr nahlas, "které ve styku s tukem fungují jako katalyzátory a velmi rychle ho rozkládají."

"Ano, monsieur." André Lemieux je začal vypočítávat na prstech. "Je to vlhkost, sůl, mosazné a měděné spojky na smažírnách, příliš mnoho horka a olivový olej. Všechny tyhle věci jsem zkontroloval. V tom příčina není."

Petrovi vyskočilo v mozku slovo. Bylo spojeno s tím, jak před chvílí podvědomě pozoroval čištění smažírny.

"Z jakého kovu máte smažící síta?"

"Chromovaná." Tón byl udivený. Jak oba věděli, chróm je sádlu neškodný.

"Napadlo mě," řekl Petr, "jak je to chromování dobré. Jestli není dobré, co je pod chrómem, a jestli chromový povlak není v některých místech odřený?"

Lemieux zaváhal a oči se mu mírně rozšířily. Tiše zvedl jedno síto a pečlivě ho otřel hadrem. Přešli blíž ke světlu a začali kovový povrch prohlížet.

Chróm byl dík dlouhému a nepřetržitému používání poškrábaný. Na některých místech byl dokonce úplně odřený. A pod škrábaninami a odřeninami prosvítalo leskle něco žlutého.

"Mosaz!" Mladý Francouz se udeřil rukou do čela. "Bezpochyby se sádlo zkazilo od toho. Byl jsem velký hlupák."

"Nechápu, proč byste se měl sám vinit," namítl Petr. "Je jasné, že dlouho předtím, než jste přišel, někdo šetřil a koupil levná smažící síta. Naneštěstí to nakonec přišlo dráž."

"Ale měl jsem na to přijít, - tak jako vy, monsieur." André Lemieux měl blízko k slzám. "Místo toho jste přisel do kuchyně vy, monsieur - z vaší paperasserie - abyste mi řekl, co je tu v nepořádku. Budu všem pro smích."

"Jestli ano, tak proto, že jste o tom sám vykládal," řekl Petr. "Ode mne nikdo nic neuslyší."

André Lemieux pomalu dodal: "Druzí mi říkali, že jste dobrý a inteligentní člověk. Teď už vím, že je to pravda."

Petr se dotkl desek, které měl v ruce. "Přečtu si vaši zprávu a dám vám vědět, co si o tom myslím."

"Děkuji, monsieur. A chci nová smažící síta. Z nerez oceli. Budou tu dneska večer, kdybych měl někoho praštit do hlavy kladivem."

Petr se usmál.

"Monsieur, myslím si ještě něco."

"Ano?"

Mladý sous-chef zaváhal. "Budete si možná myslet, že je to, jak tomu říkáte, troufalost. Ale vy a já, monsieur McDermott - kdybychom měli ruce volné - my bychom z toho mohli udělat prvotřídní hotel."

I když se Petr od srdce zasmál, přemýšlel o tomto výroku celou cestu do své kanceláře na hlavním mezaninu.

[9]

Vteřinu poté, co zaklepala na dveře pokoje 1410. napadlo Kristinu Francisovou, proč sem vlastně jde. Včera byla samozřejmě její návštěva u Alberta Wellse po jeho zápase se smrtí a její vlastní účasti naprosto přirozená. Ale teď už měl Albert Wells potřebnou péči, a jak se zotavoval, vracel se zpět ke své roli jednoho z tisíce a půl obyčejných hostů v hotelu. Takže není žádný důvod k další osobní návštěvě, říkala si Kristina.

Ale přesto bylo na starém mužíkovi něco, co ji přitahovalo. Napadlo ji, jestli to není dětinský přístup a jestli v něm nehledá některé rysy vlastního otce, s jehož ztrátou se za celých dlouhých pět let nedokázala smířit. Ale ne! Její vztah k otci spočíval v závislosti na něm. Alberta Wellse měla chuť naopak ochraňovat, tak jako včera, když ho chtěla

ušetřit následků jeho souhlasu s najmutím soukromé ošetřovatelky.

Anebo snad, pomyslela si Kristina, je to v té chvíli jen pouhá osamělost, touha zapomenout na zklamání, když se dozvěděla, že se dnes večer nesetká s Petrem, jak předtím oba plánovali. A co se toho týče - bylo to jen zklamání, anebo nějaký silnější cit, když objevila, že Petr bude místo s ní večeřet s Marshou Preyscottovou?

Musela přiznat, že jestli má být k sobě poctivá, měla ráno zlost, i když doufala, že se jí to podařilo zakrýt mírnou nespokojeností a jedovatostí té poznámky, kterou nedokázala potlačit. Bylo by velkou chybou dávat najevo vlastnické pocity, co se týče Petra, anebo dopřát malé slečně Marshe potěšení z vědomí, že dosáhla ženského vítězství, i když tomu tak skutečně bylo. Na její klepání stále nikdo neodpovídal. Vzpomněla si, že by ošetřovatelka měla být ve službě, a zaklepala znovu, tentokrát ostřeji. Teď se ozval zvuk odsouvané židle a blížících se kroků.

Dveře se otevřely a objevil se Albert Wells. Byl oblečen. Vypadal dobře a ve tváři měl zdravou barvu; jeho tvář se ještě rozjasnila, když viděl Kristinu. "Doufal jsem, že přijdete, slečno. Kdybyste nepřišla, musel bych se po vás podívat sám."

Překvapeně řekla: "Myslela jsem..."

Ptačí mužík se uchechtl. "Myslela jste, že mě udrží v posteli; ne, nepovedlo se jim to. Cítil jsem se dobře, a tak jsem poslal hotelového doktora pro toho specialistu - toho z Illinois, doktora Uxbridge. Má rozum; řekl, že když se člověk cítí zdráv, tak obyčejně je. Takže jsme poslali ošetřovatelku domů, a tady mě máte." Zazářil. "Pojďte dál, slečinko."

Kristině se ulevilo, když se dozvěděla, že skončily velké výdaje s ošetřováním. Měla podezření, že strach z výdajů ovlivnil rozhodnutí Alberta Wellse.

Když ho následovala do pokoje, zeptal se. "Neklepala jste už předtím?"

Přiznala, že ano.

"Myslel jsem si, že něco slyším. Byl jsem asi zabrán do tohohle." Ukázal na stolek u okna. Měl na něm velkou a komplikovanou skládačku, která byla asi ze dvou třetin hotová. "Anebo," dodal, "jsem si myslel, že to je Bailey."

Kristina se zvědavě zeptala: "Kdo je Bailey?"

Stařík šelmovsky blýskl očima. "Když chvilku počkáte, poznáte ho. Přinejmenším buď jeho, anebo Barnuma."

Zavrtěla hlavou, protože stále ještě nerozuměla. Přešla k oknu a sklonila se nad skládačkou. Bylo tam už dost kusů, aby poznala, že představuje New Orleans - pohled z ptačí perspektivy na město za soumraku, s řekou, která se městem stříbřitě vinula. Řekla: "Taky jsem je kdysi dělala. Otec mi pomáhal."

"Někteří lidé tvrdí, že to není žádná zábava pro dospělého muže," poznamenal vedle ní Albert Wells. "Ale já si většinou nějakou skládačku postavím, když chci přemýšlet. Někdy objevím ten klíčový kousek a odpověď na to, o čem přemýšlím, ve stejnou chvíli."

"Klíčový kousek? O tom jsem nikdy neslyšela,"

"To je jen taková moje představa, slečinko. Počítám, že vždycky nějaký existuje k tomuhle a k většině ostatních problémů, na které si vzpomenete. Někdy si člověk myslí, že ho našel, a není to pravda. Ale když ho najde, všechno je najednou o hodně jasnější, včetně toho, jak se tam hodí ostatní věci."

Najednou se ozvalo ostré, pánovité zaklepání na dveře. Albert Wells zašeptal: "Bailey!"

Když se dveře otevřely, spatřila s překvapením uniformovaného hotelového sluhu. Na věšácích přes jedno rameno měl sbírku obleků; vpředu byl vyžehlený béžový seržový oblek, který podle staromódního střihu nepochybně náležel Albertu Wellsovi. Sluha pověsil oblek s nacvičenou rychlostí do šatníku a vrátil se ke dveřím, kde mužík čekal. Sluhova levá ruka svírala na ramenou šaty a pravá se automaticky natáhla s otevřenou dlaní.

"O vás už jsem se postaral," řekl Albert Wells. Jeho oči prozrazovaly, že se baví. "Když jste ráno oblek vyzvedával."

"To jsem nebyl já, pane." Sluha rozhodně zavrtěl hlavou.

"Ne, ale váš přítel. To je to samé."

Muž řekl stoicky: "O tom nic nevím."

"Myslíte jako, že vás podvádí?"

Natažená ruka klesla. "Nevím, o čem mluvíte."

"Ale jděte!" Albert Wells se široce šklebil. "Vy jste Bailey. Dal jsem spropitné Barnumovi"

Sluhův pohled přeskočil na Kristinu. Když ji poznal, přeletěl jeho tvář stín pochyb. Pak se přihlouple usmál. "Ano, pane." Vyšel ven a zavřel za sebou dveře.

"Co to mělo všechno znamenat?"

Mužík se uchechtl. "Pracujete v hotelu, a neznáte trik s Baileym a Barnumem?" Kristina zavrtěla hlavou.

"To je prosté, slečinko. Hoteloví sluhové pracují ve dvojicích, ale ten, co vyzvedne oblek, ho nikdy nejde vrátit. Mají to tak spočítáno, že obvykle dostanou spropitné dvakrát. Pak ho dají dohromady a rozdělí se."

"Už tomu rozumím," řekla Kristina. "Ale nikdy mě to nenapadlo."

"Ostatní většinou taky ne. Proto platí dvakrát spropitné za jednu službu." Albert Wells si zamyšleně třel svůj zobákovitý nos. "Pro mě je to taková hra - kolik je hotelů, ve kterých se dějí stejné věci."

Zasmála se. "Jak jste na to přišel?"

"Jeden sluha mi to řekl - když jsem mu pohrozil, že udělám randál. Řekl mi ještě něco jiného. V hotelích, kde mají telefony číselníky, se dá z některých přístrojů volat přímo do pokojů. Takže Barnum nebo Bailey - podle toho, který je ten den který - zatelefonuje do pokojů, na které má donášku. Když se nikdo neozve, počká a zavolá později. Když se někdo ozve - což znamená, že tam někdo je - zavěsí beze slova. A o pár minut později přinese oblek a dostane druhé spropitné."

"Vy jste proti spropitnému, pane Wellsi?"

"To ani ne, slečinko. Spropitné je jako smrt; je tu natrvalo; tak proč se o to starat? Stejně jsem dal Barnumovi ráno dobré spropitné - tak nějak jsem si předplatil tu trošku zábavy, kterou jsem teď měl s Baileym. Ale nemám rád, když mě někdo má za vola."

"Myslím si, že se to neděje moc často." Kristina začínala mít podezření, že Albert Wells zdaleka nepotřebuje tolik ochrany, jak původně předpokládala. Líbil se jí ale stejně jako předtím.

Připustil: "Může být. Ještě jednu věc vám řeknu. V tomhle hotelu je těchhle švindlíčků víc než v ostatních."

"Proč myslíte?"

"Protože mám většinou otevřený oči, slečinko, a mluvím s lidmi. Říkají mi věci, které by vám možná neřekli."

"Jaké věci?"

"Tak například, spousta z nich si myslí, že jim projde všechno. Zdá se mi, že je to proto, že nemáte dobré vedení. Mohlo by být dobré, ale není, a možná proto má teď pan Trent starosti."

"To je skoro neuvěřitelné," řekla Kristina. "Petr McDermott mi řekl přesně to samé - skoro stejnými slovy." Pohlédla malému muži do tváře. Nebyl zvlášť průbojný, ale jak se zdálo, měl velmi živý instinkt pro pravdu.

Albert Wells souhlasně přikývl. "To je šikovný mladý muž. Včera jsme si pohovořili."

Odhalení ji překvapilo. "Petr sem přišel?"

"Ano."

"To jsem nevěděla." Ale napadlo ji, že taková věc se Petru McDermottovi podobá - účinně si zkontroloval všechno, co se ho osobně týkalo. Již dříve si všimla jeho schopnosti myslet velkoryse a přitom nevynechávat malé detaily.

"Provdáte se za něho, slečinko?"

Nečekaná otázka ji zaskočila. "Jak vás tohle napadlo?" protestovala. Ale k dovršení rozpaků cítila, že se červená.

Albert Wells se uchechtl. Kristina si pomyslela, že v některých chvílích má v sobě něco uličnického.

"Domyslel jsem si to - podle toho, jak jste teď vyslovila jeho jméno. Kromě toho mě napadlo, že se vy dva musíte často stýkat, když pracujete vedle sebe; jestli ten mladý muž má tolik rozumu, na kolik ho odhaduji, nemusí se koukat o moc dál."

"Pane Wellsi, vy jste strašný. Čtete lidem myšlenky, aby se cítili hrozně." Ale v jejím upřímném úsměvu nebyla výčitka. "A prosím vás, neříkejte mi slečinko. Jmenuji se Kristina."

"To je pro mne zvláštní jméno," řekl tiše. "Má žena se taky tak jmenovala."

"Jmenovala?"

Přikývl. "Umřela, Kristino. Je to už tak dlouho, že si někdy myslím, že ten náš čas pohromadě vůbec neexistoval. Ani ten dobrý, ani ten špatný, a měli jsme dost obojího. A pak najednou se někdy zdá, jako by to bylo včera. A tehdy mě to unavuje, hlavně ta samota. Neměli jsme žádné děti." Zarazil se a oči se mu leskly. "Člověk nikdy neví, o co se s druhým dělí, dokud to dělení neskončí. A tak vy a ten váš mladík - užijte si každou minutu, co máte. Neztrácejte spoustu času; nikdy se vám nevrátí."

Zasmála se. "Pořád vám říkám, že to není můj mladík. Alespoň ještě není."

"Když to dobře navléknete, tak bude."

"Možná." Přelétla pohledem nedokončenou skládanku. Řekla pomalu: "Napadá mě, jestli opravdu existuje klíčový článek ke všemu - jak říkáte. A jestli, když ho člověk najde, doopravdy o tom ví, anebo jen hádá a doufá." A najednou, dřív než si to začala uvědomovat, se mužíkovi svěřila se vším, s minulostí - s tragédií ve Wisconsinu, stěhováním do New Orleansu, se svou osamělostí, s přivykáním a nyní s první možností plného a užitečného života. Odhalila také zrušení dnešní večerní schůzky a své zklamání nad jeho příčinou.

Nakonec Albert Wells moudře přikývl. "Věci se někdy vyřeší samy. Jindy zase potřebujeme do lidí trochu strčit, aby se hnuli."

Lehce se zeptala: "Máte nějaký nápad?"

Zavrtěl hlavou. "Jste žena a víte o tom mnohem víc než já. Ale jedna věc mě napadá. Kvůli tomu, co se stalo, bych se nedivil, kdyby vás ten mladík pozval zítra na schůzku."

Kristina se usmála. "Možná."

"Tak si umluvte jinou schůzku, dřív než s tím přijde. Bude si vás víc vážit, když bude muset o den déle čekat."

"Musela bych si něco vymyslet."

"To není třeba, pokud nebudete chtít. Chtěl jsem vás stejné požádat, slečinko … pardon, Kristino. Chtěl bych s vámi jít na večeři - abych vám poděkoval za to, co jste pro mě tamtu noc udělala. Pokud snesete společnost starého člověka, rád zafunguji jako náhradník."

Odpověděla: "Na večeři půjdu hrozně ráda, ale ujišťuji vás, že nebudete náhradník."

"Výborně!" Mužík se rozzářil. "Raději to uděláme tady v hotelu. Slíbil jsem doktorovi, že nevyjdu ještě pár dní ven."

Kristina krátce zaváhala. Napadlo ji, jestli Albert Wells ví, jak vysoké jsou večerní ceny v hlavní restauraci St. Gregoryho. I když výdaj za ošetřování skončil, nechtěla ještě dál ubírat z peněz, které mu zbývají. Najednou ji napadl způsob, jak tomu předejít.

Odsunula myšlenku na později a ujistila ho: "V hotelu to bude dobré. Ale bude to zvláštní příležitost. Musíte mi dát čas, abych došla domů a převlékla se do něčeho skutečně okouzlujícího. Takže v osm hodin - zítra večer."

Když Kristina opustila ve čtrnáctém poschodí Alberta Wellse, všimla si, že výtah číslo čtyři je mimo provoz. Viděla, jak údržbáři pracují na šachetních dveřích i na samotné kleci výtahu.

Sjela jiným výtahem na hlavní mezanin.

[10]

Předseda dentistů doktor Ingram zíral na návštěvníka ve svém apartmá v sedmém patře. "McDermotte, jestli jste sem přišel s nápadem pokusit se všechno pěkně uhladit, říkám vám rovnou, že ztrácíte čas. Přišel jste proto?"

"Ano," připustil Petr. "Obávám se, že ano."

"Alespoň nelžete," řekl neochotně starší muž.

"Nechápu, proč bych měl lhát. Jsem zaměstnancem hotelu, doktore Ingrame. Pokud tu pracuji, je mou povinností udělat pro něj to nejlepší, co je v mých silách."

"A to, co se stalo doktoru Nicholasovi, považujete za to nejlepší, co je ve vašich silách?"

"Ne, pane. Náhodou si myslím, že je to ta nejhorší věc, kterou jsme mohli udělat. Fakt, že jsem neměl oprávnění změnit platné pravidlo hotelu, to nijak nevylepšuje."

Předseda dentistů si odfrkl. "Kdybyste si to skutečně myslel, měl byste mít odvahu odejít a hledat místo někde jinde. Někde, kde je možná nižší plat, ale vyšší etika."

Petr se začervenal a ubránil se ukvapenému odseknutí. Připomněl si, jak ráno v hale obdivoval staršího dentistů za jeho přímočaré stanovisko. Od té doby se nic nezměnilo.

"Ne?" Čilý nepoddajný pohled se na něho upíral.

"Dejme tomu, že bych odešel," řekl Petr. "Ten, kdo by vzal mé místo, by mohl být úplně spokojen s tím, jak se věci mají. Já alespoň nejsem. A chci udělat, co budu moct, aby se tady základní pravidla změnila."

"Pravidla! Racionalizace! Zatracené výmluvy!" Doktorova červenolící tvář zrudla ještě víc. "To už jsem všechno slyšel. Je mi z toho nanic! Lidmi jsem znechucen, stydím se za ně a dělá se mi z nich zle!"

Nastalo ticho.

"Dobrá." Hlas doktora Ingrama klesl, jeho bezprostřední hněv se vyčerpal. "Připouštím, že nejste tak zabedněný jako jiní, McDermotte. Máte vlastní problém a tím, že vás seřvu, nic nevyřeším. Ale cožpak to, synku, nevidíš? - v polovině případů právě ta zatracená rozumnost lidí, jako jsme ty a já, přispívá k takovému jednání, jakého se dnes dostalo Jimu Nicholasovi."

"Já to vidím, doktore. I když si myslím, že celá ta věc není tak úplně jednoduchá, jak ji děláte."

"Spousta věcí není jednoduchých." zavrčel starší muž. "Slyšel jste, co jsem řekl Nicholasovi. Řekl jsem, že když nedostane omluvu a pokoj, vystěhuji celý sjezd z hotelu."

Petr řekl opatrně: "Nejsou obvykle na vašem sjezdu události - lékařské diskuse, demonstrace a takové věci - ze kterých má spousta lidí užitek?"

"Přirozeně."

"A pomohlo by to tedy? Myslím jako, kdybyste všechno zrušil, co by tím kdo získal? Doktor Nicholas ne …." Zarazil se, protože si uvědomoval doktorovo vzrůstající nepřátelství.

Doktor Ingram štěkl: "Nezkoušejte mě opít rohlíkem, McDermotte. A přiznejte mi tolik rozumu, že jsem na to už myslel."

"Promiňte."

"Vždycky jsou důvody pro to, aby se něco udělalo; ve spoustě případů jsou to dobré důvody. Proto tak málo lidí hájí stanoviska, ve která věří, anebo ve která říkají, že věří. Za pár hodin někteří z mých kolegů, kteří to myslí dobře, budou argumentovat stejně, až uslyší, co plánuji." Starší muž se odmlčel. Těžce dýchal. Obrátil se přímo na Petra. "Na něco se vás zeptám. Dnes ráno jste přiznal, že se stydíte za to, že jste vyhnal Jima Nicholase. Kdybyste byl teď a tady na mém místě, co byste udělal?"

"Doktore, to je hypotetická …"

"Už dost výmluv! Ptám se vás jednoduše a přímo."

Petr uvažoval. Co se týkalo hotelu, předpokládal, že ať řekne cokoli, nemůže to na výsledku nic změnit. Proč neodpovědět poctivě.

"Myslím, že bych udělal přesně to, co zamýšlíte - zrušil bych to," řekl.

"No tak!" Předseda dentistů ustoupil o krok a zkoumavě se na něj díval. "Pod vším tím hotelovým svinstvem se skrývá poctivý člověk."

"Který může být brzy bez zaměstnání."

"Drž se, synku, toho černého kvádra! Můžeš pomáhat při pohřbech." Ingram se poprvé zasmál. "Navzdory všemu se mi docela líbíte, McDermotte. Potřebujete snad spravit nějaké zuby?"

Petr zavrtěl hlavou. "Pokud by vám to nevadilo, znal bych raději vaše plány. Co možná nejdřív." Okamžitě, jakmile bude zrušení potvrzeno, bude potřeba udělat spoustu věcí. Jak Royall Edwards zdůraznil u oběda, ztráta bude pro hotel katastrofální. Ale přinejmenším se daly hned zarazit některé přípravy na zítřek a pozítří.

Doktor Ingram řekl stručně: "Šel jste se mnou na rovinu, půjdu na rovinu s vámi. Svolal jsem mimořádnou schůzi výkonného výboru na pět odpoledne." Pohlédl na hodinky. "To je za dvě a půl hodiny. Do té doby přijede většina členů předsednictva."

"Budeme s vámi určitě v kontaktu."

Doktor Ingram přikývl a znovu se zachmuřil. "McDermotte, nenamlouvejte si nic jen proto, že jsme se na chvilku uvolnili. Od rána se nic nezměnilo a já vás hodlám kopnout tam, kde to bolí."

Warren Trent reagoval na zprávu, že Svaz amerických dentistů možná zruší svůj sjezd a uspořádá protestní stěhování z hotelu, kupodivu lhostejně.

Petr McDermott odešel od doktora Ingrama okamžitě do ředitelského apartmá na hlavním mezaninu. Kristina

mu řekla - jak se mu zdálo, trochu chladně - že majitel hotelu je uvnitř..

Petr ucítil, že Warren Trent je o poznání méně nervózní než během poslední doby. Seděl pohodlně za stolem s mramorovou deskou v honosné ředitelské kanceláři a nedával najevo podrážděnost, která byla ještě včera tak zjevná. Chvílemi mu kolem úst pohrával slabý úsměv, když poslouchal Petrovu zprávu, i když se zřejmě netýkal dotyčných událostí. Bylo to spíš, pomyslel si Petr, jako kdyby jeho zaměstnavatel vychutnával nějaký soukromý požitek, o kterém ví jen on sám.

Nakonec majitel hotelu rozhodně zavrtěl hlavou. "Neodejdou. Budou mít řeči, ale tím to skončí."

"Zdálo se, že doktor Ingram to myslí velmi vážně."

"On možná, ale ne ostatní. Říkáte, že mají odpoledne schůzi; povím vám, co se stane. Budou chvíli debatovat, a pak ustaví výbor, aby sestavil rezoluci. Později - nejspíš zítra - podá zprávu výkonnému výboru. Ten možná zprávu přijme, možná ji doplní; tak jako tak budou mluvit dál. Ještě později - možná další den - budou o rezoluci diskutovat ve sjezdové hale. Už to všechno znám - velký demokratický proces. Až sjezd skončí, budou stále ještě mluvit."

"Asi můžete mít pravdu," řekl Petr. "I když si myslím, že je to pěkně prohnilé hledisko."

Mluvil neuváženě a připravil se teď na výbušnou odpověď. Nedostavila se. Místo toho Warren Trent zavrčel: "Jsem jenom praktický, to je všechno. Lidi toho o tak zvaných principech nažvaní, až jim vyschne v krku. Ale nebudou se vystavovat nepohodlí, když se tomu můžou vyhnout."

Petr umíněně řekl: "Bylo by stále ještě jednodušší, kdybychom změnili naše pravidla. Nechce se mi věřit, že by doktor Nicholas, kdybychom ho přijali, přivedl hotel do záhuby."

"On možná ne. Ale ta chátra, co by přišla po něm. Pak bychom měli potíže."

"Jestli tomu rozumím, tak už je máme." Petr si uvědomoval, že se zvráceně vyžívá ve slovním balancování na kraji propasti. Přemýšlel, jak daleko až může jít a napadlo ho, proč je dnes jeho zaměstnavatel v tak poměrně dobré náladě.

Patricijské rysy Warrena Trenta se sardonicky stáhly. "Možná, že jsme nějakou dobu měli potíže. Ale za den za dva to nebude pravda." Náhle se zeptal: "Je Curtis O'Keefe stále ještě v hotelu?"

"Pokud vím, ano. Kdyby odjel, dozvěděl bych se o tom."

"Výborně!" Letmý úsměv neopouštěl Trentovu tvář. "Mám zprávu, která vás možná bude zajímat. Zítra povím O'Keefovi, ať si s celou svou hotelovou společností skočí do jezera Pontchartrain."

[11]

Ze svého strategického místa za přepážkou vedoucího služby pozoroval Herbie Chandler skrytě čtyři mladíky, kteří vešli do St. Gregoryho dveřmi z ulice. Bylo pár minut před čtvrtou odpoledne.

Ve dvou členech skupinky rozpoznal Herbie Lyla Dumaira a Stanleyho Dixona. Posledně jmenovaný se mračil, když vedl skupinku směrem k výtahům. O pár vteřin později zmizeli z dohledu.

Včera Dixon Herbieho po telefonu ujistil, že jeho role v událostech předchozí noci nevyjde najevo. Ale Dixon je jen jedním ze čtyř, uvědomil si s nepříjemným pocitem Herbie. Jak budou reagovat na vyslýchání a možná i na hrozby ostatní, a třeba i Dixon, to už byla úplně jiná věc.

Tak jako už v minulých čtyřiadvaceti hodinách ponořil se vedoucí služby se vzrůstající obavou znovu do hloubání.

Když čtyři mladíci vystoupili z výtahu na hlavním mezaninu, šel Stanley Dixon znovu v čele. Zastavili se před zasklenými dveřmi se slabě osvětleným nápisem Ředitelství. Dixon zlostně opakoval předchozí varováním "Pamatujte si! - mluvit budu já."

Flora Yatesová je uvedla do kanceláře Petra McDermotta. Chladně vzhlédl, ukázal na křesla a zeptal se: "Který z vás je Dixon?"

"To jsem já."

"Dumaire?"

Lyle Dumaire přikývl už méně sebevědomě.

"Neznám jména těch druhých dvou."

"To je zlé," řekl Dixon. "Kdybychom to byli věděli, přinesli bychom navštívenky."

Třetí mladík ho přerušil: "Já jsem Gladwin. Tohle je Joe Waloski." Dixon se na něj podrážděně podíval.

"Vy všichni dozajista víte," prohlásil Petr, "že jsem vyslechl zprávu slečny Marshy Preyscottové o tom, co se stalo v pondělí v noci. Pokud budete chtít, jsem ochoten vyslechnout i vaši verzi."

Dixon rychle promluvil, než ho mohl někdo předejít: "Podívejte se! - to byl váš nápad, abysme sem přišli, ne náš. Nemáme vám co říct. Takže jestli chcete o něčem mluvit, pusťte se do toho."

Petrovi ztvrdla tvář, jen s námahou se ovládl.

"Dobrá. Nejdřív tedy vyřídíme to, co je nejméně důležité."

Zalistoval v papírech a pak oslovil Dixona. "Apartmá 1126-7 bylo zapsáno na vaše jméno. Když jste utekli," - poslední dvě slova zdůraznil - "předpokládal jsem, že jste se zapomněli odhlásit, a tak jsem to udělal za vás. Je tu nezaplacený účet na sedmdesát pět dolarů a nějaké drobné. Pak je tu další účet za škody na apartmá, který dělá sto deset dolarů."

Ten, který se představil jako Gladwin, tiše hvízdl.

"Zaplatím těch pětasedmdesát," řekl Dixon. "Tím to končí."

"Pokud se chcete o ten druhý účet přít, je to vaše právo," informoval ho Petr. "Ale upozorňuji vás, že tu věc nenecháme plavat. Bude-li třeba, podáme žalobu."

"Poslechni, Stane …" ozval se čtvrtý mladík, Joe Waloski. Dixon ho mávnutím umlčel.

Vedle něj se nejistě pohnul Lyle Dumaire. Tiše řekl: "Stane, ať to dopadne jakkoli, mohou s tím hodně nadělat. Bude-li to třeba, můžeme se rozdělit na čtyři díly." Oslovil Petra: "Pokud opravdu zaplatíme - těch sto deset - bude se nám to těžko shánět najednou. Mohli bychom platit na splátky?"

"Jistě." Petr se rozhodl, že není důvod, proč jim neposkytnout stejné výhody jako normálním hostům. "Jeden z vás může dojít za naším vedoucím úvěrů a dohodnout se s ním. Můžeme tedy považovat tuto část za vyřízenou?"

Jeden po druhém přikývli.

"Čili nám zbývá ten pokus o znásilnění - čtyři takzvaní muži proti jedné dívce." Petr se vůbec nesnažil skrývat své pohrdání.

Waloski a Gladwin se začervenali. Lyle Dumaire se nejistě vyhnul Petrovu pohledu.

Jen Dixon si zachoval sebevědomí. "To říká ona. Možná, že řekneme něco jiného."

"Už jsem řekl, že jsem ochoten vyslechnout vaši verzi."

"Houby!"

"Pak nemám na vybranou a musím přijmout verzi slečny Preyscottové."

Dixon se zašklebil. "Přál by sis tam být s námi, co, frajere? Anebo sis dal potom."

"Nech toho, Stane,"' zamumlal Waloski.

Petr pevně sevřel opěradlo židle. Bojoval proti nutkání vyletět od stolu a praštit tu rozšklebenou tvář před sebou. Ale věděl, že kdyby to udělal, bude mít Dixon výhodu, kterou se asi, a dost dovedně, snaží získat. Řekl si, že se nesmí nechat vyvést z míry.

"Předpokládám, že jste si vědomi," řekl ledově, "že proti vám můžeme zahájit trestní stíhání."

"Kdybyste to chtěli udělat," odrazil ho Dixon, "udělali byste to už dávno. Tak si tyhle povídačky nechte od cesty."

"Jste ochoten tento výrok opakovat před panem Markem Preyscottem? Až se vrátí z Říma poté, co mu sdělíme, co se stalo jeho dceři?"

Lyle Dumairc rychle, s poděšeným výrazem vzhlédl. V Dixonových očích se poprvé objevil záblesk neklidu.

"Vy mu to řeknete?" zeptal se Gladwin úzkostně.

"Drž hubu!" přerušil ho Dixon. "To je jen trik. Nesmíš mu na to skočit!" Ale bylo v tom o poznání méně jistoty než před chvílí.

"Můžete sami posoudit, jestli je to trik, nebo ne." Petr otevřel zásuvku, a vytáhl z ní desky, které rozevřel. "Mám tady vlastní podepsané prohlášení, které přesně obsahuje to, co mi vyprávěla slečna Preyscottová, a co jsem sám zjistil, když jsem přišel v pondělí v noci do apartmá 1126-7. Není potvrzené slečnou Preyscottovou, ale může být. Slečna Preyscottová k němu sama přidá detaily, které uzná za vhodné. A je tu další prohlášení, sestavené a podepsané Aloysiem Roycem, zaměstnancem hotelu, kterého jste napadli. Potvrzuje mou zprávu a popisuje, co se stalo bezprostředně po jeho příchodu."

Myšlenka požádat Royce o výpověď napadla Petra teprve včera. Na Petrovu telefonickou žádost ji černoch doručil dnes časně ráno. Dokument, úhledně napsaný na stroji, byl jasný a opatrně formulovaný. Odrážel tak Royceovu právnickou erudici. Aloysius Royce však Petra stejně varoval: "Tak jako tak tvrdím, že žádný soud v Louisianě neuvěří negerskýmu klukovi v případě znásilnění mezi bílými." I když ho Royceovo neustálé odrazování dráždilo, Petr ho ujistil: "Jsem si jist, že se to k soudu nikdy nedostane, ale potřebuji munici."

Také Sam Jakubiec mu vypomohl. Na Petrovu žádost se vedoucí úvěrů diskrétně informoval o dvou mladících, Stanleym Dixonovi a Lylovi Dumairovi. Hlásil: "Jak víte, Dumairův otec je předseda správní rady banky; Dixonův otec obchoduje s auty - obchody mu jdou dobře a dům má velký. Zdá se, že oba kluci mají spoustu volnosti - asi je rozmazlují - a poměrně dost peněz, třebaže ne v neomezeném množství. Podle toho, co jsem slyšel, oba otcové by v podstatě neměli nic proti tomu, aby se jejich synáčkové vyspali s nějakou holkou; nejspíš by řekli: ‚Když jsem byl mladý, dělal jsem totéž.' Ale pokus o znásilnění je úplně něco jiného, zvláště týká-li se Preyscottovic děvčete. Mark Preyscott má v tomhle městě víc vlivu než kdo jiný. Pohybuje se ve stejných kruzích jako ti druzí dva, i když jeho společenské postavení je asi o něco vyšší. Kdyby Mark Preyscott přilít za starým Dixonem a Dumairem a obvinil jejich syny, že mu znásilnili dceru, nebo se o to pokoušeli, strhlo by se peklo a oba ti kluci to vědí." Petr poděkoval Jakubiecovi a uschoval si informace na později.

"Celá ta věc s tím prohlášením," řekl Dixon, "nestojí za tolik, kolik s tím naděláte. Přišel jste až potom, takže to všechno, máte z druhé ruky."

"To může být pravda," řekl Petr. "Nejsem právník, tak o tom nic nevím. Ale moc bych za to nedal. A taky, ať už byste vyhráli nebo prohráli, moc byste nevoněli, až byste vylezli od soudu, a vaše rodiny by vám asi daly co proto." Z pohledu, který si Dixon s Dumairem vyměnil, poznal, že poslední střelou se trefil do černého.

"Ježíšmarjá!" naléhal Gladwin na ostatní, "přece nechceme jít k soudu."

Lyle Dumaire se mrzutě zeptal: "Co chcete udělat?"

"Za předpokladu, že budete spolupracovat, neudělám už nic, alespoň co se vás týče. Když budete naopak věci dál ztěžovat, hodlám dnes odpoledne zatelegrafovat panu Preyscottovi do Říma a odevzdat tyto papíry jeho právníkům v New Orleansu."

"Co znamená spolupracovat?" zeptal se Dixon vzdorovitě.

"Znamená to, že teď hned každý napíšete úplné vylíčení událostí, které se staly v pondělí v noci, včetně toho, co se stalo dřív z večera, a včetně toho, jestli v tom byl zapojen někdo z hotelu."

"To určitě!" řekl Dixon. "Můžete si to strčit…"

Gladwin ho netrpělivě přerušil: "Vykašli se na to, Stane! Dejme tomu, že ty výpovědi napíšeme. Co s nimi

uděláte?" zeptal se Petra.

"Ačkoli bych je nejradši použil jinak, dostanete mé slovo, že je nikdo kromě zaměstnanců hotelu neuvidí."

"Jak můžeme vědět, že se vám dá věřit?"

"Nijak. Musíte to risknout."

V místnosti bylo ticho. Ozývalo se jen vrzání židlí a tlumený klapot psacího stroje zvenčí.

Náhle Waloski prohlásil: "Já to risknu. Dejte mi něco na psaní."

"Já asi taky." To byl Gladwin.

Lyle Dumaire nešťastně přikývl na souhlas.

Dixon se zamračil, pak pokrčil rameny. "Každý se dal na spisování, tak co na tom záleží." Petrovi řekl: "Chtěl bych pero se širokým hrotem. Vyhovuje to mému stylu."

Za další půlhodinu měl Petr McDermott podrobně pročtené papíry, které předtím jen přelétl, než mladíky propustil.

Čtyři verze pondělních událostí se sice lišily v několika detailech, ale shodovaly v zásadních faktech. Všechny vyplňovaly zbylé mezery v informacích a řídily se doslova Petrovou instrukcí, aby byl jmenován hotelový personál.

Vedoucí služby Herbie Chandler byl bezpečně a s určitostí obviněn.

[12]

Původní nejasná myšlenka dostávala v mozku Keycase Milna určitý tvar.

Jeho instinkt mu říkal, že příchod vévodkyně z Croydonu do haly ve stejnou dobu, kdy on tudy procházel, byl nepochybně víc než pouhá shoda okolností. Bylo to znamení všech znamení, ukazující mu cestu, na jejímž konci ležely vévodkyniny zářivé klenoty.

Pochopitelně, slavná Croydonovic sbírka klenotů byla sotva celá v New Orleansu. Vědělo se, že vévodkyně s sebou bere na cesty pouze část své kouzelné Aladinovy pokladnice. I tak bude možná kořist veliká. Některé šperky mohly snad být ukryty v hotelovém trezoru, ale další budou jistě bezprostředně po ruce.

Klíč k celé situaci spočíval jako obvykle v klíči k apartmá Croydonových. Milné se metodicky pustil do jeho získávání.

Jel několikrát výtahem, pokaždé jiným, aby nevzbudil pozornost. Konečně zůstal sám s liftboyem a zdánlivě lhostejně se zeptal: "Je to pravda, že v hotelu bydlí vévoda a vévodkyně z Croydonu?"

"Ano, pane."

"Pro takové návštěvníky mají asi zvláštní pokoje," vlídně se usmál Keycase, "Ne jako pro nás. obyčejné smrtelníky."

"Jářku, pane, vévoda s vévodkyní mají Prezidentské apartmá."

"Ach, tak! Na kterém je to poschodí?"

"Devátém."

Keycase si v duchu odškrtl první bod a opustil výtah ve svém, osmém poschodí.

Bodem číslo dvě bylo přesné zjištění čísla pokoje. Bylo to jednoduché. O jedno poschodí výš po služebních schodech a pak pár kroků! Dvojité dveře potažené kůží se zlatou lilií označovaly Prezidentské apartmá. Keycase si zapamatoval číslo: 973-7.

Znovu dolů do haly, tentokrát na zdánlivě všední procházku. Rychlý ostrý pohled ukázal, že číslo 973-7 má obyčejnou poštovní přihrádku, tak jako plebejské pokoje. V přihrádce byl klíč od pokoje.

Bylo by chybou o klíč okamžitě požádat. Keycase si sedl, pozoroval a čekal. Opatrnost se ukázala být na místě.

Po pár minutách pozorování bylo jasné, že v hotelu nastal poplach. Ve srovnání s normálním bezstarostným vydáváním klíčů od pokojů byli dnes recepční o hodně opatrnější. Když host požádal o klíč, recepční se zeptal na jméno a pak srovnal odpověď s recepční knihou. Keycase pochopil, že jeho dnešní ranní kousek byl ohlášen a v důsledku toho se zpřísnila bezpečnostní opatření.

Studené bodnutí strachu mu připomnělo další, stejně předvídatelný následek: policie v New Orleansu je teď již zpravena a během pár hodin může hledat Keycase Milna podle jména. Pokud se dalo věřit ranním novinám, oběti dopravní nehody ze včerejška stále ještě přitahují největší část policejního zájmu. Ale bylo jisté, že si někdo na policejním ředitelství najde ještě dost času dálnopisovat na FBI. Když si Keycase uvědomil hroznou cenu dalšího odsouzení, byl znovu v pokušení neriskovat, odhlásit se a utéct. Zdržovala ho neschopnost se rozhodnout Pak zatlačil obavy stranou a utěšil se vzpomínkou na dobré znamení z dnešního rána.

Po nějaké době se čekání vyplatilo. Jeden recepční, mladý muž se zvlněnými blond vlasy, vypadal nejistě a chvílemi nervózně. Keycase usoudil, že je to začátečník.

Přítomnost tohoto mladíka skýtá určitou příležitost, i když využít jí bude riskantní a nejisté, uvažoval Milné. Ale možná, že tato příležitost - stejně jako ostatní dnešní události - je sama o sobě znamením. Rozhodl se, že se jí chopí a použije techniky, kterou ovládal z dřívějška.

Přípravy zaberou přinejmenším hodinu. Protože bylo kolem třetí, musejí být hotové dřív, než mladík skončí službu. Keycase odešel z hotelu. Jeho cílem byl obchodní dům Maison Blanchc na Canal Street.

Keycase utrácel peníze střídmě a nakupoval levné, ale objemné předměty - hlavně dětské hračky - a čekal, až budou všechny zabaleny do výrazných krabic nebo balicího papíru obchodního domu Maison Blanche. Když nakonec z obchodu odešel, měl plnou náruč balíčků, které stěží unesl. Udělal ještě jednu zastávku u květináře a doplnil svůj nákup velkou kvetoucí azalkou. Pak se vrátil do hotelu.

U vchodu z Carondelet Street dveřník přispěchal a otevřel mu doširoka dveře. Usmál se na Keycase, z větší části skrytého za nákladem balíčků a kvetoucí azalky.

Uvnitř hotelu Keycase chvíli lelkoval. Předstíral, že prohlíží řadu výkladů, ale ve skutečnosti čekal na dvě věci. První z nich byl nával několika lidí u recepce a druhou znovuobjevení mladého muže, kterého si předtím všiml. K oběma událostem došlo téměř ihned.

Keycase přistoupil napjatě a s bušícím srdcem k recepci.

Ve frontě před mladíkem s vlnitými blond vlasy byl třetí. O chvíli později před ním byla jen žena středního věku, která se musela před obdržením klíče identifikovat. Když se chystala k odchodu, vzpomněla si na něco, co se týkalo přeadresování pošty. Její vyptávání se zdálo být nekonečné a odpovědi mladého muže váhavé. Keycase si netrpělivě uvědomoval, že hlouček lidí u recepce řídne. Jeden z ostatních recepčních byl už dokonce volný a díval se jeho směrem. Keycase se jeho pohledu vyhnul a modlil se, aby rozhovor už skončil.

Konečně se žena pohnula k odchodu. Mladík se obrátil ke Keycaseovi a pak se stejně jako dveřník usmál, když viděl neforemnou změť balíčků korunovanou květy.

Keycase jedovatě užil předem nacvičené věty. "To je určitě moc k smíchu. Ale kdyby vás to moc neobtěžovalo, rád bych dostal klíč od pokoje 973."

Mladík zrudl a úsměv okamžitě zmizel. "Samozřejmě, pane." Zahanbeně, jak Keycase zamýšlel, se otočil a sňal klíč z věšáku.

Když Keycase vyslovil číslo pokoje, všiml si, jak jeden z recepčních vrhl pohled stranou. Byl to klíčový moment. Číslo Prezidentského apartmá bylo samozřejmě dobře známé a zásah zkušenějšího recepčního by mohl znamenat prozrazení. Keycase se začal potit.

"Vaše jméno, pane?"

Keycase štěkl: "Co to má znamenat - nějaký výslech?" V téže chvíli nechal dva balíčky spadnout. Jeden zůstal ležet na přepážce, druhý spadl na podlahu za ni. Mladý úředník sebral se vzrůstající panikou oba. Jeho starší kolega se s přezíravým úsměvem odvrátil.

"Prosím za prominutí, pane."

"Nevadí." Keycase vzal balíčky, přerovnal ostatní a natáhl ruku pro klíč.

Mladík na setinu vteřiny zaváhal. Nakonec zvítězil dojem, který chtěl Keycase vytvořit: unavený, nespokojený kupec s neuvěřitelným množstvím nákladu, ideál solidnosti, dosvědčený známým balicím papírem z Maison Blanche; host, který je už podrážděný a neměl by být dál obtěžován,..

Recepční úslužně vydal klíč od 973.

Keycase beze spěchu odcházel k výtahům a činnost u recepce pokračovala dál. Letmý pohled zpět mu ukázal, že recepční mají už zase plné ruce práce. Výborně! Zmenšovalo to pravděpodobnost diskuse a vzniku podezření nad tím, co se právě odehrálo. V každém případě musí klíč co nejdřív vrátit. Mohli by si všimnout jeho nepřítomnosti, což by vedlo k otázkám a k podezření - o to nebezpečnějším, že hotel byl už částečně ve střehu.

"Deváté," řekl liftboyovi pro případ, že by ho někdo slyšel oznamovat číslo pokoje. Vystoupil z výtahu, chvíli váhal a přerovnával balíčky, než se dveře výtahu zavřely, a pak spěchal ke služebnímu schodišti. Jeho poschodí bylo jen o patro níž. Na odpočívadle v půli cesty byl odpadkový koš. Otevřel jej a nacpal do něj kytku, která už posloužila svému účelu. O pár vteřin později byl již ve svém vlastním pokoji číslo 830. Rychle hodil balíčky do skříně. Zítra je vrátí do obchodu a bude chtít peníze nazpátek. Cena nebyla tak důležitá ve srovnání s obnosem, který hodlal získat, ale bylo by složité brát je s sebou a nechat je tady by znamenalo podezřelou stopu.

Stejně rychle otevřel kufr a vytáhl malou skřínku potaženou kůží, Uvnitř byla řada bílých kartiček, několik ostře nabroušených tužek, alipers a mikrometr. Keycase vybral jednu z kartiček a položil na ni klíč od Prezidentského apartmá. Přidržel klíč na místě a pečlivě ho obkreslil. Pak změřil mikrometrem a alipersem tloušťku klíče a přesné rozměry každého zubu a vertikální rysky. Poznamenal si je na kartičku vedle výkresu. Na kovu bylo vyraženo výrobní číslo. Keycase ho opsal: kód mohl pomoci při vybírání vhodného základního klíče. Nakonec přidržel klíč ke světlu a podle ruky načrtl jeho profil.

Měl nyní do detailů vyvedený nákres, kterým se mohl skutečný zámečník slepě řídit. Tento postup se hodně lišil od triku s voskovým otiskem, který milují spisovatelé detektivních románů, pomyslel si jako už často pobaveně Keycase, ale zato je o hodně účinnější.

Položil krabičku potaženou kůží zpět na místo a kartičku dal do kapsy. Za chvíli už byl zpět v hale. Znovu vyčkal, až bude u recepčního pultu rušno. Pak přešel klidně kolem a nepozorovaně položil klíč od pokoje 973 na přepážku.

Znovu čekal. Po chvilce si jeden recepční klíče všiml. Bez zájmu jej vzal, pohlédl na číslo a vrátil do přihrádky.

Keycase měl hřejivý pocit profesionálního úspěchu. Díky kombinaci vynalézavosti a zručnosti překonal opatření hotelu a dosáhl svého prvního cíle.

[13]

Petr McDermott si vybral ze svého šatníku tmavomodrou vázanku od Schiaparelliho a pečlivě ji uvázal. Byl ve svém malém bytě ve středu města, nedaleko hotelu, odkud před hodinou odešel. Za dvacet minut měl být na večeři u Marshy Preyscottové. Byl zvědav na to, kdo budou další hosté. Předpokládal, že kromě známých Marshy - a doufal, že ti se budou trochu lišit od dixonovsko-dumairovského kvarteta - tam bude několik starších lidí, což by vysvětlovalo jeho pozvání.

Teď, když byl nejvyšší čas, začal svého příslibu litovat a přál si, aby se místo toho mohl sejít s Kristinou. Byl

v pokušení Kristině před odchodem zavolat, ale pak se rozhodl, že bude taktnější počkat do zítřka.

Dnes večer měl neurčitý pocit, že je zavěšen v čase mezi minulostí a budoucností. Tolik věcí, na kterých mu záleželo, bylo najednou nejistých. Věděl, že rozhodnutí musí odložit na dobu, až budou známy výsledky. Byla tu otázka samotného St. Gregoryho. Převezme ho O'Keefe? Pokud ano, jsou ve srovnání s tím ostatní příhody maličkosti - dokonce i zubařský sjezd, jehož představenstvo stále ještě projednávalo, zda mají nebo nemají na znamení protestu ze St. Gregoryho odejít. Schůze, svolaná před hodinou ohnivým předsedou doktorem Ingramem, stále ještě zasedala, a podle vrchního číšníka donáškové služby, jehož personál doplňoval během schůze několikrát led a koktajly, se zdálo, že bude pokračovat, l když Petr žádal vrchního číšníka pouze o informaci, kdy podle všech známek schůze skončí, informoval ho vrchní číšník o bouřlivé diskusi, která v sále probíhá. Než Petr odešel z hotelu, zanechal vzkaz, že pokud vejde ve známost nějaké rozhodnutí dentistů, má mu zástupce vedoucího okamžitě zatelefonovat. Dosud nedostal žádnou zprávu. Přemýšlel teď, jestli zvítězí přímočaré hledisko doktora Ingrama, nebo jestli je pravdivá cynická předpověď Warrena Trenta, že se nic nestane.

Ze stejného důvodu odložil Petr - alespoň do příštího dne - jakoukoli akci týkající se Herbieho Chandlera. Věděl, že je třeba prohnaného vedoucího okamžitě propustit. Bylo by to něco jako zbavit hotel zlých duchů. Důvodem Chandlerova propuštění by nebylo, že zorganizoval službu děvčat na drátě - tu by zorganizoval někdo jiný, kdyby to neudělal Chandler - ale že nechal chamtivost převládnout nad zdravým rozumem.

Až odejde Chandler, bude možno zarazit i další přestupky, ačkoli se nedalo předvídat, jestli Warren Trent k takové hromadné čistce svolí. Když si však Petr připomněl nashromážděné důkazy a zájem Warrena Trenta na dobrém jménu hotelu, měl dojem, že by svolit mohl.

V každém případě, rozhodl se Petr, musí zajistit, aby prohlášení Dixonovy - Dumairovy skupiny bylo střeženo a použito jedině uvnitř hotelu. V tomto bodě slib dodrží. Stejně dnes odpoledne jen blufoval, když hrozil, že informuje Marka Preyscotta o tom, k čemu v hotelu došlo. I tehdy, stejně jako teď, si pamatoval Marshino zapřísahání: "Můj otec je v Římě. Neříkejte mu prosím nic - nikdy!"

Myšlenka na Marshu mu připomněla, aby si pospíšil. Za pár minut opustil byt a přivolal kolem jedoucí taxi.

Petr se zeptal: "Je to ten dům?"

"No jasně." Taxikář se na svého pasažéra zkoumavě podíval. "Teda aspoň, jestli máte správnou adresu."

"Adresa je správná." Petr, stejně jako taxikář, nemohl odtrhnout pohled od obrovské vily s bílou fasádou. Fasáda brala dech sama o sobě. Za živým tisovým plotem a vzrostlými magnóliemi se z terasy zvedaly elegantní štíhlé sloupy k vysokému balkónu se zábradlím. Nad balkónem sloupy vznosně pokračovaly ke klasickému trojhrannému štítu. Po obou stranách hlavní budovy opakovala obě křídla všechny detaily v menším provedení. Celá fasáda byla v dokonalém stavu, se zářivě bílou omítkou a pečlivě ošetřenými dřevěnými částmi. V lehkém večerním větru bylo cítit sladkou vůni olivových květů.

Petr zaplatil taxi a zamířil k železným mřížovým vratům, která se lehce otevřela. Mezi stromy a trávníkem vedla klikatá cestička ze starých červených cihel. Třebaže se sotva stmívalo, na obou stranách cestičky blízko domu hořely plynové plameny ve dvou kovových urnách. Došel až ke schodišti na terasu, když hlasitě cvakla klika a dvojité dveře do domu se rozevřely. Široký dveřní otvor rámoval postavu Marshy. Počkala, až vystoupil na schody, a pak popošla k němu.

Byla v bílém - v přiléhavých, hladkých večerních šatech, s kterými překvapivě kontrastovala havraní čerň vlasů. Znovu a silněji si uvědomil tu provokativní směs ženy a dítěte.

"Vítejte!" řekla Marsha vesele.

"Děkuji." Ukázal kolem sebe. "V téhle chvíli jsem trochu ohromen."

"To je každý." Zavěsila se do něj. "Provedu vás oficiálním preyscottovským okruhem, než se setmí."

Vrátili se dolů po schodišti terasy a přešli měkoučký trávník. Marsha se ho stále držela. Rukávem saka cítil teplo její pevné pleti. Konečky prstů se lehce dotýkala jeho zápěstí. K vůni olivových květů se přidala další, jiná vůně.

"Tak!" Marsha se najednou otočila. "Odtud je nejlépe vidět. Vždycky dům odsud fotografují."

Z této strany trávníku byl pohled ještě působivější.

"Postavil ho francouzský šlechtic, který měl rád zábavu," řekla Marsha. "Kolem roku 1840. Měl rád neoklasickou architekturu, šťastné smějící se otroky a milenku pěkně po ruce, kvůli čemuž postavil to další křídlo. Můj otec dostavěl to druhé. Má rád, když jsou věci vyvážené. Tak jako účty a domy."

"To je nový průvodcovský styl - filozofie spolu s fakty?"

"Já zvládnu oboje. Chcete fakta? - podívejte se na střechu." Společně vzhlédli. "Vidíte, že sahá nad balkón. To je louisiánský klasicismus - většina starých domů tady byla tak postavena - je to rozumné, protože v tomhle počasí poskytuje stín i vzduch. Na balkónech se často bydlelo víc než v pokojích. Staly se místem, kde se rodina scházela a kde se vysedávalo a hovořilo."

Zacitoval: "Domácnosti a rodiny, sdílení dobrého života, způsobem zároveň úplným i soběstačným."

"Kdo to řekl?"

"Aristoteles."

Marsha přikývla. "Asi by balkóny baštil." Zastavila se a uvažovala. "Otec toho hodně zrestauroval. Ten dům je teď lepší, ale ne způsob, jak ho užíváme."

"Musíte to všechno mít hrozně ráda."

"Nenávidím to," řekla Marsha. "Vždycky jsem tohle místo nenáviděla."

Tázavě se na ni podíval.

"Měla bych dům ráda, kdybych se na něj přišla podívat - jako návštěvník ve frontě s jinými, který za ukázání platí padesát centů, když otevíráme dům pro jarní Fiestu. Obdivovala bych ho, protože mám staré věci ráda. Ale

nechtěla bych s tím žít, zvlášť ne sama a potmě."

Připomněl jí: "Už se stmívá."

"Já vím," řekla. "Ale když jste tady, tak je to jiné.'"

Vraceli se přes trávník. Poprvé si uvědomil ticho.

"Nebudete ostatním hostům chybět?"

Podívala se uličnicky stranou. "Jakým hostům?"

"Řekla jste mi…"

"Řekla jsem, že dávám večeři; a to taky dělám. Pro vás. Jestli máte strach kvůli gardedámě, je tady Anna." Vešli do domu. Byl stinný a chladný, s vysokými stropy. U dveří vedoucích do zadní části domu stála drobná starší paní v černých hedvábných šatech a s úsměvem zdravila hosta. "Řekla jsem Anně o vás," vysvětlovala Marsha, "a ona souhlasí. Otec jí naprosto věří, takže je všechno v pořádku. A je tu ještě Ben."

Měkce našlapující černošský sluha je následoval do malé studovny, obklopené kolem dokola vysokými regály s knihami. Z postranní skříňky přinesl podnos s karafou a skleničkami na sherry. Marsha zavrtěla hlavou. Petr si vzal sklenici sherry a zamyšleně z ní začal usrkávat. Marsha usedla na pohovku a posunkem ho vyzvala, aby si sedl vedle ní.

"Trávíte tu hodně času sama?" zeptal se.

"Otec se sem vrací mezi cestami. Jenomže jeho cesty jsou pořád delší a čas mezi nimi čím dál kratší. Žila bych mnohem raději v ošklivém moderním bungalovu. Kdyby se tam aspoň něco dělo."

"Tím bych si nebyl tak úplně jistý."

"Já to vím určitě," řekla Marsha. "Kdybych ho mohla sdílet s někým, o koho bych skutečně stála. Ale v hotelu by to možná bylo taky dobré. Hoteloví ředitelé přece dostanou naturální byt - někde úplně nahoře?"

Udiveně na ni pohlédl a zjistil, že se usmívá.

Chvíli nato ohlásil sluha tiše, že večeře je na stole.

V přilehlé místnosti bylo na kulatém stole prostřeno pro dva. Na stole, stejně jako na dřevem vykládaných stěnách, hořely svíčky. Ze stěny nad červenou mramorovou římsou krbu shlížel přísně portrét patriarchy, o kterém měl Petr dojem, že si ho kriticky prohlíží.

"Nemyslete si, že se pradědeček mračí na vás," řekla Marsha, když usedli ke stolu. "Mračí se na mne. Víte, jednou si napsal do deníku, že má v úmyslu založit slavný rod, a já jsem jeho poslední ztracená naděje."

Povídali si po celou.dobu večeře - čím dál bezprostředněji - zatímco černoch je nevtíravě obsluhoval. Jídlo bylo vynikající - jako hlavní chod měli jambalayu, skvěle provedenou ukázku domácí neworleánské kuchyně, po níž následoval jemný karamelový krém. Petr si uvědomil, jak velice se mu líbí večer, na který myslel původně s obavami. Marsha mu každou minutu připadala živější a půvabnější a navíc se v její společnosti cítil opravdu dobře. Vždyť to není tak překvapující, říkal si, není přece o tolik starší než ona. A navíc zdůrazňovalo světlo svíček, které zanechávalo větší část místnosti ve tmě, její neobyčejnou krásu.

Napadlo ho, jestli před tou dlouhou řadou let francouzský šlechtic, který dům postavil, také tady se svou milenkou tak důvěrně o samotě večeřel. Nebo mu napovědělo tu myšlenku kouzlo, kterým ho opředly okolnosti a prostředí?

Když večeře skončila, Marsha řekla: "Vypijeme si kávu na balkóně."

Podržel jí židli a ona se rychle zvedla a zavěsila se do něho, jako už to udělala předtím. Pobaveně jí dovolil, aby ho vedla prostornou síní k rozložitému točitému schodišti. Nahoře ústila široká matně osvětlená chodba zdobená nástěnnými malbami na balkón, který si předtím prohlíželi ze zahrady, teď už potemnělé. Na proutěném stolku stály připraveny moka šálky a stříbrný kávový servis. Shora osvětlovala to celé plynová lampa. Odnesli si šálky s kávou na polštářovanou houpací pohovku, která se začala ospale pohoupávat, jakmile na ni usedli. Noční vzduch příjemně chladil, byl v něm dokonce nepatrný náznak větříku. Ze zahrady k nim stoupal hlasitý jednotvárný bzukot hmyzu. Směrem od St. Charles Avenue, vzdálené přes dva bloky, sem doléhal tlumený hukot projíždějících aut. Petr si uvědomoval blízkost Marshy, která seděla tiše vedle něho.

"Najednou jste nějak zticha," škádlil ji.

"Já vím. Přemýšlím o tom, jak něco říct."

"Řekněte to přímo. Je to často nejlepší."

"Dobře." Její hlas zněl najednou udýchaně, "Rozhodla jsem se, že se za vás provdám."

Petr se ani nepohnul, celé dlouhé minuty, jak se mu zdálo, měl však podezření, že to byly jen vteřiny. Dokonce i pohovka se teď ani nepohnula. Konečně Petr obřadně a pozorně odložil na stolek šálek s kávou.

Marsha zakašlala a pak najednou kašlání přešlo v nervózní smích. "Jestli chcete utíkat, schody jsou tamhle."

"Ne," řekl. "Kdybych to udělal, nikdy bych se nedověděl, proč jste to řekla."

"To já sama nevím." Dívala se přímo před sebe, do noci, s obličejem napůl odvráceným. "Ale najednou se mi chtělo to říct. A jsem si jistá, že jsem to říct měla."

Věděl, jak je důležité, aby jakákoli odpověď, kterou teď dá tomu impulzivnímu děvčeti, byla jemná a ohleduplná. Také si uvědomil, ze se mu stahuje hrdlo jakýmsi nepříjemným, nervózním napětím. Náhle si bez zřejmého důvodu vzpomněl na to, co řekla Kristina dnes ráno: Malá slečna Preyscottová má asi tolik společného s dítětem jako kotě s tygrem. Ale myslím, že by to mohlo být - pro muže - zábavné, nechat se pozřít. Ta poznámka byla samozřejmě nespravedlivá, dokonce krutá. Ale Marsha doopravdy není dítě a nemělo by se s ní také tak zacházet.

"Marsho, vždyť mě sotva znáte, a já neznám vás."

"Věříte na instinkt?"

"Do jisté míry ano."

"Měla jsem ohledně vás takový instinkt. Od první chvíle." Zprvu se jí třásl hlas. Teď už ho měla pevný. "Většinou byly moje instinkty správné."

"Taky pokud jde o Stanleyho Dixona a Lyla Dumaira?" připomněl jí tiše.

"Mám správné instinkty. Jenže tehdy jsem podle nich nejednala. Tentokrát ano."

"Ale instinkt se stejně může mýlit."

"Můžete se zmýlit, dokonce i když vyčkáváte bůhvíjak dlouho." Marsha se teď dívala přímo na něho. Její oči pátraly v jeho, a on si uvědomil, jak silnou má vůli, čehož si dříve nevšiml, "Moji rodiče znali jeden druhého patnáct let, než se vzali. Matka mi řekla, že všichni lidé z jejího okolí tvrdili, jaké to bude dokonalé manželství. Ale ukázalo se, že bylo co možná nejhorší. Vím to: rostla jsem uprostřed toho."

Mlčel. Nevěděl, co by řekl.

"Něco jsem se z toho naučila. A také z něčeho jiného. Viděl jste dnes večer Annu?"

"Viděl."

"Když jí bylo sedmnáct, přinutili ji, aby se provdala za člověka, kterého předtím viděla jen jednou. Byla to nějaká rodinná dohoda; dřív se takové věci dělávaly."

Nemohl spustit oči z jejího obličeje. "Pokračujte," řekl.

"Anna celou noc před svatbou proplakala. Ale stejně si ho pak vzala a zůstala s ním čtyřicet roků. Její muž zemřel vloni. Žili tady s námi. Byl to nejvlídnější, nejlaskavější člověk, jakého jsem poznala. A jestli kdy existovalo dokonalé manželství, tak to bylo jejich."

Zaváhal, protože ji nechtěl tak snadno porazit v debatě, ale pak přece jen namítl: "Jenže Anna se neřídila svým instinktem. Kdyby byla jednala podle něho, nebyla by se vdala."

"Já vím. Chtěla jsem jen říct, že neexistuje žádná zaručená metoda, a že instinkt je stejně dobré vodítko jako cokoli jiného." Pak se odmlčela a řekla: "Vím, že bych dokázala, abyste mě za čas miloval."

Úplně nelogicky a nečekaně začal sdílet její vzrušení. Ten nápad byl samozřejmě nesmyslný. Romantický výplod dívčí fantazie. On, který si to odskákal za své vlastní romantické představy v minulosti, by to měl vědět. Ale může si tím být úplně jist? Je každá situace jenom obdobou něčeho, co se stalo už předtím? Je Marshin návrh tak úplně fantastický? Zmocnilo se ho náhlé, ničím neodůvodněné přesvědčení, že to co říká, by se mohlo stát skutečností.

Zkusil si představit, jak by na to asi reagoval nepřítomný Mark Preyscott.

"Jestli vám dělá starosti tatínek…"

"Jak to víte?" řekl překvapeně.

"Protože vás teď už začínám znát. Myslím, že na začátku by z toho byl celý pryč a patrně by přiletěl rychle domů.. To by mi vůbec nevadilo." Marsha se usmívala. "Ale vždycky uzná rozumné důvody a vím, že bych ho mohla přesvědčit. Kromě toho byste se mu líbil. Znám druh lidí, které obdivuje, a vy k nim patříte,"

Nevěděl, jestli se na to má tvářit vážně či pobaveně. "Tak to je aspoň úleva,"" řekl.

"A ještě jedna věc. Pro mne to není důležité, ale pro něho by to bylo. Víte, já jsem přesvědčená - a otec by byl jistě také - že to jednoho dne v hotelech někam přivedete - možná že budete mít svůj vlastní. Ne že by mně to nebylo jedno. Já chci vás," skončila bez dechu.

"Marsho," řekl Petr tiše, "já… prostě nevím, co na to říct."

V mlčení, které následovalo, cítil, jak Marshu opouští její sebedůvěra. Jako by ji byla předtím podepřela veškerou vůlí, kterou mohla zmobilizovat, ale teď byla zásoba vyčerpána a s ní zmizela i odvaha. "Myslíte si, že jsem se chovala hloupě," řekla dětským, nejistým hlasem. "Radši to řekněte, ať to máme za sebou."

"Nemyslím, že jste se chovala hloupě," ujišťoval ji. "Kdyby víc lidí včetně mne bylo tak poctivých, jako jste vy…"

"Tak jste se neurazil?"

"Vůbec ne, dojalo mě to a úplně zaskočilo."

"Tak už nic neříkejte!" Marsha vyskočila a vztáhla k němu ruce. Uchopil je, jejich prsty se propletly a stáli tak chvilku proti sobě. Zjistil, že po chvíli nejistoty je zřejmě zvyklá vždy znovu vyrazit za svým cílem, i když jsou její pochybnosti jen částečně rozptýlené. "Jenom teď odejděte a přemýšlejte," naléhala. "Myslete, myslete, myslete! Hlavně na mne."

"Bude těžké vyhnout se tomu," řekl a mínil to doopravdy.

Zvedla obličej, aby ji mohl políbit. Sklonil se k ní s úmyslem dotknout se jen lehce její tváře, ale přitiskla své rty na jeho a její paže ho pevně sevřely. V jeho mozku se nějaký zvonek rozezněl slabě na poplach. Její tělo se pevně tisklo k němu. Účinek toho dotyku byl elektrizující. Její štíhlost a její jemná vůně mu braly dech. V tom okamžiku by byl nedokázal myslet na Marshu jinak než jako na ženu. Cítil, jak se ho zmocňuje vzrušení, jak se mu všechno mate. Poplašný zvonek umlkl. Ale přesto si vzpomněl… Malá slečna Preyscottová … snad by to bylo pro muže zábavné … dát se pozřít.

Odhodlané se od ní odtrhl. Vzal její ruce něžně do svých a řekl: "Musím jít."

Šla ho doprovodit na terasu. Hladil ji po vlasech. "Drahoušku Petře," šeptala.

Seběhl z terasy po schodech dolů, ale sotva si uvědomoval, že tam nějaké jsou.

[14]

V půl jedenácté večer se hlavní hotelový detektiv prokolébal podzemním tunelem pro personál z hlavní budovy hotelu do vedlejší garáže.

Dal tunelu přednost před pohodlnější chodbou z přízemí ze stejného důvodu, z kterého pečlivě vybral dobu -

chtěl být co možná nejméně nápadný. Hosté, kteří chtěli jet večer auty ven, už jistě odjeli, vždyť bylo už půl jedenácté. Touto dobou se však většinou nikdo nevracel. Také nové příjezdy do hotelu, alespoň po silnici, byly v tuto dobu dost nepravděpodobné.

Původní Ogilvieho plán vyjet s jaguárem vévody a vévodkyně Croydonových na sever v jednu ráno - tedy asi za tři hodiny - se nezměnil. Před odjezdem však tlusťoch musel něco udělat a bylo důležité, aby ho při tom nikdo neviděl.

Předměty potřebné k práci měl v papírovém pytlíku, který držel v ruce. Představovaly to, nač vévodkyně z Croydonu ve svém podrobném plánování zapomněla. Ogilvie o tomto opomnění věděl už od začátku, ale raději si to nechal pro sebe.

Při tom dvojitém neštěstí v pondělí v noci se rozbilo jedno z předních světel jaguára. Navíc se následkem ztráty objímky, která teď byla v držení policie, uvolnilo usazení reflektoru. Pokud měl podle plánu řídit auto v noci, musel být reflektor vyměněn a jeho usazení provizorně opraveno. Přitom bylo jasné, že je příliš nebezpečné vzít auto do servisu ve městě, a stejně tak nepřipadalo v úvahu zavolat na tu práci hotelového mechanika.

Včera, také během doby, kdy byl v garáži klid, prozkoumal Ogilvie auto, stojící v boxu v odlehlém koutě za sloupem. Zjistil, že pokud se mu podaří získat správný typ reflektoru, dokáže prozatímní opravu udělat sám.

Zvažoval riziko koupě náhradního reflektoru od jediného obchodníka s jaguáry v New Orleansu, a pak myšlenku zavrhl. I když na policii ještě neznali - alespoň pokud Ogilvie věděl - typ auta, které hledají, dozvědí se to za jeden či dva dny, až identifikují skleněné střepy. Kdyby teď koupil reflektor k jaguáru, mohlo by se na to během vyšetřování snadno přijít a stopa by mohla být sledována až k němu. Spokojil se koupí standardního dvojvláknového severoamerického světla se zalitou žárovkou v samoobsluze s náhradními díly. Na pohled se zdálo být použitelné. Nyní si chtěl nápad ověřit.

Shánění světla bylo jen další položkou během rušného dne, po kterém cítil hlavní hotelový detektiv jak uspokojení, tak hlodavý neklid. Byl také fyzicky unavený, což se zdál mizerný začátek pro dlouhou cestu na sever, která ho očekávala. Utěšil se vzpomínkou na pětadvacet tisíc dolarů, z nichž odpoledne dostal podle plánu od vévodkyně z Croydonu deset tisíc. Byla to nepříjemná, chladná scéna. Vévodkyně se chovala upjatě a odměřeně. Ogilviemu to bylo jedno a hrabivě nacpal horu bankovek do kufříku. Vedle nich se opile, s tupýma očima potácel vévoda, který už stěží věděl, co se děje.

Myšlenka na peníze tlusťocha příjemně zahřála. Nyní už byly pečlivě ukryty. Nechal si u sebe jen dvě stě dolarů pro případ, že by na nastávající cestě došlo k nějakým komplikacím.

Jeho neklid měl na druhé straně dvě příčiny, jednou bylo vědomí následků, které osobně ponese, nepodaří-li se mu vyvézt jaguára z New Orleansu a pak z Louisiany, Mississippi, Tennessee a Kentucky. Druhou byl fakt, že Petr McDermott trval na tom, aby zůstal poblíž hotelu.

Loupež z posledního večera a pravděpodobnost, že v hotelu pracuje profesionální zloděj, se nemohly objevit v horší době. Ogilvie udělal, co mohl. Předal zprávu městské policii. Oloupeného hosta vyslechli detektivové. Personál hotelu, včetně hotelových detektivů, byl ve střehu a Ogilvieho zástupce obdržel instrukce, co v kterém případě má udělat. Až zítra zjistí Petr McDermott, že Ogilvie odjel, dojde k prvotřídnímu randálu. Ne že by na tom dlouhodobě záleželo, protože Petr McDermott a jemu podobní budou přicházet a odcházet, zatímco Ogilvie bude mít stále své místo z důvodů, které zná jenom on a Warren Trent. Ale mohlo by to přivolat pozornost k jeho pohybům během příštích několika dní, a tomu se Ogilvie chtěl za každou cenu vyhnout.

Loupež a to, co po ní následovalo, přinesly jedinou dobrou věc. Poskytly mu pádný důvod k další návštěvě na policejním ředitelství, kde se nenápadně vyptal na to, jak pokračuje vyšetřování dopravního neštěstí. Dozvěděl se, že policie na tento případ stále soustřeďuje pozornost a že všichni policisté jsou v pohotovosti pro případ nějakého nového vývoje. Dnes odpoledne se v místních zprávách policie znovu obrátila na veřejnost s prosbou, aby bylo ohlášeno každé auto s poškozeným nárazníkem nebo reflektorem. Bylo dobré tu informaci mít, ale také to zmenšovalo naději, že vyveze jaguára nepozorovaně z města. Ogilvie se začal trochu potit, když na to pomyslel.

Došel na konec tunelu a ocitl se v garáži.

Spoře osvětlená garáž byla úplně tichá. Ogilvie zaváhal. Nevěděl, jestli má jít rovnou k autu Croydonových o několik úrovní výš, anebo do kanceláře garáže, kde měl službu noční hlídač. Rozhodl se, že bude moudřejší jít nejdřív do kanceláře.

Celý zadýchaný se pracně vyškrábal po dvou ocelových schodištích. Hlídač, komisní muž jménem Kulgmer, seděl sám v jasné osvětlené místnůstce vedle rampy výjezdu na ulici.

"Chtěl jsem vám jenom říct, že brzy odjedu s autem vévody z Croydonu," řekl Ogilvie. "Dělám to pro něj."

Kulgmer se zamračil. "To vám přece nemůžu dovolit, pane O. Musíte mít pořádné zmocnění."

Ogilvie vytáhl lístek od vévodkyně z Croydonu, který mu dnes ráno na jeho žádost napsala. "Další zmocnění už snad nepotřebuju."

Noční hlídač si pozorně přečetl text a pak papír otočil. "Zdá se, že je to v pořádku."

Hlavní hotelový detektiv natáhl buclatou ruku, aby si vzal lístek zpět.

Kulgmer zavrtěl hlavou. "Musím si to nechat. Abych byl v suchu."

Tlusťoch pokrčil rameny. Raději by byl lístek měl, ale kdyby na tom trval, znamenalo by to spor. Příhoda, která by jinak mohla být zapomenuta, by tak byla zvýrazněna. Ukázal na papírový pytlík. "Zatím tam nechám jen tohle. Za pár hodin s autem odjedu."

"Poslužte si, pane O." Hlídač pokýval a vrátil se ke svým novinám.

Za chvíli Ogilvie došel k boxu 371 a nenápadné se rozhlédl. Betonový parkovací prostor s nízkým stropem byl zaplněn jen z polovice. Jinak byl tichý a opuštěný. Noční pojížděči se zdržovali nepochybně ve své šatně v přízemí a

využívali klidu ke schrupnutí nebo k hraní karet. Ale bude si muset pospíšit.

V zadním rohu pod ochranou jaguára a částečně stínícího sloupu Ogilvie vytáhl z pytlíku reflektor, šroubovák, kleště a černou izolační pásku.

Přes zdánlivou neohrabanost se jeho prsty pohybovaly s překvapivou obratností. Chráně si ruce rukavicemi, odstranil zbytky rozbitého světla. Během chviličky objevil, že náhradní reflektor se do jaguára hodí, ale elektrické propojení nikoli. Předvídal to. Rychle vyrobil pomocí kleští, drátu a pásky hrubou, ale fungující spojku. Zbylým drátem upevnil reflektor a nacpal kousky kartónu, které měl v kapse, do mezery po chybějící objímce. Přelepil všechno černou páskou, kterou vzadu upevnil. Bylo to záplatování, které by šlo za světla snadno rozpoznat, ale v noci mohlo stačit. Zabralo to téměř čtvrt hodiny. Otevřel dveře k řidičovi a zapnul vypínač reflektorů. Obě světla fungovala.

Vydechl úlevou. V témže okamžiku se odzdola ozvalo ostré staccato klaksonu a řev akcelerujícího vozu. Ogilvie ztuhl. Řev motoru se blížil a betonové stěny s nízkými stropy ho ještě zesilovaly. Pak najednou se světla mihla kolem a osvětlila rampu k dalšímu poschodí. Následovalo zasvištění pneumatik, motor se zastavil a ozvalo se bouchnutí dveří auta.

Ogilviemu se ulevilo. Věděl, že pojížděč se vrátí dolů osobním výtahem.

Když slyšel, jak se kroky vzdalují, sbalil nářadí a materiál zpět do papírového pytlíku spolu s několika většími úlomky skla. Položil pytlík stranou, aby ho později vzal s sebou.

Během cesty nahoru si všiml o patro níž koutu pro uklízeče. Sešel tam teď po rampě.

Jak doufal, našel uvnitř věci na uklízení. Vybral si smeták, prachovku, lopatku a kbelík. Naplnil kbelík teplou vodou a hodil do něj hadr. Opatrně naslouchal zvukům zezdola, počkal, až přejedou dvě auta, a pak se vrátil o patro výš k jaguáru.

Smetákem a prachovkou Ogilvie pečlivě otřel auto. Zcela určitě nesmí na něm zůstat žádné identifikovatelné úlomky skla, které by policie mohla případně srovnat s úlomky z místa nehody.

Měl už jen málo času. Počet přijíždějících aut stoupal. Dvakrát během zametám si se strachem myslel, že ho někdo uvidí. Zadržel dech, když jedno auto vklouzlo do boxu ve stejném poschodí, pár metrů od jaguára. Naštěstí se pojížděč nenamáhal ohlédnout, ale bylo to varování, aby si pospíšil. Kdyby si ho řidič všiml a přišel k němu, znamenalo by to zvědavost a otázky, které by se dole opakovaly. To, jak Ogilvie vysvětlil svou přítomnost nočnímu hlídači, by se zdálo nepřesvědčivé. Ale nejenom to; naděje na cestu na sever bez odhalení spočívala v tom, že za sebou zanechá co možná nejméně stop.

Zbývala jediná věc. Pomocí teplé vody a hadru omyl poškozenou část nárazníku a oblast kolem něj. Když hadr vyždímal, voda, do té doby čistá, zhnědla. Pečlivě prohlédl své dílo a pak spokojeně zabručel. Ať se teď stane cokoli, na, voze nezůstane žádná zaschlá krev.

O deset minut později se zalit potem z tělesné námahy vrátil do hlavní budovy hotelu. Šel rovnou do své kanceláře, kde se chtěl hodinku vyspat, než se vydá na dlouhou cestu do Chicaga. Zkontroloval si čas. Bylo čtvrt na dvanáct.

[15]

"Mohl bych vám být užitečnější," poznamenal Royall Edwards kousavě, "kdyby mi někdo řekl, oč vlastně jde."

Účetní St. Gregoryho oslovil dva muže, kteří proti němu seděli za dlouhým úřednickým stolem. Mezi nimi byly rozloženy účetní knihy a spisy a celá kancelář, touto dobou normálně ponořená do tmy, byla jasně osvětlena. Edwards před hodinou sám rozsvítil, když sem přímo z apartmá Warrena Trenta přivedl oba návštěvníky.

Instrukce majitele hotelu byly jasné. "Tito pánové projdou naše knihy. Budou asi pracovat až do rána. Chtěl bych, abyste s nimi zůstal. Dejte jim vše, co budou chtít. Neskrývejte žádné informace."

Royall Edwards si při té rozmluvě povšiml, že jeho zaměstnavatel je daleko veselejší, než poslední dobou býval. Dobrá nálada však nemohla uklidnit účetního, který byl už podrážděn, že ho vytáhli z domova od práce na jeho sbírce známek, a ještě víc podrážděn tím, že se mu nesvěřili s tím, co se vlastně děje. Jako jeden z mála lidí v hotelu měl pravidelnou pracovní dobu od devíti do pěti, a tak mu byla také proti mysli představa práce přes noc.

Účetní samozřejmě věděl, že v pátek vyprší lhůta na hypotéku. Věděl také o přítomnosti Curtise O'Keefa v hotelu a o tom, co ta návštěva naznačuje. Možná, že příchod obou mužů nějak s tím vším souvisel, i když se těžko dalo říct, jakým způsobem. Jediným klíčem byly zavazadlové přívěsky na taškách obou návštěvníků, naznačující, že přiletěli do New Orleansu z Washingtonu, D. C. Přesto mu však instinkt napověděl, že oba účetní - kterými zcela zřejmě byli - nejsou státní zaměstnanci. No, nakonec se odpověď asi dozví. Mezitím ho štvalo, že s ním zacházejí jako s malým úředníčkem.

Na jeho poznámku, že by mohl být užitečnější, kdyby věděl, oč jde, mu nikdo neodpověděl, a tak ji zopakoval.

Starší z obou návštěvníků, robustní muž středního věku s kamennou tváří, pozvedl šálek kávy vedle sebe a vyprázdnil ho. "Vždycky říkám jedno, pane Edwardsi, není nad šálek dobré kávy. Vemte si většinu hotelů, neumějí kávu pořádně uvařit. Tenhle to dovede. A tak si myslím, že s hotelem, který umí vařit takové kafe, nemůže být nic moc v nepořádku. Co říkáš, Franku?"

"Říkám, že jestli s tím máme být do rána hotovi, měli bychom raději nechat toho žvaněni," odpověděl druhý muž mrzutě, aniž vzhlédl od účetní bilance, kterou pečlivě studoval.

První udělal rukama smířlivé gesto. "Vidíte, jaké to je, pane Edwardsi? Frank má asi pravdu; má ji často. Takže, i když bych vám rád všechno vysvětlil, dáme se raději do práce."

Royall Edwards si uvědomil, že byl vykázán do svých mezí, a škrobeně řekl: "Dobře."

"Díky, pane Edwardsi. Teď bych si chtěl projít váš inventární systém - nákupy, současné zásoby, poslední zásoby, poslední dodávky a všechno ostatní. Povídám, to ale bylo dobré kafe. Mohli bychom dostat ještě?"

"Zavolám dolů," řekl účetní. Otráveně si všiml, že už je skoro půlnoc. Bylo zřejmé, že tu zůstanou ještě celé hodiny.

ČTVRTEK

Petr McDermott si uvědomil, že pokud má být zítra ráno v práci čerstvý, měl by raději jít domů a trochu se vyspat.

Bylo půl jedné v noci. Procházel se asi dvě hodiny, možná o něco déle. Cítil se osvěžen a příjemně unaven.

Dlouhé procházky byly starým zvykem, zejména když o něčem přemýšlel nebo když se setkal s problémem, který nemohl vyřešit.

Když odešel od Marshy, vrátil se nejdřív do svého bytu ve středu města. Ale ve stísněných prostorách se cítil neklidný a nechtělo se mu spát, a tak šel na procházku směrem k řece. Minul mola na Poydras a Julia Street, prošel kolem zakotvených lodí. Některé byly spoře osvětlené a tiché, jiné se čile připravovaly k odplutí. Pak přejel přívozem na Canal Street přes Mississippi a kráčel po opuštěné navigaci na druhé straně. Přes temnou řeku pozoroval světla města. Při návratu zamířil do Vieux Carré a nyní seděl na starém francouzském tržišti a usrkával café au lait.

Před chvílí si poprvé za několik hodin vzpomněl na záležitosti týkající se hotelu a zavolal do St. Gregoryho. Chtěl vědět, zda je něco nového s hrozícím přemístěním sjezdu amerických dentistů. Ano, informoval ho noční zástupce vedoucího, krátce před půlnocí pro něj zanechal zprávu vrchní číšník ze sjezdového sálu. Pokud se mu podařilo zjistit, nedošel výkonný výbor po šestihodinovém zasedání k žádnému určitému závěru. Mimořádné zasedání všech sjezdových delegátů bylo však svoláno na půl desátou dopoledne do Dauphine Salon. Očekávala se účast asi tří set delegátů. Schůze se bude konat za zavřenými dveřmi s komplikovanými bezpečnostními opatřeními, a hotel byl požádán, aby pomohl zajistit soukromí.

Petr zanechal instrukce, že se dentistům má vyhovět ve všem, co žádají, a odložil celou věc v duchu stranou až do rána.

S výjimkou krátkého vyrušení se většina jeho myšlenek týkala Marshy a událostí dnešního večera. V hlavě mu bzučely otázky jako dotěrné vosy. Jak by měl celou situaci spravedlivě vyřešit, aniž se zachová hrubě a ublíží přitom Marshe? Jedna věc je samozřejmě jasná: její nabídka je nepřijatelná. A přesto by to byla vypínavost nejhoršího druhu, kdyby stroze odmítl upřímné vyznání. Řekl jí: "Kdyby byli všichni lidé tak poctiví, jako jste vy…"

Bylo tu také ještě něco jiného - a proč se toho bát, když má být poctivý na obě strany? Marsha ho dnes večer přitahovala, ne jako mladé děvče, ale jako žena. Když zavřel oči, viděl ji, jak ve skutečnosti vypadala. Působilo to stále ještě jako víno stoupající do hlavy.

Ale víno, které stoupá do hlavy, okusil už dřív a jeho chuť zhořkla tak, že přísahal, že už ho nikdy neochutná. Ale pomáhá taková zkušenost k lepšímu úsudku, je po ní člověk moudřejší ve výběru žen? Pochyboval o tom.

A přesto je muž, dýchá a cítí. Žádná dobrovolná izolace nemůže a nemá trvat věčně. Otázka je, kdy ji ukončit?

V každém případě, co bude dál? Setká se znovu s Marshou? Předpokládal, že pokud se nerozhodne ukončit jakékoli spojení mezi nimi, bude to nevyhnutelné. Ale za jakých okolností? A jak si také poradí s věkovým rozdílem?

Marshe bylo devatenáct. Jemu dvaatřicet. Ta mezera se zdála být veliká, ale byla opravdu taková? Kdyby byli o deset let starší, nebyla by známost - nebo manželství - mezi nimi pokládána za nic mimořádného. A také dost pochyboval, že Marsha může najít vztah k chlapci svého věku.

Otázek bylo nekonečné množství. Ale rozhodnutí, zda a za jakých okolností se s Marshou ještě setká, leželo stále před ním.

Ve všech svých úvahách nemohl také pominout Kristinu. Během krátké doby vznikl mezi oběma tak úzký vztah jako nikdy předtím. Vzpomněl si, že jeho poslední myšlenka před odchodem k Preyscottovým patřila Kristině. I teď se těšil, že ji uvidí a uslyší.

Je to divné, pomyslel si, že člověk, který byl ještě před týdnem absolutně bez závazků, by se měl najednou zmítat mezi dvěma ženami!

Petr se kajícně usmál, zaplatil kávu a zvedl se k odchodu.

St. Gregory byl více méně při cestě a jeho kroky ho tam instinktivně vedly. Když došel k hotelu, bylo pár minut po jedné.

Všiml si, že v hale je stále ještě ruch. Venku na St. Charles Avenue byl klid. Míjel ho pouze jeden volný taxík. Jeden či dva osamělí chodci byli v dohledu. Přešel ulici, aby si zkrátil cestu kolem zadní části hotelu. Tady bylo ticho ještě větší. Právě se chystal minout vjezd do hotelové garáže, když ho zarazil zvuk motoru a odraz reflektorů, které se blížily z rampy uvnitř. O chviličku později se vyhouplo nízké černé auto. Jelo rychle a pneumatiky zasvištěly, když ostře zabrzdilo před výjezdem na ulici. Když zastavilo, ocitlo se přímo v kruhu světla. Petr si všiml, že je to jaguár. Zdálo se, že vůz má promáčklý nárazník a také reflektor na stejné straně vypadal nějak v nepořádku. Petr doufal, že k poškození nedošlo neopatrností zaměstnanců garáže. V tom případě by se o tom brzy dozvěděl.

Automaticky pohlédl na řidiče. S překvapením zjistil, že je to Ogilvie. Hlavní hotelový detektiv spatřil Petra a vypadal stejně překvapeně. Pak najednou auto vyrazilo z garáže a pokračovalo v jízdě.

Petr přemýšlel, proč a kam Ogilvie jede; a proč jede jaguárem, místo jako obyčejně svým otlučeným chevroletem. Pak se rozhodl, že to, co dělají zaměstnanci mimo hotel, je jejich věc, a pokračoval směrem k svému bytu.

Spal tvrdě.

[2]

Na rozdíl od Petra McDermotta spal Keycase Milne špatně. Rychlost, s kterou získal přesné detaily klíče k Prezidentskému apartmá, nebyla následována stejným úspěchem při výrobě duplikátu. Spojení, která Keycase navázal po příjezdu do New Orleansu, nebyla tak užitečná, jak očekával. Nakonec přijal práci zámečník v jedné uličce v brlohu blízko Irského kanálu - kterému, mohl Keycase údajně důvěřovat - i když bručel, že musí pracovat podle rozměrů místo podle skutečného klíče. Ale nový klíč měl být hotový až ve čtvrtek a požadovaná cena byla závratná. .

Keycase s cenou stejně jako s čekáním nakonec souhlasil, protože si uvědomoval, že nemá na vybranou. Ale hlavně to čekání ho znervózňovalo, protože věděl, že s uplynutím každé hodiny stoupá nebezpečí, že by mohl být vystopován a chycen.

Než šel večer spát, rozmýšlel se, jestli se nemá brzo ráno vydat na další loupežnou výpravu. Ve své sbírce měl stále ještě dva nepoužité klíče - 449 z úterního rána na letišti a 803, který na požádání dostal u recepce místo svého klíče 830. Ale rozhodl se čekat, protože se sám přesvědčoval, že je moudřejší soustředit se na větší plány s vévodkyní z Croydonu. Přesto si byl Keycase během svých úvah vědom, že hlavním motivem je strach.

Když v noci nemohl spát, strach rostl, takže už se ho před sebou nepokoušel žádným sebeklamem skrývat. Ale byl rozhodnut nazítří strach nějak potlačit a vrátit se znovu ke své obvyklé neohroženosti.

Konečně upadl do nepokojného spánku a zdálo se mu o velkých železných vratech, která se k němu pomaličku blíží a oddělují ho od vzduchu a světla. Pokoušel se utéct, dokud v nich ještě zůstávala mezera, ale nemohl se pohnout. Když se dveře zavřely, rozplakal se, protože věděl, že se již nikdy neotevřou.

Probudil se do tmy. Třásl se. Tvář měl mokrou od slz.

[3]

Asi sto deset kilometrů za New. Orleansem Ogilvie stále ještě přemýšlel o svém setkání s Petrem McDermottem. První šok ho téměř fyzicky porazil. Další hodinu řídil Ogilvie nervózně a téměř si neuvědomoval, jak jaguár pokračuje přes město, výpadovku Pontchartrain a nakonec po dálnici 59 směrem na sever.

Očima pořád zalétal na zpětné zrcátko. Pozoroval každou dvojici reflektorů, která se za ním objevila, a čekal, že ho rychle předjedou za výhružného zvuku sirény. Před každým zákrutem na silnici se připravoval brzdit kvůli tušené policejní bariéře.

Nejdříve si byl jist, že jediný možný důvod přítomnosti Petra McDermotta byl jeho záměr stát se svědkem detektivova usvědčujícího odjezdu. Ogilvie si nedokázal představit, jak se McDermott mohl o jeho plánu dozvědět. Ale zřejmě se dozvěděl a hotelový detektiv vpochodoval do pasti jako ten nejnezkušenější amatér.

Teprve později, když se venkov míhal v opuštěné temnotě Časného rána, ho napadlo, jestli to přece jen nemohla být náhoda?

Kdyby tam byl McDermott úmyslně, byl by jaguár už dávno pronásledován nebo zastaven policejní bariérou. Že se o to nikdo nepokusil, ukazovalo spíše na náhodu, ba činilo ji téměř jistou. Při té myšlence se Ogilviemu nálada trochu zlepšila. S hřejivým pocitem si vzpomněl na dvacet pět tisíc dolarů, které budou po skončení cesty jeho.

Rozmýšlel se: když jde dosud všechno tak dobře, nebylo by moudřejší jet dál? Asi tak za hodinu začne svítat. Původně chtěl odbočit a čekat znovu na tmu. Ale také den nicnedělání v sobě skrýval nebezpečí. Byl jen na půl cesty přes stát Mississippi, stále ještě poměrně blízko New Orleansu. Když pojede dál, riskuje samozřejmě, že ho někdo spatří, ale přemýšlel, jak velké je to vlastně riziko. Proti této myšlence mluvilo jeho tělesné vyčerpání z minulého dne. Byl už unavený a hodně se mu chtělo spát.

Pak se to stalo. Za ním se jako zázrakem objevilo červené světlo. Pánovitě zaječela siréna.

Byla to přesně ta věc, kterou během posledních hodin očekával. Když k ní nedošlo, uvolnil se. Nyní ho skutečnost šokovala dvojnásobně.

Instinktivně sešlápl plynový pedál k podlaze. Jako nádherně vystřelený šíp vyrazil jaguár dopředu. Ručička tachometru ostře poskočila … 110, 120, 130. Ve sto čtyřiceti Ogilvie zpomalil kvůli zatáčce. V téže chvíli se blikající červené světlo přiblížilo. Siréna, která se na chvíli zastavila, začala znovu ječet. Pak se červené světlo pohnulo stranou. Řidič za ním se chystal předjíždět.

Ogilvie věděl, že to nemá cenu. I kdyby teď pronásledovatelům ujel, nevyhnul by se dalším, kteří budou předem upozorněni. Rezignovaně zpomalil.

Na chvilku spatřil vůz, který se kolem něj mihl: dlouhou světlou limuzínu, uvnitř tlumeně osvětlenou. Nějaký člověk se tam skláněl nad jiným. Pak sanitka zmizela a její rudý blikač se zmenšoval na cestě před ním.

Příhoda jím otřásla a přesvědčila ho, že je unaven. Rozhodl se, že ať je poměr obou rizik jakýkoli, musí zahnout ze silnice a přes den tam zůstat. Byl nyní za Maconem, malým městečkem v Mississippi, které si pro první noc dal za cíl. Na obloze začalo probleskovat světlo. Zastavil, podíval se do mapy a za malou chvíli zahýbal z dálnice na změť malých silniček.

Povrch silnice se brzy zhoršil a změnil se v hrbolatou travnatou cestu. Rychle svítalo. Ogilvie vystoupil z auta a rozhlédl se po okolí.

Kolem byl řídký les a pusto. V dohledu nespatřil žádné obydlí. Byl vzdálen přes jednu míli od hlavní silnice. Kousek před ním byla skupina stromů. Pěším průzkumem zjistil, že cesta vede mezi stromy a tam končí.

Tlusťoch spokojeně zabručel. Vrátil se k jaguáru a opatrně s ním popojel, aby vůz skrylo listoví. Pak vůz z několika stran zkontroloval, dokud se nepřesvědčil, že jej lze spatřit pouze zblízka. Když s tím byl hotov, vlezl si na zadní sedadlo a usnul.

Ještě několik minut poté, co se Warren Trent krátce před osmou hodinou probudil, nemohl pochopit, proč se podvědomě cítí v tak bujaré náladě. Pak si vzpomněl: dnes uzavře obchod, který začal včera dojednávat s Bratrstvem tovaryšů. Přes všechen tlak, chmurné předpovědi a nejrůznější obtíže a překážky se mu podařilo na poslední chvíli zachránit St. Gregoryho před O'Keefovou hotelovou společností. Bylo to jeho osobní vítězství. Potlačil myšlenku, že podivné spojení mezi ním a syndikátem může později snadno vést k ještě větším problémům. Pokud k tomu dojde, bude si s tím dělat starosti pak; nejdůležitější bylo zabránit bezprostřednímu ohrožení.

Vstal z postele a pohlédl na město z okna svého apartmá na vrcholu hotelu v patnáctém patře. Venku byl další krásný den, slunce stálo již vysoko a zářilo z téměř bezoblačné oblohy.

Tiše si pobrukoval během sprchování i později, když ho Aloysius Royce holil. Zřejmé veselí zaměstnavatele připadalo Royceovi tak neobvyklé, ze překvapením svraštil obočí, i když mu Warren Trent, u kterého bylo ještě na konverzaci příliš brzy, neposkytl žádné vysvětleni.

Když se majitel hotelu oblékl, odešel do obývacího pokoje a ihned zavolal Royallu Edwardsovi. Účetní, kterého operátorka z ústředny zastihla doma, naznačil, že pracoval celou noc, a že ho telefonát od jeho zaměstnavatele vyrušil od zasloužené snídaně. Warren Trent ignoroval ublížený tón a chtěl vědět, co říkali návštěvníci během noci. Podle zprávy účetního neobjevili oba hosté nic neobyčejného, i když byli zpraveni o současné finanční krizi hotelu, a zdálo se, že je Edwardsovy odpovědi na jejich dotazy uspokojily.

Warren Trent se uklidnil a zanechal účetního s jeho snídaní. Pomyslel si, že možná právě v této chvíli je zpráva, která potvrzuje jeho údaje o situaci St. Gregoryho, telefonována na sever do Washingtonu. Předpokládal, že brzy se o tom něco dozví osobně.

Skoro v téže chvíli zazvonil telefon.

Rovce se právě chystal servírovat snídani na vozíku z donáškové služby, který před chvíli dovezli. Warren Trent mu pokynul, aby počkal.

Hlas telefonistky oznámil meziměstský hovor. Když se představil, požádala ho jiná telefonistka, aby počkal. Konečně se na drátě ozval úsečný hlas předsedy Syndikátu tovaryšů: "Trent?"

"Ano. Dobré jitro!"

"Varoval jsem vás k sakru včera, abyste nezatajoval žádné informace. Byl jste tak hloupý, že jste se o to pokoušel, Teď vám povídám: lidé, kteří se mě pokoušejí podfouknout, nakonec litují, že se vůbec narodili. Pro tentokrát máte štěstí, že jsem dostal echo, než jsme uzavřeli kšeft. Ale varuju vás: už to nikdy nezkoušejte l"

Bylo to tak neočekávané a tón byl tak hrubý a mrazivý, že Warren Trent se chvíli nemohl zmoci na slovo. Vzpamatoval se a začal se bránil: "Přisámbůh, nemám nejmenší tušení, o čem mluvíte."

"Nejmenší tušení, když máte v tom vašem zatraceným hotelu rasový nepokoje. Když je ta povídačka rozmáznutá v každých novinách v New Yorku a ve Washingtonu!"

Trvalo několik vteřin, než Warren Trent dokázal spojit tu zlostnou invektivu s včerejší zprávou Petra McDermotta.

"Měli jsme tu včera ráno malé nedorozumění. Určitě ne rasové nepokoje nebo něco, co by se jim podobalo. Když jsem s vámi mluvil, vůbec jsem nevěděl, že se to stalo. A i kdybych to věděl, nepřipadalo by mi to tak důležité, abych se o tom zmínil. Co se týče newyorských novin, ještě jsem je neviděl."

"Ale uvidí je naši členové. Když ne tyhle noviny, tak jiné, které do večera roznesou tu zprávu po celé zemi. Když vrazím prachy do hotelu, který nepřijímá negry, spustí randál společně s každým prachmizerným kongresmanem, který potřebuje hlasy od barevnejch."

"Takže vám nejde o princip. Vám nevadí, co děláte, pokud si toho nikdo nevšimne."

"O co mi jde, je moje věc. To, kam investuji peníze syndikátu, je taky moje věc."

"Mohli bychom naši transakci držet v tajnosti.'"

"Jestli tomu věříte, tak jste ještě větší hlupák, než jsem si myslel."

Má pravdu, pomyslel si Warren Trent; zpráva o spojenectví by se dříve či později dostala ven. Zkusil to z jiného konce: "Co se tu včera stalo, není nic výjimečného. V hotelech na Jihu se to stávalo už dřív a stane se to zas. O den či dva později se pozornost přesune úplně jinam."

"Možná že ano. Ale kdyby váš hotel začal financovat náš syndikát, tak by se po dnešku pozornost vrátila zatraceně brzo. A bez takové pozornosti se můžu obejít."

"Chtěl bych v tom mít jasno. Mám tomu rozumět tak, že navzdory včerejší inspekci vašich účetních naše dohoda ze včerejška už neplatí?"

Hlas z Washingtonu řekl: "Ve vašich knihách to není. Zpráva mých lidí byla kladná. Jdu od toho kvůli tamtomu."

Takže ovoce vítězství mi nakonec uniklo před nosem kvůli příhodě, kterou jsem včera zavrhl jako malichernou, pomyslel si hořce Warren Trent. Protože věděl, že na tom, co řekne, už teď nezáleží, jedovatě poznamenal: "Nebyl jste dřív při užívání peněz syndikátu tak vybíravý."

Nastalo ticho. Pak řekl předseda Tovaryšů tiše: "Jednou toho třeba budete litovat!"

Warren Trent pomalu zavěsil. Na vedlejším stole rozprostřel Aloysius Royce newyorské noviny, které přišly letecky. Ukázal na Herald Tribune. "Je to hlavně tady. V Timesech nic nevidím."

"Ve Washingtonu mají pozdější vydání." Warren Trent pohlédl na titulek v Herald Tribune a přelétl očima fotografii, která ho doprovázela. Zobrazovala včerejší scénu z haly St. Gregoryho, s doktorem Nicholasem a doktorem Ingramem uprostřed. Později si asi bude muset přečíst celý článek. V této chvíli na to neměl žaludek.

"Chcete, abych vám teď dal snídani?"

Warren Trent zavrtěl hlavou. "Nemám hlad." Pohlédl nahoru a setkal se s upřeným pohledem mladého

černocha. "Myslíš si asi, že jsem schytal, co si zasloužím."

Royce uvažoval. "Asi něco takového. Hlavně bych řekl, že se nedokážete smířit s dobou, ve které žijete."

"Jestli je to pravda, nemusíš si s tím už dělat starosti. Pochybuji, že od zítřka tu ještě někdo dá na moje mínění."

"Z téhle stránky je mi to líto."

"Znamená to, že tu vládu převezme O'Keefe." Starý muž přešel k oknu a podíval se ven. Chvíli mlčel a pak najednou řekl: "Asi jsi slyšel o podmínkách, které mi nabízejí. Patří mezi ně i dohoda, že tu dál zůstanu bydlet."

"Ano."

"Z toho důvodu předpokládám, že až příští měsíc absolvuješ práva, budu tě tady stejně ještě muset vydržet. Místo abych tě vykopnul, jak bych měl."

Aloysius Royce zaváhal. Normálně by rychle odsekl něco hodně ostrého. Ale uvědomoval si, že ho poražený a osamělý muž prosí, aby zůstal.

Rozhodování dělalo Royceovi starosti. Tak jako tak ale věděl, že se bude muset rozhodnout brzy. Téměř dvanáct let s ním Warren Trent zacházel skoro jako se synem. Věděl, že pokud zůstane, budou jeho povinnosti, kromě dělání společníka a důvěrníka ve volném čase, zanedbatelné. Život by vůbec nebyl nepříjemný. Ale jeho rozhodnutí ovlivňovaly také jiné, protichůdné důvody.

"Ještě jsem o tom moc nepřemýšlel," zalhal. "Budu asi muset."

Warren Trent chápal: všechno se mění, malé i velké věci a většina z nich najednou. V duchu nepochyboval o tom, že ho Royce brzy opustí. Byl si tím jist stejně jako tím, že nakonec přišel o řízení St. Gregoryho. Ten pocit osamělosti a vyloučení z toku událostí je asi typický pro lidi, kteří žijí příliš dlouho.

Řekl Royceovi: "Můžeš jít, Aloysie. Chtěl bych být chvíli sám."

Rozhodl se, že za chvíli zavolá Curtisi O'Keefovi a oficiálně kapituluje.

[5]

Časopis Time, jehož vydavatelé rozpoznali šťavnatou zprávu, když ji četli ve svých ranících, se hbitě vrhl na spor o občanská práva v St. Gregorym. Jejich místní dopisovatel - reportér neworleánských městských rozhlasových zpráv - dostal příkaz být v pohotovosti a sehnat všechno, co může, o místním pozadí. Večer, hned poté, co první vydání Herald Tribune přineslo zprávu do New Yorku, zatelefonovali vedoucímu houstonské kanceláře časopisu Time. Brzy ráno přiletěl letadlem.

Nyní se oba muži zavřeli s vedoucím služby Herbie Chandlerem do malé, těsné kanceláře v přízemí. Říkalo se jí volně tiskové středisko. Byla skromně vybavena stolem, telefonem a věšákem na klobouky. Muž z Houstonu dostal jedinou židli v místnosti, jak se na jeho postavení slušelo.

Chandler, který si s úctou uvědomoval štědrost Time k lidem, kteří mu pomáhají prošlapávat cestičku, podával zprávu o průzkumu, ze kterého se právě vrátil.

"Informoval jsem se o té schůzi zubařů. Zavírají to tak, že neproklouzne myš. Řekli hlavnímu číšníkovi na poschodí, že dovnitř nesmí nikdo kromě členů, dokonce ani manželky ne. A budou mít u dveří vlastní lidi, kteří kontrolují jména. Než schůze začne, musí všechen personál odejít a pak zavřou dveře."

Vedoucí kanceláře přikývl. Byl to čilý, na krátko ostříhaný člověk jménem Quaratone. Hovořil již s předsedou svazu zubařů doktorem Ingramem. Zpráva vedoucího služby se shodovala s tím, co mu bylo řečeno.

"Skutečně máme mimořádnou plenární schůzi" řekl doktor Ingram. "Rozhodlo o tom včera předsednictvo. Ale bude se konat za zavřenými dveřmi. Kdyby bylo, synku, po mém, přivítali bychom vás a všechny ostatní. Ale někteří z mých kolegů se na to dívají jinak. Myslí si, že lidé mluví s menšími zábranami, když u toho není tisk. Takže si to asi budete muset odsedět venku."

Quaratone, který neměl vůbec v úmyslu si něco odsedět venku, zdvořile doktoru Ingramovi poděkoval. Protože už získal spojenectví Herbieho Chandlera, chtěl původně použít starého triku a zúčastnit se schůze ve vypůjčené uniformě posluhy. Poslední Chandlerova zpráva však ukazovala, že bude nutno změnit plán.

"Ta místnost, kde se bude schůze konat," vyptával se Quaratone, "je to velký sjezdový sál?"

Chandler přikývl. "Dauphine Salon, pane. Vejde se tam asi tři sta lidí. Přibližně tolik jich očekávají."

Novinář uvažoval. Každá schůze, na které je tři sta lidí, přestane samozřejmě být tajná v okamžiku, kdy skončí. Mohl se po jejím skončení snadno vmísit mezi delegáty, předstírat, že je jedním z nich, a tak se dozvědět, co se tam dělo. Ale to by přišel o všechny zajímavé podrobnosti, ze kterých je živ Time i jeho čtenáři.

"Má ten tentononc salón balkón?"

"Je tam malý balkón, ale na to už mysleli. Ověřil jsem si to. Budou tam mít pár lidí. Vypnou také reproduktory."

"Do prčic!" protestoval místní novinář. "Čeho se ta banda bojí - sabotérů?"

Quaratone přemýšlel nahlas. "Někteří z nich chtějí říct, co si myslí, ale nechtějí to mít nikde napsané. Lidé v těchto povoláních se obvykle vyhýbají zaujímání kategorických stanovisek, zvláště co se týče rasových problémů. Tady se už sami zahnali do úzkých, když přiznali, že mají na vybranou mezi drastickým odchodem a symbolickým gestem, aby se neřeklo. Řekl bych, že v tomhle ohledu jde o jedinečnou situaci." Také z toho důvodu tady může jít o lepší materiál, než si původně myslel. Byl stále víc rozhodnut nějak se na tu schůzi dostat.

"Potřebuji plánek sjezdového sálu a poschodí nad ním," vyjel najednou na Herbieho Chandlera. "Ne jenom rozmístění pokojů, ale technický plán, ve kterém jsou stěny, vodovody, stropní prostory a všechno ostatní, chápete? Potřebuju ho rychle, protože máme necelou hodinu, pokud chceme něco dokázat."

"Opravdu nevím, jestli taková věc existuje, pane. V každém případě …" Vedoucí služby se zarazil a pozoroval

Quaratona, který začal oddělovat několik dvacetidolarových bankovek.

Novinář podal pět bankovek Chandlerovi. "Najděte někoho z údržby, nebo něco takového. Použijte teď tohohle, o vás se postarám později. Přijďte za mnou za půl hodiny, bude-li to možné, tak dřív."

"Ano, pane!" Chandlerova lasičí tvář se svraštila do úslužného úsměvu.

"Pokračujte dál na místním pozadí," nařídil Quaratone neworleánskému reportérovi. "Prohlášení z radnice, od předních občanů, raději promluvte také s Národní asociací pro povznesení barevného lidu. Víte, o co jde."

"Mohl bych to napsat se zavřenýma očima."

"Nedělejte to. A hledejte věci, které jsou zajímavé z lidského hlediska. Bylo by dobré, kdyby se vám podařilo chytit starostu na záchodě. Jak si myje ruce, zatímco vám dává prohlášení. Symboliku. Byl by to dobrý začátek."

"Zkusím se schovat na záchodě." Reportér vesele odešel. Věděl, že i on bude štědře odměněn za práci přesčas.

Quaratone čekal sám v kavárně St. Gregoryho. Objednal si chlazený čaj a roztržitě ho pil. Duchem byl u vyvíjejícího se příběhu. Věděl, že nebude příliš rozsáhlý, ale jestli se mu podaří najít nějaký neotřelý pohled, mohlo by to v příštím čísle vydat tak na půldruhého sloupce. To by ho potěšilo, protože v posledních týdnech mu přes tucet jeho pečlivě připravených článků New York odmítl nebo vypadly z čísla během výroby časopisu. Nebylo to neobvyklé a zaměstnanci Time-Life si museli zvyknout na psaní do prázdna. Ale Quaratone se rád dostával do tisku a chtěl, aby si ho všimli tam, kde na tom záleží.

Vrátil se do maličkého tiskového střediska. Za pár minut přivedl Herbie Chandler mladšího muže s ostrými rysy v montérkách. Vedoucí služby ho představil jako Ches Ellise, hotelového údržbáře. Nově příchozí si uctivě potřásl rukou s Quaratonem, pak se dotkl role výkresů, kterou měl pod ramenem, a ustrašeně řekl: "Musím je dostat nazpátek."

"Nepotřebuju je nadlouho." Quaratone pomohl Ellisovi rozbalit plány a zatížil je v rozích. "Tak tedy, kde je ten Dauphine Salon?"

"Přímo tady."

Chandler se vmísil: "Řekl jsem mu o té schůzi. Že chcete slyšet, co se děje, a přitom tam nebýt."

Muž z Time se zeptal Ellise: "Co je ve stěnách a ve stropě?" "Stěny jsou plné. Mezi stropem a podlahou dalšího patra je mezera, ale jestli pomýšlíte na to dostat se tam, nic z toho nebude. Propadl byste sádrou."

"Strefil jste se," řekl Quaratone, který přesně na tohle pomýšlel. Ukázal prstem na plán. "Co jsou tyhle čáry?"

"Vývod horkého vzduchu z kuchyně. Tam byste se usmažil."

"A tohle?"

Ellis se sklonil nad výkresem. Porovnal ho s druhým archem. "Vedení chladného vzduchu. Je ve stropě nad Dauphine Salon."

"Má vývody do místnosti?"

"Tři. Jeden uprostřed a dva na koncích. Tady jsou označené."

"Jak je potrubí světlé?"

"Zhruba tak jeden metr."

"Chci, abyste mě do toho potrubí dostal," řekl Quaratone energicky. "Chci se tam dostat, abych uslyšel a uviděl, co se pode mnou děje."

Zabralo to překvapivě málo času. Ellis byl ze začátku neochotný, ale Chandler ho dohnal k tomu, že sehnal další montérky a brašnu s nářadím. Muž z Time se rychle převlékl do montérek a hodil si nářadí přes rameno. Pak je Ellis dovedl nervózně, ale bez nehody do přístavku za kuchyní ve sjezdovém patře. Vedoucí služby se diskrétně vytratil. Quaratone neměl ponětí, jakou část ze sta dolarů předal Chandler Ellisovi - podezříval ho, že ne všechno - ale zřejmě to stačilo.

Průchod dvou údajných hotelových údržbářů kuchyní zůstal nepovšimnut. V přístavku Ellis předem odstranil kovovou mříž vysoko na zdi. Před otvorem, který mříž zakrývala, stál vysoký žebřík. Quaratone na něj beze slova vystoupil a protáhl se do otvoru. Zjistil, že je tam tak právě dost místa pro plazení pomocí loktů. Kromě zbloudilých odlesků z kuchyně tam byla naprostá tma. Ucítil na tváři závan studeného vzduchu; tlak vzduchu se zvýšil, když jeho tělo zaplnilo větší část kovového potrubí.

Ellis za ním zašeptal: "Odpočítejte čtyři vývody! Čtvrtý, pátý a šestý vedou do Dauphine Salon. Snažte se, pane, nedělat hluk, nebo vás uslyší. Vrátím se za půl hodiny; když nebudete hotov, přijdu za další půl hodiny."

Quaratone se pokusil otočit hlavu, ale nepodařilo se mu to. Byla to připomínka, že dostat se zpátky bude těžší než dostat se dovnitř. Zavolal tiše zpátky: "Provedu!" a pohnul se kupředu.

Kovový povrch ho tlačil do kolen a loktů. Měl také nepříjemně ostré výstupky. Quaratone ucukl, když mu ostrý konec šroubu protrhl montérky a bolestivě se zakousl do nohy. Couvl, uvolnil se a pokračoval opatrně v postupu.

Větráky se daly snadno poznat, protože jimi pronikalo světlo. Protáhl se přes tři, doufaje, že jsou mříže pevně přišroubovány. Když se blížil ke čtvrtému, uslyšel hlasy. Zdálo se, že schůze začala. Ke Quaratonove potěšení to byly hlasy jasné, a když natáhl krk, mohl spatřit část místnosti pod sebou. Napadlo ho, že pohled bude ještě lepší z dalšího větráku. Také že byl. Viděl nyní přes polovinu nabitého sálu včetně vyvýšené tribuny, na které mluvil předseda svazu zubařů, doktor Ingram. Muž od Time vyjmul zápisník a věčnou tužku s malým světýlkem na konci.

"… vyzývám vás," prohlašoval doktor Ingram, "abyste zaujali to nejostřejší stanovisko."

Odmlčel se a pokračoval: "Lidé našeho povolání od přírody směřují k zlaté střední cestě. Příliš dlouho jsme kličkovali před otázkou lidských práv. Mezi námi diskriminace neexistuje - alespoň většinou ne - a v minulosti jsme si mysleli, že to stačí. Většinou jsme si nevšímali událostí a tlaků, které probíhaly mimo naše řady. Domnívali jsme se, že jsme odborníci, lékaři a nemáme na ostatní věci čas. Možná, že je to pravda, i když pohodlná pravda. Ale v tomto

okamžiku, ať se nám to líbí nebo nelíbí, jsme do toho zataženi až po zuby moudrosti."

Malý doktor se odmlčel a pátral pohledem po tvářích v posluchačstvu. "Již jste slyšeli o neomluvitelné urážce našeho váženého kolegy doktora Nicholase tímto hotelem. O urážce, která je přímým výsměchem zákonu o lidských právech. Jako váš předseda jsem jako odvetu doporučil drastický čin. Doporučil jsem, že bychom měli náš sjezd zrušit a hromadně odejít z hotelu."

Z několika částí místnosti se ozval překvapený šum. Doktor Ingram pokračoval: "Většina z vás se už o tomto návrhu dozvěděla. Pro ty, kteří přijeli dnes ráno, je nový. Chtěl bych říct oběma skupinám, že krok, který navrhuji, bude mít za následek nepohodlí a zklamání - pro mě stejně jako pro vás - a ztrátu pro naše povolání i pro veřejnost. Ale v některých okamžicích, které se hluboce dotýkají svědomí, postačí pouze ten nejrozhodnější čin. Domnívám se, že toto je jeden z takových okamžiků. Je to také jediný způsob, jakým můžeme dát najevo sílu našeho přesvědčení. Můžeme nad veškerou pochybnost dokázat, že v otázkách lidských práv si s lidmi našeho povolání již není možno zahrávat."

Z publika se ozvalo několik výkřiků "slyšte! slyšte!", ale také nesouhlasný šumot.

Poblíž středu místnosti se zvedla robustní postava. Quaratone se nahnul ze svého vyvýšeného místa a zahlédl tlusté tváře, tučný úsměv a brýle s mohutnými obroučkami. Robustní muž oznámil: "Jsem z Kansas City." Ozval se dobromyslný pokřik, za který poděkoval mávnutím masité ruky. "Chci se doktora zeptat na jedinou věc. Vysvětlí mé maličké - která se na tenhle výlet těšila, stejně jako spousta jiných manželek - proč, když jsme se sem právě dostali, se musíme otočit na podpatku a jet domů?"

Rozhořčený hlas protestoval: "O to přece nejde!" Utonul v ironickém pokřiku a smíchu ostatních.

"Ano, pane," řekl robustní muž. "chtěl bych, abyste to řekl mé ženě."

Posadil se, zřejmě spokojen sám se sebou.

Doktor Ingram rozzlobeně vstal, "Pánové, toto je naléhavá a vážná věc. Odložili jsme rozhodnutí už o čtyřiadvacet hodin, a podle mého názoru jsme nejméně už půl dne měli být odtud pryč."

Ozval se potlesk, ale krátký a roztroušený. Celá řada hlasů začala mluvit najednou. Předseda schůze, sedící vedle doktora Ingrama, zabušil kladívkem.

Následovalo několik řečníků. Všichni odsoudili vyhnání doktora Nicholase, ale vyhnuli se otázce odvetných opatření. Pak se najednou jakoby tichou dohodou soustředila pozornost na štíhlou elegantní postavu v popředí místnosti, vzbuzující dojem autority. Quaratone nezaslechl jméno, které předseda oznámil, ale zachytil "druhý podpředseda a člen výkonného výboru".

Nový řečník začal suchým ostrým hlasem. "Právě na mé naléhání, které podporovalo několik členů výkonného výboru, se tato schůze koná za zavřenými dveřmi. V důsledku toho můžeme bez obav mluvit. Vím, že ať řekneme cokoliv, nebude to zaznamenáno a snad překrouceno mimo tuto místnost. Chtěl bych dodat, že náš vážený předseda doktor Ingram byl silně proti takovému uspořádání."

Doktor Ingram zavrčel z tribuny: "Čeho se bojíte - že se angažujete?"

Elegantní muž ignoroval tuto otázku a pokračoval: "Nezůstávám za nikým pozadu ve své osobní nechuti k diskriminaci. Někteří z mých nejlepších …" zaváhal - "z mých nejoblíbenějších společníků jsou jiného vyznání a rasy. Stejně tak jako doktor Ingram odsuzuji včerejší incident. Nesouhlasíme spolu pouze v otázce dalšího postupu. Doktor Ingram - mohu-li napodobit jeho metaforu - je pro vytržení. Můj názor je použít mírnější léčebné metody jako pro nepříjemnou, ale lokální infekci." Následovala vlna smíchu, po které se usmál i řečník.

"Nemohu uvěřit, že by náš naneštěstí nepřítomný kolega doktor Nicholas v nejmenším získal tím, že bychom zrušili náš sjezd. Pro nás jako pro povolání by to určitě byla ztráta. Dále - vzhledem k tomu, že je to uzavřené zasedání, to mohu říci upřímně - nemyslím si, že se nás jako organizace dotýká obecný problém vztahů mezi rasami."

Ze zadního konce místnosti zaprotestoval ojedinělý hlas: "Samozřejmě se nás to dotýká. Koho se to nedotýká?" Ale téměř v celé místnosti vládlo pozorné ticho.

Řečník zavrtěl hlavou. "Ať zaujmeme nebo nezaujmeme nějaké hledisko, děláme to jako jednotlivci. Přirozeně, musíme podporovat naše lidi, kde je to potřeba, a za chviličku navrhnu určité kroky v případě doktora Nicholase. Ale jinak souhlasím s doktorem Ingramem v tom, že jsme lékaři a odborníci a nemáme na nic jiného čas."

Doktor Ingram vyskočil. "To jsem neřekl! Zdůraznil jsem, že takový názor panoval v minulosti. Náhodou s ním silně nesouhlasím."

Elegantní muž pokrčil rameny. "V každém případě to prohlášení bylo učiněno."

"Ale ne s tímto významem. Nedovolím, aby někdo překrucoval má slova." Oči malého doktora se zlobně blýskaly. "Pane předsedo, mluvíme uhlazeně, užíváme slova jako ‚naneštěstí', ‚politováníhodný'. Cožpak všichni nechápete, že je to víc než to; že se zabýváme otázkou lidských práv a lidské slušnosti? Kdybyste tu byli včera a byli svědky tak jako já toho nedůstojného jednání s naším kolegou, přítelem, dobrým člověkem…"

Ozvaly se výkřiky: "Pořádek! Pořádek!" Když předseda zaklepal kladívkem, doktor Ingram neochotně a se zardělou tváří ztichl. Elegantní muž se zdvořile zeptal: "Mohu pokračovat?" Předseda přikývl.

"Děkuji. Pánové, uvedu ve stručnosti své návrhy. Za prvé navrhuji, aby se naše budoucí sjezdy konaly v místech, kde doktor Nicholas a ostatní příslušníci jeho rasy budou přijímáni bez otázek a trapných scén. Jsem si jist, že je spousta míst, která pro nás ostatní budou přijatelná. Za druhé navrhuji, abychom odhlasovali rezoluci, která odsoudí jednání tohoto hotelu vůči doktoru Nicholasovi, a pak pokračovali ve sjezdu podle programu."

Doktor Ingram zavrtěl na tribuně nevěřícně hlavou.

Řečník pohlédl na list papíru, který držel v ruce. "Spolu s několika dalšími členy výkonného výboru jsem sepsal návrh rezoluce…"

Quaratone přestal poslouchat. Rezoluce byla sama o sobě nedůležitá. Její obsah se dal předvídat; pokud bude třeba, může si obstarat text později. Místo toho pozoroval tváře posluchačů pod sebou. Jsou to průměrné tváře

průměrně vzdělaných lidí, pomyslel si. Zračila se v nich úleva. Úleva nad tím, že nedojde k nepohodlné a nezvyklé akci, kterou navrhoval doktor Ingram. Salva slov, ctnostně oděná do demokratického hávu, jim poskytla cestu ven. Svědomí se uleví, pohodlí zůstane nedotčeno. Došlo k nějakému mírnému odporu - jediný řečník podporoval doktora Ingrama - ale odpor neměl dlouhého trvání. Schůze se už dostala k rozvláčné diskusi o přesném znění rezoluce.

Muž z Time se otřásl - připomnělo mu to, že kromě dalšího nepohodlí sedí už skoro hodinu v potrubí studeného vzduchu. Ale námaha se vyplatila. Měl reportáž, kterou už stylisté v New Yorku dokáží dotáhnout. Měl také pocit, že tento týden mu práci z čísla nikdo nevypíchne.

[6]

Petr McDermott se dozvěděl o rozhodnutí svazu dentistů pokračovat ve sjezdu téměř ve chvíli, kdy schůze za zavřenými dveřmi skončila. Protože schůze byla pro hotel tak důležitá, umístil jednoho dveřníka ze sjezdového oddělení před Dauphine Salon a nařídil mu, aby okamžitě ohlásil, cokoliv se dozví. Před chviličkou úředník zatelefonoval a sdělil, že z rozhovorů vycházejících delegátů je zřejmé, že návrh zrušit sjezd byl zamítnut.

Petr si pomyslel, že by ho to asi kvůli hotelu mělo těšit. Místo toho měl depresivní pocit. Pomyslel si, jak to asi účinkovalo na doktora Ingrama, jehož silný lidský zájem a otevřená přímost byly zcela zřejmě odmítnuty.

Petr si s úšklebkem uvědomil, že včerejší cynický odhad situace, provedený Warrenem Trentem, se nakonec ukázal být přesný. Asi by o tom měl majitele hotelu zpravit.

Když vešel do té části ředitelství, kde byla Trentova kancelář, Kristina vzhlédla od svého stolu. Mile se usmála. Připomnělo mu to, jak moc s ní chtěl včera mluvit.

"Byl to hezký večírek?" zeptala se. Když zaváhal, zdálo se, že to Kristinu pobavilo. "Přece jsi už nezapomněl?"

Zavrtěl hlavou. "Bylo to pěkné. Ale scházelas mi - a pořád si vyčítám, že jsem ty schůzky popletl dohromady."

"Jsme o čtyřiadvacet hodin starší. Tak můžeš s výčitkami přestat."

"Snad bych to mohl napravit dnes večer, pokud máš čas."

"Pozvání přímo prší!" řekla Kristina. "Dnes večer večeřím s panem Wellsem."

Petr zvedl obočí. "Ten se skutečně zotavil."

"Ne natolik, abychom mohli jít někam ven, a proto večeříme v hotelu. Jestli budeš pracovat až do večera, můžeš se k nám pak připojit."

"Když to bude možné, udělám to," Ukázal na zavřené dvojité dveře do kanceláře majitele hotelu. "Je W. T. volný?"

"Jdi dovnitř. Ale doufám, že k němu nejdeš s velkými problémy. Je dneska ráno ve špatné náladě."

"Mám zprávy, které ho snad rozveselí. Zubaři právě hlasovali proti zrušení sjezdu. Asi jsi viděla newyorské noviny," dodal střízlivěji.

"Ano. Řekla bych, že máme co jsme zasluhovali."

Souhlasně přikývl.

"Četla jsem také místní noviny," pokračovala Kristina. "O té hrozné nehodě tam není nic nového. Stále o tom přemýšlím."

Petr soucitně řekl: "Já také." Scéna před třemi dny - oddělená silnice osvětlená reflektory, policie pochmurně hledající stopy - mu znovu ostře vyvstala před očima. Přemýšlel, jestli policejní vyšetřování odhalí provinilé auto a jeho řidiče. Možná že teď už jsou v bezpečí a mimo dosah pátrání, i když doufal, že tomu tak není. Myšlenka na jeden zločin mu připomněla další. Musí se zeptat Ogilvieho, jestli přes noc nedošlo k nějakému vývoji ve vyšetřování hotelové loupeže. Když si na to vzpomněl, překvapilo ho, že mu hlavní hotelový detektiv ještě nic nehlásil.

Naposledy se usmál na Kristinu, zaklepal na dveře kanceláře Warrena Trenta a vešel.

Petrovy zprávy neudělaly na majitele hotelu žádný velký dojem. Nepřítomně přikyvoval, jako by nechtěl být vyrušován z nějakého soukromého snění, do kterého byl pohroužen. Zdálo se, že se chystá promluvit - o něčem jiném, cítil Petr - a pak si to stejně náhle rozmyslel. Po kratičkém rozhovoru Petr odešel.

Albert Wells se nemýlil v předpovědi Petrova pozvání na dnešní večer, pomyslila si Kristina. Na chviličku litovala, že úmyslně zařídila, aby nebyla volná.

Rozhovor jí připomněl válečnou lest, na kterou včera přišla, aby se večer pro Alberta Wellse neprodražil. Zatelefonovala Maxovi, vrchnímu číšníkovi z hlavního restorantu.

"Maxi," řekla Kristina, "vaše večerní ceny jsou neslýchané."

"Já je neurčuji, slečno Francisová. Někdy bych si to přál."

"V poslední době nemáte plno?"

"Některý večer," odpověděl vrchní číšník, "se cítím jako Livingstone, když čekal na Stanleyho. Slečno Francisová, řeknu vám, že lidi jsou čím dál tím chytřejší. Vědí, že hotely, jako je náš, mají jednu centrální kuchyni a že ať jedí v kterékoliv restauraci, dostanou stejné jídlo vařené stejným způsobem stejnými kuchaři. Tak proč si nesednout tam, kde jsou nižší ceny, i když třeba obsluha není tak nóbl?"

"Mám přítele," řekla Kristina, "který má rád řádnou večerní obsluhu - je to starší pán jménem Wells. Přijdeme dnes večer na večeři. Zařiďte prosím, aby jeho účet byl malý, i když zase ne tak malý, aby si toho všimnul. Ten rozdíl dejte na můj účet."

Vrchní číšník se uchechtl. "No páni! S takovým děvčetem jako vy bych se taky rád seznámil."

"S vámi bych to nedělala, Maxi," odpověděla Kristina břitce. "Každý ví, že jste jeden ze dvou nejbohatších lidí v hotelu."

"Kdo má být ten druhý?"

"Cožpak to není Herbie Chandler?"
"Žádnou poctu mi neprokazujete, když spojujete jeho jméno s mým."
"Ale postaráte se o pana Wellse?"
"Slečno Francisová, až mu přineseme účet, bude si myslet, že jedl v automatu."
Zavěsila se smíchem. Věděla, že Max zvládne situaci rozumně a s taktem.
Nevěřícně, se vzrůstající zlostí četl Petr McDermott pomalu a podruhé přípis od Ogilvieho.
Vzkaz čekal na stole, když se vrátil z krátké schůzky s Warrenem Trentem.
Byl datován a orazítkován včerejšího večera a zřejmě ho Ogilvie nechal ve své kanceláři pro ranní sběr vnitřní pošty. Stejně jasné bylo, že jak časování, tak způsob doručení byly plánovány tak, aby Petr po obdržení zprávy nemohl - alespoň prozatím - nic dělat s jejím obsahem.
Stálo tam:

Pan P. McDermott : Dovolená
Podepsaný si dovoluje oznámit, ze si bere čtyři dny dovolené počínaje dneškem. Ze sedmi, na které má právo, a to z nutných osobních důvodů. W. Finegan, zástupce hlavního hotelového detektiva, je zpraven ohledně loupeže, podniknutých kroků, atd. atd. Může zařídit i ostatní věci. Podepsaný se vrátí do služby příští pondělí.
Upřímně Váš
T. I. Ogilvie
hlavní hotelový detektiv

Rozzlobený Petr si vzpomněl, jak ani ne před čtyřiadvaceti hodinami Ogilvie přiznal, že v St. Gregorym pracuje s největší pravděpodobností profesionální hotelový zloděj. Petr přitom žádal hotelového detektiva, aby se na pár dní nastěhoval do hotelu. Tlusťoch tento návrh odmítl. Ogilvie už tenkrát musel vědět, že chce za několik hodin odjet, ale vůbec se o tom nezmínil. Proč? Zcela zřejmě proto, že si uvědomoval, jak by byl Petr silně proti, a nechtěl riskovat spor a možná i zdržení.
V přípisu stálo "nutné osobní důvody". No, přemýšlel Petr, to byla asi pravda. Dokonce i Ogilvie přes svou slavnou důvěrnost s Warrenem Trentem si musel uvědomit, že jeho nepřítomnost v takové době a bez předchozí omluvy bude znamenat po jeho návratu velkou bouři.
Ale o jaké osobní důvody mohlo jít? Zcela jasně nešlo o nic poctivého, co by se dalo vynést na světlo, o čem by se mohlo diskutovat. Bez ohledu na hotelové záležitosti se v případě opravdové osobní krize zaměstnance postupovalo ohleduplně. Vždycky tomu tak bylo.
Takže musí jít o něco jiného, co Ogilvie nechtěl prozradit.
Petr si pomyslel, že ani to by nebyla jeho věc, pokud by to ovšem nenarušovalo plynulý provoz hotelu. Ale takto měl právo být zvědavý. Rozhodl se, že se pokusí zjistit, kam a proč hlavní hotelový detektiv odjel.
Stiskl bzučák, a když Flora vešla, zamával na ni přípisem.
Zatvářila se zkroušeně. "Četla jsem to. Myslela jsem si, že se budete hněvat."
"Pokud můžete," řekl Petr, "chtěl bych, abyste zjistila, kde je. Zkuste mu zavolat domů a na všechna místa, o kterých víme. Zjistěte, jestli ho dnes někdo viděl nebo jestli na něj někdo čeká. Nechte vzkazy. Pokud Ogilvieho najdete, promluvím s ním sám."
Flora si zapisovala do poznámkového bloku.
"Další věc - zavolejte garáž. Náhodou jsem šel v noci okolo hotelu. Náš přítelíček si vyjel kolem jedné v noci - jaguárem. Možná že někomu řekl, kam jede."
Když Flora odešla, poslal Petr pro zástupce hlavního hotelového detektiva Finegana. Byl to vychrtlý, pomalu mluvící Novoangličan, který se rozmýšlel nad odpovědí na každou z Petrových netrpělivých otázek.
Ne, nemá tušení, kam pan Ogilvie odjel. Teprve včera večer se Finegan od svého nadřízeného dozvěděl, že pro příštích pár dní převezme vedení. Ano, celou noc chodily po hotelu hlídky, ale nepozorovaly žádnou podezřelou činnost. Ani ráno nedošla žádná zpráva o nedovoleném vniknutí do pokoje. Ne, nedostali žádnou zprávu od policejního ředitelství. Ano, Finegan osobně vejde do styku s policií, jak pan McDermott navrhuje. Jistě, pokud Finegan dostane zprávu od pana Ogilvieho, pan McDermott bude okamžitě informován.
Petr Finegana propustil. V této chvíli nemohl nic víc udělat, i když měl na Ogilvieho stále ještě velký vztek.
Vztek se nezmenšil ani o pár minut později, když Flora oznámila po domácím telefonu: "Slečna Marsha Preyscottová na druhé lince."
"Řekněte, že nemám čas. Zavolám ji později." Petr se zarazil. "To je jedno, vezmu to."
Zvedl telefon. Marshin hlas jasné řekl: "Slyšela jsem to."
Podrážděně si umínil připomenout Floře, že má linku držet, když mluví po domácím telefonu. "Promiňte," řekl. "Je to bídné ráno ve srovnání s krásným včerejším večerem."
"Vsadím se, že první věc, kterou se hoteloví vedoucí musí naučit, je rychle se zotavovat."
"Někteří možná. Ale tohle jsem já."
Cítil, že váhá. Pak řekla: "Bylo to opravdu hezké - celý ten večer?"
"Úplně celý."
"Výborně! Takže jsem připravena dodržet slib."
"Měl jsem dojem, že už jste ho dodržela."
"Ne," řekla Marsha. "Slíbila jsem historii New Orleansu. Mohli bychom začít dnes odpoledne."
Chtěl říci, že nemůže odejít z hotelu, ale pak si uvědomil, že chce jít. Proč ne? Zřídkakdy si vybral dva volné

dny, na které měl každý týden právo, a v poslední době pracoval mnohokrát i přesčas. Krátkou nepřítomnost může snadno zařídit.

"Dobrá," řekl. "Uvidíme, kolik století stačíme zvládnout mezi druhou a čtvrtou."

[7]

Dvakrát během dvacetiminutové modlitby před snídaní ve svém apartmá zjistil Curtis O'Keefe, že je myšlenkami někde jinde. Byl to známý příznak neklidu, za který se krátce Bohu omluvil. Nijak však tento bod nerozebíral, protože instinkt být stále v pohybu je součástí povahy hotelového magnáta a tedy zřejmě pochází též od Boha.

S úlevou si však uvědomoval, že toto je jeho poslední den v New Orleansu. Dnes večer odletí do New Yorku a zítra do Itálie. Pro něho a pro Dodo bude tamějším cílem hotel Neapol - O'Keefe. Kromě změny prostředí bude také příjemné být zase jednou ve vlastním hotelu. Curtis O'Keefe nikdy nedokázal pochopit poznámky svých kritiků, že je možné cestovat kolem světa a bydlet v O'Keefových hotelích, aniž člověk vůbec opustí Spojené státy. Navzdory své zálibě v cestování do ciziny měl kolem sebe rád známé věci - americkou výzdobu, jen s drobnými ústupky místnímu koloritu; americké instalace, americké jídlo a - většinou - americké lidi. O'Keefovy hotely to vše poskytovaly.

Stejně tak nebylo důležité, že za týden bude chtít se stejnou netrpělivostí odjet z Itálie, jako teď z New Orleansu. V jeho říši byla celá řada míst - Tádž Mahal - O'Keefe, O'Keefe - Lisabon, Adelaide - O'Keefe, O'Keefe - Kodaň a další, kde návštěva potentáta - třebaže už není dnes nutná pro plynulý chod hotelu, podnítí obchody tak, jako může těžit katedrála z přechodného pobytu papeže.

Později se samozřejmě vrátí do New Orleansu. Bude to asi tak za jeden dva měsíce, až St. Gregory, teď už O'Keefe - St. Gregory, bude prozkoumán a zformován do jednotné podoby O'Keefova hotelu. Jeho příjezd na inaugurační slavnosti bude triumfální, s fanfárami, občanským přivítáním a zpravodajstvím tisku, rádia i televize. Jako obvykle při takových příležitostech si přiveze komonstvo slavných osobností, včetně holywoodských hvězd, které není obtížné získat pro opulentní bezplatné hody.

Když o tom Curtis O'Keefe přemýšlel, hořel netrpělivostí, aby se to všechno už brzo stalo. Cítil též mírné zklamání, že dosud neobdržel oficiální souhlas Warrena Trenta s podmínkami, které před dvěma dny nabídl. Byl čtvrtek dopoledne. Poslední lhůta, na které se dohodli, má vypršet ani ne za devadesát minut. Majitel St. Gregoryho chce zřejmě z nějakých vlastních důvodů čekat s přijetím až na poslední chvíli.

O'Keefe se nepokojně plížil po apartmá. Dodo odešla před půlhodinou na nákupní výpravu, na kterou jí dal sedm set dolarů ve velkých bankovkách. Navrhl, aby si koupila nějaké lehké šatstvo, protože v Neapoli bude asi ještě tepleji než v New Orleansu a na nakupování v New Yorku nebude čas. Dodo mu tak jako vždy uznale poděkovala, i když bylo divné, že to učinila bez zářivého nadšení, jaké projevovala včera během jejich výletu lodí kolem přístavu, výletu, který stál pouhých šest dolarů. Ženy jsou přece jen záhadné bytosti, pomyslel si.

Zastavil se u okna a díval se ven, když zazvonil telefon na druhé straně místnosti. Několika kroky ho dostihl.

"Ano?"

Očekával, že uslyší hlas Warrena Trenta. Místo toho telefonistka ohlásila, že jde o meziměstský hovor. Za chvilku se na drátě ozvalo nosní kalifornské protahování Hanka Lemnitzera:

"Jste to vy, pane O'Keefe?"

"Ano, já." Curtis O'Keefe si podvědomě přál, aby mu jeho zástupce ze západního pobřeží nepovažoval za nutné volat dvakrát během čtyřiadvaceti hodin.

"Mám pro vás výborné zprávy."

"Jaké zprávy?"

"Sfouknul jsem tu věc s Dodo."

"Myslím, že jsem vám včera jasně řekl, že trvám na něčem extra pro slečnu Lashovou."

"Jak moc extra můžete chtít, pane O'Keefe? Tohle je největší; skutečný průlom. Dodo má kliku."

"Povídejte."

"Walt Curzen točí novou verzi S sebou to vzít nemůžete. Vzpomínáte si - investovali jsme do jeho kapsy."

"Vzpomínám."

"Včera jsem zjistil, že Walt potřebuje děvče pro tu roli Anny Millerové. Je to dobrá vedlejší role. Dodo padne jak těsná podprsenka."

Curtis O'Keefe si už po kolikáté s nelibostí přál, aby Lemnitzer pečlivěji vybíral slova.

"Předpokládám, že udělají zkoušku."'

"To určitě."'

"Takže jak víme, že Curzen bude s obsazením souhlasit?"

"Děláte si legraci? Nepodceňujte svůj vliv, pane O'Keefe. Dodo to má v kapse. Kromě toho jsem sehnal Sandru Straughanovou, aby s ní pracovala. Znáte Sandru?"

"Ano." O'Keefe dobře věděl, kdo je Sandra Straughanová. Měla pověst jedné z nejlepších učitelek herectví v říši filmu. Kromě jiných úspěchů dokázala přijmout celou řadu neznámých dívek s vlivnými mecenáši a proměnila je v princezny filmových pokladen.

"Mám kvůli Dodo opravdu radost," řekl Lemnitzer. "Měl jsem tu holku vždycky rád. Je tu jediná věc, že sebou musíme hodit."

"Jak rychle?"

"Včera bylo pozdě, pane O'Keefe. Ale všechno to jde dohromady s tím ostatním, co jsem zařídil."

"S čím ostatním?"

"S Jenny LaMarshovou." Lemaitzerův hlas zněl udivené. "Cožpak jste zapomněl?"

"Ne." O'Keefe v žádném případě nezapomněl na vtipnou a krásnou brunetu z Wassarské koleje, která na něj udělala takový dojem. Ale po včerejším rozhovoru s Lemnitzerem myšlenky na Jenny LaMarshovou prozatím odsunul stranou.

"Všechno je zařízeno, pane O'Keefe. Jenny letí dnes v noci do New Yorku; a zítra se tam s vámi setká. Převedeme Dodiny rezervace v Neapoli na Jenny, a Dodo může přímo z New Orleansu letět sem. Jednoduché, co?"

Bylo to vskutku jednoduché. Opravdu tak jednoduché, že O'Keefe nemohl v tom plánu nalézt ani jedinou chybičku. Napadlo ho, proč ji chce nalézt.

"Dáváte mi naprostou jistotu, že slečna Lashová tu roli dostane?"

"Pane O'Keefe, přísahám vám to na hrobě své matky."

"Vaše matka není mrtvá."

"Tak mé babičky." Následovala přestávka a pak Lemnitzer řekl, jako by se najednou dovtípil: "Pokud máte strach to říct Dodo, tak bych to mohl snad udělat já? Prostě na pár hodin odejdete. Zavolám ji a všechno zařídím. Tímhle způsobem nebudou žádné výčitky, žádné loučení."

"Děkuji vám. Jsem úplně schopný zařídit tu věc sám."

"Jak myslíte, pane O'Keefe. Ujišťuji vás, že jsem vám chtěl pomoct."

"Slečna Lashová vám zatelegrafuje dobu příletu do Los Angeles. Počkáte na ni na letišti?"

"Jistá věc. Rád Dodo uvidím. No, pane O'Keefe, mějte se v Neapoli prima. Závidím vám Jenny." O'Keefe zavěsil.

Dodo se vrátila bez dechu, naložená balíčky a následovaná podobně obtíženým a šklebícím se posluhou.

"Musím se vrátit, Curtie. Je toho víc."

O'Keefe mrzutě řekl: "Mohla sis to všechno nechat dovézt."

"Ale tohle je o moc zábavnější. Jako vánoce." Řekla posluhovi: "Jedeme do Neapole. To je v Itálii."

O'Keefe dal posluhovi dolar a počkal, až odejde.

Dodo se zbavila balíčků a prudce se vrhla O'Keefovi kolem krku. Políbila ho na obě tváře. "Stýskalo se ti po mně? Já, Curtie, já jsem tak šťastná."

O'Keefe se jemně vyvinul z jejího objetí. "Posaďme se. Chci ti povědět o některých změnách v plánu. Mám také nějaké dobré zprávy."

"Jedeme dřív!"

Zavrtěl hlavou. "Týká se to víc tebe než mne. Pravda je, má drahá, že jsi dostala roli ve filmu. Pracoval jsem na tom. Dnes ráno jsem se to dozvěděl - všechno je zařízené."

Uvědomoval si, že Dodiny nevinné oči ho pozorují.

"Ujistili mě, že je to velmi dobrá role; ve skutečnosti jsem trval na tom, aby byla dobrá. Jestli všechno půjde tak dobře, jak očekávám, mohl by to být pro tebe začátek něčeho opravdu velkého." Curtis O'Keefe se zastavil. Uvědomoval si, že jeho slova zní dutě.

Dodo řekla pomalu: "To asi znamená… budu muset odjet."

"Naneštěstí, má drahá, je tomu tak."

"Brzy?"

"Obávám se, že zítra ráno. Poletíš přímo do Los Angeles. Hank Lemnitzer na tebe bude čekat."

Dodo pomalu pohnula hlavou v souhlasném gestu. Přejela si nepřítomně štíhlými prsty po tváři a odhrnula pramínek popelavých vlasů. Byl to jednoduchý pohyb, ale přitom, jako hodně Dodiných pohybů, na výsost smyslný. O'Keefe nerozumně pocítil osten žárlivosti, když pomyslel na Hanka Lemnitzera s Dodo. Lemnitzer, který v minulosti zařizoval většinu románků svého zaměstnavatele, by se nikdy neodvážil zaplést se předem s vybranou favoritkou. Ale potom … Potom to bylo něco úplně jiného. Odvrhl tu myšlenku.

"Chci, abys věděla, má drahá, že tvoje ztráta bude pro mne velkou ranou. Ale musíme myslet na tvou budoucnost."

"Curtie, to je v pořádku." Dodo se na něj stále dívala. Navzdory nevinnosti jejího pohledu měl pocit, že se jí podařilo nějak proniknout k pravdě. "To je v pořádku. Nemusíš mít strach."

"Doufal jsem - s tou filmovou rolí - že budeš mít větší radost."

"Já mám, Curtie! Já, opravdu mám! Je to prima, jak vždycky děláš ty nejmilejší věci."

Tato reakce mu vrátila sebedůvěru. "Je to opravdu veliká příležitost. Určitě si povedeš dobře a budu samozřejmě sledovat tvou kariéru." Rozhodl se soustředit myšlenky na Jenny LaMarshovou.

"Ty asi…" Dodin hlas se nepatrně chvěl. "Ty asi poletíš dnes večer. Přede mnou."

Veden okamžitým rozhodnutím, odpověděl: "Ne, zruším svůj let a odletím zítra ráno. Dnes bude pro nás pro oba výjimečný večer."

Když Dodo vděčně vzhlédla, zazvonil telefon. Zvedl ho s pocitem úlevy, že má něco jiného na práci.

"Pan O'Keefe?" tázal se příjemný ženský hlas.

"Ano."

"Tady je Kristina Francisová - sekretářka pana Warrena Trenta. Pan Trent by rád věděl, jestli by se vám hodilo, kdyby vás teď přišel navštívit."

O'Keefe pohlédl na hodinky. Ukazovaly pár minut před polednem.

"Ano," odpověděl. "Přijmu pana Trenta. Řekněte mu, ať přijde."

Zavěsil telefon a usmál se na Dodo. "Zdá se, má drahá, že budeme oba mít co oslavovat - ty zářivou

budoucnost a já nový hotel."

[8]

Asi tak o hodinu dřív seděl Warren Trent v zadumání za zavřenými dvojitými dveřmi své kanceláře na ředitelství. Od rána už několikrát sáhl po telefonu, aby zavolal Curtise O'Keefa a přijal jeho podmínky pro převzetí hotelu. Zdálo se, že už neexistuje žádný důvod k prodlevám. Svaz Tovaryšů byl poslední nadějí jiného financování. Příkré odmítnutí z tohoto zdroje docela zlomilo odpor Warrena Trenta proti pohlcení O'Keefovým monstrem.

Ale pokaždé se Warren Trent po prvním pohybu ruky zastavil, je jako vězeň, napadlo ho, odsouzený k smrti v určitou hodinu, ale s možností spáchat předtím sebevraždu. Přijal nevyhnutelné. Uvědomoval si, že skončí svoji vládu, protože prostě nemá žádnou jinou možnost. Lidská povaha ho však přesto nutila držet se každé zbývající chvíle do té doby, než bude všemu konec a kdy už nebude nutno vůbec o ničem rozhodovat.

Nejblíže byl kapitulaci, když mu v ní zabránil příchod Petra McDermotta. McDermott ho zpravil o rozhodnutí Svazu amerických dentistů pokračovat ve sjezdu, což Warrena Trenta, který to den předtím předvídal, nepřekvapilo. Ale teď mu celá ta záležitost připadala vzdálená a nedůležitá. Byl rád, když McDermott odešel.

Potom upadl na chvíli do snění, vzpomínal na řadu minulých vítězství a na uspokojení, které mu přinesla. Byly doby - opravdu ne tak dávno - kdy jeho hotel vyhledávali velcí a téměř velcí - prezidenti, hlavy korunované, šlechta, nádherné ženy a vynikající muži, nabobové moci a bohatství, slavní i smutně proslulí - všichni s jedním společným znakem - vyžadovali pozornost a dostávali ji. A kam šla elita, následovali ji ostatní, až nakonec se stala ze St. Gregoryho mekka i stroj na výrobu zlata.

Když jediné, co člověku zůstalo - nebo nejspíš zůstane - jsou vzpomínky, je moudré je vychutnat. Warren Trent doufal, že tu hodinku, která přibližně zůstávala z jeho vlastnictví, ho nikdo nebude vyrušovat.

Naděje se ukázala být marná.

Kristina Francisová tiše vešla dovnitř. Jako obvykle vycítila jeho náladu. "Pan Emile Dumaire by s vámi rád mluvil. Nevyrušovala bych vás, ale trvá na tom, že je to naléhavé."

Trent zavrčel. Supové se slétají, pomyslil si. I když při bližším pohledu to přirovnání asi nebylo spravedlivé. Hodně peněz Banky průmyslových obchodníků, kde byl Emile Dumaire prezidentem, bylo vázáno v hotelu St. Gregory. Byli to také tito průmysloví obchodníci, kteří před několika měsíci odmítli prodloužit úvěr, stejně jako větší půjčku pro přefinancování. Nu, Dumaire a jeho ředitelé si už nemusí s ničím dělat starosti. Při nastávajícím obchodu svoje peníze dostanou. Warren Trent si pomyslel, že by toto ujištění poskytnout měl. Sáhl po telefonu.

"Ne," řekla Kristina. "Pan Dumaire je zde, čeká venku."

Warren Trent se překvapeně zarazil. Bylo velmi nezvyklé, že Emile Dumaire opustil svou bankovní tvrz a někoho navštívil osobně.

Za chvilku uvedla Kristina návštěvníka dovnitř a zavřela při odchodu dveře.

Emile Dumaire byl malý, statný, měl nad čelem kadeř kudrnatých bílých vlasů a v rodině nepřerušenou řadu kreolských předků. Přesto nějakým zvráceným způsobem vypadal, jako by sestoupil ze stránek Pickwickovců, Tomu také odpovídala okázalá důležitost jeho vystupování.

"Omlouvám se, Warrene, za toto náhlé vyrušení bez předchozí dohody. Povaha věci, kvůli které jsem přišel, však nenechává čas na zdvořilosti."

Formálně si potřásli rukou. Majitel hotelu ukázal návštěvníkovi na židli.

"Kvůli jaké věci?"

"Pokud nic nenamítáš, vzal bych všechno po pořádku. Nejdřív mi dovol, abych řekl, jak mi bylo líto, že jsme nemohli vyhovět tvé žádosti o půjčku. Naneštěstí částka i podmínky přesahovaly naše zdroje i zaběhnuté způsoby."

Warren Trent neurčitě přikývl. Neměl bankéře moc rád, i když se nikdy nedopustil chyby podceňovat ho. Pod bublající strojeností - která mnohé ukonejšila a oklamala - se skrýval schopný, vypočítavý mozek.

"Dnes jsem tu však se záměrem, který, jak doufám, odčiní některé nešťastné důsledky té předchozí události."

"To je velice nepravděpodobné," prohlásil Warren Trent.

"Uvidíme." Z tenké aktovky vytáhl bankéř několik listů linkovaného papíru s poznámkami psanými tužkou. "Byl jsem informován, že jsi obdržel nabídku na tento hotel od O'Keefovy korporace."

"Na to nepotřebuješ FBI."

Bankéř se usmál. "Nechtěl bys mě zpravit o podmínkách?"

"Proč bych to měl dělat?"

"Protože," řekl Emile Dumaire pečlivě, "jsem zde, abych učinil protinabídku."

"Pokud je tomu tak, mám ještě méně důvodů k mluvení. Ale řeknu ti, že jsem se s O'Keefovými lidmi dohodl, že jim dám odpověď do dnešního poledne."

"Přesně tak. Taková byla moje informace, a proto jsem se tu tak náhle objevil. Mimochodem se omlouvám, že jsem nepřišel dříve, ale trvalo nějakou dobu, než se podařilo dát dohromady mé informace a instrukce."

Zpráva o nabídce za pět minut dvanáct - alespoň z tohoto zdroje - Warrena Trenta nevzrušovala. Předpokládal, že nějaká místní skupina investorů, za kterou je Dumaire mluvčí, se spojila, aby se pokusila levně nakoupit a později s velkým ziskem prodat. Jakékoli podmínky, které mu mohli nabídnout, se těžko mohly rovnat O'Keefově nabídce. Ani pozice Warrena Trenta by se tím asi nezlepšila.

Bankéř se podíval do svých poznámek. "Rozumím tomu tak, že O'Keefova korporace nabízí nákupní cenu čtyř miliónů. Z nich by se dva milióny použily na obnovení současné hypotéky a zbyl by milión v hotovosti a milión v nové edici O'Keefových akcií. Navíc se proslýchá, že ty osobně bys mohl doživotně obývat svoje apartmá v hotelu."

Tvář Warrena Trenta zrudla zlostí. Tvrdě udeřil sevřenou pěstí do stolu. "K čertu, Emile! Nehraj si se mnou na kočku a myš!"

"Pokud ti to tak připadá, je mi to líto."

"Proboha! Když už ty detaily znáš, proč se ptáš?"

"Upřímně řečeno," pravil Dumaire, "doufal jsem v potvrzení, které jsi mi právě dal. Nabídka, kterou jsem oprávněn učinit, je také o něco lepší."

Warren Trent si uvědomil, že skočil na starý, základní trik. Ale měl zlost, že Dumaire uznal za vhodné ten trik na něj zahrát.

Bylo také zřejmé, že Curtis O'Keefe má ve své organizaci zrádce, asi někoho na ředitelství korporace, kdo je seznámen s rozhodnutím na vysoké úrovni. Že Curtis O'Keefe, který užíval špionáž jako nástroj obchodu, je špehován sám, v tom spatřoval Trent jistou ironickou spravedlnost.

"Oč přesně jsou ty podmínky lepší? A kdo je nabízí?"

"Odpovím nejdřív na druhou otázku - v této chvíli to nemohu říci."

Warren Trent zavrčel: "Jednám s lidmi, které vidím, ne s duchy."

"Nejsem duch," připomněl mu Dumaire. "Navíc máš ujištění banky, že nabídka, kterou jsem zmocněn učinit, je bona fide a že strana, kterou banka reprezentuje, je absolutně důvěryhodná."

Stále ještě podrážděn předchozí lstí, majitel hotelu řekl: "Přejděme k věci."

"Právě jsem se k tomu chystal." Bankéř zalistoval v poznámkách. "V zásadě je cena, na kterou moji klienti hotel odhadují, totožná s odhadem O'Keefovy korporace."

"To moc nepřekvapuje, když jste měli O'Keefova čísla."

"V ostatních ohledech je však několik důležitých rozdílů."

Poprvé od začátku rozhovoru pocítil Warren Trent vzrůstající zájem o to, co bankéř říká.

"Za prvé si moji klienti nepřejí, abys přerušil osobní spojení s hotelem St. Gregory, anebo s jeho finanční strukturou. Za druhé chtějí - do té míry, do jaké to bude komerčně možné - zachovat nezávislost hotelu a jeho stávající podobu."

Warren Trent pevně sevřel opěradla své židle. Podíval se napravo na nástěnné hodiny. Ukazovaly tři čtvrtě na dvanáct.

"Trvají však na získání většiny nevyplácených akcií - což je za těchto okolností rozumný požadavek - aby bylo možné účinné řízení hotelu. Ty bys tím klesl na pozici největšího menšinového akcionáře. Dalším požadavkem by byla tvoje okamžitá rezignace na funkci prezidenta a ředitele hotelu. Mohl bych tě poprosit o sklenici vody?"

Warren Trent naplnil jednu sklenici z termosky na stole. "Co máš na mysli - abych nosil nádobí? Nebo se stal vrátným?"

"To těžko." Emile Dumaire usrkl ze sklenice a podíval se na ni. "Vždycky mě udivuje, jak se naše blátivá Mississippi může změnit v tak příjemně chutnající vodu."

"Pokračuj!"

Bankéř se usmál. "Mí klienti navrhují, abys byl okamžitě po své rezignaci jmenován předsedou správní rady, prozatím na dvouleté období."

"Pouhá figura, předpokládám!"

"Snad. Ale zdálo by se, že jsou horší věci. Nebo bys byl možná radši, aby tou figurou byl pan Curtis O'Keefe?"

Majitel hotelu mlčel.

"Jsem dále instruován, abych ti řekl, že mí klienti přistoupí na jakoukoli nabídku osobní povahy, týkající se ubytování zde, kterou jsi mohl obdržet od O'Keefovy korporace. Nyní co se týče převodu akcií a nového financování. Chtěl bych to probrat detailně."

Bankéř pokračoval v řeči a sledoval přitom své poznámky. Warren Trent měl pocit únavy a neskutečnosti. Vzpomněl si na příhodu, která se udala kdysi dávno. Jednou jako malý chlapec se dostal na venkovský jarmark. V ruce svíral pár našetřených halířů, které chtěl utratit za mechanické pohyblivé dráhy. Na jednu se odvážil - byl to jakýsi černošský tanec. Na takový druh zábavy se už asi dávno zapomnělo. Vzpomínal, že to bylo jakési pódium s mnoha panty, které se neustále pohybovalo - nahoru, dolů, naklánělo se dopředu, dozadu… takže plocha nebyla nikdy rovná a člověk měl velkou naději, že za jeden cent spadne, než se dostane na konec. Předtím se to zdálo vzrušující, ale pamatoval si, že ke konci už nechtěl nic jiného než slézt dolů.

Poslední týdny byly také takovým tancem. Na začátku si byl jistý sám sebou a pak pod ním najednou ujela podlaha. Zvedla se, když se oživila naděje, a pak se zase naklonila. Ke konci sliboval stabilitu Syndikát tovaryšů, ale i to se nakonec zhroutilo v šílených pantech.

Nyní se neočekávaně dráha zase narovnala a on nechtěl nic jiného než slézt.

Warren Trent věděl, že se jeho pocity později změní, jeho osobní zájem o hotel ožije, tak jako vždycky. Ale v této chvíli si uvědomoval jen úlevu nad tím, že břímě odpovědnosti se postěhuje jinam. Společně s úlevou se dostavila zvědavost.

Kdo z vedoucích osobností obchodního života ve městě stojí za Emilem Dumairem? Komu na tom záleží, aby postoupil finanční riziko spojené se zachováním St. Gregoryho jako tradičně nezávislého hotelu? Možná Mark Preyscott? Chce si snad pan vládce obchodního domu rozšířit své již beztak široké finanční zájmy? Warren Trent si vzpomněl, že během posledních pár dní od někoho slyšel, že Mark Preyscott je v Římě. To by vysvětlovalo nepřímý postup. Nu, ať je to kdokoli, dozví se to asi brzy.

Převod akcií, který bankéř popisoval, byl spravedlivý. Ve srovnání s nabídkou O'Keefa bylo osobní

vyrovnání v hotovosti pro Warrena Trenta menší, ale to vynahrazovala zachovaná účast na správě hotelu. O'Keefovy podmínky by ho na druhé straně úplně odloučily od záležitostí St. Gregoryho.

Co se týče postavení předsedy správní rady, třebaže to asi bude jen symbolické postavení bez skutečné moci, byl by alespoň vnitřním, zvýhodněným pozorovatelem všeho, co se bude dít. Také prestiž, která z postavení vyplývá, se nedala brát na lehkou váhu.

"Toto je v kostce všechno," uzavřel Emile Dumaire. "Co se týče solidnosti nabídky, řekl jsem již, že ji zaručuje naše banka. Kromě toho ti mohu dnes odpoledne dát notářsky ověřený affidavit, který to potvrdí."

"A uzavření, budu-li souhlasit?"

Bankéř sevřel rty a uvažoval. "Není důvodu, proč by se listiny nedaly rychle zformulovat. Kromě toho vypršení nastávající hypotéky nutí poněkud ke spěchu. Můžeme to uzavřít zítra v poledne, řekl bych já."

"A tou dobou se nepochybně také dozvím kupcovu totožnost."

"To bude pro celou transakci nezbytné," připustil Emile Dumaire.

"Když zítra, proč ne dnes?"

Bankéř zavrtěl hlavou. "Jsem vázán svými instrukcemi."

Ve Warrenu Trentovi nakratičko vzplál jeho starý hněv. Byl v pokušení trvat na odhalení kupce jako na podmínce svého souhlasu. Ale pak se ozval rozum: Záleží na tom, za předpokladu, že budou slibované podmínky splněny? Kromě toho by hádka vyžadovala úsilí, kterého se necítil schopen. Únava, jakou cítil už před chvílí, ho znovu pohltila.

Vzdechl a pak prostě řekl: "Přijímám."

[9]

Curtis O'Keefe stál nevěřícné a rozhořčeně proti Warrenu Trentovi.

"Máš tu drzost tu stát a říct mi, žes prodal jinam!"

Byli v obývacím pokoji O'Keefova apartmá. Ihned po odchodu Emila Dumaira Kristina Francisová telefonovala a umluvila schůzku, na kterou se Warren Trent nyní dostavil. Dodo se s nejistým výrazem krčila za O'Keefem.

"Můžeš tomu říkat drzost," odpověděl Warren Trent. "Co se mě týče, je to informace. Bude tě možná také zajímat, že jsem neprodal úplně, ale ponechal jsem si podstatný podíl."

"Tak o něj přijdeš!" O'Keefova tvář zrudla zuřivostí. Již mnoho let mu nikdo neodepřel něco, co si chtěl koupit. Ještě teď, zavalen hořkostí a zklamáním, nevěřil, že odmítnutí je skutečné. "Přísámbůh! Přísahám, že tě zničím!"

Dodo natáhla ruku a dotkla se O'Keefova rukávu. "Curtie!"

Vytrhl se jí. "Drž hubu!" Na spáncích mu viditelně pulsovala žíla. Ruce měl sevřené v pěsti.

"Jsi rozčilený, Curtie. Neměl bys …"

"K čertu! Nepleť se do toho!"

Dodo se prosebně podívala na Warrena Trenta. Podařilo se jí tak zchladit Trentův hněv, který se právě chystal vybuchnout.

"Dělej, co chceš," řekl O'Keefovi. "Ale dovolím si tě upozornit, že nemáš žádné božské právo koupě. Také jsi sem přijel sám, bez mého pozvání."

"Budeš tohoto dne litovat! Ty i ti ostatní, ať je to kdokoli. Začnu stavět! Tenhle hotel zničím, vyřídím ho. Každý krok mého plánování se zaměří na zničení tohohle místa a tebe s ním."

"Pokud budeme tak dlouho naživu." Když už se mu podařilo se ovládnout, Warren Trent cítil, jak jeho sebeovládání stoupá stejnou měrou, jakou se O'Keefovo zmenšuje. "Možná že se toho nedočkáme, protože to, co zamýšlíš, samozřejmě nějakou dobu potrvá. A také ti noví lidé tě mohou ještě pořádně prohnat." Byla to neinformovaná předpověď, ale doufal, že bude pravdivá.

O'Keefe zuřil. "Vypadni!"

Warren Trent řekl: "Tohle je stále ještě můj dům. Pokud jsi mým hostem, máš ve svých pokojích jistá práva. Ale radím ti, abys je nezneužíval."

Složil dvorně malou úklonu Dodo a vyšel ven.

"Curtie," řekla Dodo.

Zdálo se, že O'Keefe neslyší. Těžce dýchal.

"Curtie, jsi v pořádku?"

"Musíš se tak hloupě ptát? Samozřejmě jsem v pořádku." Přehnal se na druhou stranu pokoje a zpátky.

"Vždyť je to jen hotel, Curtie. Máš tolik jiných,"

"Já chci tenhle!"

"Ten stařík - má jen tenhle jediný…"

"No jistě! Samozřejmě, že se na to budeš takhle dívat. Neloajálně! Pitomě!" Měl vysoký, hysterický hlas. Polekaná Dodo ho ještě neviděla v takovém stavu.

"Prosím tě, Curtie!"

"Jsem obklopen hlupáky! Hlupáky, hlupáky, hlupáky! Jsi taky hloupá! Proto se tě zbavuji. Místo tebe přijde nějaká jiná."

Litoval těch slov v okamžiku, kdy je vyslovil. Dopadly na něj jako bomba a potlačily hněv jako rychle uhašený plamen. Po vteřince ticha zamumlal: "Promiň. To jsem neměl říkat."

Dodo měla zamžené oči. Nepřítomně si přejela rukou vlasy, stejným gestem, kterého si předtím všiml.

"Asi jsem to věděla, Curtie. Nemusel jsi mi to říkat."
Odešla do vedlejšího apartmá a zavřela za sebou dveře.

[10]

Náladu Keycase Milna pozvedla neočekávaná prémie.
Ráno šel Keycase vrátit své včerejší strategické nákupy do obchodního domu Maison Blanche. Šlo to bez obtíží a peníze obdržel nazpátek rychle a zdvořile. Zbavilo ho to břemene a taky tím vyplnil hodinu, kdy by jinak neměl co dělat. Musel však čekat ještě několik hodin, než si bude moci vyzvednout speciální klíč, objednaný včera u zámečníka v Irish Channel.
Chystal se právě odejít z Maison Blanche, když zasáhla štěstěna.
U přepážky v přízemí hledala dobře oblečená žena úvěrovou kartu a přitom upustila kroužek s klíči. Keycase se potloukal kolem a prohlížel u vedlejšího pultu kravaty, dokud se žena nepohnula.
Přešel k druhému pultu, jako by si poprvé klíčů všiml, zastavil se a zvedl je. Ihned zpozoroval, že kromě klíčů od vozu tam bylo několik dalších, které vypadaly jako klíče od domu. Ještě důležitější byla další věc, které si jeho zkušené oči ihned povšimly - miniaturní přívěsek s číslem auta. Takové přívěsky posílali majitelům aut váleční invalidé, kteří utvořili službu vracející ztracené klíče. Přívěsek ukazoval, že jde o louisianskou poznávací značku.
Keycase držel otevřeně klíče a pospíchal za ženou, která právě odcházela z obchodu. Pokud ho někdo před chvilkou pozoroval, bylo mu zřejmé, že spěchá, aby vrátil klíče jejich majitelce.
Ale když vstoupil do proudu chodců na Canal Street, sevřel klíče do dlaně a strčil je do kapsy.
Žena byla stále ještě v dohledu. Keycase ji sledoval v uctivé vzdálenosti. Po dvou blocích žena přešla Canal Street a vstoupila do salónu krásy. Zvenčí ji Keycase viděl, jak přistupuje k recepční. Ta zkontrolovala objednávkovou knihu a žena si pak sedla do čekárny. V povznesené náladě Keycase odspěchal k telefonu.
Místním hovorem zjistil, že požadovanou informaci může získat v hlavním městě státu Baton Rouge. Keycase zavolal meziměsto a požádal o dopravní inspektorát. Telefonistka hned věděla, jakou chce linku.
Drže klíče před sebou, Keycase přečetl poznávací značku z miniaturního přívěsku. Otrávený úředník mu sdělil, že auto je přihlášeno na jméno jistého F. R. Drummonda, s adresou ve čtvrti Lakeview v New Orleansu.
V Louisianě, stejné jako v dalších státech a provinciích Severní Ameriky, je vlastnictví osobních vozidel veřejnou záležitostí a informace o něm se dá ve většině případů zjistit pouhým telefonním hovorem. Tento zlatý valoun informace použil Keycase ke svému prospěchu několikrát již dříve.
Zavolal ještě jednou na číslo F. R. Drummonda uvedené v seznamu. Jak doufal, ani po delším zvonění se nikdo neozval.
Bylo nutné jednat rychle. Keycase si spočítal, že má tak hodinu, možná o něco víc. Zastavil taxi, které ho rychle dovezlo k jeho zaparkovanému autu. Odtamtud odjel s pomocí plánu města do Lakeview a bez obtíží nalezl adresu, kterou si poznamenal.
Pozoroval dům ze vzdálenosti půl bloku. Byla to dobře udržovaná jednopatrová vila s dvojitou garáží a prostornou zahradou. Vjezd do garáže byl chráněn velkým cypřišem, který šťastnou náhodou bránil výhledu z obou sousedních domů.
Keycase odvážně zajel s autem až pod strom a došel ke dveřím. Otevřely se hladce prvním klíčem, který zkusil.
Uvnitř bylo ticho. Hlasitě zavolal: "Je někdo doma?" Pokud by někdo odpověděl, měl připravenou výmluvu o dveřích dokořán a špatné adrese. Neozval se nikdo.
Rychle prozkoumal místnosti v přízemí a přešel do prvního patra. Byly tam čtyři ložnice. Ve skříni největší z nich visely dva kožichy. Vytáhl je a hodil na postel. V další skříni byly kufry. Keycase si vybral velký a kožešiny do něj nacpal. Z toaletního stolku získal klenotničku, kterou vyprázdnil do kufru, přidal filmovou kameru, dalekohled a tranzistor. Zavřel kufr, odnesl jej dolů a znovu otevřel, aby přidal stříbrnou mísu a podnos. Magnetofon, kterého si všiml na poslední chvíli, vynesl k autu v jedné ruce, kufr v druhé.
Keycase byl v domě všehovšudy necelých deset minut. Složil kufr a magnetofon do kufru auta a odjel. Za hodinu a čtvrt už ukryl lup do svého pokoje v motelu na dálnici Chef Men-teur, zaparkoval znovu auto ve středu města a nyní si bezstarostně vykračoval zpět do hotelu St. Gregory.
Cestou ho osvítil záblesk humoru a vhodil klíče do poštovní schránky, jak vyžadoval miniaturní přívěsek s poznávací značkou. Organizace pro přívěsky nepochybně slib splní a vrátí klíče vlastníkovi.
Neočekávaná kořist vynese skoro tisíc dolarů, odhadoval Milne.
Dal si v kavárně St. Gregoryho kávu a sendvič a pak šel k zámečníkovi na Irish Channel. Duplikát klíče k Prezidentskému apartmá byl hotov. Bez ohledu na nehoráznou výši požadované ceny vesele zaplatil.
Když se vracel, všiml si slunce, které blahovolně svítilo z bezoblačné oblohy. Tato okolnost i ranní nečekaná kořist byla jasné znamení, předzvěst úspěchu ve velkém podniku, který ho čekal. Keycase zjistil, že jeho stará jistota a přesvědčení o vlastní nepolapitelnosti se tiše vrátily.
Nad městem zněly v poklidném nesouladu hlasy neworleánských zvonů odbíjejících poledne. Jejich melodie vzdáleně vnikaly v kontrapunktu oknem v devátém poschodí - zavřeným a zapečetěným kvůli účinné klimatizaci - do Prezidentského apartmá. Vévoda z Croydonu si vrávoravě nalil již čtvrtou whisky se sodou během dopoledne, uslyšel zvony a podíval se na hodinky, aby si ověřil čas. Nevěřícně zavrtěl hlavou a zamumlal: "Teprv?.., Nejdelší den, jaký jsem kdy zažil."
"Nakonec přece jen skončí." Odpověď jeho manželky, která se na pohovce marně pokoušela soustředit na Básně W. H. Audena, nebyla tak ostrá jako většina jejích odpovědí v několika posledních dnech. I na vévodkyni

zanechalo čekání od předchozího večera, s vědomím, že Ogilvie a usvědčující auto jsou někde směrem na sever - ale kde? - stopy. Od posledního kontaktu Croydonových s hlavním hotelovým detektivem uplynulo devatenáct hodin a o žádném dalším vývoji zatím neslyšeli.

"Proboha! - cožpak ten chlap nemůže zatelefonovat?" Vévoda vzrušeně přešel obývací pokoj, což dělal s přestávkami již od časného rána.

"Dohodli jsme se, že nebudeme mít žádné spojení," odpověděla stále ještě mírné vévodkyně. "Je to tak o hodně bezpečnější. Kromě toho, jestli je auto na den někde schováno, jak jsme doufali, Ogilvie se asi nikde neukazuje."

Vévoda z Croydonu upřel zrak na otevřenou automapu. Prohlížel ji už bezpočtukrát. Jeho prst opsal kruh v oblasti kolem Maconu v Mississippi. Řekl, napůl pro sebe: "Je to blízko, pořád tak pekelně blízko. A celý dnešek… jen čekat… čekat!" Odstoupil od mapy a zamumlal: "Mohli toho chlapa už objevit."

"Zřejmě ne, protože už bychom o tom tak či onak slyšeli." Vedle vévodkyně ležel výtisk odpoledního Místního zpravodaje, poslala tajemníka dolů do haly pro první vydání. Mimo to celé dopoledne poslouchali každou hodinu zprávy. Rádio teď tiše hrálo, ale hlasatel popisoval škodu způsobenou letní bouřkou v Massachusetts a předtím bylo čteno prohlášení Bílého domu o Vietnamu. Jak noviny, tak předchozí zpravodajské relace se zmiňovaly o vyšetřování dopravní nehody, ale jen aby oznámily, že se v něm pokračuje a že nic nového nevyšlo najevo.

"Včera v noci měl na jízdu jen pár hodin," pokračovala vévodkyně, jako by si sama chtěla dodat důvěry. "Dnes v noci to bude jiné. Může vyjet hned, jak se setmí, a do zítřka by všechno mohlo být v pořádku."

"V pořádku!" Manžel se chmurně vrátil k svému drinku. "Je asi rozumné se'starat o tohle. Ne o to, co se stalo. Ta žena… dítě. Byly tam obrázky… jistě jsi je viděla."

"O tom už jsme mluvili. Teď už to nemá smysl."

Zdálo se, že neslyšel. "Dnes je pohřeb… odpoledne... mohl jsem aspoň jít."

"Nemůžeš a víš, že nepůjdeš."

V elegantní, prostorné místnosti zavládlo tíživé ticho.

Bylo náhle přerušeno zařinčením telefonu. Dívali se na sebe, aniž se ho jeden z nich pokusil zvednout. Svaly na vévodově tváři sebou křečovitě škubaly.

Zvonek zazněl znovu a pak přestal. Spojujícími dveřmi nejasně slyšeli hlas sekretáře, který zvedl paralelní linku.

O chvíli později tajemník zaklepal a uctivě vešel. Podíval se směrem k vévodovi. "Vaše Milosti, jedny místní noviny. Říkali, že mají," - zaváhal před nezvyklým slovem - "bleskový bulletin, který se vás týká."

Vévodkyně se jen s námahou ovládla. "Ten hovor vezmu já. Zavěste linku." Zvedla sluchátko telefonu. Pouze velmi zblízka bylo možno pozorovat, že se jí třesou ruce.

Čekala, až se ozve klapnutí paralelní linky, a pak řekla: "Tady je vévodkyně z Croydonu."

Ozval se jasný mužský hlas: "Madam, zde je redakce Neworleánských zpráv. Dostali jsme blesk od Associated Press a pak přišlo další…" Hlas se odmlčel. "Promiňte." Slyšela, jak podrážděně říká: "Kde to sakra je… Hele, hoď mi ten kopírák, Andy."

Ozvalo se zašustění papíru a pak se hlas znovu ozval: "Promiňte, madam. Přečtu vám tohle:

LONDÝN (AP) - Z parlamentních zdrojů se zde proslýchá, že vévoda z Croydonu, známý pacifikálor britské vlády, bude příštím velvyslancem Velké Británie ve Washingtonu. První reakce je příznivá. Oficiální jmenování se očekává brzy.

Je toho víc, madam. Nebudu vás s tím obtěžovat. Chtěli bychom jen vědět, jestli má váš manžel nějaké prohlášení, a s vaším dovolením bychom chtěli poslat do hotelu fotografa."

Vévodkyně zavřela na chvíli oči a nechala se omývat vlnami úlevy jako utišujícím lékem.

Vyrušil ji hlas v telefonu: "Madam, jste tam ještě?"

"Ano." Přinutila mozek k činnosti.

"Co se týče prohlášení, rádi bychom.,."

"V této chvíli," odsekla vévodkyně. "nemá můj manžel žádné prohlášení a nebude ho mít, dokud jmenování nebude potvrzeno oficiálně."

"V tom případě …"

"Totéž se týká fotografování."

Hlas zněl zklamaně. "Otiskneme samozřejmě, co máme, v příštím vydání."

"To je vaše právo."

"Když dojde k oficiálnímu oznámení, byli bychom rádi s vámi v kontaktu."

"Pokud k tomu dojde, můj manžel se určitě rád setká se zástupci tisku."

"Takže můžeme znovu zavolat."

"Buďte tak laskaví."

Vévodkyně položila telefon a chvíli nehybně, vzpřímeně seděla. Poté jí začal kolem úst pohrávat úsměv. Řekla: "Je to tady. Georgeovi se to povedlo."

Její manžel nevěřícně zíral. Navlhčil si rty. "Washington?"

Opakovala jádro bulletinu AP. "To prozrazení bylo asi úmyslné, aby se vyzkoušela reakce. Je příznivá."

"Nikdy bych nevěřil, že tvůj bratr…"

"Jeho vliv pomohl. Nepochybně byly i jiné důvody. Doba. Potřebovali někoho s pozadím, jako máš ty. Hodilo se to do kontextu. Nezapomínej, že jsme věděli, že ta možnost existuje. Naštěstí všechno náhodou zapadlo do sebe."

"Teď, když se to stalo…" Odmlčel se, jako by nechtěl dokončit myšlenku.

"Teď, když se to stalo, tak co?"

"Nevím, jestli to můžu dokázat."

"Můžeš a dokážeš to. Dokážeme to."

Pochybovačně zavrtěl hlavou. "Byly doby…"

"Stále ještě jsou." V hlasu vévodkyně se ozvalo ostří autority. "Později během dneška se budeš muset setkat se zástupci tisku. Budou tu i další věci. Je nutné, abys vystřízlivěl a zůstal střízlivý."

Pomalu přikývl. "Udělám, co budu moct." Zvedl sklenici ke rtům.

"Ne!" Vévodkyně vstala. Vzala sklenici manželovi z ruky a odešla do koupelny. Uslyšel, jak vylévá její obsah do umyvadla. Vrátila se a oznámila: "Už ani kapku. Rozumíš? Ani jedinou kapku."

Zdálo se, že se chce bránit, ale pak přiznal: "Asi… jediná cesta."

"Jestli chceš, abych odnesla láhve, tuhle vylila…"

Zavrtěl hlavou. "Já to zvládnu." S viditelnou silou vůle se vzpamatoval. Tímtéž chameleónským způsobem jako předešlého dne se v jeho rysech znovu objevila síla. Hlas měl klidný, když poznamenal: "Je to moc dobrá zpráva."

"Ano," prohlásila vévodkyně. "Může to znamenat nový začátek."

Pokročil o krok směrem k ní, ale pak si to rozmyslel. Věděl moc dobře, že jakýkoli nový začátek nebude zahrnovat tohle.

Jeho žena už uvažovala nahlas: "Bude nutné pozměnit naše plány ohledně Chicaga. Odteďka budou všechny tvé pohyby ve středu pozornosti. Kdybychom tam jeli spolu, přinese o tom chicagský tisk spoustu zpráv. Až dáme opravit auto, mohlo by to vzbudit zvědavost."

"Jeden z nás tam jet musí."

Vévodkyně rozhodně řekla: "Pojedu sama. Mohu trochu pozměnit zevnějšek, vzít si brýle. Když budu opatrná, podaří se mi uniknout pozornosti." Zalétla očima k malé aktovce vedle psacího stolu. "Vezmu s sebou druhou část peněz a zařídím všechno potřebné."

"Předpokládáš… že se ten člověk dostane v pořádku do Chicaga. Ještě tam není."

Její oči se rozšířily, jako by si najednou vzpomněla na zapomenutou noční můru. Zašeptala: "Ach bože! Teď… především … musí! Musí!"

[12]

Krátce po obědě si Petr stačil odskočit do svého bytu, kde se převlékl. Místo formálního obleku, který většinou v hotelu nosil, si vzal plátěné kalhoty a lehké sako. Na chvíli se vrátil do své kanceláře, aby podepsal dopis, který na cestě ven položil Floře na stůl.

"Vrátím se později odpoledne," řekl jí. Pak ho ještě něco napadlo: "Zjistila jste, co je s Ogilviem?"

Sekretářka zavrtěla hlavou. "Ani ne. Požádal jste mě, abych zjistila, jestli pan Ogilvie někomu řekl, kam jede. Tak tedy neřekl."

Petr povzdechl. "Ani jsem to vlastně nečekal."

"Je tu jen jedna věc." Flora zaváhala. "Asi to není důležité, ale je to trochu divné."

"Co?"

"To auto, kterým Ogilvie jel, říkal jste, že to byl jaguár?"

"Ano."

"Patří vévodovi a vévodkyni z Croydonu."

"Jste si jista, že se někdo nespletl?"

"Napadlo mě to," řekla Flora, "a tak jsem požádala garáž, aby to ověřili. Řekli mi, že se mám zeptat člověka jménem Kulgmer, který je v garáži nočním hlídačem."

"Ano, znám ho."

"Včera večer měl službu a dnes jsem mu zavolala domů. Říká, že pan Ogilvie měl písemné zmocnění od vévodkyně z Croydonu, že si může auto vzít."

Petr pokrčil rameny. "Tak je asi všechno v pořádku." Ale bylo divné, že právě Ogilvie používá auto Croydonových; a ještě divnější, že je mezi vévodou a vévodkyní a obhroublým hotelovým detektivem vůbec nějaký vztah. Floru zřejmě napadla stejná věc.

Zeptal se: "Auto se vrátilo?"

Flora zavrtěla záporně hlavou. "Napadlo mě, jestli bych si to neměla ověřit u vévodkyně z Croydonu. Pak jsem si myslela, že se vás raději zeptám."

"To jsem rád." Bylo by asi jednoduché zeptat se Croydonových, jestli vědí, kam Ogilvie odjel. Protože měl jejich auto, měli by to asi vědět. Ale stejně váhal. Po přestřelce s vévodkyní nechtěl Petr riskovat další nedorozumění, obzvláště ne proto, že každý dotaz mohl být považován za vměšování se do soukromí. Bylo tu také nepříjemné přiznání, že hotel nemá potuchy, kde se pohybuje hlavní hotelový detektiv.

Řekl Floře: "Prozatím to nechme."

Petr si vzpomněl na další nedokončenou záležitost - a na Herbieho Chandlera. Dnes ráno hodlal informovat Warrena Trenta o prohlášeních, která včera udělali Dixon, Dumaire a ostatní, o prokázané účasti vedoucího služby v událostech vedoucích k pokusu znásilnění z pondělního večera. Avšak zřejmá ustaranost majitele hotelu mu v tom zabránila. Petr se rozhodl, že se raději setká s Chandlerem sám.

"Zjistěte, jestli má Herbie Chandler dnes večer službu," nařídil Floře. "Pokud ano, řekněte mu, že s ním chci mluvit v šest hodin. Pokud ne, tak zítra ráno."

Petr odešel z ředitelství a sešel do haly. O pár minut později vystoupil z poměrného šera hotelu do jasné

sluneční záře odpoledne na St. Charles Street.

"Petře! Tady jsem!"

Otočil hlavu a spatřil Marshu, mávající z řidičského sedadla bílého kabrioletu, který byl vklíněn do řady čekajících taxíků. Pozorný dveřník hotelu Petra svižně předešel a otevřel dveře od auta. Když Petr vklouzl na sedadlo vedle Marshy, všiml si, že se tři taxikáři šklebí a jeden táhle zapískal.

"Ahoj!" řekla Marsha. "Kdybyste byl nepřišel, musela bych vzít zákazníka." V lehkých letních šatech vypadala stejně rozkošně jako jindy, ale navzdory veselému pozdravu cítil určitou plachost, možná kvůli tomu, co se mezi nimi stalo včera večer. Pudově ji vzal za ruku a stiskl.

"To je hezké," ujistila ho, "i když jsem slíbila tatínkovi, že budu řídit oběma rukama." S pomocí taxikářů, kteří popojeli a zacouvali, aby udělali místo, vyjela s kabrioletem do proudu vozidel.

Vypadá to, napadlo Petra, když čekali na zelenou u Canal Street, že ho po Novém Orleansu stále vozí samé atraktivní ženy. Vždyť jsou to teprve tři dny, co jel s Kristinou do jejího bytu. A právě ten večer poznal i Marshu.

Zdálo se to déle než tři dny, snad proto, že mu mezitím Marsha nabídla manželství. V střízlivém denním světle ho napadlo, zda má Marsha už nějaké rozumnější myšlenky, i když byl v každém případě rozhodnut, že neřekne nic, pokud neoživí námět ona sama.

V každém případě bylo vzrušující sedět zase vedle ní, zvláště když si vzpomněl na jejich loučení z včerejšího večera - polibek, nejdříve něžný, pak čím dál vášnivější; ta bezdechá chvíle, kdy nepřemýšlel o Marshe jako o dívce, ale jako o ženě; pevně ji držel a cítil naléhavý slib jejího těla. Teď ji skrytě pozoroval; její živé mládí, pružné pohyby končetin, drobnou postavu pod lehoučkými šaty. Kdyby natáhl ruku…

Jen zdráhavě se ovládl. V duchu si udělil pádnou výstrahu a připomněl si, že od té doby, co je dospělý, mu bezprostřední blízkost žen kalila úsudek a přivolávala skandály.

Marsha odvrátila pozornost od provozu před nimi a pohlédla stranou. "O čem jste právě přemýšlel?"

"O historii," zalhal. "Kde začneme?"

"Na starém hřbitově sv. Ludvíka. Nebyl jste tam ještě?"

Petr zavrtěl hlavou. "Když řadím věci podle důležitosti, nikdy nemám hřbitovy na jednom z předních míst."

"V New Orleansu byste měl mít."

Na Basin Street to nebylo daleko. Marsha zaparkovala bravurně na jižní straně a pak přešli bulvár ke hřbitovu obehnanému zdí. Byl to původní hřbitov sv. Ludvíka se starým sloupovým vchodem.

"Tady začíná velká část historie," řekla Marsha a vzala Petra za ruku. "Na začátku 18. století, kdy Francouzi založili New Orleans, byly kolem většinou bažiny. Byly by tu bažiny ještě dnes, kdyby řeku nesevřely navigace."

"Vím, že to je zespodu mokré město," přisvědčil. "Ve sklepě hotelu pumpujeme čtyřiadvacet hodin denně vodu do městské kanalizace ne dolů, ale nahoru."

"Bylo ještě o hodně mokřejší. I na suchých místech stála voda jen metr pod povrchem, takže když vykopali hrob, byl zatopen dřív, než tam mohli spustit rakev. Vypráví se, že hrobníci museli na rakvích stát, aby je udrželi dole. Někdy dělali do dřeva díry, aby rakve klesly. Říkalo se, že kdyby snad člověk nebyl opravdu mrtvý, tak se utopí."

"To zní jako nějaký horror."

"V některých knihách stojí, že pach z mrtvých těl pronikal do pitné vody." Zašklebila se odporem. "Nakonec vydali zákon, který nařizoval, že všichni mrtví musí být pohřbeni nad zemí."

Začali přecházet mezi řadami jedinečně postavených hrobek. Hřbitov se nepodobal žádnému jinému, který kdy Petr viděl. Marsha ukázala kolem sebe. "Tohle se stalo, když byl zákon schválen. V New Orleansu tato místa nazýváme městy mrtvých."

"Chápu proč."

Skutečně to vypadá jako město, pomyslel si. Nepravidelné uličky, s hrobkami ve tvaru miniaturních domů z cihel a omítky, některé s železnými balkóny a úzkými chodníčky. Jediným společným rysem byla nepřítomnost oken, ale nahrazoval je velký počet dveří. Ukázal na ně. "To vypadá jako vchody do bytů."

"To opravdu byty jsou. A většinou na krátký nájem."

Zvědavě se na ni podíval.

"Hrobky jsou rozděleny na oddělení," vysvětlovala Marsha, "Normální rodinné hrobky mají dvě až šest oddělení, ty velké ještě víc. Každé oddělení má svá dvířka. Když má být pohřeb, jedna dvířka se otevřou předem. Rakev, která je už uvnitř, se vyprázdní a pozůstatky z ní jsou postrčeny dozadu, kde spadnou do otvoru v zemi. Stará rakev se pak spálí a dovnitř se dá nová. Zůstane tam rok, a pak se opakuje to samé."

"Jenom rok?"

Hlas za nimi řekl: "Víc nepotřebuje. Jo, někdy je to dýl, když ten další na řadě moc nespěchá. Švábi trochu pomáhají."

Otočili se. Starší muž se sudovitým tělem ve flekatých montérkách se na ně vesele díval. Sundal starodávný slamák a otřel si holou hlavu červeným hedvábným kapesníkem. "Horko, co? Tam je o moc chladnějc." Důvěrně poplácal hrobku.

"Pokud je vám to jedno," řekl Petr, "zůstanu radši na horku."

Ten druhý se uchechtl. "Nakonec tak jako tak neutečete. Zdravíčko, slečno Preyscottová."

"Dobrý den, pane Collodi," řekla Marsha. "Toto je pan McDermott."

Hrobník mile pokývl. "Prohlížíte rodinný útulek?"

"Chystáme se k tomu," řekla Marsha.

"Tak tudy." Zavolal přes rameno: "Vyčistili jsme ji, asi před týdnem. Teď vypadá vopravdicky fajn."

Když se protahovali stezkami napodobujícími uzounké ulice, měl Petr dojem starobylých dob a jmen. jejich

průvodce ukázal na kouřící hromádku na otevřeném prostranství. "Udělali jsme si ohýnek." Petr uviděl v kouři části rakve.

Zastavili se před šestidílnou hrobkou, postavenou jako tradiční kreolský dům. Byla natřena na bílo a v lepším stavu než okolní hroby. Na zašlých mramorových deskách stálo mnoho jmen, většinou Preyscottů. "Jsme stará rodina," řekla Marsha. "Tam dole v prachu začíná být plno."

Sluneční světlo zaplavovalo hrobku.

"Pěkný, co?" Hrobník obdivně poodstoupil a pak ukázal na dvířka blízko vrcholu. "Tamhlety se otevřou příště, slečno Preyscottová. Půjde tam váš tatínek." Dotkl se jiných dvířek ve druhé řadě. "Ty jsou pro vás. Ale pochybuju, že vás tam ještě strčím." Odmlčel se a pak zamyšleně dodal: "Přichází pro nás všechny dřív, než chceme. Nemá cenu ztrácet čas; kdepak, pane!" Utřel si znovu hlavu a odšoural se pryč.

Navzdory horku se Petr otřásl. Myšlenka označit místo posledního odpočinku pro někoho tak mladého, jako byla Marsha, se mu nelíbila.

"Není to tak morbidní, jak to vypadá." Marsha se mu dívala do obličeje a Petr si znovu uvědomil, jak umí porozumět jeho myšlenkám. "Prostě jsme tu tak vychováni, že to chápeme jako součást nás samých."

Přikývl. V každém případě měl tohoto místa smrti dost.

Byli na cestě ven, blízko vchodu z Basin Street, když ho Marsha zadržela pohybem ruky.

Přímo před vchodem se zastavila řada aut. Když se jejich dveře otevřely, lidé vystoupili a shromáždili se na chodníku. Podle jejich vzhledu bylo zřejmé, že se chystá vejít pohřební průvod.

Marsha zašeptala: "Petře, budeme muset počkat." Pohnuli se stranou, stále v dohledu vrat, ale na méně nápadné místo.

Nyní se skupina na chodníku rozdělila a uvolnila střed pro malé procesí. Zažloutlý mužík s horlivým vystupováním majitele pohřebního ústavu vešel první. Za ním šel kněz.

Za knězem následovala skupina šesti nosičů, kteří pomalu postupovali s těžkou rakví na ramenou. Za nimi nesli čtyři další malou bílou rakvičku. Na ní byla snítka oleandru.

"Ach ne!" řekla Marsha.

Petr jí pevně sevřel ruku.

Kněz zpíval: "Nechť vás andělé přivítají v ráji; nechť vám mučedníci vyjdou vstříc a uvedou vás ve svaté město Jeruzalém."

Za druhou rakví následovala skupina truchlících. Vpředu kráčel osaměle mladší muž. Měl na sobě špatně padnoucí černý oblek a v ruce držel nešikovně klobouk. Nespouštěl oči z malé rakvičky. Po tvářích mu tekly slzy. Ve skupině za ním vzlykala starší žena, podpírána mladší.

"… Nechť vás přivítá andělský chór a s Lazarem, který byl chudý, nechť naleznete věčný pokoj…"

Marsha zašeptala: "To jsou ti lidé co byli zabiti při té autonehodě. Byla to matka a holčička. Stálo to v novinách." Petr viděl, že pláče.

"Já vím." Petr měl pocit, jako by k té scéně patřil a sdílel bolest pozůstalých. První náhodné střetnutí v pondělí v noci bylo chmurné a temné. Teď byl pocit tragičnosti bližší, důvěrně skutečný. Když se procesí pohnulo, cítil, že i jemu vlhnou oči.

Za pozůstalými šli další truchlící. Petr k svému překvapení poznal jednu tvář. Nejdřív nedokázal jejího vlastníka přesně určit, ale pak si uvědomil, že je to Sol Natchez, starší číšník z pokojové služby, který byl dočasně suspendován ze služby po hádce s vévodou a vévodkyní z Croydonu v pondělí večer. Petr poslal pro Natcheze v úterý ráno a sdělil mu verdikt Warrena Trenta, aby zůstal do konce týdne s plným platem mimo hotel. Natchez se teď podíval směrem, kde stáli Petr s Marshou, ale nedal najevo, že je poznává.

Pohřební průvod se pohyboval dále z dohledu do nitra hřbitova. Počkali, až přejdou všichni truchlící a přihlížející.

"Můžeme jít," řekla Marsha.

Někdo se neočekávaně dotkl Petrovy ruky, Obrátil se a poznal Sola Natcheze. Tak si jich přece jenom povšiml.

"Viděl jsem, že se díváte, pane McDermott. Znal jste tu rodinu?"

"Ne," řekl Petr. "Byli jsme tu náhodou." Představil Marshu.

"Vy jste nečekal na konec obřadu?" zeptala se.

Stařec zavrtěl hlavou. "Člověk se někdy nedokáže na všechno dívat."

"Tak vy tu rodinu znáte?"

"Velmi dobře. Je to moc, moc smutné."

Petr přikývl. Dodat se asi nedalo nic.

"V úterý jsem se k tomu nedostal, pane Mc Dermott," řekl Natchez, "ale chtěl bych vám poděkovat za to, co jste pro mě udělal. Myslím, jak jste se mě zastal."

"To je v pořádku, Sole. Věděl jsem, že jste za to nemohl."

"Je to divné, když si na to vzpomenu." Stařec se podíval na Marshu a pak na Petra. Zdálo se; že se mu nechce odejít.

"Co je divné?" zeptal se Petr.

"Tohle všechno. Ta nehoda." Natchez ukázal směrem, kterým se odebral průvod. "Muselo se to stát v pondělí těsně předtím, než jsem měl tu nepříjemnost. Jen si představte, když jsme spolu my dva mluvili…"

"Ano," řekl Petr. Nechtělo se mu popisovat svou vlastní pozdější zkušenost z místa nehody.

"Chtěl jsem se zeptat, pane McDermott - říkalo se pak ještě něco o té věci s vévodou a vévodkyní?"

"Vůbec nic."

Petr předpokládal, že Natchez stejně jako on pociťuje úlevu, když může uvažovat o něčem jiném než o pohřbu.

"Hodně jsem o tom přemýšlel," vykládal číšník. "Vypadalo to skoro, jako by chtěli za každou cenu udělat randál. Nemohl jsem přijít na to, proč. Pořád ještě na to nemůžu přijít."

Natchez, vzpomněl si Petr, říkal skoro totéž v pondělí večer. Vzpomněl si na číšníkova přesná slova. Natchez mluvil o vévodkyni z Croydonu. "Strčila mi do ruky. Kdyby to nebyl nesmysl, řekl bych, že to bylo úmyslně." A Petr měl později stejný celkový dojem: že vévodkyně chtěla, aby se na příhodu nezapomnělo. Co říkala? Něco, že strávili tichý večer v apartmá a pak se byli projít kolem bloku. Právě se vrátili, říkala. Petr si vzpomněl, že se divil, proč to tak zdůrazňuje.

Pak vévoda něco zamumlal o cigaretách, které si zapomněl v autě, a vévodkyně ho okřikla.

Vévoda si zapomněl cigarety v autě.

Ale když Croydonovi zůstali v apartmá a pak šli jen kolem bloku…

Samozřejmě si je tam mohl nechat někdy během dne.

Ale Petr tomu nějak nevěřil.

Zapomněl na druhé dva a soustředil se.

Proč chtěli Croydonovi skrýt, že jeli v pondělí večer autem? Proč chtěli dělat dojem - zřejmě falešný - že strávili večer v hotelu? Byla ta stížnost o rozlitých krevetách nahraná - chtěli do ní záměrně zatáhnout Natcheze a pak Petra, aby se tím podepřel jejich výmysl? Kdyby nebylo té náhodné vévodovy poznámky, která vévodkyni rozzlobila, Petr by té historce uvěřil.

Proč chtěli skrýt, že jeli autem?

Natchez před chvíli řekl: "Je to divné… ta nehoda… se musela stát těsně předtím, než jsem měl tu nepříjemnost."

Croydonovi měli jaguára.

Ogilvie.

Najednou si vzpomněl na jaguára, jak vyjížděl včera z garáže. Když se na okamžik zastavil pod světly, viděl něco divného. Vzpomínal teď na to. Ale co to bylo? Až mu přeběhl mráz po zádech, když si vzpomněl: byl to nárazník a reflektor; byly poškozené. Poprvé pochopil význam policejních bulletinů během posledních dní.

"Petře," řekla Marsha, "vy jste najednou úplně zbledl."

Téměř nevnímal, co říká.

Musí za každou cenu jít pryč, někam, kde bude sám a kde se dá přemýšlet. Musí uvažovat opatrně, logicky, beze spěchu. Nesmí dělat v žádném případě uspěchané, předčasné závěry.

Byly to části skládanky. Na první pohled se zdálo, že do sebe zapadají. Ale musí být prozkoumány a znovu prozkoumány, srovnány a přerovnány.

Možná i vyhozeny.

Ta myšlenka byla nemožná. Bylo to prostě příliš fantastické, než aby to mohla být pravda. Ale přesto …

Jako z dálky uslyšel Marshin hlas. "Petře! Něco s vámi je. Co se stalo?"

Sol Natchez se na něj také starostlivě díval.

"Marsho," řekl Petr, "nemůžu vám to teď říct. Ale musím jít."

"Kam?"

"Zpátky do hotelu.]e mi to líto. Později to snad vysvětlím."

Vjejím hlase se ozvalo zklamání. "Myslela jsem, že půjdeme na čaj."

"Prosím, věřte mně! Je to důležité."

"Jestli musíte jít, tak vás odvezu."

"Ne." Kdyby jel s Marshou, musel by mluvit, vysvětlovat. "Prosím. Zavolám později."

Nechal je tam ohromené stát. Dívali se za ním.

Venku na Basin Street zastavil volné taxi. Řekl Marshe, že jede do hotelu, ale rozmyslel si to a dal řidiči adresu svého bytu.

Tam bude větší klid.

Myslet. Rozhodnout se, co má dělat.

Odpoledne se chýlilo ke konci, když Petr McDermott shrnuj své úvahy.

Říkal si: když něco sečteš dvacetkrát, třicetkrát, čtyřicetkrát; když dojdeš pokaždé k stejnému výsledku; když jde o takovou věc; s tím vším člověk nemůže uniknout své odpovědnosti.

Od té doby, co před půldruhou hodinou opustil Marshu, zůstal ve svém bytě. Potlačil vzrušení a nutkání ke spěchu a přinutil se myslet racionálně, opatrně, nevzrušeně. Probral bod po bodu nahromaděné události od pondělního večera. Hledal alternativní vysvětlení, jak pro samotné události, tak pro jejich nahromadění. Nenašel žádné, které by bylo rozumné nebo souvislé, kromě onoho hrozného závěru, k němuž tak najednou odpoledne dospěl.

Uvažování teď skončilo. Musí se rozhodnout.

Uvažoval o tom, že všechno, co ví a co se domýšlí, předloží Warrenu Trentovi. Pak tu myšlenku zavrhl jako zbabělost, jako útěk před vlastní zodpovědností. Co se musí udělat, bude muset udělat sám.

Musel učinit zadost smyslu pro to, co se hodí. Převlékl se ze světlého obleku do tmavšího. Odešel a vzal si na těch pár bloků do hotelu taxi.

Z haly šel do své kanceláře na hlavním mezaninu. Cestou odpovídal na pozdravy. Flora už odešla. Na stole měl hromadu vzkazů, kterých se nevšímal.

Seděl chvíli tiše v tiché kanceláři a přemýšlel o tom, co musí udělat. Pak zvedl sluchátko, počkal na linku a vytočil číslo městské policie.

[13]

Odpoledne vzbudilo Ogilvieho vytrvalé bzučení komára, kterému se nějakým způsobem podařilo proniknout do vnitřku jaguára. Probouzel se pomalu a ze začátku si nemohl uvědomit, kde vlastně je. Pak se rozpomněl na pořadí událostí: odjezd z hotelu, cesta v časném ranním šeru, planý poplach a rozhodnutí počkat přes den před pokračováním v jízdě na sever; a konečně travnatá cesta s vyjetými kolejemi, na jejímž konci byla skupina stromů, do které ukryl auto.

Úkryt zvolil zřejmě dobře. Pohled na hodinky mu ukázal, že spal bez vyrušování skoro osm hodin.

S vědomím se dostavil také nepříjemný pocit nepohodlí. V autě bylo dusno, tělo měl ztuhlé a bolavé od skrčené polohy na těsném zadním sedadle. V ústech měl sucho a špatnou chuť. Měl žízeň a hlad jako vlk.

S bolestnými vzdechy vysoukal Ogilvie svůj trup do polohy vsedě a otevřel dveře auta. Okamžitě ho obklopil tucet dalších komárů. Ohnal se po nich a rozhlédl se kolem. Pomalu se orientoval a srovnával to, co viděl, se svými dojmy z dnešního rána. To bylo ještě šero a chladno; teď stálo slunce přímo nad ním a i ve stínu stromů bylo veliké horko.

Pohnul se k okraji aleje a uviděl v dálce hlavní silnici, nad kterou se tetelily vlny horkého vzduchu. Časně ráno nebyl žádný provoz. Teď se po silnici pohybovalo rychle v obou směrech několik osobních vozů a nákladňáků. Zvuk jejich motorů k němu slabě doléhal.

Nablízku se nedělo nic, kromě stejnoměrného hukotu hmyzu. Mezi ním a hlavní silnicí byly jen ospalé louky, tichá cesta a osamělý shluk stromů. Jaguár za ním byl dobře skryt.

Ogilvie si ulevil a pak otevřel balíček, který před odjezdem z hotelu uložil do kufru auta. Byla v něm termoska s kávou, několika plechovek piva, sendviče, salám, sklenice okurek a jablkový závin. Hltavě jedl a splachoval jídlo pořádnými doušky piva a později kávy. Káva od včerejška vychladla, ale byla silná a dobrá.

Při jídle poslouchal rádio ve voze a čekal na zprávy z New Orleansu. Když přišly, byla v nich jen stručná zmínka o vyšetřování nehody, zhruba říkající, že se nic nového neděje.

Poté se rozhodl prozkoumat okolí. O pár set metrů dál na vrcholku malého kopce byla další skupinka stromů, o něco větší než první. Přešel polem k ní a na druhé straně nalezl mechovitý břeh a loudavý, bahnitý potok. Klekl si vedle potoka, trochu se omyl a cítil se osvěžen. Tráva tu byla zelenější a lákavější než u auta. Použil saka jako polštáře a vděčně ulehl.

Když se pohodlně uvelebil, probral znovu události noci a další vyhlídky. Přemýšlení potvrdilo jeho původní závěr, že setkání s Petrem McDermottem před hotelem bylo náhodné a že si s ním nemusí dělat starosti. Dalo se předpokládat, že McDermott vybuchne, až zjistí nepřítomnost hlavního hotelového detektiva. Ale to samo o sobě neprozradí ani Ogilvieho cíl, ani důvod jeho odjezdu.

Bylo samozřejmě možné, že od včerejšího večera vznikl poplach z nějakého jiného důvodu a že po Ogilviem a jaguáru teď aktivně pátrají. Ale ve světle rozhlasových zpráv se to nezdálo pravděpodobné.

Všeobecně se vyhlídky zdály být dost dobré, zvláště když pomyslel na pečlivě ukryté peníze a na zbytek, který zinkasuje v Chicagu. Teď už musel čekat jenom na tmu.

Výborná nálada Keycase Milna trvala celé odpoledne. Dodávala mu odvahy, když se krátce po páté opatrně blížil k Prezidentskému apartmá.

Přišel znovu po služebním schodišti z osmého do devátého patra. Kopii klíče, vyrobenou zámečníkem v Irish Channel, měl v kapse.

Chodba před Prezidentským apartmá byla prázdná. Zastavil se před dvojitými dveřmi potaženými kůží a napjatě naslouchal. Neslyšel sebemenší zvuk.

Podíval se na obě strany, jediným pohybem vytáhl klíč a vsunul ho do zámku. Předtím otřel klíč v práškové tuze jako v mazadlu. Klíč zapadl dovnitř, na chvíli se zasekl a pak se otočil. Keycase pootevřel o centimetr jedno křídlo dveří. Zevnitř se stále nic neozývalo. Pečlivě dveře zavřel a vytáhl klíč.

Neměl teď v úmyslu vstupovat do apartmá. To mělo přijít později. Dnes v noci.

Chtěl jen prozkoumat terén a přesvědčit se, zda se klíč do zámku hodí a je připraven k okamžitému použití. Teď bude číhat na příležitost, kterou jeho plán předpokládal.

Prozatím se vrátil do svého pokoje v osmém patře, nařídil si budík a šel spát.

[15]

Venku se začalo stmívat. Petr McDermott se omluvil a vstal od svého stolu, aby rozsvítil světla v místnosti. Vrátil se a octl se znovu tváří v tvář tise mluvícímu muži v šedivém flanelovém obleku, který seděl proti němu. Petr neznal nikoho, kdy by vypadal méně jako policista než kapitán Yolles z detektivního oddělení v New Orleansu. Zdvořile naslouchal, tak jako ředitel banky zvažuje žádost o půjčku, Petrovu výčtu skutečností a dohadů. Pouze jednou během dlouhého výkladu detektiv Petra přerušil a zeptal se, zda by si mohl zavolat. Po obdržení souhlasu použil aparát na druhé straně místnosti a mluvil tak tiše, že Petr nerozuměl ani slovo.

Nepřítomnost výrazné reakce měla za následek, že Petrovy pochybnosti ožily. Nakonec řekl: "Nejsem si jist, jestli tohle všechno, nebo alespoň něco z toho, dává nějaký smysl. Začínám se už opravdu cítit trochu pošetile."

"Kdyby tohle riskovalo víc lidí, pane McDermotte, pracovalo by se policii daleko lépe." Teprve teď vytáhl kapitán Yolles tužku a zápisník. "Pokud by z toho něco bylo, budeme potřebovat úplné prohlášení. Prozatím bych od vás chtěl několik detailů. Za prvé poznávací značku toho auta."

Tato informace byla v přípisu od Flory, který potvrzoval její předchozí zprávu. Petr přečetl číslo nahlas a detektiv si je zapsal.

"Díky. Další věc je popis toho vašeho Ogilvieho. Znám ho, ale měl bych popis rád od vás."

Petr se poprvé usmál. "To je snadné."

Když dokončil popis, zazvonil telefon. Petr zvedl sluchátko a pak ho podal přes stůl. "To je pro vás."

Tentokrát slyšel, co detektiv říká. Skládalo se to převážně z "ano, pane" a "rozumím".

V jednom okamžiku detektiv vzhlédl a zkoumavě se zadíval na Petra. "Řekl bych, že je velmi spolehlivý," prohlásil do telefonu. Po tváři se mu mihl slabý úsměv. "A ustaraný."

Zopakoval informaci týkající se čísla auta a Ogilvieho popisu a zavěsil.

"Máte pravdu; jsem ustaraný," řekl Petr. "Chcete vyhledat vévodu a vévodkyni z Croydonu?"

"Zatím ne. Chtěli bychom toho mít nejdřív víc." Detektiv se zamyšleně podíval na Petra. "Viděl jste dnešní večerník?"

"Ne"

"Proslýchá se - States-Item to otiskl - že se vévoda z Croydonu má stát britským velvyslancem ve Washingtonu."

Petr tiše hvízdl.

"Podle mého šéfa právě říkali v rádiu, že jmenování je oficiálně potvrzeno."

"Neznamená to, že bude mít nějakou diplomatickou imunitu?"

Detektiv zavrtěl hlavou. "Ne pro věc, která se už stala. Pokud se stala."

"Ale nepravdivé nařčení…"

"By bylo tak jako tak vážnou věcí, a v tomhle případě obzvlášť. Proto také postupujeme opatrně, pane McDermotte."

Petra napadlo, že pro hotel i pro něho by bylo moc špatné, kdyby se o vyšetřování něco přeslechlo a pak se ukázalo, že Croydonovi jsou nevinní.

"Pokud vám to trochu ulehčí starosti," řekl kapitán Yolles, "prozradím vám dvě věci. Naši lidé si už od té doby, co jsem jim poprvé zavolal, dali dohromady pár věcí. Domnívají se, že ten váš Ogilvie se asi pokouší dostat vůz ven ze státu, možná někam na sever. Jaký má vztah ke Croydonovým, samozřejmě nevíme."

Petr řekl: "Také nemám tušení."

"Je možné, že jel včera v noci - když jste ho uviděl - a schoval se někam přes den. S tak poškozeným autem se asi neodváží zkoušet to za denního světla. Jestli se dnes ukáže, budeme na něj připraveni. Právě byl vyhlášen poplach ve dvanácti státech."

"Takže to berete vážně?"

"Mluvil jsem o dvou věcech." Detektiv ukázal na telefon, "Právě teď volali, aby mi řekli, že už máme zprávu státní laboratoře o rozbitém skle a objímce, které naši lidé našli v pondělí na místě nehody. Byly tam nějaké potíže se změnou postupů u výrobce, a tak se to protáhlo. Ale teď už víme, že sklo i objímka pocházejí z jaguára."

"Můžete si být opravdu tak jisti?"

"Ještě víc, pane McDermotte. Pokud najdeme auto, které tu ženu a dítě zabilo, dokážeme to bez stínu pochybnosti."

Kapitán Yolles se zvedl k odchodu a Petr ho doprovodil do přední kanceláře. K svému překvapení tam našel Herbieho Chandlera. Pak si vzpomněl, že nařídil, aby se vedoucí služby hlásil večer nebo zítra. Po tom, co se stalo odpoledne, byl v pokušení odložit setkání, které bude s největší pravděpodobností nepříjemné, ale pak došel k závěru, že odkladem nic nezíská. Viděl, jak si detektiv a Chandler vyměnili pohledy.

"Dobrou noc, kapitáne," řekl Petr a se zlomyslným uspokojením pozoroval záblesk strachu v Chandlerově vyzáblé tváři. Když policista odešel, Petr pokynul vedoucímu služby, aby vstoupil do jeho kanceláře. Odemkl zásuvku stolu a vyndal desky s prohlášeními, která včera napsali Dixon, Dumaire a druzí dva mladíci. Podal je Chandlerovi.

"Myslím, že by vás to mohlo zajímat. Kdybyste dostal nějaké hloupé nápady, tak tohle jsou kopie a já mám originály."

Chandler vypadal ztrápeně. Potom se pustil do čtení. Když obrátil stránku, rty se mu sevřely. Petr slyšel, jak vtahuje vzduch mezi zuby. O chviličku později zamumlal: "Svině!"

"To jako proto, že vás označili za pasáka?" štěkl Petr.

Vedoucí služby zrudl a odložil papíry. "Co chcete dělat?"

"Nejradši bych vás na místě vyhodil. Protože jste tu ale tak dlouho, předložím celou záležitost panu Trentovi."

Chandlerův hlas zněl kňučivě, když se ptal: "Pane Mac, nemohli bychom si o tom trochu pohovořit?"

Když nedostal odpověď, začal: "Pane Mac, v takovýmhle místě se děje spousta věcí…"

"Pokud mě chcete poučovat o holých skutečnostech života - jako holkách na telefon a všech těch ostatních kšeftech - pochybuju, že je něco, co ještě nevím. Ale vím něco navíc, a vy to víte taky: v určitých věcech přestává být s ředitelstvím legrace. Opatřování žen nezletilým patří mezi ně."

"Pane Mac, nemohl byste alespoň pro tentokrát nejít za panem Trentem? Nemohlo by to zůstat mezi náma dvěma?"

Ne"

Vedoucí služby se rozhlédl po místnosti a pak se obrátil k Petrovi. V jeho pohledu byla vypočítavost. "Pane Mac, kdyby někteří lidi žili a nechali žít druhé …" Odmlčel se.

"Ano?"

"No, někdy by se to mohlo vyplatit."

Petr ze zvědavosti mlčel.

Chandler zaváhal a pak si rozmyslně rozepnul knoflík u kapsy bundy. Sáhl dovnitř a vytáhl složenou obálku, kterou položil na stůl.

"Ukažte mi to," řekl Petr.

Chandler přistrčil obálku blíž. Byla nezalepená. Uvnitř bylo pět stodolarových bankovek. Petr se na ně zvědavě díval.

"Jsou pravé?"

Chandler se zazubil. "No jasně jsou pravý."

"Byl jsem zvědavý, jak vysoká je moje cena." Petr hodil peníze nazpátek. "Vemte si to a vypadněte."

"Pane Mac, jestli je to otázka trochu víc…"

"Vypadněte!" Petr snížil hlas. Napolo se zvedl ze židle. "Vypadněte, než vám přerazím ten špinavěj krk."

Tvář Herbieho Chandlera byla ztělesněná nenávist. Vzal peníze a odešel.

Když Petr zůstal sám, klesl na židli a tiše seděl za stolem. Rozhovor s policistou a s Chandlerem ho vyčerpal a sklíčil. Pomyslel si, že ten druhý ho rozmrzel víc, asi proto, že měl nečistý pocit z nabízeného úplatku.

Ale měl ho opravdu? Pomyslel si: buď k sobě poctivý. V jednom okamžiku, když jsi držel peníze v ruce, byl jsi v pokušení je vzít. Pět set dolarů je užitečná suma. Petr si nedělal žádné iluze o poměru mezi svým výdělkem a výdělkem vedoucího služby, který si určitě nahrabe o hodně víc. Kdyby to byl někdo jiný než Chandler, byl by možná neodolal. Anebo odolal? Přál si, aby mohl mít jistotu. V každém případě by nebyl prvním vedoucím hotelu, který přijal výpalné od personálu.

Nejsměšnější na celé věci samozřejmě bylo, že Petr si vůbec nebyl jist, že důkazy proti Herbiemu Chandlerovi předloží Warrenu Trentovi. Pokud hotel najednou změní majitele, jak bylo pravděpodobné, nebude to už věc Warrena Trenta. A Petr sám bude možná muset také odejít. S příchodem nového vedení budou záznamy vedoucích pracovníků určitě přezkoumány a v jeho případě vyplave na světlo starý nechutný skandál ve Waldorfu. je možné, že to už odčinil? napadlo Petra. Nu, rozhodně se o tom asi brzy přesvědčí.

Obrátil pozornost k současnosti.

Flora nechala na stole formulář se stavem obsazenosti z pozdního odpoledne. Poprvé od svého příchodu se na čísla podíval. Ukazovala, že hotel se plní, a zdálo se, že večer bude už určitě zcela obsazený. Pokud St. Gregory směřoval k porážce, činil tak alespoň za zvuků fanfár.

Kromě tohoto přehledu a telefonních vzkazů ležela na stole čerstvá hromádka pošty a přípisů. Petr je prolétl a zjistil, že mezi nimi není nic, co by nemohlo do zítřka počkat. Pod přípisy ležela plátěná obálka, kterou otevřel. Byl v ní navrhovaný generální plán stravování, který mu včera dal sous-chef André Lemieux. Petr začal plán dnes ráno studovat.

Pohlédl na hodinky a rozhodl se, že bude ještě pokračovat ve čtení, než se vydá na večerní obchůzku hotelu. Usadil se a rozložil úhledně napsané stránky a pečlivě nakreslené plánky před sebou.

Jak četl, jeho obdiv k mladému sous-chefovi stoupal. Formulace byla mistrovská. Naznačovala velký přehled jak o problémech hotelu, tak o možnostech jeho restauračního podnikání. Petra rozhněvalo, že chef de cuisine pan Hebrand podle Lemieuxe návrhy rovnou odmítl.

Pravda, některé závěry byly sporné a Petr sám nesouhlasil s některými myšlenkami Lemieuxe. Některé odhadové ceny se zdály také na první pohled optimistické. Ale to byly drobnosti. Důležité bylo, že čerstvý a zcela jasně schopný mozek se zahloubal nad současnými nedostatky ve stravování a přišel s navrhovanými nápravnými opatřeními. Stejně zřejmé bylo, že pokud St. Gregory nebude lépe využívat nemalého talentu André Lemieuxe, odnese si ten talent brzy někam jinam.

Petr vrátil návrh a plánky do obálky s příjemným pocitem, že je v hotelu někdo, kdo má pro svou práci takové nadšení jako André Lemieux. Rozhodl se, že mu řekne o svých dojmech, i když za současného nejistého stavu hotelu mohl těžko udělat něco víc.

Telefonem získal informaci, že chef de cuislne je dnes večer stále nepřítomen, díky pokračující nevolnosti, a že věci řídí sous-chef, pan Lemieux. Kvůli dodržení protokolu nechal Petr vzkaz, že teď přijde dolů do kuchyně.

André Lemieux čekal ve dveřích do hlavní restaurace.

"Pojďte dál, monsieur! Buďte vítán." Mladý sous-chef vešel napřed do hlučné kuchyně plné páry a zakřičel Petrovi těsně do ucha: "Jsme v crescendu, jak říkají hudebníci."

Ve srovnání s poměrným klidem včerejšího odpoledne byla teď časně zvečera atmosféra plná ďábelského zmatku. Celá směna byla ve službě, kuchaři v naškrobených bílých oděvech, jejich asistenti a pomocníci vyrostli všude jako houby po dešti. Kolem nich, v oblacích páry a vlnách horka, se zpocené kuchyňské pomocnice hlasitě namáhaly s podnosy, pánvemi a polévkovými kotli. Jiné tlačily před sebou vozíky, neohlížejíce se ani nalevo ani napravo. Musely se vyhýbat druhým pomocnicím, stejně jako spěchajícím číšníkům a číšnicím, kteří nosili podnosy vysoko nad hlavou. Na vyhřívaných stolech se porcovala a připravovala k servírování jídla dnešního menu. Zvláštní objednávky - podle jídelního lístku či pro pokojovou službu - připravovali hbití kuchaři, kteří měli zdánlivě paže a ruce na deseti místech najednou. Kolem obletovali číšníci a dotazovali se, jak pokračují jejich objednávky. Kuchaři štěkali odpovědi. Jiní číšníci s naloženými podnosy se rychle pohybovali kolem dvou přísných kontrolorek za vyvýšenými pokladnami. Z polévkového oddělení se zvedala pára nad obrovskými bublajícími kotli. Nedaleko dva kuchaři - specialisté připravovali hbitými prsty jednohubky a teplé předkrmy. Za nimi dohlížel úzkostlivý moučníkář na zákusky. Občas se hlasitě rozevřela dvířka trouby a na soustředěných tvářích se zableskl odraz plamenů z jejího vnitřku, který připomínal letmé nahlédnutí do pekla. Nad tím vším útočil na uši a nos klapot talířů, lákavá vůně jídla a sladké aroma čerstvě vařené kávy.

"Když máme nejvíc práce, máme nejvíc hrdosti, monsieur. Nebo bychom měli mít, kdyby člověk nenahlížel pod pokličku."

"Četl jsem vaši zprávu." Petr vrátil desky sous-chefovi a následoval ho do zasklené kanceláře, kam hluk doléhal jen ztlumeně. "Vaše nápady se mi líbí. O pár bodech bych se přel, ale není jich moc."

"Bylo by dobré se přít, kdyby z toho nakonec něco vzešlo."

"Zatím to nebude. Alespoň ne to, co máte na mysli." Před reorganizací, vysvětloval Petr, se nejdříve musí vyřešit větší problém - vlastnictví hotelu.

"Možná já a můj plán budeme muset jít jinam. Nevadí." André Lemieux pokrčil po francouzsku rameny a pak dodal: "Monsieur, chystám se právě navštívit sjezdové patro. Nechcete mě doprovodit?"

Petr měl v úmyslu zahrnout sjezdové večeře plánované na dnešek do své večerní obchůzky hotelu. Věci stejně poslouží, začne-li svou prohlídku z kuchyně sjezdového patra. "Děkuji, půjdu."

Vyjeli služebním výtahem o dvě patra výš a vešli do kuchyně, která byla z největší části kopií té hlavní pod nimi. Odsud mohlo být v jediném zátahu naservírováno dva tisíce jídel do tří sjezdových sálů a asi tuctu soukromých jídelen St Gregoryho. V tomto okamžiku tu vládlo zuřivé tempo jako dole.

"Jak víte, monsieur, máme dnes večer dva velké bankety. Ve Velkém plesovém sále a v Bienville Hall."

Petr přikývl. "Ano, sjezd dentistů a Gold Crown Cola." Z proudů jídel směřujících na opačné strany velké kuchyně vypozoroval, že dentisté mají jako hlavní chod pečeného krocana a prodavači Coly flundru na rožni. Týmy kuchařů a pomocníků připravovaly obě jídla, ve strojovém rytmu rozdělovaly zeleninu a pak jediným pohybem položily na plné talíře kovové pokličky a naložily to všechno na podnosy číšníků.

Na jeden podnos devět talířů - počet delegátů u jednoho stolu. Na jednoho číšníka dva stoly. Na jedno jídlo čtyři chody a navíc rohlíky, máslo, káva a malé žemličky. Petr počítal: na každého číšníka připadalo přinejmenším dvanáct cest s plným nákladem; nejspíš víc, pokud byli večeřející nároční, anebo pokud číšník dostal přidělen další stůl, jak se někdy ve spěchu stávalo.

Maitre ďhótel, elegantní a neposkvrněný ve svém bílém motýlku a fraku, bude snad méně unavený. V této chvíli stál jako velitel policie na stanovišti ve středu kuchyně a dirigoval proud číšníků v obou směrech. Když spatřil André Lemieuxe a Petra, pohnul se směrem k nim.

"Dobrý večer, chefe; dobrý večer, pane McDermotte." I když měl Petr v hotelu vyšší postavení než druzí dva, v kuchyni dával maitre ďhótel správně přednost nejvyššímu kuchaři ve službě.

André Lemieux se zeptal: "Jaká máte čísla pro večeři, pane Dominie?"

Maitre ďhótel se podíval na kousek papíru. "Lidé od Gold Crown počítali s dvěma sty čtyřiceti lidmi a tolik jsme také usadili. Zdá se, že většina přišla."

"Prodávají za plat," řekl Petr. "Musí tu tedy být. Dentisté si dělají, co chtějí. Budou se asi loudat a spousta jich vůbec nepřijde."

Maitre ďhótel souhlasně přikývl. "Slyšel jsem, že na pokojích se už hodně pije. Spotřeba ledu je vysoká a pokojová služba sotva stačí míchat koktajly. Mysleli jsme si, že se to obrazí na počtu večeří."

Bylo vždycky hádankou, kolik se má pokaždé připravit jídel pro sjezdy. Všichni tři muži tu potíž dobře znali. Organizátoři sjezdu dávali hotelu záruku minimálního počtu objednaných jídel, ale v praxi se číslo mohlo lišit od skutečnosti o sto nebo dvě stě obědů či večeří. Důvodem byla nejistota, kolik delegátů se odtrhne na malé večírky a oficiální banket vynechá, anebo kolik se jich naopak přihrne na poslední chvíli.

Poslední chvíle před začátkem velkého sjezdového banketu byly tedy v každé hotelové kuchyni nevyhnutelně napjaté. Byl to okamžik pravdy, protože všichni účastníci dobře věděli, že reakce na takovou krizi ukáže, jestli je jejich organizace dobrá, nebo špatná.

"Jaký byl původní odhad?" zeptal se Petr.

"Pro dentisty pět set. Už je jich tam skoro tolik a začali jsme podávat. Ale zdá se, že stále přicházejí další."

"Počítáte hned nově příchozí?"

"Mám jednoho člověka venku... Tady je." Vrchní v červeném obleku spěchal od služebního vchodu z velkého plesového sálu a po cestě se vyhýbal číšníkům.

Petr se obrátil na André Lemieuxe. "Můžeme udělat jídlo navíc, bude-li to třeba?"

"Až budu vědět, jaké jsou požadavky, uděláme, co budeme moci."

Maitre ďhótel promlouval s vrchním a pak se vrátil k druhým dvěma. "Vypadá to na dalších sto sedmdesát lidí. Hrnou se dovnitř. Prostíráme už další stoly."

Krize uhodila jako obvykle bez varování. V tomto případě dopadla s ohromnou silou. Sto sedmdesát jídel navíc, vyžadovaných okamžitě, je nesmírně obtížný úkol pro každou kuchyni. Petr se obrátil k André Lemieuxovi, ale zjistil, že mladý Francouz už vedle něj není.

Sous-chef se vrhl do práce jako vystřelený z praku. Byl už mezi svým personálem a vydával rozkazy rychlostí kulometné střelby. Kuchařský pomocník do hlavní kuchyně, vzít sedm krocanů pečených pro zítřejší studenou svačinu… Rozkaz do přípravny: Použijte zásob! Zrychlit! Nakrájejte všechno, co je v dohledu … Víc zeleniny! Ukradněte nějakou z druhého banketu, který vypadá, že bude potřebovat míň, než se čekalo… Další kuchařský pomocník doběhne do hlavní kuchyně a sežene všechnu zeleninu, kterou najde… A vzkázat jim: potřebujeme pomoc! Dva porcovače, dva kuchaře… Upozornit cukráře! Potřebujeme sto sedmdesát moučníků během pár minut… Oloupíme jedny pro druhé! Dělejte kouzla! Nakrmte dentisty! Mladý André Lemieux, rychlé myšlení, sebevědomí, dobrá nálada, hvězda představení.

Číšníci již byli přerozděleni: někteří byli tiše staženi z menšího banketu Gold Crown Coly a ti, co zůstanou, musí udělat práci navíc. Hosté si toho nikdy nevšimnou; nanejvýš si všimnou, že jim další chod nese někdo s trochu

jinou tváří. Další číšníci, kteří již byli přiděleni dentistům do Velkého plesového šálu, budou mít na starosti tři stoly místo dvou - sedmadvacet míst. Pár zkušených, kteří jsou známi svou rychlostí a obratností, zvládne možná i čtyři. Bude trochu reptání, ale ne moc. Číšníci na sjezdech pracovali většinou externě na smlouvu. Hotel si je volal podle stávající potřeby. Za práci navíc byly peníze navíc. Plat čtyři dolary za tři hodiny práce předpokládal dva stoly; každý další stůl znamenal další dva dolary. Rychlonozí číšníci půjdou domů se šestnácti dolary; když měli štěstí, vydělali si stejný obnos za oběd nebo snídani.

Vozík s třemi čerstvě pečenými krocany již sjížděl ze služebního výtahu. Kuchaři z přípravny se na něj vrhli. Kuchařský pomocník, který krocany přivezl, se vracel pro další.

Patnáct porcí z krocana. S chirurgickou dovedností rychle rozkrájet. Každému stejný díl: světlé maso, tmavé maso, nádivku. Dvacet porcí na podnos. Rychle s ním k servírovacímu pultu. Čerstvé vozíky se zeleninou, kouřící jako parníky, se kolem něho sjedou.

Když sous-chef odeslal poslíčky, servírovací tým prořídl. André Lemieux zastoupí a nahradí oba dva. Tým nabral rychlost a pracoval hbitěji než kdy předtím.

Talíř… maso … jednu zeleninu … druhou … omáčku … posunout talíř… přikrýt! Na každý pohyb jeden člověk; paže, ruce, naběračky, všechno v jednom pohybu. Za vteřinu jídlo … ještě rychleji! Před servírovacím pultem se prodlužuje řada číšníků.

Na druhé straně kuchyně otevírá hlavní cukrář ledničky; prohlíží, vybírá, zabouchává dvířka. Cukráři z hlavní kuchyně na pomoc. Použijte moučníky z rezervy! Přivezte další z mrazniček ve sklepě!

Ve všem tom spěchu najednou absurdní příhoda.

Číšník ohlásil vrchnímu, vrchní hlavnímu, hlavní André Lemieuxovi.

"Chefe, jeden pán říká, že nemá rád krocana. Jestli prý může dostat krvavý rostbíf ?"

Zpocení kuchaři propukli v bouřlivý smích.

Ale žádost šla přesně podle protokolu, jak Petr věděl. Pouze nejvyšší chef mohl povolit jakoukoli odchylku od standardního menu.

Smějící se André Lemieux řekl: "Může ho mít, ale obslužte ho u stolu jako posledního."

Také to byla stará kuchařská tradice. Kvůli publicitě většina hotelů změní standardní jídlo, když jsou o to požádány, dokonce i tehdy, je-li náhradní jídlo dražší. Ale pokaždé - jako teď - musí takový individualista čekat, dokud ti kolem nezačnou jíst. Je to opatření proti tomu, aby se ostatní nenakazili stejnou myšlenkou.

Fronta číšníků u servírovacího pultu řídla. Hlavní jídlo už bylo naservírováno většině hostů ve Velkém plesovém sále, včetně pozdních příchozích. Nosiči nádobí se už začali objevoval se špinavými talíři. Atmosféra se uvolnila jako po překonané krizi. André Lemieux odstoupil od servírovacího pultu a pak se tázavě podíval na vrchního cukráře.

Byl to muž hubený jako špejle. Vypadal, jako by své sladkosti nikdy neokusil. Teď udělal kroužek palcem a ukazováčkem. "Připraveni, chefe."

André Lemieux se usmál a připojil se k Petrovi. "Vypadá to, monsieur, jako že jsme první kolo vyhráli, jak se u vás říká."

"Řekl bych ještě něco lepšího. Udělalo to na mě dojem."

Mladý Francouz pokrčil rameny. "To, co jste viděl, bylo dobré. Ale to je jen část práce. Jinde tak dobře nevypadáme."

Jako dezert se podávala kaštanová bomba, flambovaná griotkou. Měla být podávána obřadně, se ztlumenými světly v sále a s vysoko nesenými hořícími podnosy.

Číšníci se teď začali řadit před služebním vchodem. Šéfkuchař a pomocníci kontrolovali úpravu podnosů. Až se podpálí, začne prostřední talíř na každém podnosu hořet. Dva kuchaři stáli připraveni se zapálenými svíčkami.

André Lemieux prohlédl řadu.

U vchodu do Velkého sálu stál hlavní číšník se vztyčenou paží a pozoroval šéfkuchařovu tvář.

Jak André Lemieux pokývl, číšníkova ruka mávla dolů.

Kuchaři se svícemi přeběhli podle řady podnosů a zapálili je. Dvojité dveře služebního vchodu byly otevřeny dokořán a upevněny. Na znamení ztlumil elektrikář světla. Hudba kapely se ztišila a pak najednou ustala. Šum konverzace mezi hosty ve velkém sále ztichl.

Najednou se za hosty rozsvítil reflektor a osvětlil dveře do kuchyně. Na vteřinku bylo ticho a pak se ozvala fanfára trubek. Když skončila, vpadl celý orchestr a varhany fortissimo do prvních taktů Svatých.

Jdou svatí, jdou, vidím je jít, chtěl bych s nimi také jít… Z kuchyně pochodoval číšník za číšníkem ve vyžehlených modrých uniformách. Pro tuhle chvíli sehnali každého muže. Někteří z nich se za chviličku vrátí ke své práci na druhém banketu. V polotmě teď žhnuly jejich plameny jako majáky… Jdou svatí, jdou, vidím je jít, chtěl bych s nimi také jíl… Hosté propukli ve spontánní potlesk, který se změnil ve skandování v rytmu hudby, jak číšníci obcházeli místnost.

Hotel splnil své povinnosti podle plánu. Nikdo mimo kuchyň nevěděl, že před pár minutami udeřila krize, která teď byla překonána… Jdou svatí, jdou, vidím je jít… Když číšníci došli ke stolům, světla se rozsvítila za nového potlesku a ovací.

André Lemieux přišel k Petrovi. "To je pro dnešek všechno, monsieur. Pokud ovšem nemáte přání na koňak. V kuchyni já mám malou zásobu."

"Ne, děkuji," usmál se. Petr. "Byla to výborná práce. Gratuluji!"

Když se obrátil k odchodu, sous-chef za ním zavolal: "Dobrou noc, monsieur. A nezapomeňte."

Petr se udiveně zastavil. "Na co nemám zapomenout?"

"Na to, co jsem už říkal. Prima klasa hotel, monsieur, co vy a já bysme udělali."

Petr se polopobaveně a polozamyšleně proplétal mezi banketovými stoly k vnějšímu východu z plesového sálu.

Došel skoro až k východu, když si uvědomil, že tu něco nehraje. Zastavil se a rozhlédl. Nemohl na to přijít. Pak najednou pochopil. Doktor Ingram, ohnivý malý předseda svazu dentistů, měl přece předsedat jedné z hlavních událostí sjezdu. Ale doktor nebyl ani na místě předsedy, ani jinde za dlouhým předsednickým stolem.

Několik delegátů obcházelo stoly a zdravilo se s přáteli v jiných částech místnosti. Člověk s naslouchátkem se zastavil vedle Petra. "Skvělá slezina, co?"

"To určitě. Doufám, že vám večeře chutnala."

"Nebyla špatná."

"Mimochodem," řekl Petr. "Hledal jsem doktora Ingrama. Nikde ho nevidím."

"Toho neuvidíte." Tón byl strohý. Muž si ho podezřívavě prohlížel. "Vy jste od novin?"

"Ne, z hotelu. Párkrát jsem se s doktorem Ingramem setkal …"

"Dnes odpoledne odstoupil. Jestli chcete vědět, co si myslím, tak se zachoval jako zatracený hlupák."

Petr ovládl svoje překvapení. "Nevíte náhodou, jestli je stále ještě v hotelu?"

"Nemám tušení." Muž s naslouchátkem se pohnul dál.

Ve sjezdovém mezaninu byl domácí telefon.

Z centrály se dozvěděl, že doktor Ingram se ještě neodepsal, ale že v jeho pokoji nikdo nebere telefon. Petr zavolal hlavnímu pokladníkovi. "Odhlásil se již doktor Ingram z Filadelfie?"

"Ano, pane McDermott, před chviličkou. Ještě ho vidím v hale."

"Pošlete někoho, aby ho poprosil, ať počká. Jedu dolů."

Doktor Ingram stál vedle svých kufrů s pláštěm přes ruku, když Petr přišel.

"Jaké máte zase potíže, McDermotte? Jestli ode mne chcete doporučení na tenhle hotel, máte smůlu. Kromě toho musím chytit letadlo."

"Slyšel jsem o vaší rezignaci. Přišel jsem vám říct, že je mi to líto."

"Myslím, že si poradí beze mě." Z Velkého plesového sálu o dvě patra výš k nim doléhal zvuk potlesku a pokřiku. "Vypadá to, že si už poradili."

"Mrzí vás to moc?"

"Ne." Malý doktor přešlápl, podíval se do země a pak zavrčel: "Jsem lhář. Mrzí mě to hrozně. Nemělo by, ale mrzí."

"Asi by to mrzelo každého," řekl Petr.

Doktor Ingram prudce vztyčil hlavu. "Pamatujte si tohle, McDermotte: já nejsem žádný roztrhaný hadr. Nemusím se tak cítit. Byl jsem celý život učitelem a udělal jsem za tu dobu spoustu práce: lidi, které jsem vychoval - jako Jima Nicholase a jiné, postupy, které se podle mne jmenují, knihy, které jsem napsal a které se používají jako standardní učebnice. To je všechno pevný základ. To ostatní," kývl směrem k Velkému plesovému sálu - „to je jen poleva."

"Nevěděl jsem …"

"Tak jako tak trochu polevy nikomu neuškodí. Člověk ji dokonce začne mít rád. Chtěl jsem být předsedou. Byl jsem šťastný, když mě zvolili. Je to pocta od lidí, jejichž mínění si člověk cení. Mám-li být upřímný, McDermotte - a bůhví, proč vám tohle říkám - může mi to utrhnout srdce, že tam dneska nejsem." Odmlčel se a vzhlédl, když zvuky z plesového sálu znovu zesílily.

"Ale jednou za čas musí člověk postavit to, co chce, proti tomu, čemu věří." Doktůrek si povzdechl. "Někteří z mých přátel si myslí, že jsem se zachoval jako idiot."

"Není přece idiotské hájit svoje zásady."

Doktor Ingram se na Petra zpříma podíval. "Vy jste to, McDermotte, nedělal, když jste k tomu měl příležitost. Měl jste moc velký strach o hotel a o svoje místo."

"Obávám se, že máte pravdu."

"No, máš slušnost to přiznat, tak ti něco, synku, řeknu. Nejsi sám. Byly doby kdy jsem se sám nepostavil za to, čemu jsem věřil. To platí pro nás pro všechny. Ale někdy člověk dostane další příležitost. Jestli se to stane tobě - chop se jí."

Petr kývl na posluhu. "Doprovodím vás ke dveřím."

Doktor Ingram zavrtěl hlavou. "Není třeba. Nemusíme dělat opičky, McDermotte. Tenhle hotel nemiluju a vás taky ne."

Posluha se na něj tázavě podíval. Doktor Ingram řekl: "Pojďme."

[16]

V pozdním odpoledni Ogilvie znovu spal poblíž skupiny stromů, ve které se skrýval jaguár. Probudil se, když se začalo stmívat. Slunce jako oranžová koule se dotýkalo hřebenu kopců na západě. Horko, které bylo přes den, se proměnilo v příjemný večerní chládek. Ogilvie pospíchal, protože věděl. že už brzy musí vyjet.

Nejdřív poslouchal autorádio. Nehlásili žádné nové zprávy, jen opakovali to, co už předtím slyšel. Spokojeně rádio vypnul.

Vrátil se k potoku za skupinou stromů a osvěžil se. Omyl si vodou tvář a hlavu, aby zahnal poslední zbytky ospalosti. Udělal si rychlé jídlo ze zbytků svých zásob, pak naplnil termosky vodou a uložil je na zadní sedadlo spolu s

trochou sýra a chleba. Tato improvizovaná strava mu musí vydržet přes noc. Až do zítřejšího rána se nemínil nikde zbytečně zastavovat.

Jeho cesta, kterou si naplánoval a vštípil do paměti před odjezdem z New Orleansu, vedla zbytkem státu Mississippi na severozápad. Poté projede západní částí Alabamy a pak zamíří přímo na sever skrz Tennessee a Kentucky. Z Louisville pojede šikmo na západ přes Indianu směrem na Indianapolis. Blízko Hammondu překročí hranice Illinois a odtud pojede do Chicaga.

Zbývalo mu ještě projet asi jedenáct set kilometrů. Byla to příliš velká vzdálenost na to, aby ji ujel na jediný zátah, ale Ogilvie odhadoval, že by do rozednění mohl být skoro v Indianapolisu. Věřil, že tam již bude v bezpečí. Odtamtud to bylo již jen tři sta dvacet kilometrů do Chicaga.

Byla už úplná tma, když vycouval s jaguárem zpod úkrytu stromů a pomalu s ním zamířil směrem na hlavní silnici. Když zatáčel na U. S. 45, spokojeně zabručel.

U Columbu v Mississippi, kde jsou pohřbeni mrtví z bitvy u Shilohu, se Ogilvie musel zastavit pro benzín. Obezřetně si vybral malý koloniál na předměstí se dvěma starodávnými benzínovými pumpami, osvětlenými jediným světlem. Zastavil s autem co nejdále od lampy, takže předek byl úplně ve tmě.

Odradil majitele od konverzace tím, že ignoroval jeho "hezká noc" a "jedete daleko?" Zaplatil v hotovosti za benzín a půl tuctu čokoládových tyčinek a pokračoval v jízdě.

O patnáct kilometrů dál na sever přejel hranice Alabamy.

Míjel řadu malých měst. Vernon, Sulligent, Hamilton, Russellville, Florence. Poslední z nich, jak oznamovala tabule, slulo výrobou záchodových sedátek. O pár kilometrů dál přejel hranice do Tennessee.

Provoz byl celkem mírný a jaguár jel výborně. Podmínky jízdy byly ideální a napomáhal jim úplněk, který se objevil brzy po setmění. Nikde nebylo stopy po nějaké činnosti policie. Ogilvie se cítil příjemně uvolněný.

Osmdesát kilometrů jižně od Nashvillu, u Columbie v Tennessee, zatočil na U. S. 31.

Provoz byl teď silnější. Mohutné trajlery, jejichž reflektory probodávaly noc jako nekonečný oslňující řetěz, se řítily směrem k Birminghamu a na sever do průmyslového severozápadu. Osobní auta, z nichž některá podstupovala rizika, která si řidiči nákladáků nemohli dovolit, se proplétala proudem. Ogilvie sám předjížděl pomalu jedoucí vozidla, ale dával dobrý pozor, aby nepřekročil povolenou rychlost. Neměl ani v nejmenším v úmyslu přivolávat pozornost vysokou rychlostí nebo čímkoli jiným. Po nějaké chvíli zpozoroval za sebou auto, které zůstávalo vzadu a jelo přibližně stejnou rychlostí jako on. Ogilvie si přizpůsobil zpětné zrcátko, aby nebyl oslněn, a pak zpomalil, aby nechal druhé auto předjet. Když se o to nepokusilo, vrátil se nevzrušeně ke své původní rychlosti.

O pár kilometrů dál si všiml, že proudy vozidel směrem na sever z nějaké příčiny zpomalují. Brzdová světla druhých vozidel začala blikat. Vyklonil se nalevo a viděl jakousi skupinu světel, u které se oba proudy směrem na sever spojovaly v jeden. Scéna měla dobře známou podobu dopravní nehody.

Projel zatáčkou a náhle uviděl pravý důvod zpomalení. Na obou stranách silnice stály dvě řady vozů silniční policie státu Tennessee a jejich červená světla na střechách blikala. Přes prostřední pruh stála osvětlená překážka. Ve stejném okamžiku auto, které ho sledovalo, zapnulo svůj vlastní policejní maják.

Když jaguár zpomalil a zastavil, rozběhli se k němu policisté s revolvery v rukou.

Roztřesený Ogilvie zvedl ruce nad hlavu. Energický seržant otevřel dvířka. "Nechte ruce tam, kde jsou," nařídil, "a pomalu vylezte. Jste zatčen."

[17]

Kristina Francisová rozjímala nahlas: "Vidíte! - zase jste to udělal. Pokaždé, když nalili kávu, jste objal rukama šálek. Jako by to pro vás bylo příjemné."

Albert Wells se na ni přes stůl usmál svým úsměvem rozčepýřeného vrabce. "Všimnete si víc věcí než většina lidí."

Vypadá dnes večer zas tak křehce, pomyslela si. Je už zase bledší a během večera ho občas obtěžoval průduškový kašel, i když to nijak nezmenšilo jeho veselí. Potřebuje, aby se o něj někdo staral, pomyslela si Kristina.

Seděli v hlavní restauraci St. Gregoryho. Od jejich příchodu před hodinou už většina hostů odešla, i když pár z nich stále ještě setrvávalo nad kávou a likéry. Třebaže byl hotel plný, návštěva restaurantu byla celý večer slabá.

Vrchní číšník Max přišel tiše k jejich stolu.

"Budete si ještě něco přát, pane?"

Albert Wells pohlédl na Kristinu, která zavrtěla hlavou.

"Asi ne. Až budete chtít, přineste mi účet."

"Jistě, pane." Max kývl na Kristinu a pohledem ji ujistil, že na ranní ujednání nezapomněl.

Když vrchní odešel, mužík řekl: "O tom kafi. Když člověk hledá na severu zlato, nesmí nechat nikdy nic nazmar, pokud chce zůstat naživu, i kdyby to bylo jen teplo šálku, který drží v ruce. Člověk si na to zvykne. Mohl bych se toho návyku asi zbavit, ale některé věci je dobré si občas připomínal."

"Protože to byla hezká doba, anebo protože je teď život lepší?"

Uvažoval. "Asi trochu od obojího, počítám."

"Říkal jste, že jste byl horníkem," řekla Kristina. "Nevěděla jsem, že jste také hledal zlato."

"Mnohokrát je to ta samá věc. Zvlášť na kanadském Štítě - to je v severozápadních teritoriích, až tam, kam Kanada sahá, Kristino. Když je tam člověk sám, sám s tundrou - říkají tomu arktická poušť - dělá všechno od vytyčování záboru až k rozehřívání věčně zmrzlé půdy. Když to neuděláš sám, nikoho jiného většinou nenajdeš."

"Když jste byl prospektorem, co jste hledal?"

"Uran, kobalt. Většinou zlato."

"Našel jste nějaké? Jako zlato?"

Přikývl. "Spousta lidí našla. Kolem Yellowknife, u Velkého otročího jezera. Byla tam řada objevů od devadesátých let až po horečku v pětačtyřicátém. jenže většinou byla země moc tvrdá a nedalo se to vydolovat."

"Musel to být těžký život," řekla Kristina.

Mužík zakašlal, pak upil trochu vody a omluvně se usmál. "Tenkrát jsem byl tvrdší. I když Štít člověka zabil, pokud mu poskytl nejmenší příležitost." Rozhlédl se po příjemně vyzdobeném restaurantu, osvětleném křišťálovými lustry. "Odsud to vypadá jako veliká dálka."

"Říkal jste, že většinou bylo obtížné zlato dobývat. Ale ne vždycky?"

"Ne vždycky. Někteří měli víc štěstí než druzí, i když měli také těžkosti. Možná že je to zčásti proto, že Štít a Pustiny dělají s lidmi podivné věci. O některých si člověk myslí, že jsou silní - a nejen fyzicky - a ukáže se, že jsou slaboši. Některým bys svěřil, svůj život a přijdeš na to, že nemůžeš. A je to i opačně. Vzpomínám, jak jednou …" Zarazil se, když vrchní položil na stůl tácek s účtem.

"Pokračujte," pobízela ho.

"Je to taková dlouhá historie, Kristino." Otočil účet a zkoumal ho.

"Chtěla bych ji slyšet," řekla Kristina doopravdy. Měla tohohle skromného mužíka čím dál tím radši. Vzhlédl s trochu pobaveným pohledem. Podíval se přes místnost na vrchního číšníka a pak zpátky na Kristinu. Najednou vytáhl tužku a účet podepsal.

"Bylo to v šestatřicátém," začal mužík, "kolem doby, kdy začínaly poslední horečky na Yellowknife. Hledal jsem kolem břehu Velkého otročího jezera. Měl jsem tenkrát společníka. Jmenoval se Hymic Eckstein. Pocházel z Ohia. Dělal do textilií, prodával ojetá auta a asi i spoustu jiných věcí. Byl velice podnikavý a hodně toho namluvil. Ale nějak dokázal, že ho lidé měli rádi. Asi by se tomu dalo říct šarm. Když se dostal na Yellowknife, měl trochu peněz. Já neměl ani vindru. Hymie nás založil oba."

Albert Wells se zamyšleně napil vody.

"Hymie v životě neviděl sněžnici, nikdy neslyšel o věčně zmrzlé půdě a nerozeznal křemen od břidlice. Ale ze začátku jsme se dobře snášeli. A nějak jsme to dokázali.

Byli jsme tam měsíc, možná dva. Na Štítě člověk ztratí pojem času. Pak jsme si jednou sedli u ústí řeky Yellowknife a ubalili si cigaretu, jak jsme tam seděli, tak jsem, jak to prospektoři dělávají, oťukával nějaký husinec - to je oxidovaná skála, Kristino - a strčil kus dva do kapsy. Později jsme ty kusy u jezera vyrýžovali. Myslel jsem, že padnu, když se tam ukázalo pěkné hrubé zlato."

"Když se to doopravdy stane," řekla Kristina, "musí to člověku připadat jako ta nejvíc vzrušující věc na světě."

"Možná, že jsou věci, které člověka vzruší víc. Pokud ano, tak jsem na ně nikdy nenarazil. No, utíkali jsme zpátky, kde jsem sebral ten kámen, a přikryli jsme to místo lišejníkem. Za dva dny jsme zjistili, že místo je už zabrané. Ukázalo se, že zábor udělal nějaký prospektor z Toronta. Byl tam před rokem a pak se vrátil na východ. Nevěděl, co má. Podle zákona Teritorií měla jeho práva vypršet po roce od doby, kdy je přihlásil, pokud na záboru nepracoval."

"Kolik do něho zbývalo?"

"Našli jsme to místo v červnu. Kdyby všechno zůstalo tak, jak bylo, měl se pozemek uvolnit poslední den v září:'

"Nemohli jste tam zůstat a čekat?"

"To jsme chtěli. Ale nebylo to tak snadné. Za prvé, ten náš nález byl v jedné řadě s dolem v provozu, a jiní prospektoři prohledávali ten samý kus země jako my. A za druhé nám s Hymiem došlo úplně všechno jídlo a peníze."

Albert Wells pokynul kolemjdoucímu číšníkovi. "Asi si dám přece jen ještě kávu. A co vy?" zeptal se Kristiny.

Zavrtěla hlavou. "Ne, děkuju. Ale povídejte dál. Chtěla bych slyšet zbytek." Pomyslela si, jak je divné, že se takové velké dobrodružství, o kterém lidé jenom sní, přihodilo právě někomu na pohled tak obyčejnému, jako byl mužík z Montrealu.

"No, Kristino, počítám, že ty další tři měsíce byly nejdelší, jaké kdy dva lidi prožili. Možná i nejtěžší. Nějak jsme existovali. O rybách, kouscích rostlin. Nakonec jsem byl hubenější než špejle a nohy jsem měl černé od kurdějí. Měl jsem tuhle bronchitidu a taky zánět žil. Hymie na tom nebyl o moc lip, ale nikdy si nestěžoval, a oblíbil jsem si ho ještě víc."

Přinesli kávu a Kristina čekala.

"Konečně přišel poslední den v září. Slyšeli jsme po celém Yellowknife, že až první zábor vyprší, půjdou tam jiní, a tak jsme nic neriskovali. Měli jsme připravené kolíky. Hned po půlnoci jsme je zatloukli. Pamatuju si, že byla tma jako v pytli, hustě sněžilo a foukal severák."

Objal rukama šálek, tak jako předtím.

"To je taky všechno, co si pamatuju, protože poté se příroda přihlásila o své, a když jsem přišel k sobě, byl jsem v nemocnici v Edmontonu, patnáct set kilometrů od našeho záboru. Pak jsem se dozvěděl, že mě Hymie odvezl ze Štítu, i když jsem nikdy nepřišel na to, jak se mu to podařilo. A lesní pilot mě převezl na jih. Mnohokrát, ještě i v nemocnici, mě odepsali jako mrtvého. Nezemřel jsem. Jenže když jsem si to všechno urovnal v hlavě, skoro jsem si přál, abych byl umřel." Odmlčel se, aby se napil kávy.

Kristina se zeptala: "Ten zábor byl nelegální?"

"Zábor byl v pořádku. Potíž byla s Hymiem." Albert Wells si zamyšleně přejel svůj zobákovitý nos. "Asi bych se měl s tím příběhem o kus vrátit Když jsme čekali na Štítu, podepsali jsme dvě převodní listiny. Oba jsme na papíře

převedli svou část záboru na toho druhého."

"Proč jste to udělali?"

"Byl to Hymieho nápad pro případ, že by to jeden z nás nepřežil. Pokud by se to stalo, ten, kdo by přežil, by ukázal papír dokazující, že celý zábor je jeho, a roztrhal by ten druhý. Hymie říkal, že by to ušetřilo spoustu zmatku se zákony. Tenkrát se to zdálo být rozumné. Dohodli jsme se, že jestli přežijeme oba, roztrháme oba papíry."

"Takže, když jste byl v nemocnici,.." napovídala Kristina ------

"Hymie vzal oba papíry a přihlásil svůj. Než jsem byl ve stavu, kdy jsem se o to mohl zajímat, měl Hymie celý zábor a začal už těžit s pořádnými stroji a s pomocníky. Zjistil jsem, že mu jedna z velkých těžebních společností nabídla za prodej čtvrt miliónu dolarů a že se připravovaly i další nabídky."

"Cožpak jste nemohl vůbec nic dělat?"

Mužík zavrtěl hlavou. "Srovnal jsem si, že to mám projetý, než jsem začal vůbec něco podnikat Ale jakmile jsem se zbavil toho špitálu, vypůjčil jsem si tolik peněz, abych se dostal zpátky na sever."

Albert Wells vstal a zamával na pozdrav přes celou restauraci. Kristina vzhlédla a spatřila, že se k nim přes místnost blíží Petr McDermott. Už předtím ji napadlo, jestli si Petr vzpomněl na její návrh, aby se k nim po večeři přidal. Pohled na něj způsobil, že se jí zrychlil tep. Pak najednou pocítila, že je sklíčená.

Mužík Petra vřele přivítal a číšník přispěchal s další židlí.

Petr na ni vděčně dosedl. "Obávám se, že jsem to dnes trochu protáhl. Stalo se pár věcí," V duchu si uvědomil, že to je velice skromně řečeno.

Kristina doufala, že bude mít příležitost si s Petrem později promluvit o samotě, a řekla: "Pan Wells mi vypráví nádherný příběh. Musím slyšet konec."

Petr usrkával z kávy, kterou mil přinesl číšník. "Pokračujte, pane Wellsi. Bude to jako přijít do kina uprostřed představení. Nechám si povědět začátek později."

Mužík se usmál a pohlédl na své pokřivené a upracované ruce. "Už toho moc nezbývá, i když je v tom ještě háček. Jel jsem na sever a našel jsem Hymieho v Yellowknife, v něčem, co se vydávalo za hotel. Vychrlil jsem na něho každou nadávku, na kterou jsem dokázal přijít. Celou tu dobu se na mě zeširoka šklebil, což mě naštvalo ještě víc, až jsem měl chuť ho na místě zabít. Ale nebyl bych to udělal. Na to mě moc dobře znal."

"Musel to být odporný člověk," řekla Kristina,

"Taky jsem si to myslel. Jenže, když jsem se trochu uklidnil, řekl mi Hymie, abych šel s ním. Šli jsme k právníkovi a tam už byly připraveny listiny, kterými mi vracel mou spravedlivou polovinu - ve skutečnosti víc než spravedlivou, protože Hymie si neodečetl nic za celou tu práci, co dělal ty měsíce, když já byl pryč."

Kristina zmateně zavrtěla hlavou. "Nechápu. Proč tedy…"

"Hymie mi to vysvětlil. Řekl, že od začátku věděl, že bude spousta právních věcí, papíry na podepisování, zvlášť pokud neprodá a na záboru zůstane. Věděl, že já jsem to tak chtěl. Byly tu bankovní půjčky - za stroje, platy a všechno ostatní. Když jsem byl v nemocnici a většinou ani nevěděl, čí jsem, byl by měl Hymie svázané ruce - kdyby část majetku byla na mé jméno. Takže Hymie použil mé převodní listiny a pustil se do toho. Celou tu dobu mi chtěl můj díl vrátit. Jediný problém byl v tom, že na psaní dopisů nikdy moc nebyl, a nikdy mi o tom nedal vědět. Ale rovnou od začátku věci právnicky zařídil. Kdyby umřel, dostal bych i jeho díl."

Petr McDermott a Kristina zírali přes stůl.

"Později," pokračoval Albert Wells, "jsem udělal to samé - napsal jsem poslední vůli, podle které dědil po mně Hymie. Měli jsme tohle ujednání - co se týkalo dolu - až do doby, kdy Hymie umřel, což bylo před pěti lety. Počítám, že mě to něco naučilo: když někomu věříš, neměň svoje mínění ukvapeně."

Petr McDermott řekl: "A důl?"

"No, všechny nabídky jsme pořád odmítali a nakonec se ukázalo, že jsme měli pravdu. Pořád se tam ještě těží - je to jeden z nejvýnosnějších dolů na severu. Jednou za čas se tam jedu podívat kvůli starým časům,"

Kristina nemohla promluvit. S otevřenými ústy zírala na mužíka. "Vy… vy… máte zlatý důl?"

Albert Wells vesele přikývl. "Tak, tak. Dnes ještě kromě toho pár dalších věcí."

"Jestli prominete mou zvědavost/' řekl Petr McDermott, "jakých dalších věcí?"

"Nevím to tak přesně." Mužík se ostýchavě zavrtěl na židli. "Asi dvoje noviny, nějaké lodi; pojišťovnu, budovy a další drobnosti. Vloni jsem koupil řetěz restaurací, Mám rád nové věci. Udržují můj zájem."

"Ano," řekl Petr. "Dovedu si to představit."

Albert Wells řekl uličnicky: "Vlastně je tu něco, co jsem vám chtěl říct až zítra, ale můžu to udělat rovnou. Právě jsem koupil tenhle hotel."

[18]

"To jsou ti pánové, pane McDermotte."

Max, vrchní číšník z restaurantu, ukázal přes halu na místo, kde tiše seděli dva muži vedle novinového stánku, Jeden z nich byl policejní detektiv kapitán Yolles.

Před malou chvílí přivolal Max Petra od jídelního stolu, kde seděli s Kristinou v ohromeném tichu po oznámení Alberta Wellse. Petr si uvědomil, že jak on, tak Kristina jsou příliš překvapeni, než aby mohli zprávu plně pochopit nebo si uvědomit její dosah. Pro Petra bylo úlevou, když se dozvěděl, že ho venku nutně potřebují. Spěšně se omluvil a slíbil, že se vrátí, bude-li to možné.

Kapitán Yblles vykročil směrem k němu. Představil svého společníka jako detektivního seržanta Bennetta. "Pane McDermotte, máte po ruce nějaké místo, kde bychom si mohli promluvit?"

"Tudy." Petr provedl oba muže kolem přepážky vrátného do kanceláře vedoucího úvěrů, která se v noci nepoužívala. Když vešli dovnitř, kapitán Yolles podal Petrovi složené noviny. Bylo to první vydání zítřejších Times-Picayune, Hlavička nad třemi sloupci zněla;

CROYDON POTVRZEN JAKO VELVYSLANEC GB ZPRÁVA HO ZASTIHLA VE MĚSTĚ PŮLMĚSÍCE

Kapitán Yolles zavřel dveře kanceláře. "Pane McDermotte, Ogilvie byl zatčen. Zadrželi ho před hodinou i s autem blízko Nashvillu. Policie státu Tennessee ho drží a my už jsme pro něj poslali. Auto se vrací nákladákem v obalech. Ale šetření na místě nenechává mnoho pochyb o tom, že je to auto, které chceme."

Petr přikývl. Byl si vědom, že se na něj oba policisté zvědavě dívají.

"Pokud se vám zdá, že mám dlouhé vedení," řekl Petr, "měl bych vám vysvětlit, že jsem právě prodělal určitý šok."

"Týká se této věci?"

"Nikoliv. Hotelu."

Nastala přestávka a pak Yolles řekl: "Bude vás možná zajímat, že Ogilvie udělal výpověď. Tvrdí, že nevěděl nic o tom, že auto mělo něco společného s tou nehodou. Říká, že mu Croydonovi prostě zaplatili dvě stě dolarů, aby ho odvezl na sever. Měl ty peníze u sebe."

"Věříte tomu?"

"Mohla by to být pravda. Ale taky nemusela. Až skončíme zítra s vyslýcháním, budeme vědět víc."

Petr si pomyslel, že zítra by mohla být jasnější celá řada věcí. Dnes večer měl pocit neskutečnosti. "Co bude teď?" zeptal se.

"Zamýšlíme navštívit vévodu a vévodkyni z Croydonu. Jestli vám to nevadí, byli bychom rádi, kdybyste šel s námi."

"Asi ano … pokud myslíte, že je to nutné."

"Děkuji vám."

"Je tu ještě jedna věc, pane McDermotte," řekl druhý detektiv. "Pokud víme, vévodkyně z Croydonu dala nějaké písemné svolení k tomu, aby bylo auto vyvezeno z hotelové garáže."

"Ano, to mi říkali."

"Mohlo by to být důležité, pane. Myslíte, že někdo si ten lístek nechal?"

"Možné to je," uvažoval Petr. "Jestli chcete, zatelefonuji do garáže."

"Pojďme tam," řekl kapitán Yolles.

Kulgmer, noční hlídač garáže, se tvářil sklíčeně a omluvně. "Víte, pane, sám jsem si říkal, že bych ten kousek papíru mohl potřebovat, abych byl v suchu, kdyby se někdo ptal. A jestli mi uvěříte, pane, tak jsem ho dneska večer hledal, ale pak jsem si vzpomněl, že jsem ho musel včera vyhodit s papírem od sendvičů. Ale to přece opravdu není moje chyba, když se na to spravedlivě podíváte." Ukázal na skleněnou budku, .ze které se vynořil. "Tam není moc místa. Žádnej zázrak, že se věci pomíchají. Právě minulý týden jsem si říkal, kdyby to místo bylo větší. Vezměte si třeba, jak musím dělat noční bilanci…"

Petr McDermott ho přerušil: "Co stálo na tom lístku od vévodkyně z Croydonu?"

"Jen že pan O. má dovolení vzít si auto. Napadlo mě hned…"

"Byl ten lístek napsaný na hotelovém papíře?"

"Ano, pane."

"Nepamatujete se, jestli byla hlavička vytlačená a jestli bylo navrchu napsáno .Prezidentské apartmá'?"

"Ano, pane McDermotte, to si pamatuji. Bylo to přesně, jak jste říkal, a ten papír byl dost malý."

Petr řekl detektivům: "Máme pro toto apartmá zvláštní dopisní papír."

Druhý detektiv se obrátil na Kulgmera: "Říkáte, že jste ten lístek vyhodil s papírem od svačiny?"

"Nedovedu si představit, jak by se to mohlo stát jinak. Víte, já jsem vždycky velmi opatrný. Vemte si například, co se stalo loni…"

"Kdy to bylo?"

"Loni?"

Detektiv řekl trpělivě: "Včera večer. Když jste vyhodil ten papír od svačiny. V kolik to bylo?"

"Řekl bych tak kolem druhé ráno. Obyčejně začínám jíst okolo jedné. Do té doby už je celkem klid a …"

"Kam jste ho vyhodil?"

"Tam jako vždycky. Tamhle." Kulgmer je vedl k uklízecímu koutu, kde stál odpadkový koš. Odstranil víko.

"Je možné, že jsou tam ještě odpadky ze včerejška?"

"Ne, pane. Víte, tohle se vynáší každý den. Hotel je na to pěkně cimprlich. Nemám pravdu, pane McDermott?"

Petr přikývl.

"Kromě toho," řekl Kulgmer, "si pamatuju, že ten koš byl včera skoro plný. Vidíte, že teď tam není skoro nic."

"Raději se přesvědčíme." Kapitán Yolles požádal pohledem Petra o souhlas, převrátil odpadkový koš dnem vzhůru a vysypal jeho obsah. I když hledali důkladně, nenašli stopu ani po Kulgmerově papíru od svačiny, ani po hledaném lístku od vévodkyně z Croydonu.

Kulgmer odešel obsloužit několik aut, která vjížděla a vyjížděla z garáže.

Yolles si utřel ruce do papírového ručníku. "Co se děje s odpadky, když se vynesou odtud?"

"Jdou do našeho centrálního spalovače," informoval ho Petr. "Když se tam dostanou, jsou už na velkých vozících a všechno z celého hotelu je pomícháno dohromady. Bylo by nemožné najít odpadky, které pocházejí z určitého zdroje. V každém případě to, co bylo odsud odneseno, je už teď asi spáleno."

"Možná, že na tom nezáleží," řekl Yolles. "Ale tak jako tak, rád bych byl ten lístek měl."

Výtah se zastavil v devátém poschodí. Když za ním detektivové vyšli, Petr poznamenal: "Na tohle se netěším."

"Položíme jen pár otázek, to je všechno," ujistil ho Yolles. "Chtěl bych, abyste pozorně poslouchal. A odpovědi taky. Je možné, že vás budeme později potřebovat jako svědka."

K Petrovu překvapení byly dveře od Prezidentského apartmá dokořán. Když se přiblížili, uslyšeli šum hlasů.

"To vypadá na večírek," řekl druhý detektiv.

Zastavili se ve dveřích a Petr stiskl zvonek. Skrze druhé, částečně otevřené dveře viděl do prostorného obývacího pokoje. Byla tam skupina mužů a žen, mezi nimi vévoda a vévodkyně z Croydonu. Většina návštěvníků měla v jedné ruce sklenici a v druhé papír nebo poznámkový blok.

Ve vnitřní chodbě se objevil tajemník Croydonových.

"Dobrý večer," řekl Petr. "Tito dva pánové by rádi mluvili s vévodou a vévodkyní."

"Jsou od tisku?"

Kapitán Yolles zavrtěl hlavou.

"Pak je mi líto, ale nejde to. Vévoda pořádá tiskovou konferenci. Jeho jmenování britským velvyslancem bylo dnes večer potvrzeno."

"To vím," řekl Yolles. "jenže naše záležitost je důležitá."

Během řeči se přesunuli z chodby do předsíně. Vévodkyně z Croydonu se nyní oddělila od skupinky v obývacím pokoji a zamířila k nim. Příjemně se usmála. "Nepůjdete dál?"

"Tito pánové nejsou od tisku," vmísil se tajemník.

"Ach!" Podívala se na Petra, jako by se na něho upamatovala, a pak na druhé dva.

Kapitán Yolles řekl: "Jsme policejní důstojníci, madam. Odznak mám, ale možná, že byste byla raději, kdybych ho nevytahoval tady."

Pohlédl směrem do obývacího pokoje, z něhož je sledovalo několik lidí.

Vévodkyně pokynula tajemníkovi, který zavřel dveře do obývacího pokoje.

Byla to jen představivost, anebo při slově "policie" přelétl vévodkyninu tvář záblesk strachu? přemýšlel Petr. Ať to bylo cokoliv, teď už se zase ovládala.

"Mohu vědět, co tu děláte?"

"Chtěli bychom vám a vašemu manželu položit několik otázek, madam."

"Tohle je sotva vhodná doba."

"Budeme struční, jak jen to bude možné." Yolles mluvil tiše, ale v jeho hlase zněla jasně autorita.

"Zeptám se, jestli vás manžel přijme. Prosím, počkejte tamhle."

Tajemník je dovedl předsíní do místnosti zařízené jako kancelář. O chviličku později, právě když tajemník odcházel, se vévodkyně vrátila a za ní přicházel vévoda. Pohlédl nejistě ze své ženy na ostatní.

"Informovala jsem naše hosty," prohlásila vévodkyně, "že nebudeme pryč déle než pár minut."

Kapitán Yolles to ponechal bez odpovědi. Vytáhl zápisník. "Můžete mi, prosím, říct, kdy jste naposled jeli svým autem? Domnívám se, že je to jaguár." Opakoval registrační číslo.

"Naším autem?" zdálo se, že vévodkyně je překvapena. "Nevím přesně, kdy jsme s ním jeli naposled. Ne, počkejte. Vzpomínám si. Bylo to v pondělí ráno. Od té doby je v garáži hotelu. Je tam i teď."

"Rozmyslete si to prosím dobře. Jela jste vy anebo váš manžel, ať už společně, anebo každý zvlášť, autem v pondělí večer?"

Je příznačné, pomyslel si Petr, jak se Yolles automaticky obrací se svými otázkami na vévodkyni, a ne na vévodu.

Na tváři vévodkyně se objevily dvě rudé skvrny. "Nejsem zvyklá, aby někdo pochyboval o mém slově. Už jsem řekla, že naposledy jsme autem jeli v pondělí ráno. Také se domnívám, že nám dlužíte vysvětlení, co má vlastně tohle všechno znamenat."

Yolles si dělal poznámky do svého zápisníku.

"Znáte se některý s Theodorem Ogilviem?"

"To jméno je nějak povědomé …"

"Je to hlavní detektiv v tomto hotelu."

"Teď si vzpomínám. Přišel sem. Nevím přesně kdy. Byl to nějaký dotaz ohledně nějakého klenotu, který se našel. Někdo se domníval, že by mohl být můj. Nebyl."

"A vy, pane?" Yolles oslovil přímo vévodu. "Znáte Theodora Ogilvieho, anebo měl jste s ním nějaké jednání?"

Vévoda z Croydonu viditelně zaváhal. Jeho žena nespouštěla oči z jeho tváře. "Nu …" Zarazil se. "Jen tak, jak říkala moje manželka."

Yolles zavřel zápisník. Tichým, vyrovnaným hlasem se zeptal: "Nepřekvapilo by vás tedy, že vaše auto je v této chvíli ve státě Tennessee, kam ho dovezl Theodore Ogilvie, který je v této chvíli ve vězení? A dále, že Ogilvie vypověděl, že jste mu zaplatili za to, aby dovezl auto z New Orleansu do Chicaga? A ještě dále, že předběžné vyšetření ukazuje, že vaše auto způsobilo v tomto městě v pondělí v noci smrtelný úraz, po kterém pachatel ujel?"

"Když už se ptáte," řekla vévodkyně z Croydonu, "překvapilo by mě to nesmírně. Je to ve skutečnosti ta nejsměšnější hromada výmyslů, kterou jsem kdy slyšela."

"Skutečnost, že vaše auto je v Tennessee a že tam s ním dojel Ogilvie, není žádným výmyslem, madam."

"Pokud to udělal, bylo to bez vědomí a zmocnění mého manžela nebo mého. Dále, pokud, jak říkáte, auto způsobilo onu nehodu v pondělí večer, zdá se naprosto zřejmé, že si stejný člověk vzal auto a užil ho ke svým účelům i

při té příležitosti."

"Tedy obviňujete Theodora Ogilvieho …"

"Obvinění jsou vaše práce," vybuchla vévodkyně. "Zdá se, že se na ně specializujete. Ale učiním jedno v tom smyslu, že tento hotel prokázal hanebnou neschopnost v chránění majetku svých hostů." Vévodkyně se otočila k Petrovi McDermottovi. "Ujišťuji vás, že o tomhle ještě hodně uslyšíte."

"Ale vy jste napsala zmocnění," bránil se Petr. "Stálo tam, že si Ogilvie může auto vzít."

Účinek byl stejný, jako kdyby uhodil vévodkyni přes tvář. Její rty se nejistě pohybovaly. Viditelně zbledla. Uvědomil si, že jí připomenul jediný inkriminující faktor, který přehlédla.

Ticho se zdálo nekonečné. Pak zvedla hlavu.

"Ukažte mi ho!"

Petr řekl: "Naneštěstí byl…"

V jejích očích zachytil vítězný a výsměšný lesk.

[19]

Po dalších otázkách a banalitách tisková konference Croydonových konečně skončila.

Když se vnější dveře Prezidentského apartmá zavřely za posledním návštěvníkem, vyrazila ze rtů vévody z Croydonu nastřádaná slova: "Proboha, tohle nedokážeš. Tohle ti přece nemůže vyjít…"

"Mlč!" Vévodkyně z Croydonu se rozhlédla po obývacím pokoji, nyní konečně ztichlém. "Tady ne. Už nevěřím tomuhle hotelu a ničemu v něm."

"Tak kde? Proboha kde?"

"Půjdeme ven. Někam, kde nás nikdo nebude moct slyšet. Ale až půjdem, chovej se prosím tě méně vzrušeně než teď."

Otevřela spojovací dveře do ložnice, kde byli zavřeni bedlingtoni. Vyhrnuli se vzrušeně ven a rozštěkali se, když jim vévodkyně připínala vodítka, protože věděli, co to ohlašuje. V předsíni tajemník úslužně otevřel dveře malému průvodu v čele s teriéry.

Ve výtahu se zdálo, že se vévoda chystá promluvit, ale jeho manželka zavrtěla hlavou. Teprve když byli venku, dál od hotelu a z doslechu ostatních chodců, zamumlala:

"Teď!"

Jeho hlas byl napjatý a naléhavý. "Povídám ti, že je to šílenství! Celá ta paseka je už beztak dost zlá. Jen jsme pořád zhoršovali, co se stalo na začátku. Dovedeš si představit, jaká mela z toho bude teď, až pravda konečné vyjde najevo?"

"Ano, mám o tom představu. Jestli vyjde najevo."

Trval na svém: "Stranou od všeho ostatního - morálního problému a všech těch věcí - nikdy ti to nemůže projít."

"Proč ne?"

"Protože je to nemožné. Nepředstavitelné. Už jsme na tom hůř než na začátku. A teď, s tímhle …" hlas mu selhal.

"Nejsme na tom hůř. Prozatím jsme na tom líp. Dovol, abych ti připomněla tvé jmenování do Washingtonu."

"Přece si vážně nepředstavuješ, že máme sebemenší naději se tam někdy dostat?"

"Máme všechny naděje."

Taženi nadšenými bedlingtony, přešli po St. Charles Avenue na rušnější a jasně osvětlenou Canal Street. Zahnuli na jihovýchod směrem k řece a před skupinami chodců přecházejících v obou směrech předstírali zájem o bohatě vyzdobené výklady.

Vévodkyně mluvila tiše. "Jakkoliv je to nechutné, musím se dozvědět jisté podrobnosti o pondělní noci. Ta žena, se kterou jsi byl v Irish Bayou. Přivezl jsi ji tam?"

Vévoda se začervenal. "Ne. Přijela taxíkem. Setkali jsme se uvnitř. Měl jsem pak v úmyslu …"

"Ušetř mě svých úmyslů. Takže co se jí týče, mohl jsi klidně přijet taxíkem sám."

"O tom jsem nepřemýšlel. Asi ano."

"Když jsem přijela - také taxíkem, což může být v případě potřeby potvrzeno - všimla jsem si, když jsme přišli k našemu autu, že jsi ho zaparkoval pěkný kus od toho hrozného klubu. Nebyl tam žádný hlídač."

"Nechal jsem ho stranou úmyslně. Asi jsem si myslel, že je tak vetší naděje, že se o tom nedozvíš."

"Takže nikdo nemůže dosvědčit, že jsi jel v pondělí večer autem."

"Je tu hotelová garáž. Někdo nás mohl vidět, když jsme přijeli."

"Ne! Pamatuji se, že jsi zastavil hned za vjezdem do garáže a nechal tam auto, jak to často děláváme. Neviděli jsme nikoho. Nikdo neviděl nás."

"A co když jsem vyjížděl?"

"Nemohl jsi vyjet. Ne z hotelové garáže. V pondělí ráno jsme auto nechali na venkovním parkovišti."

"To je pravda," řekl vévoda. "Našel jsem ho tam večer."

Vévodkyně pokračovala nahlas v přemýšlení: "Samozřejmě řekneme, že jsme v pondělí ráno přivezli auto do hotelové garáže. Nebude o tom žádný záznam, ale to nic nedokazuje. Co se nás týče, neviděli jsme auto od pondělního dopoledne."

Vévoda ztichl, jak pokračovali v chůzi. S přehnaným gestem natáhl ruku a převzal od manželky teriéry. Když ucítili na vodítku novou ruku, začali se drát dopředu s ještě větší energií než předtím.

Konečně řekl: "Je opravdu pozoruhodné, jak do sebe všechno zapadá."

"Je to víc než pozoruhodné. Je to tak vymyšlené. Od začátku všechno klapalo. Teď…

"Teď chceš poslat místo mě do vězení jiného člověka."

"Ne!"

Zavrtěl hlavou. "Nemohl bych to udělat, ani jemu ne."

"Co se jeho týče, slibuji ti, že se mu nic nestane."

"Jak si můžeš být jista?"

"Protože by policie musela dokázat, že v době nehody řídil to auto. To v žádném případě nemůžou, stejně jako nemůžou dokázat, že jsi to byl ty. Cožpak nerozumíš? Můžou vědět, že to byl jeden nebo druhý. Můžou se domnívat, že vědí který. Ale domněnky nestačí. Ne bez důkazu."

"Víš," řekl s obdivem, "někdy jsi naprosto neuvěřitelná."

"Jsem praktická. A když už mluvíme o praktičnosti, měl by sis pamatovat ještě něco jiného. Ten člověk Ogilvie má našich deset tisíc dolarů. Aspoň bychom za to měli něco dostat."

"Mimochodem," řekl vévoda, "kde je těch dalších patnáct tisíc?"

"Jsou stále ještě v tom malém kufříčku, který je v mé ložnici a zamčený. Vezmeme ho s sebou, až pojedeme … Už jsem se rozhodla, že vrátit peníze bance tady by mohlo vyvolat pozornost."

"Ty opravdu myslíš na všechno."

"S tím lístkem jsem nemyslela. Když jsem si představila, že ho mají… Musela jsem být blázen, že jsem to tak napsala."

"Nemohlas to předvídat."

Došli na konec jasně osvětlené části Canal Street. Nyní se otočili a vraceli se ve svých stopách směrem ke středu města.

"Je to ďábelské," řekl vévoda z Croydonu. Napil se naposled v poledne. Díky tomu byl jeho hlas o hodně jasnější než v posledních dnech. "Je to důmyslné, prohnané a ďábelské. Ale možná, možná by to mohlo vyjít."

[20]

"Ta ženská lže," řekl kapitán Yolles. "Ale bude těžké to dokázat, je-li to vůbec možné." Pomalu přecházel po celé délce kanceláře Petra McDermotta. Oba detektivové sem přišli s Petrem po neslavném odchodu z Prezidentského apartmá. Prozatím Yolles stále ještě přecházel a hloubal a druzí dva vyčkávali.

"Její muž by mohl povolit," navrhoval druhý detektiv. "Kdybychom s ním mohli mluvit o samotě."

Yolles zavrtěl hlavou. "To je beznadějné. Za prvé je příliš mazaná, než aby to připustila. Za druhé se s nimi při jejich postavení pohybujeme na příliš tenkém ledu." Podíval se na Petra. "Nikdy si nenamlouvejte, že stejné policejní metody platí pro chudé jako pro bohaté a vlivné."

Petr na druhé straně kanceláře přikývl, i když s pocitem určité odtažitosti. Učinil zadost své povinnosti a měl pocit, že to, co se stane teď, je záležitostí policie. Avšak zvědavost ho přinutila se zeptat: "Ten lístek, co napsala vévodkyně pro garáž…"

"Kdybychom ho měli," řekl druhý detektiv, "byla by to tutovka."

"Cožpak nestačí, když noční hlídač - a asi taky Ogilvie - dosvědčí, že ten lístek existoval?"

Yolles řekl: "Tvrdila by, že je to padělek, že si ho Ogilvie napsal sám." Uvažoval a pak dodal: "Říkal jste, že to bylo na speciálním dopisním papíře. Ukažte mi nějaký."

Petr šel ven a našel v regálu s dopisními papíry několik listů. Byly z tuhého světle modrého papíru s vytlačeným jménem a znakem hotelu. Pod tím byla, též vytlačena, slova Prezidentské apartmá.

Petr se vrátil a policisté začali zkoumat papíry.

"Moc fajnový," řekl druhý detektiv.

Yolles se zeptal: "Kolik lidí má k tomuhle přístup?"

"Normálně jen pár. Ale spousta dalších lidí by si asi mohla jeden list opatřit, pokud by o to skutečně stáli."

"Tak to také nejde," zabručel Yolles.

"Je tu jedna možnost," řekl Petr. V této chvíli jeho odstup najednou díky náhlému nápadu zmizel.

"Jaká?"

"Vím, že jste se mě na to ptali, a já jsem řekl, že když už byly jednou odpadky vyneseny - jako z garáže - není už žádná možnost v nich něco najít. Opravdu jsem si myslel… zdálo se to být tak nemožné, ta představa najít jeden kousíček papíru. Kromě toho ten lístek tenkrát nebyl ještě tak důležitý."

Uvědomoval si, že oči obou policistů jsou upřeny na jeho tvář.

"Máme jednoho člověka," řekl Petr. "Obsluhuje spalovač. Spoustu odpadků třídí rukou. Je to maličká šance a už je asi pozdě…"

"Proboha!" vyštěkl Yolles. "Honem za ním."

Rychle sešli do přízemí a služebními dveřmi prošli k nákladnímu výtahu, který je měl svézt zbytek cesty dolů. Výtah byl v některém z nižších poschodí a Petr slyšel vykládat balíky. Zavolal dolů na obsluhu, ať si pospíší.

Během čekání řekl druhý detektiv, Bennett: "Slyšel jsem, že jste měli tenhle týden ještě nějakou nepříjemnost."

"Včera ráno došlo k loupeži. S tímhle vším jsem na to skoro zapomněl."

"Mluvil jsem s jedním z vašich lidí. Byl od vašeho služebně nejstaršího čmuchala… jak se jmenuje?"

"Finegan. Je úřadujícím šéfem." Navzdory vážnosti situace se Petr usmál. "Náš normální šéf je zaneprázdněn jinak."

"Co se týče loupeže, nebylo se pořádně čeho chytit. Naši lidé zkontrolovali váš seznam hostů a nezjistili nic. Ale dneska se stala divná věc. Někdo se vloupal do soukromého domu v Lakeview. Práce s klíčem. Ta žena ztratila klíče dnes ráno ve městě. Ten, kdo je našel, musel jet rovnou tam. Mělo to všechny znaky vaší loupeže, včetně druhu ukradených věcí a žádných otisků."

"Došlo k zatčení?"

Detektiv zavrtěl hlavou. "Objevili to až po několika hodinách. Ale máme stopu. Sousedka viděla auto. Nepamatovala si nic, než že tabulka s poznávacím číslem byla zelená a bílá. Pět států má tabulky v těch barvách - Michigan, Idaho, Nebraska, Vermont, Washington - a Saskatchewan v Kanadě."

"Může to pomoct?"

"Příštích pár dní budou naši hoši dávat pozor na auta z těchhle míst. Budou je zastavovat a kontrolovat. Něco by se mohlo najít. Mívali jsme štěstí i s daleko menšími stopami."

Petr přikývl, i když jeho zájem byl vlažný. K loupeži došlo přede dvěma dny a od té doby se neopakovala. V současné době se celá řada věcí zdála důležitější.

O chvíli později přijel výtah.

Potem se lesknoucí tvář Bookera T. Grahama zazářila potěšením, když spatřil Petra McDermotta, jediného člena ředitelství hotelu, který si dával námahu s návštěvou spalovny hluboko ve sklepě. Třebaže tyto návštěvy nebyly časté, Booker T. Graham si jich vážil jako významných událostí.

Kapitán Yolles svraštil nos nad nesnesitelným zápachem odpadků, který horko ještě zhoršovalo. Na začouzených zdech poskakoval odraz plamenů.

Petr musel křičet, aby ho bylo slyšet přes hluk ohniště na druhé straně místnosti, když řekl: "Nechte to raději na mně. Vysvětlím, co chceme."

Yolles přikývl. Napadlo ho, stejně jako ty, kdo tu byli předtím, jak se tato chvíle podivuhodně podobá prvnímu pohledu do pekla. Bylo mu divné, jak může člověk v takovémhle prostředí existovat sebekratší dobu.

Yolles přihlížel, když Petr McDermott mluvil s velkým černochem, který odpadky před spálením třídil. McDermott přinesl kus speciálního dopisního papíru pro Prezidentské apartmá a nechal ho černochovi prohlédnout. Černoch přikývl, vzal si papír, ale ve tváři měl stále pochybovačný výraz. Ukázal na desítky přetékajících košů všude kolem. Když přicházeli, Yolles si všiml, že další jsou vyrovnány venku na ručních vozících. Pochopil, proč předtím McDermott zavrhl možnost najít jeden kousek papíru. Černoch teď zavrtěl hlavou v odpověď na otázku. McDermott se vrátil k oběma detektivům.

"Většina z tohohle," vysvětloval, "jsou odpadky ze včerejška, sebrané dnes. Asi třetina z toho byla už spálena a nemůžeme se nijak dozvědět, jestli v ní bylo to, co chceme. Co se týče zbytku, Graham ho musí projít a vybrat z něj věci, které schováváme, jako stříbro a láhve. Až to bude dělat, bude se dívat po takovém papíru, jaký jsem mu dal, ale jak vidíte, je to děsná práce. Než se sem odpadky dostanou, lisují se a spousta z nich je mokrá a ostatní navlhnou od toho. Zeptal jsem se Grahama, jestli chce nějakou výpomoc, ale on říká, že kdyby přišel někdo, kdo na tuhle práci není zvyklý, byla by šance ještě menší."

"Tak jako tak," řekl druhý detektiv, "nevsadil bych si na to."

"Asi je to zatím to nejlepší, co můžeme udělat," připustil Yolles. "jak jste se domluvili, kdyby váš člověk něco našel?"

"Hned zavolá nahoru. Nechám příkaz, aby mě bez ohledu na dobu ihned uvědomili. Pak zavolám vás."

Yolles přikývl. Když tři muži odcházeli, měl Booker T. Graham ruce ve změti odpadků na velikém plochém tácu.

[21]

Pro Keycase Milna se jedno zklamání vršilo na druhé.

Od časného večera hlídal Prezidentské apartmá. Kolem večeře - když pevně očekával, že vévoda s vévodkyní odejdou z hotelu, tak jako skoro všichni návštěvníci - zaujal postavení v devátém patře blízko služebního schodiště. Odtamtud jasně viděl na vchod do apartmá, s tou výhodou, že se mohl sám vyhnout spatření rychlým uskočením za dveře schodiště. Udělal to několikrát, když přijely výtahy a obyvatelé ostatních pokojů přicházeli nebo odcházeli, i když si je Keycase před vlastním zmizením dokázal pokaždé na chviličku prohlédnout. Správně též předpokládal, že v této denní době nebude ve vyšších poschodích skoro žádný personál. Kdyby se stalo něco nepředvídaného, mohl prostě ustoupit do osmého patra a v případě potřeby i do svého pokoje.

Tato část plánu fungovala dobře. Háček byl v tom, že vévoda s vévodkyní neopustili po celý večer apartmá.

Pokojová služba však nepřinášela žádnou večeři, což přimělo Keycase k dalšímu nadějnému čekání.

Jednou, když ho napadlo, že nějak zmeškal odchod Croydonových, Keycase opatrně přešel po chodbě a naslouchal u dveří apartmá. Slyšel zevnitř hlasy, včetně ženského.

Později se jeho zklamání ještě zvětšilo příchodem návštěvníků. Přicházeli po jednom či po dvou a po příchodu prvních byly dveře Prezidentského apartmá nechány dokořán. Brzy poté se objevili číšníci z pokojové služby s tácem předkrmů a v chodbě byl slyšet sílící hluk konverzace smíšený s cinkáním ledu a sklenic.

Ještě později ho zmátl příchod širokoramenného muže, kterého Keycase odhadl na úředníka hotelu. Jeho tvář byla chmurná, stejně jako tváře dvou mužů, kteří šli s ním. Keycase setrval dost dlouho, aby si všechny tři mohl pořádně prohlédnout, a na první pohled tipoval druhého a třetího na policisty. Později přesvědčil sám sebe, že ta myšlenka byla produktem jeho příliš činorodé představivosti.

Tři nově příchozí odešli a asi půl hodiny po nich následovali ostatní. Navzdory silnému provozu v druhé části večera si byl Keycase jist, že si ho nikdo nevšiml, ledajako hotelového hosta.

Když odešel poslední návštěvník, nastalo v devátém poschodí úplné ticho. Bylo téměř jedenáct hodin a bylo zřejmé, že dnes večer se už nic nestane. Keycase se rozhodl, že počká ještě deset minut a pak odejde.

Jeho optimistická nálada z dřívější části dne se proměnila v chmury.

Nebyl si jist, zda může riskovat pobyt v hotelu ještě dalších dvacet čtyři hodin. Uvažoval o tom, že vstoupí do apartmá v noci nebo zítra časně ráno, ale pak tu myšlenku zavrhl. Riziko bylo příliš veliké. Kdyby se někdo probudil, nemohla žádná myslitelná omluva ospravedlnit Keycaseovu přítomnost v Prezidentském apartmá. Od včerejška také věděl, že musí vzít v úvahu i pohyby tajemníka Croydonových a vévodkyniny služky. Zjistil, že služka má pokoj v jiné části hotelu a dnes večer zřejmě nebyla přítomna. Ale tajemník bydlel v apartmá a mohl by být probuzen noční návštěvou. Také psi, se kterými Keycase viděl vévodkyni se procházet, by asi spustili rámus.

Musel se tedy rozhodnout mezi dvěma možnostmi. Buď čekat další den, anebo se vzdát pokusu dostat se k vévodkyniným klenotům.

Pak, právě když se chystal k odchodu, se objevil vévoda s vévodkyní a před nimi bedlingtoni.

Keycase rychle zmizel za služební schodiště. Srdce mu začalo rychleji bít. Když už se konečně vzdal naděje, objevila se příležitost, ve kterou doufal.

Nebyla to příležitost bez komplikací. Vévoda s vévodkyní zřejmě neodešli na dlouho. A někde v apartmá byl tajemník. Kde? V odděleném pokoji se zavřenými dveřmi? Už v posteli? Vypadal tak trochu na suchara, který chodí spát brzy.

Ať bylo riziko setkám jakékoliv, musel ho podstoupit. Keycase věděl, že kdyby nejednal nyní, jeho nervy by další den čekání nevydržely.

Slyšel, jak se dveře výtahu otevírají a zase zavírají. Opatrně se vrátil na chodbu. Byla prázdná a tichá. Neslyšně se přiblížil k Prezidentskému apartmá.

Jeho speciálně vyrobený klíč se stejně jako dopoledne snadno v zámku otočil. Pootevřel o kousek jedno křídlo dveří, pak jemně povolil západku a vytáhl klíč. Zámek nevydal žádný zvuk. Stejně tak dveře, které tiše otevíral.

Přímo před sebou měl předsíň a za ní větší pokoj. Napravo a nalevo byly dvoje další dveře, oboje zavřené. Těmi napravo bylo slyšet něco jako rádio. V dohledu nebyl nikdo. Světla v apartmá svítila.

Keycase vešel. Natáhl si rukavice a pak zavřel za sebou vnější dveře.

Pohyboval se opatrně, ale neztrácel čas. Vysoký koberec v předsíni a v obývacím pokoji tlumil jeho kroky. Přešel obývací pokoj k dalším dveřím, které byly dokořán. Jak Keycase očekával, vedly do dvou oddělených ložnic se zvláštními koupelnami a se šatnou mezi nimi. Také v ložnicích byla světla rozsvícena. O tom, který pokoj patří vévodkyni, nebylo pochyb.

Nábytek v něm zahrnoval vysoký prádelník, dva toaletní stolky a skříň, do které se dalo vejít. Keycase začal všechny čtyři kusy systematicky prohledávat. Skříňka na klenoty, jakou hledal, nebyla ani v prádelníku, ani v prvním toaletním stolku. Byla tam řada věcí - zlaté večerní kabelky, pouzdra na cigarety a drahé pudřenky, které by za jiných okolností, a kdyby měl více času, s chutí otočil. Ale teď závodil s časem, hledal hlavní výhru a nevěnoval pražádnou pozornost podružným maličkostem.

U druhého toaletního stolku otevřel první zásuvku. Nebylo v ní nic, co by stálo za řeč. Ani výsledek u druhé zásuvky nebyl lepší. Ve třetí byla navrchu směs spodního prádla. Pod ní byla široká obdélníková skříňka z ručně zpracované kůže. Byla zamčená.

Keycase nechal skříňku v zásuvce a začal pracovat na zámku nožem a šroubovákem. Skříňka byla vyrobena solidně a vzdorovala otevření. Uběhlo několik minut. Vědom si utíkajícího času, začal se potit.

Konečně zámek povolil a víko odskočilo. Pod ním ležely v jiskřivém pásu dvě souběžné řady klenotů - prsteny, brože, náhrdelníky, náušnice, čelenky; všechno z drahého kovu a většinou vykládané diamanty. Při pohledu na ně Keycase zatajil dech. Takže část slavné vévodkyniny sbírky přece jen nebyla svěřena hotelovému sejfu. Zase jednou se předtucha a znamení osvědčily. Natáhl obě ruce, aby se zmocnil kořisti. V téže chvíli se v zámku vnějších dveří otočil klíč.

Keycaseova reflexní reakce byla okamžitá. Zaklapl víko klenotničky a zasunul zásuvku. Na cestě dovnitř nechal dveře od ložnice mírně otevřené. Nyní se k nim vrhl. Centimetrovou škvírou viděl do obývacího pokoje. Vcházela hotelová pokojská. Měla přes rameno ručníky a směřovala k vévodkyniné ložnici. Pokojská byla starší a kolébala se jako kachna. Její pomalost dávala jedinou nepatrnou naději.

Keycase se otočil a vrhl se k lampě vedle postele. Našel šňůru a trhl za ni. Světlo zhaslo. Teď potřeboval něco do ruky, aby vykázal nějakou činnost. Něco! Cokoliv!

U stěny stála malá aktovka. Uchopil ji a vykročil ke dveřím.

Když Keycase otevřel dveře dokořán, zděšeně couvla. "Ach!" Chytila se za srdce.

Keycase se zamračil. "Kde jste byla? Měla jste přijít dřív."

Obvinění, které následovalo po šoku, ji zmátlo. To právě měl v úmyslu.

"Promiňte, pane. Viděla jsem uvnitř lidi a…"

Přerušil ji: "Na tom teď nezáleží. Udělejte, co máte, a tamhleta lampa potřebuje spravit." Ukázal do ložnice. "Vévodkyně chce, aby ještě dnes večer fungovala." Mluvil tiše, protože nezapomínal na tajemníka.

"Ano, dohlédnu na to, pane."

"Dobrá." Keycase chladně pokývl a vyšel ven.

V chodbě se pokoušel nepřemýšlet. Podařilo se mu skoro mechanicky projít až do pokoje číslo 830. Tam se, zklamán a zoufalý, vrhl na postel a zabořil tvář do polštáře.

Trvalo přes hodinu, než si dal práci s vypáčením zámku aktovky, kterou odnesl.

Uvnitř byl jeden balíček amerických bankovek na druhém. Všechno malé a použité bankovky.

Třesoucíma se rukama napočítal patnáct tisíc dolarů.

[22]

Petr McDermott doprovodil oba detektivy od spalovače ve sklepě hotelu ke dveřím na St. Charles Avenue.

"Zatím bych chtěl udržet to, co se stalo dnes večer, v co největší tichosti," upozorňoval kapitán Yolles. "Otázek bude dost, až podáme žalobu na toho vašeho Ogilvieho, ať už to bude kvůli čemukoliv. Nemá smysl mít na krku tisk, dokud to nebude bezpodmínečně nutné."

"Kdyby měl hotel na vybranou, nepřáli bychom si vůbec žádné zveřejňování," ujistil ho Petr McDermott.

"S tím nepočítejte," zabručel Yolles.

Petr se vrátil do jídelny, ale bez překvapení zjistil, že Kristina s Albertem Wellsem již odešli.

V hale ho zastavil noční vedoucí. "Pane McDermott, tady vám slečna Francisová nechala lístek."

Byl v zalepené obálce a stálo na něm prostě:

Šla jsem domů. Přijď, jestli můžeš. Kristina.

Půjde, rozhodl se. Kristina je asi celá žhavá pohovořit si o událostech dne, včetně večerního ohromujícího odhalení Alberta Wellse.

V hotelu už dnes večer nemá co dělat. Anebo má? Petr si najednou vzpomněl na slib, který dal Marshe Preyscottové, když ji odpoledne tak nezdvořile nechal čekat na hřbitově. Řekl, že jí později zavolá, ale vzpomněl si na to až teď. Od odpolední krize uplynulo jen pár hodin. Zdály se to být dny a Marsha byla najednou nějak vzdálená. Ale měl by jí asi zavolat, i když bylo tak pozdě.

Znovu použil kancelář vedoucího úvěru v přízemí a vytočil číslo Preyscottových. Marsha se ozvala po prvním zazvonění.

"Ach, Petře," řekla, "seděla jsem u telefonu. Čekala jsem a čekala a pak jsem dvakrát zavolala a nechala tam své jméno."

S pocitem viny si vzpomněl na kupu nepřehlédnutých vzkazů na svém stole v kanceláři.

"Je mi to opravdu líto, ale nemohu to vysvětlit, alespoň teď ještě ne. Přihodila se spousta věcí."

"Povězte mi to zítra."

"Marsho, obávám se, že zítra budu mít nabitý den…"

"U snídaně," řekla Marsha. "Když budete mít takový den, potřebujete neworleánskou snídani. Jsou slavné. Už jste nějakou někdy jedl?"

"Obvykle nesnídám."

"Zítra budete. A Anniny snídaně jsou vyhlášené. Vsadím se, že o mnoho lepší než ve vašem starém hotelu."

Bylo nemožné nenechat se okouzlit Marshiným nadšením. A koneckonců odpoledne ji opustil.

"Muselo by to být brzy."

"Tak brzy, jak chcete."

Shodli se na půl osmé.

O pár minut později seděl v taxíku na cestě do Knstinina bytu v Gentilly.

Zazvonil dole. Kristina čekala v otevřených dveřích bytu.

"Ani slovo," řekla. "Až tak po druhém drinku. Nemůžu to prostě všechno zvládnout."

"Raději bys měla," řekl. "Neslyšela jsi ještě ani polovičku."

Namíchala daiquiri, které se předtím chladilo v ledničce. Byla tam též plná mísa kuřecích a šunkových sendvičů. Vůně čerstvě uvařené kávy se vznášela po celém bytě.

Petr si najednou vzpomněl, že navzdory své výpravě do hotelových kuchyní a rozmluvě o zítřejší snídani od oběda nic nejedl.

"To se dalo čekat," řekla Kristina, když jí to pověděl. "Pusť se do toho!"

Poslechl a díval se, jak se šikovně točí po malé kuchyni. Když tam tak seděl, měl pocit uvolnění a ochrany před vším, co se možná děje venku. Pomyslel si: Kristině na mně natolik záleží, že tohle všechno udělala. Ještě důležitější byla jakási vzájemnost mezi nimi, ve které sdíleli a rozuměli dokonce i tichu mezi sebou.

Odsunul sklenici s daiquiri a sáhl po šálku kávy, který Kristina nalila. "Tak tedy," řekl, "kde začneme?"

Mluvili bez ustání celé dvě hodiny a celou tu dobu rostla i jejich blízkost. Na konci se dokázali shodnout jedině na tom, že zítra bude rozhodně zajímavý den.

"Neusnu," řekla Kristina. "Prostě bych nemohla. Vím, že nebudu spát."

"Ani já ne," řekl Petr. "Ale domnívám se, že z trochu jiného důvodu."

Nepochyboval o ničem; přál si jen, aby tato chvíle trvala věčně. Vzal ji do náručí a políbil.

To, že se pak milovali, jim připadalo jako ta nejpřirozenější věc na světě.

Pátek

Je přirozené, pomyslel si Petr McDermott, že vévoda a vévodkyně z Croydonu válejí hlavního hotelového detektiva Ogilvieho pevně stočeného do koule ke kraji střechy St. Gregoryho, zatímco hluboko pod nimi zírá moře tváří upřeně vzhůru. Ale bylo divné a trochu zarážející, že si o pár metrů dál Curtis O'Keefe a Warren Trent vyměňovali divoké údery zakrvácenými kordy. Petra napadlo, proč nezasáhne kapitán Yolles, stojící u dveří schodiště. Pak si uvědomil, že se policista dívá na obrovské ptačí hnízdo, v kterém právě pukalo vejce. O chvíli později se z vnitřku vejce vynořil přerostlý vrabec s veselou tváří Alberta Wellse. Ale nyní se Petrova pozornost přesunula k okraji střechy, kde

byla zoufale zápasící Kristina propletena s Ogilviem a Marsha Preyscottová pomáhala Croydonovým dotlačit dvojité břímě čím dál tím blíž k hrozné propasti. Dav pokračoval v zírání, zatímco kapitán Yolles se opřel o veřeje a zívl. .

Petr si uvědomil, že pokud má zachránit Kristinu, musí jednat sám. Ale když se chtěl pohnout, táhl za sebou těžce nohy, jako by uvázly v lepidle, jeho tělo se dralo kupředu, ale nohy odmítaly následovat. Pokusil se vykřiknout, ale hrdlo měl ucpané. Jeho pohled se v tupém zoufalství setkal s Kristininým.

Najednou se Croydonovi, Marsha, O'Keefe i Warren Trent zastavili a naslouchali. Vrabec Albert Wells nastavil ucho. Ogilvie, Yolles i Kristina udělali totéž. Co slyšeli?

Pak to Petr uslyšel také: kakofonie, jako by všechny telefony na světě zvonily najednou. Zvuk se blížil a narůstal, až se zdálo, že je všechny pohltí. Petr si přitiskl ruce na uši. Disonance vzrůstala. Zavřel oči a pak je otevřel.

Byl ve svém bytě. Budík ukazoval půl sedmé ráno.

Chvíli ležel a vytřásal z hlavy ten divoký zmatený sen. Pak dotápal pod sprchu a přinutil se vydržet poslední minutu pod studenou vodou. Vynořil se ze sprchy plně probuzen. Vklouzl do froté koupacího pláště a začal v kuchyňce vařit kávu. Pak šel k telefonu a vytočil číslo hotelu. .

Spojili ho s nočním vedoucím, který Petra ujistil, že během noci nedošla žádná zpráva týkající se nějakého nálezu ve spalovači. Ne, řekl noční vedoucí se stopou únavy, osobně si to neověřil. Ano, přeje-li si to pan McDermott, sejde okamžitě dolů a zatelefonuje mu výsledek, i když Petr vycítil mírný odpor nad neobvyklou pochůzkou ke konci dlouhé a únavné směny. Spalovač je přece někde dole ve sklepě?

Petr se právě holil, když se telefon ozval znovu. Noční vedoucí hlásil, že mluvil se zaměstnancem od spalovače Grahamem, který lituje, ale papír, který pan McDermott chtěl, se nenašel. Nevypadá to na to, že se objeví. Vedoucí dodal, že Grahamova noční směna - stejně jako jeho - je téměř u konce.

Petr se rozhodl, že později předá novinky, či spíše jejich nedostatek, kapitánu Yollesovi. Rozpomněl se na svůj včerejší názor, který stále ještě nezměnil, že totiž hotel udělal vše, co bylo v jeho silách, v zájmu občanské povinnosti. Ostatní je už věcí policie.

Mezi doušky kávy a oblékáním přemýšlel Petr o dvou věcech, které stály v popředí jeho pozornosti. Jednou byla. Kristina a druhou jeho případná budoucnost v hotelu St. Gregory.

Po včerejšku si uvědomoval, že ať je před ním cokoliv, přeje si to nade všechno sdílet s Kristinou. Toto přesvědčení v něm narůstalo; nyní bylo jasné a určité. Mohl by si asi říci, že je zamilován, ale i sám před sebou se střežil blíže určit své hlubší pocity. Již jednou se to, co považoval za lásku, obrátilo vniveč. Bylo možná lepší začít s nadějí a v nejistotě tápat k neznámému konci.

Bylo by neromantické říci, uvažoval Petr, že mu je s Kristinou příjemně. Ale je to pravda a svým způsobem to je povzbuzující. Věřil, že vztah mezi nimi bude postupně sílit, a nikoli slábnout, a že Kristina má podobné pocity.

Instinkt mu napovídal, že to, co ho bezprostředně očekává, by se mělo vychutnávat a nikoli hltat.

Co se týkalo hotelu, bylo ještě i teď těžké pochopit, že z Alberta Wellse, kterého považovali za příjemného a bezvýznamného mužíčka, se vyklubal finanční magnát, který převzal nebo dnes převezme řízení St. Gregoryho.

Na první pohled se mohlo zdát, že tímto neočekávaným vývojem se Petrova vlastní pozice posílí. Oblíbil si malého muže a měl dojem, že i on je u něj v oblibě. Ale obliba a obchodní rozhodování jsou dvě různé věci. Ti nejmilejší lidé dovedou být, pokud chtějí, tvrdí a bezohlední. Bylo také nepravděpodobné, že Albert Wells bude řídit hotel osobně, a ten, kdo ho bude zastupovat, mohl mít přesné požadavky na optimální vlastnosti personálu.

Tak jako předtím se Petr rozhodl, že si s těmi problémy bude dělat starosti, teprve až k nim dojde.

Po celém. New Orleansu odbíjely hodiny půl osmé, když Petr McDermott dojel taxíkem k Preyscottově vile na Prytania Street.

Za ladnými ušlechtilými sloupy se vznešeně tyčil bílý dům v ranním slunci. Vzduch kolem byl čerstvý a chladný, stále ještě se stopami jitřní mlhy. Všude byla cítit intenzívní vůně magnolií a na trávě ulpívala rosa.

Ulice i dům byly tiché, ale od St. Charles Avenue sem zaléhaly vzdálené zvuky probouzejícího se města.

Petr přešel trávník po klikaté cestičce ze starých červených cihel. Vystoupil po schodech terasy a zaklepal na dvojité vyřezávané dveře.

Sluha Ben, který obsluhoval u večeře, otevřel dveře a srdečně Petra přivítal. "Dobré ráno, pane. Pojďte dál, prosím. Slečna Marsha mi řekla, abych vás uvedl na balkón. Přijde za chvíli."

Petr následoval Bena po širokých točitých schodech a širokou chodbou s freskami na stěnách, kudy ve středu večer procházel v polotmě s Marshou. Zdálo se mu nemožné, že to opravdu bylo před tak krátkou dobou.

Ve dne vypadal balkón stejně úpravně a lákavě jako předtím. Stála tam křesla s hlubokým čalouněním a květináče se zářivými květinami. V popředí byl stůl prostřený k snídani, od kterého se dalo shlížet přímo na zahradu. Bylo prostřeno pro dva.

"To se celý dům bouří kvůli mně?" zeptal se Petr.

"Nikoliv, pane," ujistil ho Ben. "Vstáváme tu časně. Když je pan Preyscott doma, nemá rád, začíná-li se pozdě. Vždycky říká, že den není tak dlouhý, aby si člověk mohl dovolit přijít o začátek."

"No vidíte. Říkala jsem, že jste si s tatínkem hodně podobní."

Petr se při zvuku Marshina hlasu otočil. Vešla tise za nimi. Měl pocit rosy a růží a čerstvého svěžího probuzení se sluncem.

"Dobré jitro," usmála se Marsha. "Bene, dej prosím tě panu McDermottovi absint Suissesse." Vzala Petra za ruku.

"Nalévejte opatrně, Bene," řekl Petr. "Vím, že absint Suissesse patří k neworleánské snídani, ale mám nového šéfa. Rád bych se s ním setkal ve střízlivém stavu."

Sluha se zašklebil. "Ano, pane!"

Když si sedli ke stolu, Marsha řekla: "Tak proto jste …"

"Proč jsem zmizel jako králík v klobouku? Ne. To bylo kvůli něčemu jinému." Rozšířily se jí oči, když jí vyprávěl, co mohl, o vyšetřování dopravní nehody, aniž se zmínil o jménu Croydonových. Nepodlehl Marshinu vyptávání, ale řekl jí: "Ať se stane cokoliv, objeví se dnes nějaké zprávy."

V duchu uvažoval: Ogilvie je už asi zpátky v New Orleansu a vyslýchají ho. Pokud má zůstat ve vezení, bude muset být obžalován a předveden před soud, což přiláká pozornost tisku. Nepochybně padne zmínka o jaguáru, což zase ukáže na Croydonovy. Petr okusil napěněný absint Suissesse, který se před ním objevil. Ze své vlastní barmanské minulosti si pamatoval přísady - bylinky, bílek, smetanu, ječmenný sirup a trochu anýzovky. Snad nikdy to všechno nebylo tak dobře smíchané. Na druhé straně stolu upíjela Marsha pomerančovou šťávu.

Může vévoda s vévodkyní z Croydonu dál trvat na své nevině, tváří v tvář Ogilvieho obvinění? napadlo Petra. Byla to další z otázek, na které dnešek přinese odpověď...

V každém případě však vévodkynin lístek - pokud vůbec kdy existoval - zmizel. Nedostal žádnou další zprávu z hotelu - alespoň co se této věci týkalo, a Booker T. Graham už dávno odešel ze služby.

Ben položil před Petra i Marshu kreolský tvaroh ozdobený ovocem.

Petr se s chutí pustil do jídla.

"Předtím," řekla Marsha, "jste začal o něčem mluvit. Týkalo se to hotelu?"

"Á, ano." Mezi sousty tvarohu a ovoce vyprávěl o Albertu Wellsovi. "Převzetí hotelu bude oznámeno dnes. Telefonovali mi, právě když jsem odcházel sem."

Telefonoval mu Warren Trent. Sdělil Petrovi, že pan Dempster z Montrealu, finanční zástupce nového majitele St. Gregoryho, je na cestě do New Orleansu. Pan Dempster je už v New Yorku a přesedá tam na letadlo Eastern Airlines, které přiletí dopoledne. Je nutno rezervovat apartmá. Schůzka mezi starým a novým vedením je předběžně plánována na půl dvanácté. Petr dostal instrukce být po ruce, pro případ, že by ho bylo zapotřebí.

K Petrovu překvapení nezněl hlas Warrena Trenta ani v nejmenším sklíčeně, starý pán byl naopak v lepší náladě než v posledních dnech. Petra napadlo, jestli W. T. ví, že nový majitel St. Gregoryho je již v hotelu. Uvědomil si, že až do oficiálního převodu je povinován loajalitou starému vedení, a informoval W. T. o rozmluvě, kterou měl včera večer s Kristinou a s Albertem Wellsem. "Ano," řekl Warren Trent, "já vím. Emile Dumaire z Obchodní banky - zastupoval při jednání Wellse - mi včera večer volal. Byly v tom zřejmě nějaké tajnosti, Ale už nejsou."

Petr se také dozvěděl, že Curtis O'Keefe a jeho společnice, slečna Lashová, mají odjet z hotelu během dopoledne. Měli zřejmě namířeno každý jinam, protože hotel - který tyto věci pro důležité hosty obstarával - zařizoval pro slečnu Lashovou let do Los Angeles, zatímco Curtis O'Keefe měl namířeno přeš New York a Řím do Neapole.

"Přemýšlíte o spoustě věcí," řekla Marsha. "Byla bych ráda, kdybyste mi o nějakých vyprávěl. Otec chtěl vždycky u snídaně mluvit, ale matku to nikdy nezajímalo. Mě to zajímá."

Petr se usmál. Řekl jí, jaký den ho podle všeho očekává.

Zatímco mluvili, odnesli zbytek tvarohu a místo něj přinesli kouřící voňavá vejce Sardou. Dvě ztracená vejce byla' usazena na spodcích z artyčoků a lákavě navrchu Ozdobena špenátem na smetaně a holandskou omáčkou. Vedle Petra se objevilo růžové víno.

"Už chápu, co jste myslel tím. že budete mít dnes napilno," řekla Marsha.

"A já už chápu, co jste myslela tradiční snídaní." Petr si všiml, že se v pozadí objevila hospodyně Anna. "Báječné!" zavolal a viděl, že se usmála.

O chvíli později překvapeně vydechl, když se objevily bifteky se žampiony, horkým bílým chlebem a pomerančovou zavařeninou.

"Nevím…" řekl pochybovačně Petr.

"Přijdou ještě crepes Suzetíe," informovala ho Marsha, "a bílá káva. Když tady byly velké plantáže, lidé ohrnovali nad kontinentální snídaní nos. Pro ně byla snídaně slavností."

"Vy jste z ní udělala slavnost," řekl Petr. "A ze spousty dalších věcí také. Z našeho setkání, z mých lekcí historie, z toho, že jsem tady. Nikdy na to nezapomenu."

"Zní to, jako byste se loučil navždycky."

"Já se loučím, Marsho." Pevně se na ni podíval a pak se usmál. "Hned po crépes Suzette."

Chvíli bylo ticho a pak řekla: "Myslela jsem …"

Natáhl přes stůl ruku a položil ji na Marshinu. "Snad jsme oba snili. Myslím si to. Ale byl to určitě ten nejhezčí sen, který jsem kdy měl."

"Proč to musí být jen sen?"

Jemně odpověděl: "Některé věci se nedají vysvětlit. Ať máš někoho sebevíc rád, musíš se rozhodnout, co je nejlepší; je to otázka úsudku…"

"A na mém úsudku nezáleží?"

"Marsho, musím věřit svému. Za nás oba." Ale napadlo ho: dá se mu věřit? Už dříve se ukázalo, že jeho instinkt není dvakrát spolehlivý. Možná že dělá v této chvíli chybu, na kterou si po letech s lítostí vzpomene. Jak si má být člověk něčím jistý, když se pravdu dozví často, až když je pozdě?

Cítil, že Marsha nemá daleko k pláči.

"Omluvte mě," řekla tiše. Vstala a rychle odešla z balkónu.

Petr tam seděl a přál si, aby byl nemluvil tak přímo, aby byl svá slova zmírnil něhou, kterou k této osamělé dívce cítil. Nevěděl, jestli se vrátí. Když po několika minutách nepřišla, objevila se Anna.

"Asi budete muset dosnídat sám, pane. Slečna Marsha se nejspíš nevrátí."

"Co dělá?" zeptal se.

"Pláče ve svém pokoji." Anna pokrčila rameny. "Není to poprvé. Nemyslete si, že je to naposled. Dělá to vždycky, když nedostane všechno, co chce." Odstranila talíře od bifteků. "Ben vám přinese zbytek."

Zavrtěl hlavou. "Ne, děkuji. Musím jít."

"Tak přinesu jen kávu." Ben se vzadu činil, ale Anna přinesla bílou kávu sama a postavila ji před Petra.

"Nemusíte si dělat moc starostí, pane. Až se dostane z nejhoršího, udělám sama, co se dá. Možná, že má slečna Marsha příliš času, aby myslela na sebe. Kdyby tady byl její táta, bylo by jistě všechno jiné. Ale on tu není skoro nikdy."

"Máte pro ni hodně porozumění."

Petr si vzpomněl, co mu říkala Marsha o Anně: jak Annu jako mladou dívku rodina donutila vzít si muže, kterého skoro neznala; ale že pak manželství trvalo šťastně celých čtyřicet let až do minulého roku, kdy Annin manžel umřel.

"Slyšel jsem o vašem manželovi," řekl Petr. "Musel to být skvělý muž."

"Můj manžel!" Hospodyně se rozesmála. "Žádného manžela jsem nikdy neměla. Nikdy jsem nebyla vdaná. Jsem stará panna - více méně."

Marsha říkala: Anna a její manžel tu s námi žili. Byl to ten nejmilejší a nejhodnější člověk, kterého jsem kdy viděla. Jestli je nějaké dokonalé manželství, tak to bylo to jejich. Marsha použila tohoto vylíčení na podporu svých důvodů, když žádala Petra, aby si ji vzal.

Anna se stále ještě pochechtávala. "Můj bože! Vy jste naletěl slečně Marshe na ty její historky. Vymýšlí si jich spoustu. Hrozně často jen hraje divadlo, takže si teď nemusíte dělat žádný velký starosti."

"Chápu." Petr si nebyl jist, zda skutečně chápe, ale ulevilo se mu.

Ben ho doprovodil ke dveřím. Bylo po deváté a už začínalo být horko. Petr rychle kráčel směrem k St. Charles Avenue a zamířil k hotelu. Doufal, že procházka odstraní všechnu ospalost, která ho přepadla z toho bohatýrského jídla. Cítil opravdovou lítost, že už neuvidí Marshu, a soucit k ní, jehož důvod nedokázal přesně pochopit. Nevěděl, jestli bude z žen někdy moudrý. Ale dost o tom pochyboval.

[2]

Výtah číslo čtyři už zase střečkoval. Cy Lewin, starší muž, který ho přes den obsluhoval, už měl čísla čtyři a jeho rozmarů, které začaly před více než týdnem a spis se zhoršovaly, plné zuby.

Minulou neděli výtah několikrát odmítl uposlechnout řízení, ačkoliv jak výtahové, tak šachetní dveře byly úplně zavřené. Muž, který za Cyho zaskakoval, mu řekl, že stejná věc se stala v pondělí večer, když jel výtahem zástupce vedoucího, pan McDermott.

Ve středu pak došlo k potížím, které vyřadily čtyřku z provozu na několik hodin. Porucha spojky, řekli mechanici, ať už to znamenalo cokoliv; ale oprava nezabránila novému výpadku další den, kdy čtyřka celkem třikrát po sobě odmítla odjet z patnáctého poschodí.

A konečně dnes se čtyřka trhaně rozjížděla a zastavovala v každém poschodí. Nebylo věcí Cy Lewina zjišťovat, co je vlastně v nepořádku. A ani mu na tom moc nezáleželo, i když slyšel šéfmechanika Doc Vickeryho, jak si něco bručí o "flikování a flikování" a stěžuje si, že potřebuje "sto tisíc dolarů, aby těm výtahům vyrval střeva a začal znova". Koneckonců, kdo by takové prachy nepotřeboval? Cy Lewin určitě ano, a proto dal také každý rok nějak dohromady peníze na los v loterii, i když mu to nebylo nikdy nic platné.

Ale jako veterán v St. Gregorym měl právo na ohledy a zítra požádá, aby ho přeložili do jiného výtahu. Proč ne? Pracoval v hotelu sedmadvacet let a obsluhoval výtahy dříve, než se někteří z těch frajírků, co se teď potloukají kolem, narodili. Ať se po dnešku namáhá se čtyřkou a její vzdorovitostí někdo jiný.

Bylo krátce před desátou hodinou a v hotelu začínalo být rušno. Cy Lewin naložil v hale várku - většinou účastníky sjezdu se jmény na klopách - a zastavoval v jednotlivých poschodích až do patnáctého na samém vrchu hotelu. Na cestě dolů se výtah úplné zaplnil už do devátého poschodí,, a tak vzal zbytek cesty do haly na jeden zátah. Během této poslední cesty si všiml, že trhání ustalo. Nu, ať už to bylo cokoliv, asi se to spravilo samo.

Nemohl se víc mýlit.

Vysoko nad Cy Lewinem, jako hnízdo dravých ptáků na hotelové střeše, byla strojovna výtahu. A tam, v mechanickém srdci výtahu číslo čtyři, dospělo malé elektrické relé na konec své užitečné životní dráhy. Pravou příčinou, kterou nikdo nepodezíral byla maličká pístová tyčka velikosti obyčejného špendlíku.

Tyčka byla zašroubována do miniaturní pístové hlavice, která zase ovládala trio spínačů. Jeden spínač zapínal a vypínal brzdy výtahu, druhý dodával proud motoru a třetí ovládal okruh generátoru. Když všechny tři fungovaly, výtah se na pokyn řízení pohyboval hladce nahoru a dolů, Když však fungovaly jen dva spínače - a pokud tím nefungujícím byl ten, který ovládal motor - mohl výtah spadnout vlastní vahou. Jen jedna věc mohla takové selhání způsobit - celkové prodloužení pístové tyčky a pístu.

Již několik týdnů se tyčka pomalu uvolňovala. Nekonečně malými pohyby, jejichž stovka se rovnala možná tak tloušťce lidského vlasu, se pístová hlava otáčela a pomalu, ale nezadržitelně se vyšroubovávala ze závitu tyčinky. Mělo to dvojí následek. Tyčinka a píst zvětšovaly svou délku. A spínač motoru tak tak fungoval.

Tak jako poslední zrnko písku převáží váhy, tak každé sebemenší pootočení pístu mohlo v této chvíli úplně izolovat spínač motoru.

Tato porucha byla příčinou podivného fungování Čtyřky, kterého si Cy Lewin i jiní povšimli. Údržbáři se pokoušeli na závadu přijít, ale nepodařilo se jim to, Bylo těžké klást jim to za vinu. Na jediný výtah připadalo přes šedesát relé a v celém hotelu bylo dvacet výtahů.

Stejně tak si nikdo nevšiml, že dvě bezpečnostní zařízení na kabině výtahu fungují jen částečně.

V deset hodin deset minut v pátek dopoledne visel výtah číslo čtyři - obrazně i doslova - na vlásku.

Pan Dempster z Montrealu se přihlásil v půl jedenácté. Petr McDermott, kterého o jeho příjezdu uvědomili, sešel dolů do haly, aby ho oficiálně přivítal. Warren Trent ani Albert Wells se doposud ráno v nižších patrech hotelu neobjevili a o panu Wellsovi nebyly ani žádné zprávy.

Obchodní zástupce Alberta Wellse byl čilý důstojný muž, který vypadal jako ostřílený ředitel nějaké velké bankovní pobočky.

O dvacet minut později se pan Dempster znovu objevil v Petrově kanceláři.

Řekl, že navštívil pana Wellse a telefonicky mluvil s panem Trentem. Schůzka, která byla předběžně plánována na půl dvanácté, se bude určitě konat. Mezitím si pan Dempster přál mluvit s několika lidmi - především s vedoucím účtárny - a Warren Trent mu nabídl, aby použil ředitelského apartmá.

Pan Dempster byl zřejmě člověk zvyklý vydávat příkazy.

Petr ho dovedl do kanceláře Warrena Trenta a představil Kristinu. Pro Petra a pro Kristinu to bylo dnešního rána druhé setkání. Po příchodu do hotelu ji vyhledal, a i když jediné, co mohli v nabitém prostředí ředitelského apartmá udělat, bylo dotknout se krátce rukama, měli v té ukradené chvilce pocit vzrušení a dychtivé vzájemnosti.

Muž z Montrealu se poprvé od svého příjezdu usmál. "Ach ano, slečna Francisová. Pan Wells se o vás zmiňoval. Tedy, vlastně mluvil o vás moc hezky."

"Myslím, že pan Wells je báječný člověk. Myslela jsem si to už…" Zastavila se.

"Ano?"

"Jsem trochu v rozpacích," řekla Kristina, "kvůli něčemu, co se stalo včera večer."

Pan Dempster vytáhl brýle s tlustými obroučkami, které vyleštil a pak si je nasadil. "Jestli máte na mysli tu příhodu s účtem v restauraci, slečno Francisová, tak vůbec nemusíte být v rozpacích. Pan Wells mi řekl - a cituji jeho vlastní slova - že to byla jedna z nejhezčích a nejmilejších věcí, kterou pro něj kdy kdo udělal. Samozřejmě věděl, co se děje. Jemu toho moc neuteče."

"Ano," řekla Kristina. "Právě si to začínám uvědomovat."

Ozvalo se zaklepání na vnější dveře, které se otevřely, a dovnitř nahlédl vedoucí úvěrů, Sam Jakubiec. "Pardon," řekl, když uviděl skupinku vevnitř, a otočil se k odchodu. Petr ho zavolal zpátky.

"Přišel jsem si ověřit jednu fámu," řekl Jakubiec. "Po hotelu se šíří jako lesní požár, že ten starý pán, pan Wells …"

"Není to žádná fáma," řekl Petr. "Je to pravda." Představil vedoucího úvěrů panu Dempsterovi.

Jakubiec se uhodil rukou do čela. "Panebože! - já jsem si ověřoval jeho účet. Pochyboval jsem o jeho šeku. Dokonce jsem volal do Montrealu!"

"Slyšel jsem o tom." Pan Dempster se podruhé usmál. "V bance se moc dobře bavili. Ale mají přísné nařízení, že nesmějí o panu Wellsovi podávat žádné informace. On si přeje, aby se věci dělaly tímhle způsobem."

Jakubiec vydal zvuk, který se podobal zasténání.

"Myslím, že byste měl větší důvod ke starostem," ujistil ho muž z Montrealu, "kdybyste si účet pana Wellse neověřil. Za to si vás bude vážit. Má opravdu ve zvyku psát šeky na nejpodivnější kousky papíru a lidi to často zneklidňuje. Ale všechny šeky jsou samozřejmě kryté."

Zmámený Jakubiec se zmohl jenom na zavrtění hlavou.

"Bude asi pro vás pro všechny jednodušší," prohlásil pan Dempster, "když vysvětlím pár věcí o svém zaměstnavateli." Pohlédl na hodinky. "Pan Dumaire, ten bankéř, a právníci tu budou brzy, ale máme ještě čas."

Vtom se dostavil Royall Edwards. Vedoucí účtárny byl ozbrojen papíry a nabitou aktovkou. Znovu proběhl obřad představování.

Pan Dempster informoval účetního, když si potřásli rukama: "Za chvíli si v krátkosti promluvíme, a chtěl bych, abyste zůstal i na schůzku o půl dvanácté. Mimochodem - vy také, slečno Francisová. Pan Trent požádal, abyste tam byla, a ví, že pan Wells bude také rád."

Petr McDermott měl poprvé nepříjemný pocit, že je vyloučen ze středu událostí.

"Chtěl jsem právě vysvětlit několik věcí, týkajících se pana Wellse." Pan Dempster sundal brýle, dýchl na čočky a znovu je vyleštil.

"Navzdory tomu, že je pan Wells velmi bohatý, jsou jeho potřeby velice prosté. To v žádném případě nemá co dělat s lakomostí. Je naopak velmi štědrý, je to prostě proto, že sám dává přednost skromným věcem, například i v oblékání, cestování a ubytování."

"Co se ubytování týče," řekl Petr. "Uvažoval jsem o tom, že bychom přestěhovali pana Wellse do apartmá. Pan Curtis O'Keefe odpoledne uvolní jedno z našich lepších."

"Raději to nedělejte. Náhodou vím, že pan Wells je spokojen se svým pokojem, i když nebyl spokojen s tím, co měl před ním."

Petr se v duchu otřásl při vzpomínce na pokoj pro smích, který Albert Wells před svým přestěhováním do čísla 1410 v pondělí večer obýval.

"Nemá nic proti tomu, aby ostatní měli apartmá - například já," vysvětloval pan Dempster. "Prostě jen necítí potřebu takových věcí pro sebe. Nenudím vás?"

Jeho posluchači jedním dechem prohlásili, že ne.

Zdálo se, že Royall Edwards je pobaven. "Je to jako pohádka z bratří Grimmů."

"Možná. Ale ať vás nikdy nenapadne, že pan Wells žije v nějakém pohádkovém světě. Nežije tam o nic víc než já."

Petr McDermott si pomyslel: Ať si to ostatní uvědomují nebo ne, za těmi uhlazenými slovy se skrývá ocelová tvrdost.

Pan Dempstcr pokračoval: "Znám pana Wellse pěknou řádku let. Za tu dobu jsem se naučil respektovat jeho instinkty, jak co se týká obchodu, tak co se týká lidí. Má jakousi vrozenou chytrost, které se člověk nenaučí na harvardské fakultě obchodu."

Royall Edwards, který vystudoval fakultu obchodu na Harvardu, se zarděl. Petra napadlo, jestli byl ten zásah náhodný, anebo zda zástupce Alberta Wellse udělal nějaký rychlý průzkum vedoucích pracovníků hotelu. Bylo to naprosto možné. V tom případě bude vědět i o záznamu Petra McDermotta, včetně jeho propuštění z Waldorfu a pozdějšího umístění na černou listinu. Je možné, že byl vyloučen z vnitřního jednání právě z tohoto důvodu, napadlo Petra.

"Předpokládám," řekl Edwards, "že tu můžeme očekávat mnoho změn."

"Myslím, že je to pravděpodobné." Pan Dempster si znovu leštil brýle; zdálo se, že jde o nutkavý zvyk. "První změnou bude, že se stanu prezidentem hotelové společnosti, což je funkce, kterou zastávám ve většině podniků pana Wellse. Sám si nikdy na tituly nepotrpěl."

"Takže vás budeme velmi často vídat?" řekla Kristina.

"Ve skutečnosti jen zřídka, slečno Francisová. Budu jen symbolická postava. Všechnu autoritu bude mít výkonný viceprezident. Pan Wells i já to tak děláme."

Takže se situace nakonec vyřešila přesně, jak předpokládal, pomyslel si Petr McDermott. Albert Wells nebude mít přímo nic společného s vedením hotelu; tedy skutečnost, že ho zná, nepřinese žádné výhody. Ve skutečnosti byl vlastně mužík dvakrát vzdálený od aktivního řízení a Petrova budoucnost bude záležet na výkonném viceprezidentovi, ať jím bude kdokoli. Petra napadlo, zda je to někdo, koho zná. Pokud by tomu tak bylo, mohlo to hodně znamenat

Až do této chvíle si Petr říkal, že přijme věci, tak jak jsou, včetně svého odchodu, bude-li to zapotřebí. Nyní objevil, že chce strašně moc v St. Gregorym zůstat, jedním důvodem byla samozřejmě Kristina. Dalším bylo, že St. Gregory pod novým vedením a se zachovanou nezávislostí sliboval mnoho vzrušujícího.

"Pane Dempstere," řekl Petr, "není-li to velké tajemství, kdo bude výkonným viceprezidentem?"

Zdálo se, že muž z Montrealu je udiven. Podivně se na Petra podíval, ale pak se jeho výraz vyjasnil. "Promiňte," řekl, "myslel jsem, že to víte. To budete vy."

[4]

Během líně ubíhajících nočních hodin, kdy hoteloví hosté pokojně spali, pracoval Booker T. Graham sám v záři spalovače. To samo o sobě nebylo nic nezvyklého. Booker T. byl prostá duše, jejíž dny a noci se navzájem sobě podobaly jako vejce vejci, a nikdy ho nenapadlo, že je na tom něco v nepořádku. Také jeho ambice byly prosté. Omezovaly se na jídlo, přístřeší a určité množství lidské důstojnosti, i když ta poslední potřeba byla instinktivní a sám by ji nedokázal vysvětlit.

Co se mu zdálo na noci nezvyklé, byla pomalost, se kterou mu práce šla. Obvykle se Booker T. zbavil navršených odpadků z minulého dne už dlouho před skončením pracovní doby, vytřídil své nálezy a zůstala mu půlhodina, kdy tiše seděl a kouřil ručně ubalenou cigaretu, než spalovač vypnul. Dnes ráno pracovní doba sice skončila, ale práce nebyla hodová. V době, kdy měl odcházet z hotelu, zůstávalo ještě asi tucet nebo víc nevytříděných a nespálených napěchovaných nádob s odpadky.

Důvodem byla snaha Bookera T. najít papír, který chtěl pan McDermott. Pracoval opatrně a důkladně. Dal si na čas. A do této chvíle neuspěl.

Booker T. oznámil s lítostí tuto skutečnost nočnímu vedoucímu, který přišel, rozhlížel se po neznámém, skličujícím prostředí a krčil nos nad všepronikajícím zápachem. Noční vedoucí odešel tak rychle, jak jen mohl, ale skutečnost, že přišel, a vzkaz, který přinesl, ukazovaly, že chybějící papír je pro pana McDermotta stále ještě důležitý.

Ať toho litoval či nikoli, byl už čas, aby Booker T. odešel domů. Hotel nerad platil za přesčas. A hlavně: Booker T. byl placen za to, aby se zabýval odpadky, a ne podivnými problémy vedení.

Věděl, že jestli si někdo během dne povšimne zbylých odpadků, pošlou někoho, aby spustil ještě na pár hodin spalovač a spálil je. Pokud by se to nestalo, musí Booker T. dohnat zbytek, až se pozdě večer vrátí do služby. Potíž byla v tom, že v prvním případě by byla všechna naděje najít papír navždy ztracena, a ve druhém, i kdyby ho našel, mohlo by už být pozdě na cokoliv, co je třeba učinit

A přesto chtěl Booker T. více než cokoli jiného tuhle věc pro pana McDermotta udělat. Kdyby na něj tlačili, nedokázal by říct proč, protože nebyl výmluvným člověkem, ať ve slovech, nebo v myšlenkách. Ale nějak v přítomnosti mladého zástupce vedoucího se Booker T. cítil víc jako člověk - jako jedinec - než kdykoli jindy.

Rozhodl se, že bude pokračovat v hledání.

Aby se vyhnul potížím, odešel od spalovače k píchacím hodinám a zaznamenal odchod. Pak se vrátil. Nebylo pravděpodobné, že by si ho někdo všiml. Spalovač nepatřil k místům, která přitahovala návštěvníky.

Pracoval ještě tři a půl hodiny. Pracoval pomalu a pečlivě, s vědomím, že to, co hledá, nemusí být vůbec v odpadcích, anebo mohlo být spáleno dřív, než ho upozornili.

Uprostřed dopoledne byl již velmi unaven a zbývala mu jen jediná nádoba.

Uviděl to hned, když nádobu vyprázdnil - kouli voskovaného papíru, která vypadala jako obal od chlebíčků. Když ji otevřel, našel uvnitř zmuchlaný kus dopisního papíru, stejný jako vzorek, který mu nechal Petr McDermott. Srovnal oba kusy pod světlem, aby měl jistotu. Nemohlo být pochyb.

Nalezený papír byl zamaštěný a částečně vlhký. Na jednom místě se písmo rozmazalo. Ale jen trochu. Zbytek

byl jasný.

Booker T. si oblékl svůj umouněný a zamaštěný plášť. Aniž čekal na spálení zbývajících odpadků, zamířil do horních prostor hotelu.

[5]

V rozlehlé kanceláři Warrena Trenta uzavřel pan Dempster svůj soukromý pohovor s účetním. Kolem nich byly rozprostřeny účetní listiny a výkazy, které Royall Edwards právě sbíral, zatímco se k nim připojovali ostatní účastníci schůzky v půl dvanácté. Pickwickovský bankéř Emile Dumaire, trochu zardělý vědomím vlastní důležitosti, byl první. K němu se připojil vytáhlý právník, který obstarával většinu právnických záležitostí St. Gregoryho, a mladší právník z New Orleansu, zastupující Alberta Wellse.

Jako další přišel Petr McDermott, doprovázející Warrena Trenta, který před chviličkou přijel dolů z patnáctého poschodí. Bylo paradoxní, že navzdory porážce ve svém dlouhém boji o udržení kontroly nad hotelem vypadal majitel hotelu daleko veseleji a klidněji než kdykoli během posledních týdnů. V knoflíkové dírce měl karafiát a přivítal srdečně návštěvníky, včetně pana Dempstera, kterého Petr představil.

Pro Petra mělo všechno jaksi neskutečnou podobu. Pohyboval se mechanicky a jeho mluva se podobala podmíněnému reflexu, jako v odpovědi na nějakou litanii. Jako by vládu nad jeho tělem převzal uvnitř nějaký robot do té doby, než se vzpamatuje ze šoku, který mu připravil muž z Montrealu.

Výkonný viceprezident. Neohromoval ho ani tak titul, jako, to, co znamenal.

Řídit St. Gregoryho s úplnou kontrolou bylo jako vyplnění snu. Petr s naprostou jistotou věděl, že St. Gregory se může stát výborným hotelem. Hotelem, který bude vážený, spolehlivý a výnosný. Curtis O'Keefe - jehož názor znamenal hodně - si to zřejmě myslel také.

Existovaly prostředky, kterými se cíle dalo dosáhnout. Patřila k nim kapitálová injekce, reorganizace s jasně vymezenými oblastmi autority a personální změny - odchody do důchodu, povýšení a transplantace zvenčí.

Když se dozvěděl, že Albert Wells hotel koupil, Petr doufal, že někdo bude mít dostatek rozhledu a motivace, aby udělal pokrokové změny. Nyní se ukázalo, že dostane příležitost sám. Ta vyhlídka ho rozveselovala, a zároveň z ní měl trochu strach.

Bylo to pro něho i osobně důležité. Jmenování a to, co bude následovat, bude znamenal obnovu postavení Petra McDermotta v hotelovém průmyslu. Pokud bude St. Gregory pod jeho vedením úspěšný, bude to, co se stalo, zapomenuto a jeho štít bude čistý. Hoteliéři jako skupina nebyli ani pomstychtiví, ani krátkozrací. Nejvíc ze všeho nakonec záleželo na úspěchu.

Petrovy myšlenky pádily dál. Byl stále ještě ohromen, ale začínal se zotavovat. Nyní společně s ostatními zaujal místo u dlouhého zasedacího stolu uprostřed místnosti.

Poslední přišel Albert Wells. Vešel ostýchavě, doprovázen Kristinou. Při jeho vstupu všichni v místnosti povstali.

Mužík na ně, očividně v rozpacích, mávl, aby si sedli. "Ne! Ne! Prosím vás!"

Warren Trent s úsměvem pokročil dopředu. "Pane Wellsi, vítám vás ve svém domě." Potřásli si rukama. "Až bude váš, bude mým nejupřímnějším přáním, aby vám tyto staré stěny přinesly aspoň tolik štěstí a uspokojení, jako kdysi přinášely mně."

Bylo to řečeno kavalírsky a s půvabem. Petr si pomyslel, že od někoho jiného by se ta slova mohla zdát prázdná anebo přehnaná. Od Warrena Trenta v nich znělo podivně dojímavé přesvědčení.

Albert Wells zamrkal. Se stejnou zdvořilostí ho Warren Trent vzal pod paží a osobně se ujal představování.

Kristina zavřela vnější dveře a následovala ostatní ke stolu.

"Domnívám se, že znáte mou sekretářku, slečnu Francisovou, a pana McDermotta."

Na tváři Alberta Wellse se objevil jeho ostýchavý ptačí úsměv. "Už jsme spolu měli trochu co dělat." Mrkl na Petra. "A počítám, že budeme mít víc."

Emile Dumaire si odkašlal a zahájil jednání.

Podmínky prodeje, zdůraznil bankéř, jsou v podstatě už ujednané. Účelem této schůzky, které na žádost pana Trenta a pana Dempstera předsedá, je dohodnout se na postupu, včetně data převzetí hotelu. Zdá se, že nejsou žádné potíže, Hypotéka na hotel, která měla dnes vypršet, byla dočasně převzata Obchodní bankou se zárukou pana Dempstera, který jednal jménem pana Wellse.

Petr zachytil ironický pohled Warrena Trenta, který se sám celé měsíce marně snažil dosáhnout obnovení hypotéky.

Bankéř vyňal a rozdal navrhovaný pořad jednání. Následovala krátká diskuse o jeho obsahu, které se zúčastnili právníci a pan Dempster. Pak vzali pořad bod po bodu. Během většiny toho, co následovalo, zůstali Warren Trent i Albert Wells jen diváky, první z nich zamyšlený, druhý ztracený hluboko v křesle, jako by chtěl zmizet v pozadí. Ani v jednom případě se pan Dempster nezmínil o Albertu Wellsovi, dokonce na něj ani nepohlédl. Muž z Montrealu zřejmě chápal snahu svého zaměstnavatele vyhýbat se pozornosti a byl zvyklý se rozhodovat sám.

Petr McDermott a Royall Edwards odpovídali na otázky, které vyvstávaly. Týkaly se administrativních a finančních záležitostí. Dvakrát Kristina opustila schůzi a vrátila se s dokumenty z hotelových spisů.

Navzdory své pompéznosti řídil bankéř schůzi dobře. Ani ne za půl hodiny byly všechny hlavní otázky vyřešeny. Oficiální datum převzetí bylo stanoveno na úterý. Další drobné detaily byly svěřeny právníkům, aby je vyřídili mezi sebou.

Emile Dumaire se rychle rozhlédl kolem stolu. "Pokud už není nic jiného …"

"Možná jedna věc." Warren Trent poposedl dopředu a získal tak pozornost ostatních. "Mezi džentlmeny je podpis dokumentů pouze odloženou formalitou potvrzující již učiněné čestné závazky." Pohlédl na Alberta Wellse. "Předpokládám, že souhlasíte."

"Jistě," řekl pan Dempster.

"Takže, prosím, se nenechte zdržovat v okamžitém zahájení akcí, které pro hotel plánujete."

"Děkuji." Pan Dempster uznale přikývl. "Chtěli bychom uvést některé věci do pohybu. Hned po podpisu v úterý si pan Wells přeje schůzi správní rady, jejímž prvním bodem bude navrhnout vaše zvolení, pane Trente, za předsedu správní rady."

Warren Trent se důstojně uklonil. "Bude mi ctí přijmout. Vynasnažím se, abych vypadal patřičně ozdobně."

Pan Dempster si dovolil stín úsměvu. "Dalším přáním pana Wellse je, abych se stal prezidentem."

"To přání chápu."

"S panem Petrem McDermottem jako viceprezidentem."

Kolem stolu se na Petra sesypala sprška gratulací. Kristina se usmívala. Warren Trent společně s ostatními potřásl Petrovi rukou.

Pan Dempster čekal, až se konverzace utiší. "Zbývá ještě jedna věc. Byl jsem tento týden v New Yorku, když došlo k nešťastné publicitě, týkající se tohoto hotelu. Chtěl bych ujištění, že se to nebude opakovat, alespoň ne před změnou vedení."

Najednou bylo ticho.

Starší právník vypadal zmateně. Mladší slyšitelným šepotem vysvětloval: "Nepustili sem barevného."

"Ach tak!" Starší právník chápavě přikývl.

"Chtěl bych, aby v tom bylo naprosto jasno." Pan Dempster sundal brýle a začal je pečlivě leštit. "Nenavrhuji žádnou zásadní změnu v metodách hotelu. Můj názor jako obchodníka je, že místní hlediska a zvyky musí být respektovány. Jde mi o to, že pokud nastane taková situace, nesmí vyvolat podobné následky."

Znovu bylo ticho.

Petr McDermott si náhle uvědomil, že se ocitl ve středu pozornosti. Měl mrazivý pocit, že tu došlo bez varování ke krizi - první a snad i nejdůležitější za jeho nového vedení. To, jak ji zvládne, může ovlivnit budoucnost hotelu i jeho samého. Čekal, až si bude naprosto jistý tím, co chce říct.

"Co bylo před chvílí řečeno," - promluvil tiše Petr a pokývl směrem k mladšímu právníkovi - "je naneštěstí pravda. Odmítli jsme ubytovat delegáta na sjezd, který se konal v tomto hotelu, s potvrzenou rezervací. Byl to zubař - zřejmě velmi vážený - a náhodou také černoch. S lítostí musím říci, že jsem to byl já, kdo ho poslal pryč. Od té doby jsem došel k rozhodnutí, že se stejná věc už nesmí opakovat."

Emile Dumaire řekl: "Pochybuji; že jako výkonný viceprezident budete mít příležitost…"

"A nedovolím, aby podobnou věc udělal někdo jiný v hotelu, který řídím."

Bankéř našpulil rty, "To je opravdu slovo do pranice."

Warren Trent se podrážděně obrátil na Petra. "O tomhle všem už jsme mluvili."

"Pánové," Pan Dempster si znovu nasadil brýle. "Myslel jsem, že jsem jasně řekl, že nenavrhuji žádnou zásadní změnu."

"Ale já ano, pane Dempstere." Má-li dojít ke střetnutí, pomyslel si Petr, je lepší nechat k němu dojít teď a mít to za sebou. Buď bude skutečně řídit hotel, anebo ne. Zdálo se, že je vhodná doba to zjistit.

Muž z Montrealu se naklonil dopředu. "Chtěl bych mít jistotu, že dobře rozumím vaší pozici."

Vnitřní hlas varoval Petra, že se unáhluje. Nevěnoval mu pozornost. "Má pozice je úplně jednoduchá. Trvám na úplné desegregaci hotelu jako podmínce svého zaměstnání."

"Neunáhlujete se trochu v diktování podmínek?"

Petr řekl tiše: "Předpokládám, že vaše otázka znamená, že víte o jistých osobních záležitostech …"

Pan Dempster přikývl. "Ano, víme."

Kristina se mu upřeně dívala do obličeje, všiml si Petr. Byl zvědavý, co si asi myslí.

"Nevím, jestli se unáhluji nebo ne," řekl. "Myslím, že je spravedlivé vám říct, na čem stojím."

Pan Dempster si už zase leštil brýle. Oslovil celou místnost: "Myslím, že my všichni respektujeme pevné přesvědčení. Ale přesto se mi zdá, že jde o problém, kde je možné hrát na čas. Pokud bude pan McDermott souhlasit, můžeme teď definitivní rozhodnutí odložit. Za měsíc nebo dva můžeme celou věc znovu uvážit."

Pokud bude pan McDermott souhlasit. Petr si pomyslel: muž z Montrealu mi s dovedností diplomata otevřel zadní vrátka k ústupu.

Bylo to přesně podle zavedeného receptu. Nejdřív trvání na svém, usmíření svědomí, vyhlášení víry. Pak drobné ústupky. Rozumný kompromis dosažený rozumnými lidmi. Můžeme celou věc znovu uvážit. Co by mohlo být víc civilizované, očividněji rozumnější. Nebyl to ten mírný, nenásilný druh postoje, kterému dává většina lidí přednost? Například dentisté. Jejich oficiální dopis s rezolucí odsuzující jednání hotelu v případě doktora Nicholase dnes přišel.

Stejně tak byla pravda, že hotel skutečně stojí před těžkostmi. Je to nepříznivá doba. Změna ve vedení vyvolá hromadu problémů i bez vymýšlení nových. Možná, že počkat by bylo to nejmoudřejší.

Jenomže vhodná doba pro drastické změny není nikdy. Vždycky existují důvody, proč něco neudělat. Petr si vzpomněl, že někdo to před nedávném řekl. Kdo?

Doktor Ingram. Ohnivý předseda dentistů, který rezignoval, protože věřil, že principy jsou důležitější než účelnost, který včera večer opustil hotel St. Gregory ve spravedlivém hněvu.

Jednou za čas, řekl doktor Ingram, člověk musí zvážit to, co chce, proti tomu, v co věří… Vy jste to, McDermolte, neudělal, když jste k tomu měl příležitost. Měl jste moc velký strach o tenhle hotel, o své místo… Ale

někdy člověk dostane další příležitost. Jestli se to stane vám, využijte ji.

"Pane Dempstere," řekl Petr, "zákon o občanských právech je naprosto jasný. I když ho budeme nějakou dobu zdržovat nebo obcházet, výsledek bude nakonec stejný."

"Podle toho, co jsem slyšel," poznamenal muž z Montrealu, "existují velké spory o práva jednotlivých států."

Petr zavrtěl netrpělivě hlavou. Přejel pohledem kolem stolu. "Myslím si, že hotel se musí přizpůsobit měnící se době. Existují otázky lidských práv, které v naší éře ožily. Bude daleko lepší, když si tyhle věci uvědomíme a když je přijmeme dřív, než nám budou vnuceny, což se stane, nebudeme-li jednat sami. Před chvílí jsem prohlásil, že se už nikdy nebudu podílet na vyhnání nějakého doktora Nicholase. Nejsem ochoten své mínění změnit."

"Všichni nebudou jako doktor Nicholas," zavrčel Warren Trent.

"Zachováváme nyní určitý standard, pane Trente. A budeme ho zachovávat nadále, jenže bude trochu širší."

"Varuji vás! Zruinujete tenhle hotel."

"Zdá se, že to jde udělat i jinými způsoby."

Warren Trent se po tomto odseknutí zarděl.

Pan Dempster si prohlížel své ruce. "K mé lítosti se zdá, že jsme došli k mrtvému bodu. Pane McDermotte, vzhledem k vašemu postoji budeme asi muset znovu uvážit…" Muž z Montrealu poprvé projevil nejistotu. Podíval se na Alberta Wellse.

Mužík seděl skrčený ve svém křesle. Zdálo se, že se ještě víc scvrkává, když se pozornost obrátila k němu. Ale pohledem se setkal s pohledem pana Dempstera.

"Charlie," řekl Albert Wells, "počítám, že bysme měli toho mladíka nechat, ať si to udělá po svém." Kývl směrem k Petrovi.

Pan Dempster bez sebemenší změny výrazu oznámil: "Pane McDermotte, vaše podmínky jsou přijaty."

Schůze končila. Na rozdíl od předchozí shody měli všichni pocit tísně a rozpaků. Warren Trent s kyselým výrazem Petra ignoroval. Starší právník se tvářil nesouhlasně, mladý nezávazně. Emile Dumaire vážně hovořil s panem Dempsterem. Jenom Albert Wells vypadal trochu pobaveně nad tím, co se stalo.

Kristina vyšla ze dveří první. Za okamžik se vrátila a pokynula Petrovi. Otevřenými dveřmi spatřil, že jeho sekretářka čeká ve vnější kanceláři. Jak znal Floru, věděl, že ji sem muselo přivést něco mimořádného. Omluvil se a vyšel ven.

U vchodu mu Kristina vsunula do ruky složený kousek papíru. "Přečti si to později." Přikývl a strčil papír do kapsy.

"Pane McDermotte," řekla Flora. "Nerušila bych…"

"Já vím. Co se stalo?"

"Ve vaší kanceláři je nějaký člověk. Říká, že pracuje u spalovače a má něco důležitého, co prý chcete. Nechce mi to ani dát, ani jít pryč."

Petr vypadal překvapeně. "Přijdu co nejrychleji."

"Prosím vás, pospěšte si!" Flora byla zřejmě v rozpacích. "Nerada to říkám, pane McDermotte, ale pravda je, že … no, on páchne."

[6]

Pár minut před polednem se vytáhlý pomalý údržbář jménem Billyboi Noble spustil do mělké prohlubně pod šachtou výtahu číslo čtyři. Měl tam na práci rutinní čištění a prohlídku, které již provedl ráno u výtahů číslo jedna, dva a tři. Pro tuto práci se nepokládalo za nutné zastavovat výtahy, a jak Billyboi pracoval, viděl vysoko nad sebou střídavě stoupající a klesající kabinu výtahu číslo čtyři.

[7]

Některé obrovské problémy, přemýšlel Petr, mohou záviset na sebenepatrnějším rozmaru osudu.

Byl ve své kanceláři sám. Booker T. Graham, kterému patřičně poděkovali, odešel před chvílí rozzářen svým malým úspěchem.

Sebenepatrnější rozmar osudu.

Kdyby byl Booker T. Graham jiným druhem člověka, kdyby byl odešel domů ve stanovenou dobu - jak by to udělali jiní - kdyby byl méně důkladný v pátrání, ten jeden list papíru, který teď zíral na Petra z podložky na stole, by byl zničen.

Těch "kdyby" bylo nekonečné množství. I sám Petr k nim přispěl.

Z rozhovoru vyrozuměl, že jeho návštěvy u spalovače Bookera T. podnítily. Ukázalo se, že ten člověk dokonce brzy ráno píchl odchod a pokračoval v práci, aniž očekával zaplacený přesčas. Když Petr povolal Floru a vydal příkaz, aby byl přesčas zaplacen, přivedl ho výraz oddanosti na tváři Bookera T. do rozpaků.

Ať bylo příčinou cokoliv, výsledek se dostavil.

Lístek, který ležel na podložce popsanou stranou vzhůru, byl datován před dvěma dny. Napsala ho vévodkyně z Croydonu na dopisním papíře Prezidentského apartmá a opravňoval hotelovou garáž, aby vydala auto Croydonových Ogilviemu, "v kterékoli době, kterou uzná za vhodnou".

Petr už porovnal rukopis.

Požádal Floru o spis Croydonových. Ležel otevřený na jeho stole. Byla tam korespondence o rezervacích s několika poznámkami vlastní rukou vévodkyně. Expert na rukopis bude nepochybně přesný. Ale i bez takových

vědomostí se o podobnosti nedalo pochybovat.

Vévodkyně přísahala policejním detektivům, že si Ogilvie vzal auto bez dovolení. Popřela Ogilvieho obvinění, že mu Croydonovi zaplatili, aby odvezl jaguár z New Orleansu, Naznačila, že to nebyli oni, ale Ogilvie, kdo řídil vůz v pondělí večer v době dopravní nehody. Když se jí ptali na lístek, zaútočila: "Ukažte mi ho!"

Nyní ho mohli ukázat.

Přesné vědomosti Petra McDermotta o právu se omezovaly na záležitosti týkající se hotelu. Ale i tak bylo zřejmé, že vévodkynin lístek je nanejvýš inkriminující. Stejně zřejmá byla Petrova povinnost - ihned informovat kapitána Yollese, že chybějící důkaz byl nalezen.

S rukou na telefonu Petr zaváhal.

Necítil žádný soucit s Croydonovými. Z nahromaděných důkazů se zdálo být jasné, že spáchali hanebný zločin a poté ho ještě znásobili zbabělostí a lhaním. Petr v duchu viděl starý hřbitov sv. Ludvíka, procesí truchlících, velkou rakev a za ní malou bílou …

Croydonovi dokonce podvedli svého spoluviníka, Ogilvieho. Ať byl tlustý hotelový detektiv sebeodpornější, jeho zločin nebyl tak velký jako jejich. A přesto vévoda s vévodkyní chtěli na Ogilvieho svalit větší vinu a trest.

Kvůli ničemu z toho Petr neváhal. Důvodem byla jednoduše tradice - celá staletí stará, krédo hostinského - zdvořilost k hostům.

Ať byli vévoda s vévodkyní cokoliv jiného, byli také hosté hotelu.

Zavolá policii. Ale nejdřív zavolá Croydonovým.

Petr zvedl sluchátko a požádal o Prezidentské apartmá.

Curtis O'Keefe osobně objednal pozdní snídani do pokoje pro sebe a pro Dodo. Před hodinou byla doručena do jeho apartmá. Ale většina jídla zůstalá nedotčena. Jako z povinnosti zasedli oba dva ke stolu, ale žádný z nich neměl očividně apetyt. Po chvíli se Dodo omluvila a vrátila se do vedlejšího pokoje dokončit balení. Za dvacet minut měla odjet na letiště, zatímco Curtis O'Keefe odjížděl o hodinu později.

Napětí mezi nimi trvalo od včerejšího odpoledne.

Curtis O'Keefe svého hněvivého výbuchu okamžitě a upřímně litoval. Jednání Warrena Trenta považoval stále ještě s hořkým odporem za věrolomnost. Ale jeho tiráda proti Dodo byla neomluvitelná, a on to věděl.

Ještě horší mu připadalo, že bylo nemožné to napravit. Pravda zůstávala pravdou navzdory omluvám. Opravdu se zbavoval Dodo. Dnes odpoledne měla odletět se společností Delta do Los Angeles. A opravdu ji nahrazoval někým jiným - Jenny La Marshovou, která na něj v této chvíli čeká v New Yorku.

Na včerejší večer kajícně připravil pro Dodo bohatý program - nejdřív ji vzal na skvělou večeři do Commandeťs Paláce a pak na tanec a zábavu do Modrého sálu v Rooseveltově hotelu. Ale večer neprobíhal dobře, ani ne z viny Dodo, ale nějakým zvráceným způsobem kvůli jeho vlastní mizerné náladě.

Ona dělala co mohla, aby byla dobrou a veselou společnicí.

Po očividné odpolední skleslosti se zřejmě rozhodla potlačit zraněné city a být půvabná jako obvykle. "Je, Curtie," prohlásila u večeře, "spousta děvčat by dala nevímco za to, aby měly takovou filmovou roli, jako mám já." A pak položila svou ruku na jeho: "Jsi stejně ten nejmilejší Curtie. Vždycky budeš."

Ale to jen prohloubilo jeho vlastní sklíčenost, která se nakonec přenesla na oba.

Curtis O'Keefe přičítal své pocity ztrátě hotelu, třebaže se obvykle v takových záležitostech zotavoval rychleji. Během dlouhé kariéry zažil i svůj podíl obchodních zklamání a naučil se vždy pružně vstávat a pustit se do další věci, místo aby ztrácel čas oplakáváním neúspěchů.

Ale tentokrát nájada přetrvávala i po nočním spánku.

Výsledkem bylo, že se choval podrážděně i k Bohu. V jeho ranních modlitbách se objevila zřetelná strohost spolu s nádechem kritiky. … Uznal jsi za vhodné vložit Tvůj hotel St. Gregory do cizích rukou... Nepochybně jednáš se svými vlastními nevyzpytatelnými záměry, třebaže zkušení smrtelníci, jako zde Tvůj služebník, nemohou spatřovat žádný důvod …

Modlil se sám a kratší dobu než obvykle. Pak zjistil, že Dodo balí nejen svoje, ale i jeho zavazadla. Když se začal bránit, ujistila ho: "Curtie, já to dělám ráda. A kdybych to teď neudělala, kdo by to udělal?"

Nechtělo se mu vysvětlovat, že žádná z předchůdkyň Dodo pro něj nikdy nebalila a nevybalovala a že obvykle přivolal někoho z hotelu, aby to udělal, tak jako to zřejmě od této chvíle bude zase muset dělat.

Zatelefonoval sice pokojové službě a objednal snídani, ale nebylo to nic platné, navzdory skutečnosti, že když si sedli k jídlu, Dodo se pokusila znovu: "Jé, Curtie, přece nemusíme být zoufalí. Vždyť to neznamená, že se už nikdy neuvidíme. Můžeme se často setkávat v Los Angeles."

Ale O'Keefe, který po této cestě prošel už dřív, věděl, že se nesetkají. Kromě toho, připomněl si, to není loučení s Dodo, ale ztráta hotelu, co ho opravdu trápí.

Čas utíkal. Dodo musela odjet. Hlavní část jejích zavazadel odnesli dva posluhové před několika minutami dolů do haly. Nyní přišel vedoucí služby, aby se ujal zbývajících ručních zavazadel a doprovodil Dodo k její speciálně objednané limuzíně.

Herbie Chandler, který si byl vědom důležitosti Curtise O'Keefa a byl jako obvykle citlivý na případné spropitné, dohlédl na tento úkol sám. Čekal u vchodu do apartmá.

O'Keefe pohlédl na hodinky a zamířil ke spojovacím dveřím. "Máš už nejvyšší čas, má drahá."

Zevnitř se ozval Dodin hlas: "Musím si dodělat nehty, Curtie."

Curtise O'Keefa napadlo, proč všechny ženy nechají péči o své nehty na poslední chvíli. Podal Herbiemu Chandlerovi pětidolarovou bankovku. "Rozdělte se o to s druhými dvěma."

Chandlerova vyzáblá tvář se rozjasnila. "Mnohokrát děkuji, pane." Samozřejmě že se rozdělí, jenomže ostatní

posluhové dostanou po padesáti centech, zatímco Herbie si nechá čtyři dolary.

Dodo vyšla z vedlejší místnosti.

Měla by u toho být hudba, pomyslel si Curtis O'Keefe. Troubení trubek a vzrušené vlnění smyčců.

Měla na sobě jednoduché žluté šaty a velký rozmáchlý klobouk, který měla při úterním příjezdu. Popelavé vlasy jí volně splývaly po ramenou. Pozorovala ho širokýma modrýma očima.

"Sbohem, nejdražší Curtie." Objala ho kolem krku a políbila ho. Pevně ji sevřel, aniž to měl v úmyslu.

Zmocnilo se ho absurdní nutkání nařídit vedoucímu služby, aby přinesl Dodina zavazadla zezdola zpět, říct jí, ať zůstane a zůstane navždycky. Potlačil ten pocit jako sentimentální hloupost. V každém případě je tu Jenny La Marshová. Zítra touhle dobou…

"Sbohem, drahá, Budu na tebe často myslet a pozorně sledovat tvou kariéru."

U dveří se obrátila a zamávala. Nebyl si jistý, ale měl dojem, že pláče. Herbie Chandler zavřel zvenčí dveře.

Vedoucí služby zazvonil ve dvanáctém patře pro výtah. Zatímco čekali, opravila Dodo kapesníkem své nalíčení.

Zdá se, že výtah je dnes ráno nějak pomalý, pomyslel si Herbie Chandler. Netrpělivě stiskl přivolávač podruhé a držel ho několik vteřin. Uvědomoval si, že je stále ještě nervózní. Od včerejšího sezení s McDermottem byl pořád jako na jehlách. Čekal, kdy a jak přijde předvolání - možná přímo od Warrena Trenta? - které ukončí jeho kariéru v hotelu St. Gregory. Zatím se nic nedělo a dnes ráno se po hotelu rozneslo, že hotel byl prodán nějakému starému chlapovi, o kterém Herbie v životě neslyšel.

Jaký bude mít taková změna dopad pro něj osobně? Herbie přišel s lítostí na to, že v tom pro něj nespočívají žádné výhody - alespoň pokud McDermott zůstane, což se zdálo pravděpodobné. To nenáviděné jméno ho uvnitř bodalo jako žihadlo. Kdybych měl dost odvahy, pomyslel si Herbie, vrazil bych tomu parchantovi nůž mezi lopatky.

Dostal nápad. Existují jiné způsoby, ne tak drastické, ale stále ještě nepříjemné, jak pořádně osladit život někomu, jako je McDermott. Obzvláště v New Orleansu. Samozřejmě, taková věc stojí peníze, ale je tu pět set dolarů, které McDermott včera tak fajnově odmítl. Může toho litovat.

Potěšení z vědomí, že se McDermott válí někde v příkopu jako změť krve a modřin, za ty peníze stojí, uvažoval Herbie. Herbie jednou viděl někoho, koho tímto způsobem zbili. Nebyl to příjemný pohled. Čím více o tom přemýšlel, tím víc ho ta představa vzrušovala. Rozhodl se, že hned jak bude zpátky v přízemí, zatelefonuje. Dá se to zařídit rychle. Možná ještě dnes večer.

Konečně přijel výtah. Dveře se otevřely.

Uvnitř stálo několik lidí, kteří se zdvořile posunuli dozadu, když Dodo vstoupila. Herbie Chandler ji následoval. Dveře se zavřely.

Byl to výtah číslo čtyři. Bylo jedenáct minut po poledni.

[9]

Vévodkyni z Croydonu připadalo, jako když čeká, až pomalu hořící zápalná šňůra dohoří k neviditelné bombě. Jestli a kde bomba vybuchne, se uvidí, až k ní plamen dojde. Nebylo ani jisté, jak dlouho to bude trvat.

Trvalo to už čtrnáct hodin.

Od včerejšího večera, kdy policejní detektivové odešli, nebyly žádné nové zprávy. Znepokojující otázky zůstávaly nezodpovězeny. Co dělá policie? Kde je Ogilvie? Jaguár? Existuje nějaký kousíček důkazu, který vévodkyně přes všechnu svou důmyslnost přehlédla? Ještě teď tomu nevěřila.

Jedna věc se zdála být důležitá. Ať bylo jejich vnitřní napětí jakékoliv, musí Croydonovi navenek zachovávat zdání normálnosti. Z tohoto důvodu snídali v obvyklou dobu. Na naléhání vévodkyně telefonoval vévoda z Croydonu s Londýnem a Washingtonem. Začali plánovat zítřejší odjezd z New Orleansu.

Tak jako skoro každý den, odešla dopoledne vévodkyně z Croydonu z hotelu vyvenčit bedlingtony. Před půlhodinou se vrátila do Prezidentského apartmá.

Bylo skoro poledne. Stále žádné nové zprávy o věci, na které záleželo ze všeho nejvíc.

Včera večer se postavení Croydonových zdálo z logického hlediska neotřesitelné. A přesto byla dnes logika napjatější, méně bezpečná.

"Člověk by si skoro myslel," rozjímal vévoda z Croydonu, "že nás chtějí udolat mlčením." Stál a díval se z okna obývacího pokoje. Na rozdíl od dřívějška měl hlas jasný. Nepolevil od včerejška ve své abstinenci.

"Pokud tomu tak je," odpověděla vévodkyně z Croydonu, "dáme si…"

Přerušilo ji zařinčení telefonu. Natáhla ruku, pak se najednou zarazila. Měla náhlou předtuchu, že tento hovor se bude lišit od ostatních.

Vévoda se účastně zeptal: "Mám to raději zvednout já?"

Zavrtěla hlavou a potlačila chvilkovou slabost. Zvedla telefon a řekla: "Ano?"

Pauza. "To jsem já," odpověděla vévodkyně. Přikryla sluchátko a informovala manžela: "Ten člověk z hotelu - McDermott - co tu byl včera večer."

Do telefonu řekla: "Ano, vzpomínám si. Byl jste přítomen, když ta směšná obvinění…"

Vévodkyně se zarazila. Jak poslouchala, její tvář bledla. Zavřela oči a zase je otevřela.

"Ano," řekla pomalu. "Ano, rozumím."

Zavěsila sluchátko. Ruce se jí třásly.

Vévoda z Croydonu řekl: "Stalo se něco zlého." Bylo to prohlášení, ne otázka.

Vévodkyně pomalu přikývla. "Ten lístek." Její hlas byl stěží slyšitelný. "Našli ten lístek, co jsem napsala. Má

ho vedoucí hotelu."

Její manžel přešel od okna do středu pokoje. Stál bez hnutí s rukama volně visícíma podle těla a pomalu vstřebával informaci. Konečně se zeptal: "A teď?"

"Volá policii. Řekl, že nás chtěl předem uvědomit." Zoufalým gestem si položila ruku na čelo. "Ten lístek byla ta nejhorší chyba. Kdybych ho nebyla napsala…"

"Ne," řekl vévoda. "Kdyby to nebyl lístek, bylo by to něco jiného. Žádná z těch chyb nebyla tvoje. Ta, na které záleželo v první řadě, byla moje."

Přešel k příborníku, který sloužil jako bar, a nalil si pořádnou skotskou se sodou. "Dám si jen tohle, nic víc. Bude to asi chvíli trvat, než si dám příští."

"Co chceš dělat?"

Obrátil nápoj do sebe. "Je trochu pozdě mluvit o slušnosti. Ale pokud z ní zůstaly ještě nějaké zbytky, pokusím se je zachránit." Odešel do vedlejší ložnice a téměř okamžitě se vrátil s lehkým pršiplášťem a měkkým kloboukem.

"Pokud to půjde," řekl vévoda z Croydonu, "chtěl bych se dostat na policii dřív, než se oni dostanou sem. Myslím, že se tomu říká vzdát se dobrovolně. Není asi moc času, a tak řeknu rychle to, co chci říct."

Vévodkyně se na něj dívala. Mluvení vyžadovalo v této chvíli větší námahu, než jakou byla schopna vynaložit.

Vévoda tichým, ovládaným hlasem prohlásil: "Chtěl bych, abys věděla, že jsem ti vděčný za všechno, cos udělala. Byla to sice chyba, kterou jsme udělali oba dva, ale přesto jsem ti vděčný. Zkusím všechno, co bude v mých silách, abys do toho nebyla zatažena. Pokud bys navzdory tomu byla, tak řeknu, že nápad - po nehodě - byl můj a že jsem tě přinutil."

Vévodkyně tupě přikývla.

"Je tu ještě jedna věc. Předpokládám, že budu asi potřebovat nějakého právníka. Chtěl bych, abys to zařídila, jestli můžeš."

Vévoda si nasadil klobouk a klepnutím prstu ho usadil. Na člověka, jehož celý život a budoucnost se před chvílí zhroutily, byl jeho klid pozoruhodný.

"Budeš potřebovat na právníka peníze," připomněl jí. "Asi dost peněz. Mohla bys začít s částí těch patnácti tisíc dolarů, které jsi chtěla vzít do Chicaga. Zbytek by se měl vrátit do banky. Na přivolání pozornosti už teď nezáleží."

Vévodkyně nedala vůbec najevo, že slyšela.

Na tváři jejího manžela se objevil výraz lítosti. Nejistě řekl: "Bude asi dlouho trvat…" Natáhl ruce směrem k ní.

Chladně a záměrně odvrátila hlavu.

Zdálo se, že se vévoda chystá znovu promluvit, ale rozmyslel si to. S nepatrným pokrčením ramen se obrátil, tiše vyšel a zavřel za sebou vnější dveře.

Vévodkyně seděla chvíli bez hnutí, uvažovala o budoucnosti a zvažovala odhalení a hanbu, která ležela před nimi. Pak se znovu ozval zvyk. Vstala. Zařídí advokáta, což bylo nutné udělat ihned. Později, rozhodla se chladně, zvolí prostředek sebevraždy.

Mezitím by se peníze, o nichž byla řeč, měly dát na bezpečnější místo. Odešla do své ložnice.

Trvalo jen pár minut nevěřícného a pak šíleného hledání, než zjistila, že kufřík je pryč. Příčinou mohla být jedině krádež. Když uvážila možnost informovat policii, začala se vévodkyně z Croydonu svíjet v pomateném hysterickém smíchu.

Jakmile člověk spěchá, uvažoval vévoda z Croydonu, může si být jist, že výtahu bude trvat věčnost, než přijede.

Zdálo se mu, že čeká v devátém poschodí několik minut. Nyní uslyšel konečně seshora sjíždět kabinu. O chvíli později se její dveře otevřely v devátém poschodí.

Vévoda na chviličku zaváhal. Před vteřinou se mu zdálo, že jeho žena hlasitě vykřikla. Byl v pokušení vrátit se, ale nakonec se rozhodl jinak.

Vstoupil do výtahu číslo čtyři.

Vevnitř bylo už několik lidí, včetně půvabné blondýnky a vedoucího služby z hotelu, který vévodu poznal. "Dobrý den, Vaše Milosti."

Vévoda z Croydonu nepřítomně přikývl a dveře se zavřely.

[10]

Keycaseovi Milnovi zabralo větší část včerejší noci a dnešního rána, než přesvědčil sám sebe, že to, co se stalo, je skutečnost a nikoli halucinace. Zpočátku, když objevil peníze, které s takovou nevinností odnesl z Prezidentského apartmá, si myslel, že spí a sní. Chodil kolem dokola po svém pokoji a pokoušel se procitnout. Nebylo to nic platné. Zdálo se, že je ve svém snu už probuzený. Zmatek ho udržel v bdělém stavu až téměř do rozednění. Pak upadl do hlubokého klidného spánku, ze kterého se probudil až uprostřed dopoledne.

Pro Keycase však bylo typické, že noc nepřišla nazmar.

Třebaže pochyboval o pravdivosti tohoto neuvěřitelného zásahu štěstěny, začal si dělat plány a opatření pro případ, že by to skutečně pravda byla.

Patnáct tisíc dolarů v hotovosti nepřišlo Keycaseovi během jeho dlouholeté kariéry profesionálního zloděje nikdy do cesty. Ještě pozoruhodnější bylo, že odejít z hotelu s penězi ho stavělo jen před dva problémy. První byl, kdy a jak opustit hotel St. Gregory. Druhým byla přeprava peněz.

Včera v noci dospěl k rozhodnutí o obou problémech.

Při opuštění hotelu musí vyvolat co nejméně pozornosti. To znamená - normálně se odepsat a zaplatit účet. Vše ostatní by byla očividná hloupost, prozrazující nepoctivost a přivolávající pronásledování.

Keycase byl v pokušení odhlásit se ihned, ale odolal. Odhlásit se pozdě v noci, možná včetně diskuse, zda má nebo nemá být počítán den navíc, by bylo jako rozsvítit maják. Noční pokladní by si ho pamatoval a mohl by ho popsat. Mohli by to udělat i jiní, bude-li v hotelu klid, jako že asi bude.

Ne! - nejlepší doba na odhlášení byla během dopoledne nebo později, kdy bude odjíždět také spousta dalších lidí. Tak může odjet v podstatě bez povšimnutí.

Samozřejmě tu bylo nebezpečí z prodlení. Vévoda nebo vévodkyně z Croydonu mohou objevit ztrátu peněz a zburcovat policii. To by znamenalo policejní stanoviště v hale a prohlídku každého odjíždějícího hosta. Ale na druhé straně tu nebylo nic, co by spojovalo Keycase s loupeží anebo ho řadilo mezi podezřelé. Navíc se zdálo nepravděpodobné, že bude otevřeno a prohledáno zavazadlo každého hosta.

A ještě tu bylo cosi nehmatatelného. Instinkt napovídal Keycaseovi, že přítomnost tak velkého obnosu v hotovosti - přesně tam, kde a jak ho našel - je zvláštní, dokonce podezřelá. Udělají skutečně poplach? Byla tu alespoň určitá možnost, že ne.

Po úvaze se čekání zdálo méně riskantní.

Druhým problémem bylo dopravit peníze z hotelu.

Keycase uvažoval o tom, že by peníze odeslal. Mohl by použít poštovní schránku hotelu a adresovat je na své jméno do hotelu v nějakém jiném městě, kde se za den či za dva objeví. Tuto metodu s úspěchem použil už v minulosti. Pak si s lítostí uvědomil, že obnos je příliš veliký. Vyžadoval by několik balíčků, a to by samo o sobě mohlo upoutat pozornost.

Peníze bude muset z hotelu odnést. Jak?

Samozřejmě ne v kufříku, který přinesl z apartmá vévody a vévodkyně z Croydonu. Ten musí být zničen v první řadě. Keycase se dal pečlivě do práce.

Kufřík byl z drahé kůže a dobře stavěný. Namáhavě ho rozebral a pak žiletkami rozřezal na malé kousky. Práce byla pomalá a vysilující. Čas od času ji přerušil a spláchl kousky do záchodu. Rozvrhoval užití záchodu tak, aby neupoutal pozornost z vedlejších pokojů.

Trvalo to přes dvě hodiny. Nakonec z kufru zůstaly jen kovové zámky a panty. Keycase je strčil do kapsy. Opustil pokoj a vydal se na procházku po chodbě osmého patra.

U výtahů bylo několik nádob s pískem. Zaryl do jedné prsty a zahrabal zámky a panty hodně dospodu. Mohly být nakonec objeveny, ale potrvá to nějakou dobu.

Bylo už hodinu či dvě před rozedněním a hotel se zdál tichý. Keycase se vrátil do pokoje a zabalil si věci, s výjimkou několika, které potřeboval těsně před odjezdem. Užil dvou kufrů, jež s sebou v úterý ráno přinesl. Do většího nacpal patnáct tisíc dolarů zabalených do několika špinavých košil.

Potom Keycase, stále ještě ohromený a nevěřící, spal.

Nařídil si budík na deset hodin, ale buď zaspal zvonění, anebo budík nezvonil. Když se probudil, bylo skoro půl dvanácté a slunce jasně proudilo do místnosti.

Spánek mu pomohl dosáhnout jedné věci. Keycase byl konečně přesvědčen, že události včerejší noci nebyly iluzorní, ale skutečné. Okamžik naprosté porážky se pohádkovým zázrakem proměnil v zářivý triumf. Tato myšlenka mu pořádně zvedla náladu.

Rychle se oholil a oblékl, pak dokončil balení a zamkl oba kufry.

Rozhodl se, že nechá kufry v pokoji a sejde dolů zaplatit účet a prozkoumat halu.

Než tak učinil, zbavil se nadbytečných klíčů - od pokojů 641, 803,1062 a Prezidentského apartmá. Když se holil, všiml si destičky pro kontrolu instalací nízko na stěně koupelny. Odšrouboval víčko a pustil klíče dolů. Slyšel, jak jeden po druhém dopadl na dno hluboko pod ním.

Ponechal si vlastní klíč od pokoje 830, aby ho odevzdal, až opustí místnost naposled. Odjezd "Byrona Meadera" z hotelu St. Gregory musí být v každém smyslu normální.

V hale byl průměrný ruch bez jakékoli známky neobvyklé činnosti. Keycase zaplatil účet a obdržel přátelský, úsměv od slečny pokladní. "Je nyní pokoj volný, pane?"

Oplatil úsměv. "Za pár minut bude. Musím si jen vyzvednout zavazadla, to je vše."

Spokojeně se vrátil nahoru.

V pokoji 830 se naposled opatrně rozhlédl. Nenechal tu nic, žádný kousíček papíru, žádnou zapomenutou maličkost, jako nálepku ze zápalek, žádný klíč ke své skutečné totožnosti. Vlhkým ručníkem Keycase otřel zřejmá místa, na kterých by mohly zůstat otisky prstů. Pak zvedl oba kufry a odešel.

Na hodinkách měl deset minut po dvanácté.

Pevně svíral větší kufr. Při vyhlídce, že bude muset projít halou a ven z hotelu, se jeho puls zrychlil a ruce začaly vlhnout.

Zazvonil v osmém poschodí na výtah. Čekal a uslyšel jeden sjíždět dolů. Zastavil se o poschodí výš, znovu začal sjíždět a opět se zastavil. Dveře číslo čtyři se před Keycasem otevřely.

V popředí kabiny stál vévoda z Croydonu.

Na malý hrůzyplný okamžik měl Keycase nutkání obrátit se a utéct. Zvládl ho. V tom samém zlomku vteřiny mu rozum napověděl, že jde o náhodné setkání. Rychlý pohled to potvrdil. Vévoda byl sám. Keycase si ani nevšiml. Podle výrazu byl myšlenkami zřejmě někde daleko.

Operátor výtahu, starší muž, řekl: "Jedeme dolů!"

Vedle operátora stál vedoucí služby hotelu; kterého Keycase viděl již dříve v hale. Vedoucí služby ukázal na obě zavazadla a zeptal se: "Mám je vzít, pane?" Keycase zavrtěl hlavou.

Když vstoupil do výtahu, vévoda z Croydonu a krásná blondýna se posunuli dozadu, aby udělali místo.

Dveře se zavřely. Operátor, Cy Lewin, posunul páku voliče na "klesání", V tom okamžiku se kabina výtahu s jekotem rozdíraného kovu začala neovladatelně řítit dolů.

[11]

Petr McDermott se rozhodl, že dluží Warrenu Trentovi osobní vysvětlení o tom, co se stalo v souvislosti s vévodou a vévodkyní z Croydonu.

Petr našel majitele hotelu v jeho kanceláři na hlavním mezaninu. Ostatní účastníci schůzky odešli. Aloysius Royce byl se svým zaměstnavatelem a pomáhal shromažďovat jeho osobní majetek, který balil do papírových krabic.

"Myslel jsem si, že se do toho můžu pustit rovnou," řekl Warren Trent Petrovi. "Nebudu už tuhle kancelář potřebovat. Bude asi vaše." V hlase staršího muže nezněla žádná zatvrzelost, navzdory jejich potyčce před půlhodinou.

Aloysius Royce pokračoval tiše v práci, zatímco druzí dva hovořili.

Warren Trent pozorně naslouchal vylíčení událostí od chvíle, kdy Petr včera odpoledne ve spěchu opustil hřbitov sv. Ludvíka, až k telefonním hovorům s vévodkyní z Croydonu a neworleánskou policií před pár minutami.

"Pokud Croydonovi udělali to, co říkáte," prohlásil Warren Trent, "není mi jich vůbec líto. Jednal jste správně." Pak zavrčel: "Alespoň se zbavíme těch zatracených psů."

"Obávám se, že Ogilvie je v tom až po uši."

Stařec přikývl. "Tentokrát zašel příliš daleko. Ponese následky, ať jsou jakékoli, a tady je s ním konec." Warren Trent se odmlčel. Zdálo se, že v duchu cosi zvažuje. Nakonec řekl: "Asi se divíte, proč jsem byl k Ogilviemu vždycky shovívavý,"

"Ano," řekl Petr, "divil jsem se."

"Byl to synovec mé ženy. Nejsem na to pyšný a ujišťuji vás, že moje žena neměla s Ogilviem nic společného. Ale před lety mě požádala, abych mu tady dal místo, a já jsem to udělal. Potom, když o něj měla jednou starost, jsem jí slíbil, že ho tady nechám. A nikdy jsem opravdu nechtěl ten slib porušit."

Jak člověk vysvětlí, přemýšlel Warren Trent, že i když spojení s Hester bylo u Ogilvieho chatrné a vzdálené, bylo to všechno, co měl.

"Promiňte," řekl Petr. "Nevěděl jsem…"

"Že jsem byl kdysi ženatý?" Starší muž se usmál. "Ví o tom jen málo lidí. Moje žena se mnou přišla do tohohle hotelu. Byli jsme oba mladí. Krátce potom zemřela. Všechno se to zdá hodně daleko."

Je to připomínka samoty, kterou musel léta snášet, a větší samoty, která přijde, pomyslel si Warren Trent.

Petr řekl: "Můžu pro vás něco …"

Dveře z vnější kanceláře se náhle rozletěly, Kristina vklopýtala dovnitř. Musela předtím běžet a ztratila botu. Byla bez dechu a vlasy měla rozcuchané. Stěží ze sebe vypravovala slova.

"Stalo se… strašné neštěstí. Jeden z výtahů. Byla jsem v hale … Je to hrozné! Lidé jsou chyceni… Křičí."

Petr McDermott ji už v běhu u dveří odstrčil stranou. Aloysius Royce běžel těsně za ním.

[12]

Tři věci by byly měly zachránit výtah číslo čtyři před katastrofou.

První z nich byl regulátor rychlosti kabiny výtahu. Měl zasáhnout, když rychlost kabiny překročila stanovenou bezpečnostní hranici. U čísla čtyři fungoval regulátor se zpožděním, i když si závady nikdo nepovšiml.

Druhým zařízením byly čtyři bezpečnostní čelisti. Jakmile regulátor spustil, měly se sevřít na vodicích kolejnicích a zastavit kabinu. Na jedné straně kabiny Čelisti skutečně držely. Ale na druhé - díky zpožděné reakci regulátoru a protože zařízení bylo staré a slabé - čelisti selhaly.

I potom mohl rychlý zásah nouzového ovládání uvnitř kabiny zabránit tragédii. Bylo to jediné červené tlačítko. Mělo za úkol po stisknutí přerušit všechen elektrický proud a zastavit kabinu, U moderních výtahů bylo nouzové tlačítko vysoko a snadno dosažitelné. U kabin v St. Gregorym a u mnohých jiných bylo umístěno nízko. Cy Lewin se sehnul a nešikovně tápal, aby je našel. O vteřinu se zpozdil.

Jak jeden pár čelistí držel a druhý selhal, kabina se zkroutila a ohnula. S řevem trhajícího se kovu, hnána vlastní vahou a rychlostí spolu s těžkým nákladem uvnitř, se kabina roztrhla. Trhaly se nýty, tříštilo obložení a kovové desky se oddělovaly. Na jedné straně - nižší než druhé, protože podlaha byla nyní nakloněna v ostrém úhlu - se mezi podlahou a stěnou objevil několik stop široký otvor. Ječící pasažéři, kteří se divoce snažili zachytit jeden druhého, sklouzávali směrem k němu.

Cy Lewin, starší operátor, který byl nejblíž, vypadl první. Jeho jediný výkřik při pádu z devíti pater byl přerušen, když tělo dopadlo na beton ve sklepě. Starší manželé ze Salt Lake City, kteří svírali jeden druhého, padali po něm. Stejně jako Cy Lewin zemřeli, když jejich těla narazila na zem. Vévoda z Croydonu vypadl neohrabaně, narazil na železnou tyč po straně výtahové šachty, která ho probodla. Tyč se zlomila a on pokračoval v pádu. Byl mrtev dřív, než dopadl na zem.

Ostatní se nějak drželi. Mezitím povolily obě zbývající bezpečnostní čelisti a poslaly rozbitou kabinu jako závaží po zbylé dráze šachtou. Na poloviční cestě propadl otvorem s vlajícími pažemi mladší účastník dentistického sjezdu.

Herbie Chandler měl větší štěstí. Vypadl, když byla kabina téměř na konci pádu. V přemetech spadl do vedlejší šachty, utrpěl poranění hlavy, ze kterého se zotavil, a měl rozštěpený a zlomený obratel, který způsobil ochrnutí, takže už do konce života nikdy nechodil.

Žena z New Orleansu ve středních letech ležela se zlomenou holenní kostí a rozbitou čelistí na podlaze výtahu. Jako poslední vypadla Dodo ve chvíli, kdy kabina narazila na dno, Zlomila si ruku a hlavou tvrdě narazila na vodicí kolejnici. Ležela v bezvědomí, neměla daleko k smrti a krev jí zvolna proudila z velké rány na hlavě.

Tři zbylí - účastník sjezdu Gold Crown Coly, jeho žena a Keycase Milne - zůstali nějakým zázrakem nezranění,

Billyboi Noble, údržbář, který se asi před deseti minutami spustil do jámy výtahu, ležel s rozdrcenou pánví a nohama pod rozbitou kabinou, byl při vědomí, krvácel a křičel.

[13]

Petr McDermott se řítil po schodech z mezaninu rychlostí, kterou nikdy předtím v hotelu nepoužil.

Když doběhl do haly, našel divoký zmatek. Dveřmi výtahu se ozývaly výkřiky. Také několik žen poblíž křičelo. Ozývalo se zmatené volání. Před rostoucím davem se bledý zástupce vedoucího společně s jedním posluhou snažili vypáčit kovové dveře do šachty výtahu číslo čtyři. Pokladní, recepční a úředníci proudili zpoza svých přepážek a stolů. Restaurace a bary se vyprazdňovaly do haly, číšníci a barmani následovali za svými zákazníky. V hlavní restauraci se zastavila polední hudba a hudebníci se připojili k exodu. Řada zaměstnanců í kuchyně proudila služebním vchodem. Petra přivítala vzrušená změť otázek.

Nejhlasitěji jak mohl, snažil se překřičet hluk: "Klid!"

Nastalo chvilkové ticho, během něhož znovu zakřičel: "Prosím ustupte. Uděláme, co budeme moci." Zahlédl jednoho recepčního. "Zavolal někdo požárníky?"

"Nevím, pane. Myslel jsem …"

"Udělejte to teď!" vyštěkl Petr. Dalšímu nařídil: "Zavolejte policii. Řekněte jim, že potřebujeme ambulance, doktory a někoho, kdo by zvládl dav."

Oba muži se rozběhli a zmizeli.

Vysoký štíhlý muž v tvídovém saku a vojenských kalhotách postoupil vpřed. "Jsem důstojník námořní pěchoty. Řekněte, co potřebujete."

Petr řekl vděčně: "Střed haly musí být vyklizen. Utvořte s hotelovým personálem kordon. Udržujte průchod k hlavnímu vchodu. Rozevřete otáčivé dveře."

"Provedu!"

Vysoký muž se obrátil a začal vydávat povely. Ostatní poslechli, jako by byli za vedení vděční. Brzy se přes halu až ke vchodu ze St. Charles Avenue rozestoupila řada číšníků, kuchařů, úředníků, posluhů, hudebníků a některých rekrutovaných hostů.

Aloysius Royce se připojil k zástupci vedoucího a k posluhovi ve snaze násilím otevřít dveře výtahu. Obrátil se a zavolal na Petra: "Bez nástrojů to nikdy nedokážeme. Musíme se dostat dovnitř jinudy."

Údržbář v montérkách vběhl do haly. Obrátil se k Petrovi. "Potřebujeme pomoc na dně šachty. Někdo je chycený pod kabinou. Nemůžeme ho dostat ven, ani se dostat k ostatním."

"Jdeme dolů!" křikl Petr. Rozběhl se ke spodním služebním schodům; o krok za ním běžel Aloysius Royce.

Šedivý cihlový, matně osvětlený tunel vedl k výtahovým šachtám. Výkřiky, které slyšeli nahoře, tu byly znovu slyšitelné, ale nyní z větší blízkosti a strašidelněji. Přímo před nimi ležela rozbitá kabina výtahu, ale cesta k ní byla zahrazena zkrouceným a znetvořeným kovem z výtahu a z instalací, na které narazila při dopadu. Vpředu zápasili údržbáři s páčidly. Ostatní stáli bezmocně za nimi. Výkřiky, zmatené volání, hřmot strojů spojený s neustálým stenáním z vnitřku kabiny.

Petr zakřičel na muže, kteří nic nedělali: "Sežeňte víc světla!" Několik z nich odspěchalo tunelem.

Nařídil muži v montérkách, který přiběhl do haly: "Jděte zpátky nahoru. Přiveďte sem požárníky."

Aloysius Royce, který klečel vedle trosek, zavolal: "A pošlete sem doktora - hned!"

"Ano," řekl Petr, "vemte někoho, aby mu ukázal cestu. Rozhlaste to. V hotelu bydlí několik doktorů."

Muž přikývl a rozběhl se směrem, odkud přišli.

Chodbou přibíhalo stále víc lidí a začínali ji ucpávat. Šéf-mechanik Doc Vickery se protlačil dopředu.

"Můj bože!" Šéf se zastavil a zíral na scénu před ním. "Můj bože! - já jim to říkal. Varoval jsem je, že jestli do toho nedáme peníze, něco takového …" Chytil Petra za ruku. "Tys mě slyšel, chlapče. Slyšels mě kolikrát…"

"Později, šéfe." Petr vyprostil ruku. "Co můžete udělat, abyste tyhle lidi dostali ven?"

Šéf zavrtěl bezmocně hlavou. "Potřebovali bysme těžké nářadí - zvedáky, nástroje na řezání…"

Bylo zřejmé, že šéf není ve stavu, aby se mohl ujmout vedení. Petr mu nařídil: "Zkontrolujte ostatní výtahy. Všechny zastavte, když budete muset. Neriskujte opakování." Starší muž tupě přikývl. Ohnutý a zlomený se pohnul k odchodu.

Petr uchopil za ramena šedovlasého mechanika, kterého poznal. "Máte za úkol udržet tohle místo prázdné. Každý, kdo tu nemá přímo co dělat, musí odsud pryč."

Mechanik přikývl. Začal nařizovat ostatním, aby šli zpátky, a tunel se uvolnil.

Petr se vrátil k šachtě výtahu. Aloysius Rovce se vkleče a plazením vsunul pod část trosek a držel zraněného a křičícího údržbáře za ramena.

V matném světle bylo jasné, že váha vraku spočívá na jeho nohách a spodní části břicha.

"Billyboi," naléhal Royce. "Bude to v pořádku. Dostaneme tě ven."

Odpovědí byl další výkřik utrpení,
Petr vzal zraněného za jednu ruku. "Má pravdu. Jsme tady. Přichází pomoc."
Vysoko nad sebou slyšel z velké vzdálenosti sílící kvílení sirén.

[14]

Telefonní výzva recepčního úředníka dosáhla Požární poplachovou službu na radnici. Ještě nedokončil zprávu - když se v každém požárním útvaru v městě ozvalo dvojí vysoké zapípání - signál nejvyššího poplachu. V rádiu následoval klidný hlas dispečera: "Poplachová skříňka 0008 pro poplach v hotelu St. Gregory na Carondelet a Common."

Čtyři hasičské ústředny automaticky odpověděly - Ústřední na Decatur, Tulane, South Rampart a Dumaine. Ve třech ze čtyř byli muži mimo službu u oběda. V Ústřední byl oběd skoro hotový. Na jídelním lístku byly masové knedlíčky se spagety. Požárník, který měl dnes službu jako kuchař, si povzdychl, když zavíral plyn a běžel za ostatními. Ze všech možných dob právě tahle pro poplach nejvyšší důležitosti ve středu města!

Oblečení a vysoké boty byly na vozech. Muži odhazovali boty a šplhali nahoru za jízdy, Ani ne za minutu od dvojitého zapípání bylo na cestě k St. Gregorymu pět požárních mužstev, dvě stříkačky, cisterna, vyprošťovací a záchranná jednotka, zástupce náčelníka a dva obvodní náčelníci. Řidiči zápasili s rušným poledním provozem.

Poplach v hotelu měl přednost přede vším.

V dalších požárních zbrojnicích stálo připraveno šestnáct rezervních požárních mužstev a dvě stříkačky a čekalo na druhý poplach.

Policejní oddělení stížností na trestním soudu obdrželo hlášení ze dvou stran - z Požární poplachové služby a přímo z hotelu.

Pod nápisem "Mějte trpělivost s tím, kdo volá" zapsaly dvě spojovací úřednice informaci do formulářů a o chviličku později ji předaly rozhlasem dispečerovi. Ven šla zpráva: Všechny ambulance - policejní a Charity Hospital - do hotelu St. Gregory.

[15]

Tři patra pod halou St. Gregoryho, v tunelu k šachtě výtahu, pokračoval hluk, spěšné rozkazy, sténání, výkřiky. Nyní se ozvaly rychlé kroky. Přispěchal muž v obleku z drsné bavlněné látky. Mladý muž. S lékařskou brašnou.

"Doktore!" zvolal naléhavě Petr. "Sem!"

Nově příchozí se skrčil a připlazil k Petrovi a k Aloysiu Royceovi. Za nimi se rozsvěcela rychle natažená nová světla. Billyboi Noble znovu zaječel. Jeho tvář se obrátila k doktorovi s prosebnýma očima a s rysy zkřivenými bolestí. "Ach bože! Ach bože! Dejte mi, prosím vás, něco …"

Doktor přikývl a začal hledat v brašně. Vytáhl injekční stříkačku. Petr vyhrnul rukáv Billyboiových montérek a držel obnaženou paži. Doktor rychle místo otřel a vbodl dovnitř jehlu. Morfium zabralo během několika vteřin. Billyboiova hlava klesla. Oči se zavřely.

Doktor přidržel Billyboiovi stetoskop k hrudi. "Nemám toho s sebou moc. Přišel jsem z ulice. Jak rychle ho můžete dostat ven?"

"Jakmile dostaneme pomoc. Právě přichází."

Další běžící kroky. Tentokrát těžké dunění mnoha bot. Dovnitř proudili požárníci v helmách. S nimi jasná světla a těžké nářadí - sekery, zvedáky, nářadí na řezání, páčidla. Téměř bez mluvení. Rychlé staccato rozkazů. Hekání, ostré rozkazy. "Sem! Zvedák pod tohle. Musíme pohnout tímhle krámem!"

Seshora bušení seker. Zvuk povolujícího kovu. Proud světla, jak se v hale otevřely šachetní dveře. Výkřik: "Žebříky! Potřebujeme tu žebříky!" Dolů se spouštěly dlouhé žebříky.

Příkaz mladého doktora: "Musím dostat tohohle muže ven!"

Dva hasiči se snaží umístit zvedák. Natažený by sejmul tíhu z Billyboie. Hasiči supí, klejí a manévrují, aby našli volné místo. Zvedák je o pár centimetrů vetší. "Potřebujeme menší zvedák. Musíme začít s menším zvedákem, abychom mohli zasunout větší." Požadavek opakovaný do přenosné vysílačky, "Přineste menší zvedák z vyprošťovacího vozu!"

Znovu naléhavý hlas doktora: "Musím dostal toho muže ven!"

Petrův hlas: "Tady ta tyč. Ta vyšší. Když s ní pohnem, zvedne tu pod ní a uvolní se místo pro zvedák."

Varující požárník: "Je tam dvacet tun. Něčím pohnem a může to všechno spadnout. Až začneme, musíme pomalu."

"Zkusme to!" Aloysius Royce.

Royce a Petr zády k sobě, záda pod vyšší tyč, spojené ruce. Nahoru! Nic. Zkusit znovu, víc! Ještě víc! Praskající plíce, valící se krev, slábnoucí smysly. Vědomí se zatemňuje. Pohled zamlžuje. Jen rudá mlha. Tlačit. Pohyb. Výkřik: "Zvedák je vevnitř!" Konec náporu. Dolů. Uvolnit se. Zvedák se otáčí a stoupá. Trosky se zvedají. "Můžeme ho dostat ven!"

A tichý doktorův hlas: "Dejte si na čas. Právě zemřel."

Mrtví a zranění byli vyneseni nahoru po žebříku jeden po druhém. Z haly se stala třídicí stanice s první pomocí pro ty, kdo ještě žili, místem konstatování smrti. Nábytek byl odtlačen stranou. Prostor uprostřed zaplňovala nosítka. Za kordonem se nyní již tiše tlačil dav. Ženy plakaly. Někteří muži se odvraceli.

Venku čekala řada ambulancí. St. Charles Avenue a Carondelet, mezi Canal a Gravier Street, byly uzavřeny pro provoz. Za policejními bariérami na obou stranách se kupily davy. Ambulance ujížděly jedna po druhé pryč. Nejdřív s Herbiem Chandlerem; pak se zraněným dentistou, který měl zemřít; o chvíli později se ženou z New Orleansu se zraněnou nohou a čelistí. Jiné ambulance jely pomaleji do městské márnice. V hotelu vyslýchal policejní kapitán svědky a zjišťoval jména obětí.

Dodo vynesli jako poslední ze zraněných. Doktor sešplhal dolů a dal jí tlakový obvaz na zející ránu na hlavě. Ruku měla v dlaze z umělé hmoty. Keycase Milne, který sám ignoroval nabídky pomoci, zůstal s Dodo a vedl zachránce k místu, kde ležela. Keycase vylezl poslední. Před ním vystoupil nahoru účastník sjezdu Gold Crown Coly se svou ženou. Požárník podával zavazadla - Dodina a Keycaseova - z trosek výtahu do haly. Dával je uniformovanému městskému policistovi, který je hlídal.

Petr McDermott se vrátil do haly, když vynášeli Dodo. Byla bílá a nehybná, obvaz byl již prosáklý krví. Když ji položili na nosítka, sklonili se nad ní dva doktoři. Jeden byl mladý asistent, druhý starší muž. Mladší doktor zavrtěl hlavou.

Za kordonem nastal ruch. Muž v košili, rozčilený, křičící: "Nechtě mě projít!"

Petr otočil hlavu, pak pokývl důstojníkovi námořní pěchoty. Kordon se rozdělil. Curtis O'Keefe proběhl.

Se ztrhanou tváří šel vedle nosítek. Když ho Petr spatřil naposled, byl venku na ulici a prosil, aby ho vzali do ambulance. Asistent přikývl. Dvířka se zabouchla. Ambulance s ječící sirénou se rychle rozjela.

[16]

Keycase vyšplhal po žebříku z výtahové šachty v šoku. Stěží věřil své záchraně. Za ním šplhal hasič. Dolů se natáhly ruce, aby mu pomohly. Když vystoupil do haly, hned ho jiné paže podepřely.

Keycase zjistil, že dokáže stát a pohybovat se bez pomoci. Smysly se mu vracely. Jeho mozek byl již zase v pohotovosti. Všude kolem se to hemžilo uniformami. Měl z nich strach.

Jeho dva kufry! Jestli se ten větší otevřel!… Ale ne. Stály společně s několika ostatními poblíž. Pohnul se směrem k nim.

Hlas za ním řekl: "Pane, čeká na vás sanitka." Keycase se otočil a uviděl mladého policistu.

"Nepotřebuji…"

"Všichni musí, pane. Kvůli kontrole. Pro vaši vlastní ochranu."

"Musím mít svá zavazadla," namítl Keycase.

"Můžete je vyzvednout později, pane. Postarají se o ně."

"Ne, teď."

Další hlas se vmísil: "Proboha! Když chce zavazadla, tak ať si je veme. Každý, kdo tímhle prošel, má právo …"

Mladý policista nesl zavazadla a doprovodil Keycase k východu na St. Charles Avenue. "Když tady počkáte, pane, zjistím, která je to sanitka." Položil zavazadla.

Jakmile policista odešel, Keycase zvedl kufry a vmísil se do davu. Nikdo si nevšiml, že odchází.

Pokračoval beze spěchu v chůzi k parkovišti, kde včera nechal své auto po úspěšném vyplenění domu v Lakeview. Měl pocit klidu a jistoty. Teď už se mu nemohlo vůbec nic stát.

Parkoviště bylo plné, ale Keycase našel svůj sedan podle výrazné michiganské poznávací značky. Vzpomněl si, že si v pondělí ráno dělal starosti s tím, aby poznávací značka nevyvolala pozornost. Zcela zřejmě se strachoval zbytečně.

Auto bylo ve stejném stavu, v jakém ho opustil. Motor chytil jako obvykle na dotek.

Ze středu města Keycase opatrně jel do motelu na dálnici Chef Menteur, kde ukryl svou dřívější kořist. Ve srovnání s nádhernou sumou patnácti tisíc dolarů v hotovosti byla její hodnota zanedbatelná, ale pořád ještě stála za to.

V motelu zacouval Keycase s fordem těsně až k svému pokoji a odnesl dovnitř oba kufry, které vzal ze St. Gregoryho. Zatáhl v pokoji záclony, než otevřel větší z nich, aby se ujistil, že tam peníze stále ještě jsou. Byly tam.

V motelu měl mnoho svých osobních věcí, a tak teď přebaloval svých několik kufrů, aby se tam všechny vešly. Nakonec zjistil, že mu zbývají oba kožichy a stříbrná mísa a tác, které ukradl z domu v Lakeview. Neměl je už kam dát, leda že by znovu přebalil.

Keycase věděl, že by to měl udělat. Ale během posledních několika minut si začal uvědomovat obrovskou únavu - zřejmě reakce na události a napětí dnešního dne. Kromě toho čas utíkal a bylo důležité, aby se dostal z New Orleansu co nejrychleji. Rozhodl se, že kožichy a stříbro budou naprosto v bezpečí nezabalené v kufru forda.

Ujistil se, že ho nikdo nepozoruje, naložil kufry do auta a položil kožichy a stříbro vedle nich.

Odhlásil se z motelu a zaplatil dlužnou částku na svém účtě. Únava ho trochu začala opouštět, jak odjížděl.

Jeho cílem byl Detroit. Měl v plánu ujet cestu pohodlně na několikrát a zastavit, kdykoli se mu bude chtít. Po cestě se musí vážně zamyslet nad svou budoucností. Řadu let si Keycase sliboval, že jestliže se mu kdy podaří nabýt nějaké pořádné sumy peněz, koupí si za ni malou garáž. Pak zanechá svého kočovného zločineckého života a usadí se, aby na sklonku svých dnů poctivě pracoval. Schopnosti k tomu měl. Ford v jeho rukou byl důkazem. A patnáct tisíc dolarů na začátek bohatě stačilo. Otázka byla: přišel ten čas nyní?

Keycase začal přemýšlet o této vyhlídce, už když projížděl severním New Orleansem a směřoval na Pontchartrain Highway a cestu ke svobodě.

Mnoho logických důvodů mluvilo pro usazení. Nebyl už mladý. Riskování a napětí ho unavovalo. Tentokrát se ho v New Orleansu dotkla mrzačící ruka strachu.

A přesto … události posledních šestatřiceti hodin mu daly novou sebedůvěru, nový elán. Úspěšná loupež v domě, Aladinova kupa peněz, přežití katastrofy výtahu ani ne před hodinou - to vše se zdálo být symptomem nezranitelnosti. Tohle všechno dohromady bylo jistě znamení, které mu ukazuje cestu.

Možná že by měl koneckonců ještě nějakou dobu pokračovat po staru, uvažoval Keycase. Garáž přijde později. Vlastně je na to spousta času.

Přejel z dálnice Chef Menteur na Gentilly Boulevard, kolem městského parku, lagun a starých rozložitých dubů. Nyní se po City Park Avenue blížil k Metarie Road. Právě tady se po celé délce obzoru jako moře náhrobků rozprostíraly neworleánské hřbitovy - Greenwood, Metarie, St. Patrick, Firemarťs, Charity Hospital, Cypress Grove. Vysoko nad nimi vedla visutá dálnice Pontchartrain. Keycase už dálnici spatřil jako citadelu v oblacích, jako lákavý přístav. Za několik minut bude na ní.

Když se blížil ke křižovatce Canal Street a City Park Avenue, poslední zastávce před rampou na dálnici, všiml si Keycase, že světelné signály na křižovatce nefungují. Policista řídil provoz ze středu silnice blíž ke Canal Street.

Pár metrů od křižovatky Keycase ucítil, že mu uniká vzduch z pneumatiky.

Motorizovaný strážník Nicholas Clancy z neworleánské policie byl jednou obviněn svým rozhořčeným seržantem, že je "bez jediné výjimky ten nejpitomější polda v celém sboru".

Na tom obvinění bylo hodně pravdy. Navzdory dlouhé službě, která z něj udělala veterána, Clancy nikdy nepostoupil o jediný hodnostní stupeň, ani nebylo o jeho povýšení uvažováno, jeho kariéra byla neslavná. Neměl skoro žádné zatčení, ba ani jedno velké. Pokud Clancy pronásledoval prchající auto, mohl mít řidič jistotu, že unikne. Při jedné šarvátce dostal Clancy rozkaz dát želízka podezřelému, kterého chytil jiný policista. Clancy se stále ještě snažil odepnout želízka od svého pasu, když byl podezřelý už o pár bloků dál. Při jiné příležitosti se dlouho hledaný bankovní lupič v záchvatu víry vzdal Clancymu na ulici. Předal mu svou pistoli, kterou Clancy upustil. Pistole vystřelila a lupič se tak lekl, že si to rozmyslel a utekl. Trvalo další rok, než ho znovu chytili, a to už měl na kontě šest dalších bankovních loupeží.

Jen jedna věc chránila Clancyho celá ta léta před vyhazovem - mimořádná dobromyslnost, které nemohl nikdo odolat, a také pokorné vědomí smutného klauna o jeho vlastních nedostatcích.

Někdy si Clancy soukromě přál dokázat nějakou věc, dosáhnout aspoň jediného úspěchu, který by za to stál, když už ne proto, aby vyrovnal účet, tak alespoň proto, aby ho udělal méně jednostranným. Až do této chvíle příznačně selhával.

Jen jedna jediná věc ve službě nedělala Clancymu ty nejmenší potíže - řídit dopravu. Líbilo se mu to. Kdyby mohl Clancy nějak zasáhnout zpět do historie a zamezit vynálezu automatických světelných signálů, byl by to s radostí udělal.

Před deseti minutami si uvědomil, že světla na Canal Street a City Park Avenue nefungují. Předal tuto informaci rádiem, zaparkoval svůj motocykl a převzal křižovatku. Doufal, že opravářské četě pro signály bude cesta dlouho trvat.

Na druhé straně třídy uviděl Clancy šedivého forda, jak zpomaluje a zastavuje. Zamířil co nejpomaleji k němu. Keycase seděl bez hnutí ve stejné pozici, jako když auto zastavilo.

Clancy se podíval na vnější zadní kolo, které spočívalo na ráfku"

"Prázdná pneumatika?"

Keycase přikývl. Kdyby byl Clancy pozornější, byl by si všiml, že klouby rukou na volantu jsou bílé. Keycase si skrz mlhu hořkých sebevýčitek vzpomínal na jednu jedinou jednoduchou věc, kterou ve svém pečlivém plánování přehlédl. Rezervní pneumatika a zvedák byly v kufru. Aby se k nim dostal, musí otevřít kufr a odhalit kožichy, stříbrnou mísu, tác a kufry.

Čekal a potil se. Policista nedal najevo žádnou známku pohybu.

"Asi budete muset vyměnit kolo, co?"

Keycase znovu přikývl. Kalkuloval. Udělá to rychle. Nanejvýš za tři minuty. Zvedák. Klíč. Vyšroubovat matky. Sundat kolo! Nasadit rezervu! Utáhnout! Hodit kolo, zvedák a klíč na zadní sedadlo! Zabouchnout kufr! Mohl by odjet. Na dálnici. Jen kdyby ten polda šel!

Za fordem zpomalovala další auta, některá musela zastavovat, než se vyhnula do středního proudu. Jedno se vyhnulo příliš rychle. Za ním zaječely gumy. Ozval se jako na protest klakson. Policista se naklonil dopředu a položil ruku na dvířka vedle Keycase.

"Začíná tu být rušno."

Keycase polkl. "Ano."

Policajt se narovnal a otevřel dveře. "Měl byste se do toho dát."

Keycase vytáhl klíčky ze zapalování. Pomalu vystoupil na silnici. Přinutil se k úsměvu. "Je to v pořádku, strážníku. Stačím na to."

Keycase se zatajeným dechem čekal, zatímco policista přehlížel křižovatku.

"Píchnu vám," řekl Clancy dobromyslně.

Keycase se zmocnilo náhlé nutkání nechat auto autem a utíkat. Zavrhl ho jako beznadějné. Rezignovaně zasunul klíč a otevřel kufr.

Ani ne za minutu měl zvedák na místě, matky uvolněné a zvedal zadní nárazník. Kufry, kožichy a stříbro se sesunuly na jednu stranu. Zatímco Keycase pracoval, všiml si, jak si policajt sbírku prohlíží. Bylo neuvěřitelné, že zatím nic neřekl.

Keycase nemohl vědět, že Clancyho myšlenkový proces zabere hodně času.

Clancy se sehnul a ohmatal jeden z kožichů.

"Na tyhle je trochu horko." Teplota ve stínu se ve městě za posledních pět dní pohybovala kolem pětatřiceti stupňů. - "Na mou ženu … někdy přijde zimomřivost."

Matky byly pryč, stará pneumatika venku. Jediným pohybem Keycase otevřel zadní dvířka auta a hodil kolo dovnitř.

Policista se tyčil nad víkem kufru a díval se do vnitřku auta.

"Panička s váma není, co?"

"Já … vyzvednu ji po cestě."

Keycase se zuřivě snažil uvolnit rezervu. Fixační matka nešla povolit. Zlomil si nehet a odřel si prsty, jak ji uvolňoval. Neohlížel se na poranění a vyzvedl kolo z kufru.

"Vypadá to nějak divně, všechny tyhle věci."

Keycase ztuhl. Neodvažoval se pohnout. Dospěl až ke Golgotě. Intuice mu říkala proč.

Osud mu dal příležitost a on ji zahodil. Nezáleželo na tom, že rozhodnutí se udalo čistě jen v jeho mysli. Osud byl laskavý, ale Keycase jeho laskavostí opovrhl. Nyní se osud v hněvu odvrátil.

Zmocnila se ho hrůza, když si vzpomněl na to, na co před chvílí tak ochotně zapomněl - strašná cena dalšího usvědčení; dlouhé vězení, které snad může trvat i celý zbytek života. Nikdy se svoboda nezdála vzácnější. Dálnice, tak blízko, se zdála být na druhém konci světa.

Konečně Keycase věděl, co doopravdy říkala znamení za posledních šestatřicet hodin. Nabízela mu cestu ven. příležitost k novému a slušnému životu, únik do budoucnosti. Kdyby to jen byl věděl včas i

Místo toho si znamení špatně vyložil. S arogancí a ješitností si vysvětloval laskavost osudu jako svou vlastní nezranitelnost. Učinil své rozhodnutí. Tohle je výsledek. Teď je pozdě.

Je pozdě? Je vůbec někdy pozdě - alespoň pro naději? Keycase zavřel oči.

Přísahal - s hlubokým rozhodnutím, o kterém věděl, že ho dodrží, bude-li mít příležitost - že kdyby nějakou náhodou mohl v této chvíli uniknout, neudělá už nikdy v životě jedinou nepoctivou věc.

Keycase otevřel oči. Policajt šel k jinému autu, jehož řidič zastavil, aby se zeptal na cestu.

Rychlejšími pohyby, než se vůbec zdálo být možné, Keycase nasadil kolo, namontoval matky a uvolnil zvedák, který hodil do kufru. I v této chvíli, instinktivně, jak to má udělat dobrý mechanik, Keycase matky ještě pořádně přitáhl, když bylo už kolo na zemi. Než se policista vrátil, měl kufr už znovu sbalený.

Clancy uznale přikývl. Na předchozí myšlenku zapomněl. "Všechno hotovo, co?"

Keycase přibouchl víko kufru. Motorizovaný strážník Clancy uviděl poprvé michiganskou poznávací značku.

Michigan. Zelená na bílém. V hloubkách Clancyho mozku klíčila vzpomínka.

Bylo to dneska, včera nebo den předtím?… Velitel jeho čety při nástupu četl nahlas poslední bulletiny … Něco o zelené a bílé …

Clancy by si chtěl vzpomenout. Těch bulletinů bylo tolik - hledaní lidé, chybějící osoby, auta, loupeže! Každý den chytří a horliví mladíci ve sboru si rychle škrábali do svých poznámkových bloků, zapamatovávali si, skladovali informace. Clancy se snažil. Vždycky se snažil. Ale díky rychlé řeči poručíka a pomalosti svého rukopisu zůstával vždycky daleko pozadu. Zelená a bílá. Chtěl by si vzpomenout.

Clancy ukázal na značku: "Michigan, co?"

Keycase přikývl. Tupě čekal. Lidská duše může věci snášet jen po jisté hranice.

"Zázračná země vod." Clancy četl nahlas nápis na značce. "Slyšel jsem, že máte fajn rybaření."

"Ano … máme."

"Rád bych se tam jednou dostal. Sem taky rybář."

Zezadu se ozval netrpělivý klakson. Clancy držel dvířka auta otevřená. Zdálo se, že si vzpomíná, že je policista. "Musíme tenhle proud uvolnit." Zelená a bílá. Ta neodbytná myšlenka ho stále trápila.

Motor naskočil. Keycase se rozjel. Clancy se díval, jak jede. Přesně, ani ne moc rychle, ani ne moc pomalu, s pevným odhodláním zamířil Keycase s autem na rampu dálnice.

Zelená a bílá. Clancy zavrtěl hlavou a vrátil se k řízení dopravy. Ne nadarmo ho nazývali bez výjimky tím nejpitomějším policajtem v celém sboru.

[17]

Modrobílá policejní ambulance zatočila z Tulane Avenue do pohotovostního vjezdu Charity Hospital. Zastavila se. Dvířka se rychle otevřela. Vynesli nosítka s Dodo, kterou pak sanitáři s naučenou rychlostí provezli dveřmi označenými PŘÍJEM PACIENTŮ - BÍLÍ.

Curtis O'Keefe následoval těsně za nimi. Musel skoro běžet, aby stačil.

Ošetřovatel v čele zavolal: "Pohotovost! Uvolněte cestu!" Rušný shluk lidí v přijímací a propouštěcí hale ustoupil, aby uvolnil cestu malému průvodu. Jejich pochod sledovaly zvědavé oči. Většina z nich utkvěla na bílé, voskové tváři Dodo.

Otevřely se létací dveře s nápisem NEHODY a nosítka prošla. Uvnitř byly sestry, doktoři a další nosítka. Jeden ošetřovatel zastoupil cestu Curtisi O'Keefovi. "Počkejte tady, prosím."

O'Keefe protestoval: "Chci vidět…"

Ošetřovatelka na cestě dovnitř se na chvilku zastavila. "Uděláme všechno, co bude v našich silách. Doktor s vámi promluví hned, jak bude mít chvilku času." Vešla dovnitř. Létací dveře se zavřely.

Curtis O'Keefe zůstal stát proti dveřím. Jeho oči byly zamlžené, srdce zoufalé.

Ani ne před půlhodinou, po odchodu Dodo, přecházel po obývacím pokoji se zmatenými a ustaranými

myšlenkami. Instinkt mu napovídal, že z jeho života odešlo něco, co už třeba nikdy nenajde. Logika se mu vysmívala. Před Dodo přicházely a odcházely jiné. Přežil jejich odchod. Myšlenka, že tentokrát to může být jinak, byla absurdní.

Přesto byl v pokušení rozjet se za Dodo a možná odložit jejich rozchod o několik hodin. V té době by mohl znovu zvážit své pocity. Rozum zvítězil. Zůstal tam, kde byl.

O pár minut později uslyšel sirény. Nejdříve se o ně nezajímal. Ale pak si uvědomil jejich vzrůstající počet a zřejmé sjíždění k hotelu a šel k oknu svého apartmá. Ruch dole ho přiměl k rozhodnutí sejít dolů. Šel tak, jak byl - v košili bez saka.

Když čekal na dvanáctém poschodí na výtah, začaly nahoru doléhat znepokojivé zvuky. Když výtah téměř po pěti minutách nepřijel a v patře se začali hromadit hosté, rozhodl se O'Keefe použít nouzového schodiště. Na cestě dolů objevil, že jiní měli stejný nápad. V dolních poschodích se zvuky staly jasnější a on využil svého atletického tréninku ke zvýšení rychlosti.

V hale se dozvěděl od vzrušených diváků základní fakta o tom, co se stalo. V té chvíli se horlivě modlil, aby Dodo odešla z hotelu před nehodou. O chvíli později spatřil, jak ji v bezvědomí vynášejí ze šachty výtahu.

Žluté šaty, které se mu tak líbily, její vlasy, končetiny, všechno bylo zalito krví. Tvář měla jako mrtvá.

V tom okamžiku objevil Curtis O'Keefe v oslepujícím záblesku pravdu, kterou si tak dlouho odmítal přiznat. Miloval ji. Vášnivě a vřele, s oddaností za hranicemi lidského chápání. Příliš pozdě si uvědomil, že když nechal Dodo odejít, udělal největší chybu svého života.

Teď si to všechno hořce uvědomoval, zatímco se díval na dveře ošetřovny. Na chvilku se otevřely a vyšla sestra. Když se k ní přiblížil, zavrtěla hlavou a spěchala dál.

Měl pocit bezmoci. Bylo toho tak málo, co mohl udělat. Ale co může, udělá.

Otočil se a prošel nemocnicí. V rušných halách a chodbách se prodíral davy, sledoval nápisy a šipky ke svému cíli. Otevřel dveře označené NEVSTUPOVAT, ignoroval protestující sekretářky. Zastavil se před stolem ředitele.

Ředitel se hněvivě zvedl ze židle. Když se Curtis O'Keefe představil, hněv se zmírnil.

O čtvrt hodiny později ředitel vyšel z ošetřovny, doprovázen drobným, tiše hovořícím mužem, kterého představil jako doktora Beauclaira. Doktor si potřásl s O'Keefem rukou.

"Slyšel jsem, že jste přítel té mladé dámy - slečny Lashové, myslím."

"Jak jí je, doktore?"

"Je v kritickém stavu. Děláme všechno, co je v našich silách. Ale musím vám říci, že je velká pravděpodobnost, že nepřežije."

O'Keefe stál tiše a zoufale.

Doktor pokračoval: "Má vážné zranění hlavy, které se na první pohled jeví jako vtlačená zlomenina lebky. Je možné, že zlomky kosti vnikly do mozku. Po rentgenu budeme vědět víc."

Ředitel vysvětloval: "Pacientku nejdřív resuscitujeme."

Doktor přikývl. "Běží už transfúze. Ztratila spoustu krve. A začali jsme upravovat šok."

"Jak dlouho …"

"Resuscitace bude trvat ještě alespoň hodinu. Potom, pokud rentgen potvrdí diagnózu, bude třeba okamžitě operovat. Má nejbližší příbuzné v New Orleansu?"

O'Keefe zavrtěl hlavou.

"Stejně na tom nezáleží. V naléhavém případě tohoto druhu nám zákon dovoluje jednat bez povolení."

"Mohu ji vidět?"

"Snad později. Ted' ne."

"Doktore, jestli potřebujete cokoliv - otázka peněz, profesionální pomoci…"

Ředitel ho tiše přerušil. "Toto je bezplatná nemocnice, pane O'Keefe. Je pro chudé a pro naléhavé případy. Tak jako tak, máme tu služby, které se za peníze koupit nedají. Hned vedle jsou dvě fakulty medicíny. Jejich personál je nám k dispozici. Měl bych vám říct, že doktor Beauclaire je jedním z předních neurochirurgů v zemi."

"Promiňte," řekl pokorně O'Keefe.

"Možná, že tu je jedna věc," řekl doktor.

O'Keefova hlava se napřímila.

"Pacientka je teď v bezvědomí a pod sedativy. Předtím měla záblesky vědomí. V jedné chvíli chtěla svou matku. Kdyby bylo možné sem matku dostat…"

"Je to možné." Byla to úleva, že může udělat alespoň něco.

Z telefonního automatu v chodbě požádal O'Keefe o hovor na účet volaného do Akronu v Ohiu. Chtěl hotel O'Keefe - Cuyahoga. Ředitel Harrison byl ve své kanceláři,

O'Keefe nařídil: "Ať děláte cokoliv, nechte toho. Nepodnikejte nic, dokud neprovedete, co vám teď řeknu."

"Ano pane." Harrisonův čilý hlas se ozval na lince.

"Vyhledáte paní Irenu Lashovou na Exchange Street v Akronu. Nemám číslo domu." O'Keefe si pamatoval ulici ode dne, kdy tam s Dodo telegraficky poslali koš ovoce. Bylo to teprve v úterý.

Slyšel, jak Harrison volá na někoho v kanceláři: ..Městský adresář - rychle!"

O'Keefe pokračoval: "Zajděte za paní Lashovou sám. Musíte jí oznámit, že její dcera Dorothy utrpěla vážný úraz při nehodě a může zemřít. Chci, aby paní Lashová přiletěla do New Orleansu nejrychlejším možným způsobem. Bude-li třeba, najměte letadlo. Na výdaje se neohlížejte."

"Moment, pane O'Keefe." Slyšel Harrisonovy úsečné rozkazy. "Zavolejte Eastern Airlines - prodej letenek v Clevelandu - na druhé lince. Hned potom chci limuzínu s rychlým šoférem u vchodu na Market Street." Hlas znovu zesílil. "Pokračujte, pane O'Keefe."

Jakmile bude vše zařízeno, nařizoval O'Keefe, mají mu volat do Charity Hospital.

Zavěsil s důvěrou, že jeho instrukce budou provedeny. Dobrý chlapík, ten Harrison. Možná, že si zaslouží důležitější hotel.

O devadesát minut později rentgen potvrdil diagnózu doktora Beauclaira. Začali připravovat operační sál ve dvanáctém poschodí. Neurochirurgický zákrok, pokud bude proveden až do konce, měl trvat několik hodin.

Než Dodo odvezli na operační sál, dovolili O'Keefovi ji na chvíli spatřit. Byla bledá a v bezvědomí. Jeho představivosti se zdálo, jako by z ní veškerá líbeznost a životní síla vyprchaly.

Dveře operačního sálu se zavřely.

Dodina matka byla na cestě, Harrison mu dal zprávu. McDermott ze St. Gregoryho, kterému O'Keefe před pár minutami telefonoval, zařizoval, aby na paní Lashovou čekali a odvezli ji přímo do nemocnice.

V této chvíli se nedalo nic jiného dělat než čekat.

Před chvílí O'Keefe odmítl pozvání, aby si odpočinul v kanceláři ředitele. Rozhodl se, že počká ve dvanáctém patře bez ohledu na to, jak dlouho to potrvá.

Najednou se ho zmocnila touha se modlit.

Na dveřích poblíž bylo napsáno ŽENY - BAREVNÉ. Vedle byly další s nápisem RESUSCITACE - SKLAD. Skleněný panel ukazoval, že uvnitř je tma.

Otevřel dveře a vešel. Tápal kolem kyslíkového stanu a umělých plic. V polotmě našel kousek volného místa, kde poklekl. Podlaha ho tlačila do kolen daleko víc než koberec, na který byl zvyklý. Zdálo se, že na tom nezáleží. Prosebně sepjal ruce a sklonil hlavu.

Bylo divné, že poprvé za celá léta nemůže najít slova pro to, co měl na srdci.

[18]

Soumrak se snášel nad městem jako utišující prostředek pro nadcházející den. Brzy přijde noc se spánkem a dočasným zapomněním, pomyslel si Petr McDermott. Zítra již začne bezprostřednost dnešních událostí ustupovat. Už soumrak označoval počátek procesu času, který nakonec hojí vše.

Ale bude trvat mnoho soumraků a nocí, než se ti, kdo byli nejblíže dnešním událostem, zbaví pocitu tragédie a hrůzy. Vody Léthé jsou ještě daleko.

Činnost - i když neosvobozovala - přece jen duši trochu pomáhala. Od časného odpoledne se přihodila řada věcí.

Petr si sám ve své kanceláři udělal přehled o tom, co bylo uděláno a co ještě zbývalo udělat.

Pochmurný, smutný proces identifikace obětí byl dokončen. Také již poslali zprávy rodinám. Tam, kde musel hotel pomoci s pohřby, už začalo zařizování.

To málo, co se dalo udělat pro zraněné kromě nemocniční péče, už bylo obstaráno.

Pohotovostní čety - požárníci, policie - už dávno odjely. Místo nich tu byli inspektoři od výtahů a prohlíželi každý kousek výtahového zařízení v hotelu. Budou pracovat clo noci a celý zítřek. Mezitím byla výtahová služba částečně obnovena.

Vyšetřovatelé od pojišťovny - chmurní muži, kteří už viděli dopředu obrovské pojišťovací nároky - intenzívně kladli otázky a zapisovali výpovědi.

V pondělí měl přiletět tým poradců z New Yorku, aby začal plánovat výměnu veškerého zařízení osobních výtahů za nové. Měl to být první výdaj triumvirátu Albert Wells - Dempster - McDermott.

Na stole ležela rezignace šéfmechanika. Petr měl v úmyslu ji přijmout.

Šéf Doc Vickery musí odejít se ctí do důchodu, s penzí, která by odpovídala jeho dlouholeté službě hotelu. Petr dohlédne na to, aby se s ním zacházelo slušně.

Také k M. Hebrandovi, šéfkuchaři, se budou chovat se stejnými ohledy. Ale odchod do důchodu starého chefa musí být zařízen rychle a André Lemieux bude povýšen na jeho místo.

Na mladém André Lemieuxovi - s jeho myšlenkami o vytvoření restaurací specialit, intimních barů a přestavbě celého hotelového stravovacího systému - bude z velké části záležet budoucnost St. Gregoryho. Hotel není živ jen z toho, že pronajímá pokoje. Může mít pokoje dennodenně plné, a přesto zkrachovat. Ve zvláštních službách - sjezdech, restauracích, barech - leželo jádro zisku.

Musí dojít k dalším přesunům, k reorganizaci oddělení, k novému vymezení odpovědností.

Jako výkonný viceprezident bude Petr hodně zaměstnán určováním generální strategie hotelu. Bude potřebovat zástupce ředitele, který by dohlížel na každodenní chod hotelu. Musí být mladý, energický, musí vyžadovat tvrdou disciplínu, bude-li třeba, a zároveň musí umět vyjít se staršími lidmi.

Absolvent hotelové fakulty by mohl být vhodný. Petr se rozhodl, že v pondělí zatelefonuje děkanovi Robertu Beckovi do Cornellu. Děkan udržoval kontakt s mnohými ze svých bystrých bývalých studentů. Mohl by vědět o člověku, který by teď byl volný.

Navzdory dnešní tragédii je nutné myslet dopředu.

Byla tu jeho vlastní budoucnost s Kristinou. Myšlenka na ni ho inspirovala a vzrušovala. Ještě mezi sebou nic nedohodli. Ale věděl, že to udělají. Kristina před nějakou dobou odjela do svého bytu v Gentilly. Brzy za ní půjde.

Byly tu ještě jiné, méně příjemné věci. Před hodinou se v Petrově kanceláři zastavil kapitán Yolles z neworleánské policie. Přišel přímo z rozhovoru s vévodkyní z Croydonu.

"Když je člověk s ní," řekl Yolles, "sedí a přemýšlí, co je vlastně pod tou pevnou vrstvou ledu. Je to žena? Cítí něco kvůli tomu, jak zemřel její manžel? Viděl jsem jeho tělo. Můj bože - to si nikdo nezasloužil. Mimochodem, ona ho

viděla také. Jen málo žen by to sneslo. Jenže s ní to ani nehne. Žádné teplo, žádné slzy. Jen zdvižená hlava, tím jejím způsobem, a povýšený pohled, kterým se na člověka dívá. Mám-li říci pravdu, jako muže mě přitahuje. Člověk by chtěl vědět, jaká doopravdy je." Detektiv se odmlčel a uvažoval.

Později na Petrovu otázku Yolles řekl: "Ano, obviníme ji jako spoluvinici a bude zatčena po pohřbu. Co se stane pak - jestli ji porota odsoudí, když obhajoba bude tvrdit, že její manžel to všechno udělal, a teď je mrtvý . No, uvidíme."

Ogilvie byl již obviněn, prozradil policista. "Vedeme ho jako spoluviníka. Můžeme toho na něj později hodit ještě víc. Rozhodne o tom obvodní prokurátor. Tak jako tak, jestli pro něj držíte jeho místo, nepočítejte, že ho budete mít zpátky dřív než za pět let."

"Nedržíme." Reorganizace detektivního sboru v hotelu byla totiž jednou z prvních věcí na Petrově seznamu plánovaných změn.

Když kapitán Yolles odešel, nastalo v kanceláři ticho. Byl už časný večer. Po chvíli Petr uslyšel, jak se vnější dveře otevřely a zavřely. Ozvalo se lehké zaklepání na jeho dveře. Zavolal "Dále!"

Byl to Aloysius Royce. Mladý černoch, nesl podnos se džbánem na martini a jednou sklenicí. Položil podnos na stůl.

"Myslel jsem, že by vám tohle přišlo vhod."

"Díky," řekl Petr. "Ale nikdy nepiju sám."

"Myslel jsem si, že to řeknete." Royce vytáhl z kapsy druhou sklenici.

Pili v tichu. To, co dnes prožili, bylo ještě příliš těžké, aby se dal pronést nějaký přípitek.

"Dovezl jste paní Lashovou?" zeptal se Petr.

Royce přikývl. "Odvezl jsem ji až do nemocnice. Museli jsme vejít každý jinými dveřmi, ale setkali jsme se uvnitř a vzal jsem ji k panu O'Keefemu."

"Děkuju vám." Po telefonátu od Curtise O'Keefa chtěl mít Petr na letišti někoho, na koho se mohl spolehnout Proto požádal Royce, aby tam šel.

"Právě skončili operaci, když jsme se dostali do nemocnice. Nedojde-li ke komplikacím, bude ta mladá dáma - slečna Lashová - v pořádku."

"To jsem rád."

"Pan O'Keefe mi řekl, že se vezmou. Jakmile se ta dívka trochu pozdraví. Zdá se, že její matce se ta myšlenka zamlouvá."

Petr se letmo usmál. "To by se asi zamlouvalo skoro každé matce."

Nastalo ticho a pak Royce řekl: "Slyšel jsem o té dnešní ranní schůzi. O vašem stanovisku. O tom, jak to dopadlo."

Petr přikývl. "Hotel je desegregován. Úplně. Hned teď."

"Asi čekáte, že vám poděkuju. Za to, že nám dáte, na co máme právo."

"Ne," řekl Petr. "A už jste zase pichlavý. Ale napadlo mě, jestli byste teď nechtěl zůstat s W. T. Vím, že by se mu to líbilo, a měl byste naprostou volnost. Je tu spousta právnické práce pro hotel. Mohl bych zařídit, abyste nějakou dostal vy."

"Za to vám děkuju," řekl Royce. "Ale odpověď je ne. Řek jsem to dnes odpoledne panu Trentovi - odcházím hned po promoci." Znovu naplnil sklenice na martini a zadíval se na svou. "My dva - vy a já - jsme ve válce - na opačných stranách. Ta válka stejně za našeho života neskončí. To, co můžu udělat, to, co jsem se naučil o právu, chci udělat pro vlastní lidi. Před námi je spousta bojů - právnických i část těch ostatních. Nebude to vždycky fér, z naší strany stejně jako z vaší. Ale pokud jsme nespravedliví, netolerantní, nerozumní, pamatujte - naučili jsme se to od vás. Pro nás všechny s tím bude spousta potíží. Tady je budete mít taky. Desegregovali jste, ale tím to nekončí. Budou problémy - s lidmi, kterým se nebude líbit to, co jste udělali, s černochy, kteří se nebudou chovat pěkně, kteří vás přivedou do rozpaků, protože jsou takoví, jací jsou. Co uděláte s černým chvástalem, s černým frajerem, s poloopilým černošským Romeem? Máme je taky. Když se tak chovají bílí, spolknete to, pokoušíte se usmát a většinou to omluvíte. Ale když jsou to černoši - co uděláte pak?"

"Nebude to lehké," řekl Petr. "Pokusím se být objektivní,"

"Vy ano. Jiní ne. Tak jako tak, tahle válka bude probíhat. Je tu jen jedna dobrá věc."

"Jaká?"

"Jednou za čas dojde k příměří." Royce zvedl tác se džbánem a sklenicemi. "Tohle bylo asi jedno z nich."

Teď už byla noc.

Uvnitř hotelu skončil zase jeden cyklus hotelového dne. Lišil se od většiny ostatních, ale pod nepředvídanými událostmi pokračovala běžná rutina. Rezervace, recepce, administrace, úklid, mechanizace, garáž, pokladna, kuchyň - to vše se spojilo za jediným jednoduchým účelem. Přivítat cestujícího, živit ho, poskytnout mu odpočinek a poslat ho dál.

Brzy začne cyklus nanovo.

Petr se unaveně připravoval k odchodu. Zhasl světla v kanceláři a šel z ředitelství přes celý hlavní mezanin. Blízko schodiště do haly se spatřil v zrcadle. Poprvé si uvědomil, že oblek, který má na sobě, je pomačkaný a ušpiněný. Uvědomil si, že se to stalo pod troskami, kde zemřel Billyboi.

Uhladil sako rukou, jak nejlépe uměl. Slabé zašustění ho přimělo sáhnout do kapsy, kde prsty nahmatal složený papírek. Když ho vyndal, rozpomněl se. Byl to lístek, který mu dala Kristina, když odcházel ráno ze schůze - ze schůze, kde vsadil kariéru na jediný princip a vyhrál.

Do této chvíle si na lístek nevzpomněl. Zvědavě ho otevřel. Stálo tam: Bude to dobrý hotel, protože bude

stejný jako člověk, který ho povede.

Dolů připsala Kristina menším písmem: P. S. Miluji tě. Petr se usmál

Modrá řada
ARTHUR HAILEY HOTEL
Z anglického originálu Hotel vydaného nakladatelstvím
Doubleday & Company, Inc. v New Yorku roku 1965
přeložili Hana Žantovská a Michael Žantovský.
Kresba na přebalu František Turek.
Přebal navrhl a graficky upravil Vladimír Janský.
Vydala Práce, vydavatelství a nakladatelství ROH,
v Praze roku 1977 jako svou 5352. publikaci.
Odpovědná redaktorka Soňa Nová.
Výtvarný redaktor Mojmír Čapek.
Technická redaktorka Hana Fuková.
1. vydání - náklad 110 000 - stran 432.
AA 23,98 - VA 24.62 - 605/22/865.
Vytiskl MÍR l, novinářské závody v Praze.
Tematická skupina 13/3/4.
24-071-77 Kčs 39,-